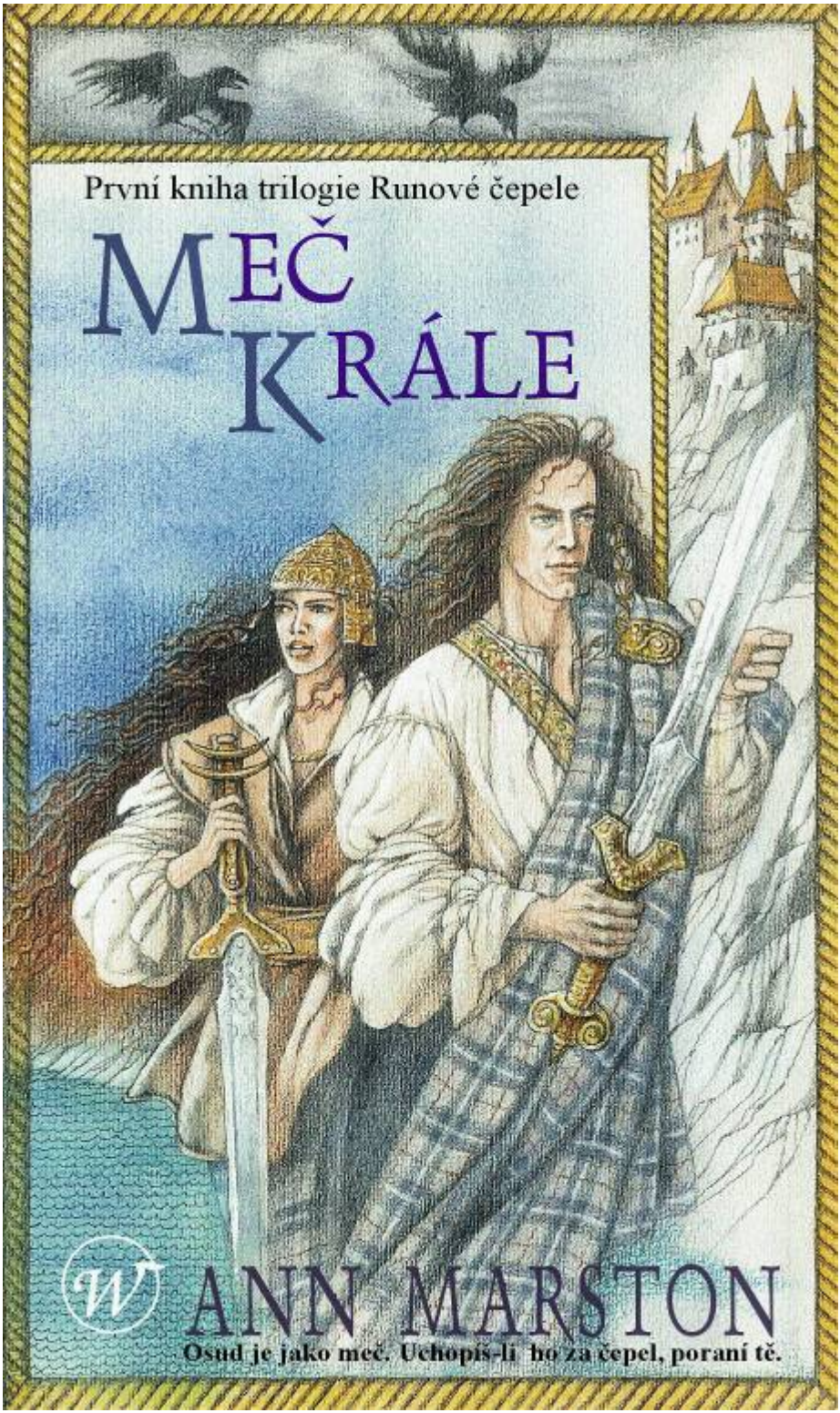
První kniha trilogie Runové čepele

MEČ KRÁLE

ANN MARSTON

Osud je jako meč. Uchopíš-li ho za čepel, poraní tě.

Ann Marston

Trilogie Runové Čepele

kniha první

Meč krále

Kingmaker's sword
překlad © 2001 M. Polová

ilustrace na obálce © 2001 Z. Boušková

odpovědná redakce R. Pilch

české vydání © 2001 V. Soukup – Wales

Vydalo nakladatelství Wales
jako svou 29. Publikaci

ISBN 80-86390-18-7

Tato kniha je věnována několika obzvláště neobyčejným lidem:

Lyn, Louise, Duke a samozřejmě – BJ.

Poznámky:

Rok se dělí na osm ročních období:

Pozdní zima
Imbolc – Jarní rovnodennost (1. únor – 21. březen)
Časné jaro
Jarní rovnodennost – Beltane (21. březen – 1. květen)
Pozdní jaro
Beltane – Letní slunovrat (1. květen – 21. červen)
Časné léto
Letní slunovrat – Lammas (21. červen – 1. srpen)
Pozdní léto
Lammas – Podzimní rovnodennost (1. srpen – 21. září)
Časný podzim
Podzimní rovnodennost – Samhain (21. září – 31. říjen)
Pozdní podzim
Samhain – Zimní slunovrat (31. říjen – 21. prosinec)
Časná zima
Zimní slunovrat – Imbolc (21. prosinec – 1. únor)

Čtyřmi svátky Slunce jsou:
Zimní slunovrat, Jarní rovnodennost, Letní slunovrat a Podzimní rovnodennost.

Čtyřmi svátky Ohně jsou:
Imbolc, Beltane, Lammas a Samhain.

Klíč k výslovnosti (anglický přepis):
»C« ve slově Celi je tvrdé keltské »C«, takže Celi se vyslovuje »Kay-lee«
»dd« je velšská hláska»th«, jako ve slově »then«, Jorddyn se tedy vyslovuje »Jorthun«.

Prolog

Opět měl sen o Mistru meče. Útočil, vyrážel, vířil. Dlouhá třpytivá čepel v obloucích rozřezávala vzduch kolem éterické bytosti stojící proti němu. Tvář Mistra byla zahalena stíny šera před rozbřeskem. Tma už byla na ústupu, ale úsvit ještě nenastal. V tanci s mečem chlapec občas jen matně zahlédl třpyt pronikavě modrých očí v nezřetelné tváři. Levou ruku přidal k pravé, sevřel meč oběma a švihal s ním na všechny strany v odpověď plavným pohybům Mistra meče. Chlapec tančil jako živý plamen – úder a kryt, útok a ústup. Meč byl jeho prodlouženou paží, jeho živou součástí, stejně jako byly jeho součástí jeho ruka a paže.

A tak tam za toho podivuhodného úsvitu tančili kolem sebe. Chlapec naslouchal hlasu Mistra, který ho trpělivě, tiše a klidně vedl, řídil i mírnil.

Mistr meče nenechal projít žádnou chybu bez povšimnutí, nic nepřehlédl. Pokaždé tanec přerušil a neohrabaný či nepřesně provedený pohyb opakovali, dokud nebyl dokonalý. „V tvých rukou musí čepel plynout jako voda," opakoval mu neustále. „V tvých rukou musí čepel vířit jako listy ve větru. Nikdy se nesmíš zastavit. Nedávej nepříteli žádnou příležitost. Jakmile tak učiníš, pak jeho čepel spolehlivě rozetne tvoje tělo. Svého nepřítele musíš pozorně

sledovat a poznat jeho slabiny dříve, než on odhalí tebe a využije tvých vlastních nedostatků.“

A tak chlapec tančil, až ho zcela pohltila čirá radost ze souboje. Jeho tělo se pohybovalo pružně a přesně, tak, jak to každá sestava vyžadovala. Dokonale provedené jednotlivé pohyby plynule navazovaly a on poznával uspokojení z dalšího nabytého krůčku k dokonalosti.

Když dospěl souboj ke konci, Mistr meče se pomalu rozplynul. Avšak tentokrát se chlapec neprobudil jako obvykle. Tentokrát zůstal po souboji v krajině snů.

Nacházel se na úpatí oblého kopce, na sklonku dne, v tom tajemném prchavém okamžiku mezi západem slunce a setměním, kdy na západní straně oblohy zvolna pohasínají barevné pruhy světla. Obloha za kopcem hořela pruhy červené a oranžové a ozařovala trojitý prstenec vztyčených kamenů, jejichž kruh obepínal vrcholek kopce jako diadém. Velkolepé menhiry, důstojně seřazené ve vnějším kruhu, po dvou korunované masivními překlady, se rýsovaly proti zářící obloze ostrou černí. Střední kruh, nepatrně menší a celý kolem dokola půvabně pospojovaný kamennými klobouky, lesklý jako černý jantar, zrcadlil ve svých kamenech jasně zářící ruměnec oblohy. Vnitřní kruh, bez překladů, nebyl úplně uzavřený, ale jako podkova obepínal nízký kamenný oltář.

Za zády se chlapci matně rýsoval obrovitý kuželovitý vrchol hory, převyšující všechny ostatní hory v rozeklaném horském hřebenu vznášejícím se za ním. Ani se na něj nemusel dívat, věděl že tam je. Ve snu mu bylo toto místo důvěrně známé a přátelské. Znal všechny řeky, které z těchto hor sbíraly vodu a sváděly ji dolů k východnímu moři, vzdálenému stovky mil.

Čekal na úpatí pahorku, na zádech ho tížil dlouhý meč, vzduch byl ještě teplý a kolem něj se vznášela pronikavá svěží vůně trávy, rozdrcené jeho nohama. Vál jemný vánek a čechral mu vlasy, které se ve slábnoucích odlescích zapadajícího slunce rudě rozhořely. Bezděky pozvedl ruku a nedbale si odhrnul zpět pramen, který mu padal do očí.

V otevřené části podkovy se objevil muž. Proti Tanci obrovitých kamenů vyhlížel jako trpaslík. Pozvolna vykročil kupředu a shlédl dolů na chlapce, který napjatě vyčkával na úpatí. Chlapec nemohl vidět muži do tváře, ale přesto věděl, že se neusmívá. Jak tam muž

nehybně, důstojně a vzpřímeně stál, jako by sám byl jedním z menhirů, působil dojmem vysokého stáří a moudrosti. Shlížel na chlapce stojícího na úpatí a chlapec pod tím vzdáleným pronikavým upřeným pohledem stál jako přikován.

Muž na kopci promluvil. Navzdory velké vzdálenosti ho chlapec slyšel zřetelně.

„Tak," pravil měkce a přátelsky, „teď umíš zacházet s mečem, který jsem ti poslal."

„Vítaný dar, Mistře meče."

„Byl určen pro tebe. Jsem rád, že jsi konečně procitl."

Chlapec se usmál. „Nikoli," odvětil stejně tiše jako muž. „Jenom se mi zdá, že tu jsem."

„Ovšem," řekl muž. „Ale při svém snění bdíš." Pozvedl jednu ruku. „Však přijde čas, kdy pochopíš."

„Ano," řekl chlapec. „Přijde."

Poslední záblesky světla ostře vykreslily pahorek a kruh kamenů proti pohasínající obloze. Chlapec se otočil, vyrazil vstříc černému masívu kuželovité hory a krajina kolem něj se začala rozplývat a ztrácet.

Část 1

Myšák

1

Myšák se probudil do tmy. Roztřásl se ve štiplavém sychravém chladu, který na pobřeží Falinoru přicházel asi hodinu nebo tak nějak před rozbřeskem. Hlavou se mu mlhavě honily útržky snu, ale nemohl se, ostatně jako vždy, rozpomenout na nic přesného či podstatného.

Stále se ještě držel svého zvyku opatrně naslouchat. Bylo příliš tma a příliš ticho. Neslyšel nic z přátelských nočních zvuků ostatních stěsnaných spících těl. Žaludek mu křečovitě sevřela mrazivá předtucha. Něco bylo špatně.

Komora, kde ležel, vlhce a zatuchle páchla odporným smradem rozkladu a hniloby. Opatrně se převalil na bok. Celé tělo mu zkroutila pronikavá řezavá bolest, až hlasitě zasténal. Cítil, jak mu bolest pulsuje v pohmožděninách na obličeji a pažích, levé oko měl opuchlé a zavřené. Otevřené řezné rány, které na jeho zádech zanechal bič, pálily jako všichni ďasi. Převrátil se na záda na studenou kamennou podlahu a těžce oddychoval. Prázdný žaludek se mu zvedl nevolností. Zvracel, dávil a plival plná ústa hořké žluči.

Roztřásl se, když si vzpomněl, proč je zde, ve tmě, nahý a osamělý. Vzpomněl si, co se s ním má stát, až přijde ráno. V očích ho pálily slzy. S nechutí, rozzlobený sám na sebe, zvedl jednu ruku,

aby je setřel. Nebyl čas na slzy. Bylo mu teprve šestnáct, a byl muž, a muži nepláčou.

Opět se roztřásl. Skoro muž. Až s ním ráno skončí, nebude už, pokud vůbec zůstane naživu, žádným mužem a nebude mít naději, aby se jím někdy stal.

A Rossah? Rossah, která byla určena jako dar Drakonovi, synu lorda Mendora, na znamení, že nadchází věk jeho…

V hlavě se mu náhle vynořila vzpomínka. To škodolibé nadšení ve tvářích jeho hlídačů, když ho bili… To strašlivé vytržení na Drakonově tváři, když se sklonil nad Rossah s dýkou v ruce… Jasná krev vytryskla na vybledlou slámu…

Myšák se hryzal do rtů, aby udusil výkřik, který se mu dral z hrdla a trhnutím se zvedl na kolena. Konce zlomeného žebra narazily na sebe a hruď mu sevřela trýznivá bolest.

Klekl si na chladné kameny, bradu přitiskl na prsa, namáhavě, povrchně dýchal a čekal, až bolest pomine. V srdci mu vzrůstala neodbytná touha po pomstě. Žaludek mu svírala zuřivost a chladný vztek, který odsunul stranou bolest i zármutek.

Schoulil se do klubíčka a soustředil se na řezné rány zádech, na napuchlé podlitiny na obličeji, na hrudi, na stehnech. Byla to nějaká zvláštnost či dar, co už jako dítě čirou náhodou odhalil.

Když se stáhne do vzdáleného koutku sám v sobě a upne pozornost na to, aby si představil všechna svá zranění a bude se soustředit na jejich uzdravení, bolest zmizí a zranění se zahojí. Jenže to bylo strašně namáhavé. Když to udělal, tak se pak jeden dva dny jen belhal, vyčerpaný a prázdný, a sotva se vláčel, aby dostál svým povinnostem.

S úlevou shledal, že zapracoval čas. Bodavá bolest v zádech a v ramenou polevila, podlitiny pomalu přestávaly bolet. Modřina kolem oka splaskla a byl už schopen ho otevřít. Zmírnila se i bodavá bolest, kterou způsobovalo zlomené žebro.

Potom, z čirého zoufalství a přesto, že se jeho tělem plíživě rozlézalo vyčerpání, způsobené tímto úsilím, zkusil to, co dosud nikdy nedělal. Soustředil se na svaly svého těla – paže, ramena, hruď, záda, nohy – silou vůle jim nařizoval sílu větší, než má šestnáctiletý chlapec, viděl je tvrdé a pevné a schopné jako ty, které mají vycvičení válečníci na vrcholu svých sil.

Myšák se postavil na nohy. Celý život ho bili. Nazývali ho vzpurníkem, tvrdohlavcem, buřičem, zatvrzelcem. Do tohoto seznamu mohl ještě zařadit mezka a zabedněnce. Nebyli schopni to z něj vymlátit. Nikdy ho nezbili až tolik, jako jiné otroky. Nebyl by je nechal ani teď.

Nazývali ho ryšavým Myšákem – nebo jenom Myšákem – protože jeho vlasy byly rezavé jako kožešina těchto malých hlodavců. Jenže on viděl, jak tito malí hlodavci úspěšně zahání kočky, které ohrožovaly jejich mláďata. Když se jeho jmenovec mohl postavit na odpor nepříteli o tolik většímu a silnějšímu, tak se mohl pokusit dokázat taky tolik.

V maličké kobce bylo jedno nezasklené okno. Rýsovalo se na tmavém kameni na zdi jako vybledlý obdélník. Svisle bylo rozděleno dvěma železnými tyčemi. Ale i bez těch tyčí by bylo příliš úzké, než aby jím mohl prolézt dospělý muž. Avšak Myšák dospělý nebyl. Ještě ne.

Myšák šel k oknu a položil ruce na tyče. Zhluboka se nadechl a zatáhl. Svaly a šlachy paží napínal až k prasknutí a usilovně táhl. Ale tyče stály dál, nepoddajně a pevně zabudované ve zdivu, ani se neohnuly.

Sotva popadal dech, ale zabral znovu. Myslel na hlídače, kteří pro něj za rozbřesku přijdou a odvlečou ho do ohrad, kde kastrují ovce a stejné špinavé kleště používají na nezvladatelné otroky. Myslel na to, jak se smějí, když ho po tomto zkrocení nechávají vykrvácet k smrti anebo se vzpamatovat, jak sám dokáže.

„Ne“ zašeptal. „Ne! U všech čertů, nenechám je, aby mi to udělali.“

A musel pomstít Rossah…

Žaludek mu zaplavil chladný vztek a odtud mu prosakoval do těla, jako když knot nasává olej. Svaly mu ztvrdly a roztřásly se zuřivým vztekem. Sevřel pěsti, až se mu nehty bolestivě zaryly do dlaně.

Myšák se otočil zády k oknu a vysunul ramena co nejvíce nahoru, aby mohl tyče pevně uchopit. Použil proti kameni veškerou váhu vlastního těla, celou sílu svého vzteku a zármutku a páku svých boků. Z námahy se mu roztančily mžitky před očima a v uších mu hučela krev. Drsný kámen se mu na hýždích krutě zaryl až do živého masa. Všechny svaly naběhly a napjaly se a vyskočily na

nich krůpěje potu. Zaťal zuby tak pevně, až mu praskaly čelisti, a zatáhl silněji.

Tyče povolily tak náhle, že zavrávoral dopředu, rozplácl se na břiše jak široký tak dlouhý a bolavým čelem narazil na protější stěnu. Pod víčky se mu roztančily třpytivé hvězdičky. Potřásl hlavou, aby se mu v hlavě rozjasnilo. Několik okamžiků trvalo, než dokázal najít sílu, aby se posadil. Obě železné tyče stále ještě svíral v rukou.

To bylo tou maltou, usoudil zmateně. Musela být stará a zvětralá léty, kdy byla vystavena vlhkému slanému vzduchu.

Postavil se na nohy. Přehnala se přes něj další vlna závratě a nevolnosti a musel se natáhnout a jednou rukou se opřít o chladné kameny zdi. Když konečně získal zpět ztracenou rovnováhu, šel zpátky k oknu.

Dolů se dostal rychle. Nad východní zdí panství se už objevovaly první slabé odlesky světla. Jednu ze železných tyčí odhodil na podlahu a druhou vyhodil z okna. Zabralo mu jen pár vteřin, než se vydrápal na rozbitou okenní podezdívku. Zhluboka se nadechl, pak vydechl, aby se co nejvíce zmenšil a vmáčkl se do úzkého otvoru. Kamenná zárubeň mu rozedřela kůži do masa, cítil, jak mu teplá krev stéká po zádech i po hrudi. Skousl rty, aby zahnal bolest a zabral silněji.

Najednou nečekaně prorazil skrz a dopadl na udusanou zem pod oknem. Náraz mu vyrazil dech. Chvíli ležel a lapal po dechu, pak tápal kolem, dokud nenašel železnou tyč, opřel se o ni a vydrápal se na nohy.

Nalevo od něj se do výše dvou mužů tyčila zadní zeď panství. Na druhé straně zdi ležela řeka, tam by to byl kolmý, závratný pád do zdánlivě klidné vody dole. Napravo od něj byla hlavní brána, ve dne v noci střežená nejspolehlivějšími strážemi lorda Mendora. Před ním, na druhé straně rozlehlého otevřeného dvora, stály stáje – a skrýš.

Vyčerpaný Myšák se co nejrychleji belhal k zadní zdi. Byla postavená nahrubo, z neopracovaných kamenů a poskytovala tak dostatek štěrbin, ve kterých se ruce a nohy mohly zachytit. Železnou tyč zasunul do podpaží a co možná nejrychleji se vyšplhal na zeď. Nahoře se zastavil, aby pohlédl dolů na tmavou světélkující řeku a točící se víry, zřetelně viditelné v prvních záblescích dne.

Ne, tudy ne. Jednoho dne nepochybně zemře, ale ne teď. Ne takhle a ne dřív, než se pokusí pomstít Rossah. Neměl žádnou chuť utopit se ve vzdutých, kalných vodách.

Obrátil se zpět. Za opatrného balancování se rozhodl pro cestu po úzké zdi ke stájím. Byl už u střechy stáje, když ho sklátila odezva na jeho pokus o sebeuzdravování. Klopýtl a zachytil se právě včas, aby se vyhnul pádu ze zdi do řeky. Po kolenou a po rukou se neohrabaně plazil dál. Ostré kameny se mu bolestivě zarývaly do živého masa a krvácel stále více. Na čele a na hrudi mu vyrazil studený pot, který v čerstvých odřeninách palčivě pálil. Jeho tělo se třáslo únavou. Zavřel oči a zoufale se přitiskl ke zdi, aby zahnal závrať.

Konečně se nejistě přeplazil přes zbytek cesty ke stáji. Silou pramenící z úzkosti křečovitě svíral okraj zdi. Ve chvíli, kdy sklouzl pod převis doškové střechy a těžce dopadl na podlahu podkroví, byl právě na pokraji svých sil. Dole pod ním poplašeně zafrkal nějaký kůň.

Myšák strávil ve stáji většinu svého života. Znal ji lépe než kdokoli jiný, vrchního štolbu nevyjímaje. Už jako dítě si našel bezpečná místa, kde se mohl před štolbovým hněvem skrýt. Jedno z těch míst bylo právě tam, ve štolbových vlastních stájích, malá štěrbina mezi došky střechy, stěží dost velká na to, aby skryla vzrostlého muže, ale pro hocha, jako byl Myšák, celkem prostorná a pohodlná. Zatím se ještě do této malé dutiny vešel, i když mu už začínala být těsná.

Přes hluboké přítmí, ve kterém se podkroví utápělo, nedělalo Myšákovi potíže skrýš najít. Vyškrábal se do ní a zabalil se do staré koňské houně, kterou si „vypůjčil“ už před mnoha lety. Chvěl se a třásl se vyčerpáním. Zavřel oči. Ztracenou sílu, kterou zaplatil za uzdravení, mohl doplnit jen spánek. Až bude zase silný, najde si způsob, jak se pomstít.

Jeho poslední myšlenka před usnutím se týkala psů. Ale ti by ho stopovali ke zdi a pak by si mysleli, že ji přelezl a skočil do řeky. Snad ho budou považovat za mrtvého a nebudou si dělat s chytáním další starosti.

Když se Myšák probudil, byla tma. Ležel zachumlaný ve staré koňské houni, železnou tyč přitisknutou pod paží. Pomalu se probíral. Ležel bez pohnutí a se zavřenýma očima napjatě naslouchal.

Zespoda ze stáje k němu doléhalo tiché šeptání. Myšák nedokázal přesně porozumět slovům, ale rozeznal hlasy dvou stájových otroků. Neklamný měkký šustivý zvuk sena, nandavaného do žlabů, a tiché frkání krmených koní mu říkaly, že od hlavního jídla neuplynula příliš dlouhá doba. Do půlnoci mohly chybět nejméně čtyři hodiny. Do půlnoci, kdy štolba půjde spát a předtím pošle spát oba stájové otroky. Myšák usoudil, že asi hodinu poté by mohl stáj bezpečně opustit.

Pokusil se zavrtat pod houni ještě hlouběji a všechny svaly v jeho těle začaly při těch pohybech vykřikovat své stížnosti. Hlad mu hryzal útroby a žízeň spalovala hrdlo. Na to však byl zvyklý a byl schopen to ještě nějaký čas vydržet. Zavřel oči a snažil se přijít na to, jak provést pomstu, po níž toužil mnohem naléhavěji než po tom, jak utišit hlad a žízeň.

Vyburcoval ho náhlý výkřik na stájovém dvoře. Ztuhl a zadržel dech. Do stáje vběhlo stádo koní a na nablýskané kamenné podlaze hlasitě zazvonila železem okovaná kopyta. Jeden ze psů zavrčel a pak vykvikl, když ho tvrdě srazila čísi ruka.

„Gredade!“ zvolal štolba. „Žádné stopy po tom klukovi ze stájí?“

Gredad zaklel. „Ne,“ řekl.

„Vzali jsme psy po obou březích řeky až dolů k ústí. Sebralo ho moře, no tak co. Utopenej a mrtvej. Zaplaťpánbu. To je to co říkám.“

Myšák sevřel železnou tyč. Jeho prsty se napjaly a zbělely, síla stisku vyhnala krev z rukou. Takže uvnitř panství ho hledat nebudou. Získal čas na svou pomstu.

Gredad zachrochtal. „Lord Mendor chtěl vidět, jak se jeho koule upečou a dají žrát prasatům. Jenže to by mladého pána Drakona stěží uspokojilo. Ten chtěl tu panenku, ale neposkvrněnou. Je vzteky tak rozpálenej, že by mohl chytnout.“

„Tak ho nech, ať si chytne,“ zamumlal štolba. „A služ tomu malému bastardovi tak, jak máš.“

Gredad se potěšeně zachichotal. „Ty si dáváš ale zatracenej pozor na každý svoje slovo, kamaráde," řekl. „Ten malej spratek na tu pohanu nikdy nezapomene a nikdy nikoho nenechá jen tak běžet, aniž by se pomstil."

„Dobrá, dobrá, ale pokud jde o tu dívenku, tak se mu nedivím. Byla prvotřídním soustíčkem."

„Mhm, vskutku prvotřídním." V Gredadově smíchu zazněl oplzlý chtíč.

Myšák si promnul oči zavřené bolestí zármutku silnějšího a zraňujícího více než bolest utýraných svalů. Nic by nedokázalo vymazat zřetelné a podrobné obrazy krutostí, které Gredad a stráže na Rossah napáchali. A Myšák nikdy nezapomene na to nadšení v Drakonově tváři, když se na to díval. Nezapomene ani na to, jak Drakon vypadal, když muži s Rossah skončili a on vykročil dopředu s tasenou dýkou… A potom, když s ní skoncoval, nařídil strážím, aby její tělo hodili na hromadu hnoje za stájemi. Odhodil ji, jako by nebyla nic víc než nepotřebná veteš.

Myšák se zahryzl do rtů, aby zadusil bolestné sténání. Nic než veteš…

Když v noci před dvěma dny ležel s Rossah, řekl jí, že by i zemřel, kdyby tak mohl zabránit tomu, aby musela ulehnout do Drakonova lůžka. Položila mu jemně prsty na rty a zavrtěla hlavou.

„Půjdu, když budu muset," zašeptala. „Nic tomu nemůže zabránit a já nechci, abys pro mne zemřel. Je to jen tvoje láska, díky které to všechno mohu snášet."

„Mohli bychom spolu uprchnout," vyhrkl Myšák dychtivě.

Zavrtěla hlavou. „Ne," řekla. „Jsme jen otroci. Nikdy bychom nedokázali být něco jiného než otroci. Když nás chytí, zabijí nás. Bylo by mnohem lepší, Myšáku, kdybys dokázal tu skutečnost, že jsi otrok, jednoduše přijmout. Přála bych si, abys to dokázal."

„Jako jsi to udělala ty?"

„Ano. Tak to prostě je. Nemůžeš popřít to, jak věci doopravdy jsou."

„Mohli bychom jít do Isgardu, tam nikdo neví, že jsme otroci."

„A z čeho bychom žili?" Opět mu položila špičku prstu na rty. „Ne," řekla. „Pojď a líbej mne ještě. Náš čas se krátí. Neplýtvej jím na řeči o neuskutečnitelných snech."

„Nenávidím ho," zasyčel Myšák zuřivě do něhy jejích vlasů. „Nenávidím Drakona."

Štolba mezitím dole rozesílal otroky, aby obstarali koně stráží. Myšák opět usnul a v očích ho pálily nevyplakané slzy.

Když procitl, nebylo slyšet nic než tichý dech koní. Opatrně se spustil dolů na podlahu podkroví a plazil se k žebříku. Železnou tyč si pevně zasunul do podpaží, aby se snáze dostal dolů do uličky mezi stáními. Jeden z koní, který byl ještě vzhůru, se po něm líně ohlédl, když se Myšák plížil kolem, ale ani nezafrkal.

Myšák se na okamžik zastavil u stájových dveří a nahlédl do výběhu.

Na dvůr dopadal bledý svit úplňku a ostře odděloval světlá postříbřená místa od černých stínů. Nic se nehýbalo a kromě jemného šumění vánku ve větvích ovocných stromů nic neslyšel. Proti obloze poseté hvězdami se mohutně rýsoval hlavní dům, ale v jeho oknech nebylo vidět ani světélko.

Vyrazil přes dvůr k přístěnku prádelny a v plné rychlosti vletěl do muže, který vyšel ze záchodové budky. Srazil ho na kolena na udusanou hlínu. Muž hekl bolestí a zařval.

Gredad! Panebože, Gredad.

Velitel stráže se z Myšákovy kličky rychle vzpamatoval. „Ty?" zařval. Vyhrabal se na nohy a nejistě se zapotácel.

V okamžiku, kdy Gredad otevřel ústa, aby přivolal stráž, rozmáchl se Myšák železnou tyčí. Zasáhla Gredada ze strany do hlavy. Zvuk, který vyloudila, zněl asi jako když přezrálý meloun dopadne na kamennou podlahu. Gredad se zhroutil jako prázdný pytel a Myšákovi se sevřel žaludek hnusem.

Popadl Gredada pevně za kotníky, odvlekl ho zpět k záchodové budce a hodil ho dovnitř. Železnou tyč odhodil na tělo, zavřel dveře a zůstal stál opřený o hromadu neopracovaného dříví. Těžce oddychoval a napjatě naslouchal. Nic však nenarušovalo hluboké ticho. Gredadův poplašný výkřik možná nikdo neslyšel.

Myšák se vrhl přes dvůr do prádelny. Potřeboval něčím zakrýt svou nahotu. Na šňůrách natažených v zadní části přístěnku visely nějaké šaty a deky, některé suché, některé ještě vlhké. Po hmatu se snažil rozeznat jednotlivé kusy oděvu a nakonec našel košili, tuniku, kalhoty a tlustý, teplý, vlněný plášť. Drakonův, pokud tak mohl soudit podle toho, že na omak byl z přepychové tkaniny. Byl

tam i pár bot, poslaných na vyčištění a vyleštění, které mu padly poměrně dobře.

S chutí se rychle oblékl. Oděv mu byl v pase volný a byly mu trochu krátké nohavice a rukávy, ale ušlo to. Krátká šňůra obtočená dvakrát kolem pasu posloužila jako opasek a přidržela kalhoty, aby mu nesjížděly ke kotníkům.

Myšák chvíli tápal ve tmě podél police vedle obrovských necek, až našel křesací kámen, ocílku a troud a nastrkal si to za košili. Div, že nesrazil lampu, jak tam tak dál šátral po polici, ale stačil ji ještě včas zachytit, takže se olej nevylil.

Rozběhl se přes dvůr k ubytovnám, žaludek rozechvělý vzrušením a zuřivostí. Svaly na nohou a na zádech bolely a hořely úsilím, ale nezastavil se, dokud nedoběhl ke zdi ubytoven. Až na dvě stráže u hlavní brány a až na těch několik, kteří měli dozor v hlavní budově, spali všichni ostatní v ubytovnách. Myšák poklekl na jedno koleno a zpoza košile vytáhl křesací kámen a ocílku.

Ubytovny byly vlastně jedno dlouhé, nízké stavení, postavené spíše z trámů než z kamenů. Uvnitř byly podél zdí řady kavalců, které strážím sice nezajišťovaly velké soukromí, ale rozhodně jim skýtaly mnohem více pohodlí, než ubytovny otroků kousek odsud. Došková střecha ubytoven byla po dlouhé horkém létě suchá jako troud.

Myšákovi se tak strašlivě třásly ruce, že nemohl z křesadla vykřesat ani jiskřičku. Sedl si na paty, ruce si třel o stehna a na chvíli je sevřel v pěst. Chladnokrevně, soustředěně zavřel oči a myslel na Rossah ležící na hnojišti, odhozenou jako rozbitý džbán. Myslel na to, jak ho její teplé, hedvábné tělo naplňovalo vrcholným štěstím ve všech směrech těch úžasných rozkoší, které muže a ženu spojují. Dala mu tu jedinou lásku, kterou kdy poznal a on jí na oplátku dal dychtivě a s radostí všechno, co jí mohl poskytnout. Myslel na to, jak znovu a znovu sténala a křičela při surovostech, s jakými stráže zneužívaly její tělo, dokud ji Drakon nevysvobodil smrtí.

To stačilo. Chladnokrevně a vyrovnaně vykřesal v troudu plamínek a zapálil lampu. Trpělivě vyčkal, až knot pořádně chytne a rozhoří se. Pak o kousek ustoupil a hodil lampu mezi došky.

Střecha chytla okamžitě. Ve slámě a rákosí vyskočily nejprve jen malé plamínky, ale jak se olej z lampy rozléval, oheň se šířil,

zpočátku pomalu, ale jak mohutněl, šířil se čím dál rychleji. Snadno a rychle stravoval suchou doškovou střechu a lehký vánek ho roznášel dál a dál. Myšák zaslechl hlasité húúf – v tom okamžiku vzplanula celá střecha jediným obrovským plamenným poryvem a vybuchla. O pár vteřin později chytly prastaré vysušené trámy a plameny zachvátily celou budovu.

Myšák se rozběhl zpět a rychle zmizel za přístěnkem prádelny. Dveře ubytoven se rozletěly a ticho noci prorazily první výkřiky, když ven vyklopýtalo několik polonahých strážných. Vzápětí vyvrávoral na dvůr nějaký muž. Šaty na něm hořely jako pochodeň, upadl na zem a svíjel se ve špíně. Jeho chroptění se hlasitě rozléhalo i přes hukot plamenů.

Myšák to sledoval s chmurným zadostiučiněním. „Hořte, vy zavšivení zkurvysyni a paraziti," mumlal. „Hořte a umírejte v mukách a snad si červi pochutnají na vašem spáleném mase. Ať vaše černé duše přijdou do pekla."

Hukot ohně a výkřiky hořících strážných vyburcovaly domácí služebnictvo a otroky. Lidé začali vybíhat z budov, aby viděli co se stalo, a na dvoře se rozpoutalo pravé peklo. V oknech hlavní budovy se rozsvítila světla. Z horního okna se vyklonil lord Mendor a křičel příkazy na postavy pobíhající na dvoře.

„Sejdi dolů," šeptal toužebně Myšák a jeho pěsti se svíraly nenávistí. „Sejdi dolů, ať tě mohu zabít. Tebe i toho odporného červa, kterého nazýváš svým synem."

Ale Mendor zůstal v okně a dál vykřikoval své příkazy. Dolů nesešel.

Myšák zaznamenal, jak dva strážní od hlavních vrat zkoušejí vytvořit řetěz věder a vodou uhasit plápolající ubytovny strážných. Poprvé od chvíle, kdy se mu podařilo vytrhnout tyče ze zdi v komoře pro vězně, nabyl dojmu, že má opravdovou naději uniknout. Celý ten zmatek a shon, který panoval na dvoře, mu dával možnost ukrást koně a prorazit přes bránu ven. Vzhledem k tomu, že měl na sobě Drakonovy šaty, tu byla dokonce i naděje, že by ho nemuseli poznat. Ve tmě si možná nikdo nevšimne barvy jeho vlasů, která ho jinak jednoznačně prozrazovala.

Uviděl polonahého štolbu, jak běží s vědrem od napajedla. To bylo vše, co ještě potřeboval. Otočil se a uháněl ke stájím.

V prvním stání byl ušlechtily hřebec Lorda Mendora, nejrychlejší kůň ve stáji, nazývaný Strongheart. Myšák otevřel vrátka stání, vyvedl ho a odvedl ke dveřím do sedlárny.

Našel pochodeň, konec obalil hadrem napuštěným smolou a chvíli si neobratně pohrával s křesacím kamenem a ocílkou. Pochodeň prskala a čadila, ale dávala dostatek světla na to, aby v černých útrobách sedlárny našel vše, co potřeboval.

Strongheart zafrkal a pohodil hlavou, když mu Myšák nasazoval uzdu a přetahoval ji přes uši. Myšák koně pevně přidržel, pošeptal mu několik konejšivých slov a jemně ho přitom poškrábal po dlouhém ušlechtilém nose. Strongheart se bez dalších okolků podřídil a poslušně stál, dokud ho Myšák neosedlal.

Myšák uchopil pochodeň, zamířil ke dveřím a vyvedl koně na stájový dvůr. Strongheart uviděl a ucítil hořící budovu, vyděsil se a sklopil uši dozadu. Hořeli i lidé. Z odporného smradu spáleného seškvařeného masa, který roznášel vítr, se Myšákovi zvedal žaludek, zatímco v ústech se mu nečekaně seběhly sliny.

Jeden neočekávaný výkřik způsobil, že se Myšák prudce obrátil. Směrem ke stájím, napříč otevřeným prostranstvím, pádil Drakon a jeden ze stájových otroků. Drakon vyrazil další výkřik, z opasku vytrhl dýku a vrhl se na Myšáka. Myšák použil jedinou zbraň, kterou měl. Silou pramenící ze vzteku a beznaděje se rozmáchl pochodní. Smolou napuštěný hořící konec zasáhl Drakona ze strany do hlavy. Vlasy mu vzplanuly a padl k zemi, zatímco mladý stájový otrok zůstal civět ve strnulém úžasu s otevřenými ústy. Myšák zanechal Drakona tak, jak byl, skučícího v bolestech a drásajícího si hlavu a táhl koně pryč.

Když se stráže rozběhly zjistit, co je příčinou všeho toho zmatku, zůstala brána otevřená dokořán a opuštěná a Myšák už na nic nečekal a zamířil s koněm rovnou k ní. Kůň, toužící po svobodě a po bezpečí před ohněm, vyrazil snad ještě dřív, než se Myšák vyšvihl do sedla, a když se koňský krok prodloužil do plného trysku, zachytil se Myšák za hřívu jako háček bodláku.

Náhle se před Myšákem z šera vynořila postava. Myšák se přitiskl ke koňské šíji. Srdce mu divoce bušilo v hrudi. Byl odhodlán smést oba, koně i jezdce, pokud bude muset. Ale v posledním okamžiku strhnul neznámý svého koně stranou a nechal Myšáka bez potíží projet. Myšákovi uvízl v hlavě jen nejasný letmý

dojem velkého muže, zahaleného do pláště zářivých barev, který sedí na velkém tmavém koni, s vlasy, které odlesky požáru za ním zbarvily do ruda. A jak Myšák prolétl kolem něj, zdálo se mu, že za sebou zaslechl ozvěnu smíchu.

Více se Myšák neohlédl. Strongheart si sám našel cestu a zahnul na sever, směrem na Isgard.

2

O šest dní později zastihl Myšáka chladný podzimní úsvit už jen pár mil od hranic Falinoru s Isgardem. Koně i sedlo prodal hned, jak se dostal mimo Mendorovo panství, když už nebylo pravděpodobné, že ho poznají. Mince, které za to dostal, mu zajistily nejen dalšího koně – pravda, mnohem méně pozoruhodného – ale zbylo mu ještě dost i na trochu jídla. Čas, který za svůj život strávil ve stájích, nevynaložil zase tak špatně. Kůň byl sice vyzáblý, kost a kůže, a srst měl dost zanedbanou a špinavou, ale měl patřičně široký a hluboký hrudník, který svědčil o výdrži a síle, i když ne zrovna o oslňující rychlosti. Myšákovi se líbil pohled v jeho očích. Když mu přejížděl rukama po drsné srsti a i když mu opatrně rozevřel čelisti, aby se mu mohl podívat na zuby, kůň zůstal pevně stát, ostražitě, ale sebejistě a klidně. Zdravý, větrem ošlehaný kůň, byť ne zrovna nejkrásnější, ale ochotný poslouchat – to byl nenápadný dopravní prostředek a Myšák předpokládal, že bude i spolehlivý.

Mohl by sice prodat i ten přepychový oděv, co měl na sobě, protože v něm byl na ryzákovi nápadný, jenže těch několik dnů na prašných cestách, kdy v něm i spal, snížilo jeho hodnotu na úroveň velkého valacha. Myšák měl sice jen slabou pochybnost, pokud šlo

to, zda Mendor ví, kdo zapálil ubytovny a ukradl koně, ale doufal, že bez Stronghearta ho nepoznají.

Ta malá laciná hospoda byla z těch, ve kterých mohli lidé, kteří neměli na přepych, nalézt za vlhkých bouřlivých nocí útulek před nepřízní počasí a studeným deštěm. Nade dveřmi visel nakřivo na rezavých hřebících vývěsní štít, znázorňující kladivo a zvon. Barvy byly oprýskané a vybledlé. Stoly v lokále byly rozbrázděné hlubokými zářezy a plné škraloupů po rozbryndaném jídle. Na nos útočila silná směsice pachů ze zvětralého pití, plesnivějícího jídla a tlejících, už dávno nevyměňovaných sítin na špinavé podlaze, která se mísila se smradem z hromady odpadků, vynášených příliš blízko od kuchyně. Myšák nad tím zápachem nakrčil nos, ale světlo, které vycházelo otevřenými dveřmi, bylo přátelské a zvoucí a hlavně tam bylo poměrně teplo a sucho.

Hospodský páchl téměř tak strašně, jako jeho lokál. Za měďák dovolil Myšákovi ustájit ryzáka a hodit mu hrst ovsa a náruč sena. Další dva měďáky mu zajistily kout u krbu, kde se mohl posadit pod nízký trám, zčernalý sazemi, zachumlat se do pláště a spát. Další měďák mu vynesl skývu černého chleba, kus sýra a džbán kyselého piva. Obsloužilo ho otrhané špinavé dítě neurčitého pohlaví. Jídla nebylo nejvíc, ale stačilo to na to, aby utišil hladové křeče v žaludku a tělo, vymrzlé deštěm, se u krbu za vydatné podpory kyselého piva pomalu rozehřívalo.

S tou trochou jídla se Myšák vypořádal brzy. Zatímco jedl, déšť ustal, ale vzduch proudící nezaskleným oknem byl ještě těžký a vlhký. I druhý džbán piva prošel hrdlem rychle. Na jedné straně pivo, na druhé žár ohně – Myšák se pozvolna oddal odpočinku. Zaplaven nezvyklým pohodlím, opřel se lokty o stůl a pozvolna upíjel.

A tak když dovnitř vstoupil námezdný slídič, byl už mírně opilý a jeho příchod sotva zaznamenal. Muž se zastavil ve dveřích lokálu a rozhlížel se. Nebyl moc vysoký, ale byl dobře stavěný a vypadal schopně. Byl opásaný dlouhým mečem, zavěšeným na levém boku na stříbrem pobitém bandalíru, a dvěma dýkami v kožených pochvách u pasu. Rovné černé vlasy a černé oči prozrazovaly maedunský původ. Jakmile se objevil, lokál ztichl, že nebylo slyšet jediného slůvka. Maeduni byli pověstní svou ochotou zabíjet, i potěšením, které z toho měli. Myšák se pokusil schoulit pod svým

pláštěm a stát se neviditelným a nadával si za to, že si dovolil se trochu opít a být tak bezstarostný. Upřený pohled slídiče spočinul na něm, muž vyrazil přes místnost směrem k němu a v okamžení se tyčil se nad ním, nad drobnou postavičkou, schoulenou na lavici.

„Je po tobě sháňka, kluku," řekl nevlídně. „Za tebe mi Mendor vyplatí celé jmění." Vytáhl meč, lehce nasměroval špičku k Myšákovi a divoce se na něj zašklebil. „Vstaň. Vyrážíme zpátky na Mendorovo panství. A to hned."

Prvotní záchvat zoufalství se změnil v zuřivý vztek. Myšák vystřelil z lavice jako šíp z luku. Maedun se rozmáchl mečem, aby mu setnul hlavu, ale Myšák byl rychlejší. Bleskově hlavu sklonil, zakryl si ji rukama, ramenem se Maedunovi zaryl hluboko do nechráněného břicha a vyrazil mu dech. Slídič zachroptěl. Myšák napjal všechny své síly a celou vahou svého těla ho tlačil ke kamennému krbu. Na hliněné podlaze zařinčel meč. Muž se ztěžka sesunul na kamenné dlaždice. Myšák se převalil, vymrštil se na nohy, otočil se a popadl meč, který zůstal volně ležet na zemi.

Maedun mezitím vytasil dýku a když se Myšák obrátil zpět k němu, zvedal se právě na kolena. V okamžiku, kdy se slídič naklonil dozadu, aby mohl dýku hodit, zabodl mu Myšák čepel meče do břicha. Na maedunské tváři se rozhostil výraz bezmezného údivu. Pomalu přepadal dozadu a tápavě šátral po meči, zabodnutém hluboko v těle. Ještě se slepě rozhlédl a pak se zhroutil dozadu na kamenné dlaždice zčernalé sazemi.

Myšák trhnutím uvolnil meč, popadl dýku, kterou slídič dosud třímal v ochablé ruce, a vytáhl i tu, kterou měl ještě za pasem. Malá společnost mužů u stolu v rohu seděla v naprostém tichu. Nikdo z nich se ani nepohnul a když se Myšák napřímil, jen na něj kratičce pohlédli a pak se k němu všichni klidně a rozvážně otočili zády, bez sebemenší ochoty zaplést do sporu, který se jich netýkal. Po hostinském ani po darebovi, který roznášel pivo a jídlo, nebylo vidu ani slechu. Myšák usoudil, že se asi choulí za výčepním pultem. Obě dýky si zasunul za pás a s mečem v ruce vyrazil ke dveřím. Rozrazil je dokořán a vyřítil se ven zablácený dvůr.

A vletěl rovnou do čekající náruče hofmistra Derga, vrchního dozorce lorda Mendora.

Hofmistr chňapl Myšáka za paži, trhnutím ho otočil a pozpátku ho strkal ke dvěma falským hraničářům. Meč upadl s hluchým

plesknutím do mokré trávy. Myšák splihle visel v sevření strážců, znechucen vědomím, že Dergus, bohužel, přece jenom pár kouzel ovládá. Musel je použít, aby ho vystopoval. Ještě pořád z něj Myšák cítil jejich odporný zápach. Žaludek se mu sevřel odporem, chlupy na zádech a na šíji se mu zježily, po celém těle ho svrbělo a naskakovala mu husí kůže. Kouzla. Nenáviděl čarodějnictví. Měl z toho mravenčení po celém těle.

Hofmistr Dergus si pečlivě otřel ruce do hedvábného šátku. Nesnášel, když měl ruce poskvrněné byť jenom dotykem otroka, třebaže by ho na přání lorda Mendora i zabil. Tak proto ten slídič, usoudil Myšák, stále ještě omámený výpary kouzel.

„Svažte ho," nařídil znechuceně Dergus. „A na nohy mu dejte řetěz."

„Copak vám ten mladík udělal, že s ním tak špatně nakládáte?" otázal se cizí hlas.

Trhnutím hlavy odhodil Myšák vlasy, které mu padaly do očí, a za Dergem uviděl muže, orámovaného světlem, které na něj dopadalo otevřenými dveřmi hospody. Nově příchozí byl vysoký a rozložitý, postavou zaplnil celé dveře. Jeho tvář byla skryta v hlubokém stínu. Výraz jeho tváře Myšák neviděl, ale v jeho hlase zaznívalúsměv. Myšák svraštil čelo. Toho muže už určitě někdy viděl. Byl si tím jist, ale nemohl se rozpomenout, kde.

„Připadá mi to jako ponižující plýtvání lidskou silou," pokračoval muž. S potěšením odsekával slova, jeho falština měla lehký přízvuk, ale hovořil plynule a správně. Vykročil na dvůr. Světlo dopadající zezadu se mu zatřpytilo ve vlasech, až se rozhořely jako plamen ve tmě. „To jsou zapotřebí tři muži jenom na to, aby udrželi jednoho vychrtlého kluka?"

Dergus si pečlivě upravil tuniku. „Ten kluk je uprchlý otrok," řekl chladně. „Podpálil polovinu panství mého pána a na svém útěku zabil několik strážných. Kromě toho těžce urazil syna mého pána. Proto si lord Mendor důrazně žádá jeho hlavu."

Koutky širokých úst se zvlnily v náznaku úsměvu. „Tihle otroci – jsou to samí buřiči a dělají jen naschvály," usoudil nově příchozí. Přes rameno vrhl letmý pohled do hospody. „A koukám, že taky právě vyřídil jeden nebezpečně vyhlížející případ jakéhosi námezdného slídiče," poznamenal. „Snad máte pravdu. Zrovna tenhle může být mnohem nebezpečnější, než vypadá."

„Jde zpátky a bude viset,“ řekl Dergus. „Měl bys mít dost rozumu na to, aby ses nemíchal do záležitostí, do kterých ti nic není.“

„Jen pro zajímavost – jaká že byla odměna pro toho slídiče?“

„Tři stříbrné.“

„Tři stříbrné?“ Muž vrhnul rychlý pohled na Myšáka a rozchechtal se. „To je za mladíka jeho velikosti až až.“ Obrátil se zpět k Dergusovi. „A jakou cenu má pro svého pána?“

Dergus si odplivnul do bláta. „Asi taky tolik,“ řekl. „Kromě toho zneuctil dívku, jejíž ctnost lord šetřil pro svého syna.“

Muž vážně přikývl. „Tedy velmi nebezpečný mladík,“ souhlasil. Sáhl pro měšec u pasu. „Mohl by pro mne mít určitou cenu, budeš-li ovšem ochoten mi ho prodat. Ušetřil bys tím svému pánovi starosti s jeho popravou. Potřebuji otroka pro práci na galéře, a tenhle vypadá, že je dost silný na to, aby mi vydržel, rok či dva, než ho ta práce zabije. Co říkáš třem stříbrným?“

„Sedm stříbrných,“ opáčil bleskově Dergus. Cizinec se rozesmál a Myšákem opět projel pocit, že ten smích už někdy slyšel. „Sedm stříbrných? Ale on za sedm stříbrných přece nestojí, příteli. Co čtyři?“

Myšákovi údivem klesla čelist a podíval se na cizince blíže. Jak poznal Derga za celý svůj život, nemohl si cizinec vybrat lepší způsob, jak ho přesvědčit. Myšák viděl Derga jen z profilu, ale i tak mohl číst tu hrabivost v jeho tváři, vidět chladnou vypočítavost a úsměv, když Dergus dospěl k závěru, že čtyři stříbrné pro Mendora – a jeden navrch pro něj samotného – uspokojí Mendorovu žíznivou touhu po Myšákově krku, zejména když Mendor uslyší o osudu, který uprchlého otroka čeká, o pomalé, vleklé smrti na galéře.

„Pět, a je tvůj,“ řekl Dergus.

„Dobrá – tedy pět,“ řekl cizinec s úsměvem. „A možná za ně i stojí.“

„Moje stráže ti ho spoutají,“ řekl Dergus. „Dej mi ty stříbrné.“

Cizinec vložil do Dergovy chtivě natažené dlaně pět stříbrných. Měšec s penězi libě zacinkal, když ho cizinec zase zavíral, a z výrazu na Dergově tváři bylo možno vyčíst politování, že nevyhnal cenu o trochu výš.

„S jeho spoutáváním se neobtěžuj,“ řekl cizinec. Myšákovu paži sevřel ocelový stisk jeho ruky. „Mně neuteče.“ Sehnul se a zvedl

meč, který Myšák upustil, když ho Dergus chytil. „Myslím, že chlapec měl koně. Vezmu si ho také.“

„Za další stříbrný,“ vyhrkl rychle Dergus.

Cizinec se rozesmál. Myšák užasl nad tím, jak může být smích naplněn takovým veselím a zároveň znít tak nebezpečně. Díval se na cizince se vzrůstajícím zájmem.

„Nebuď nenasytný, člověče,“ řekl muž klidně. „Ten kůň by mohl mít cenu tak dvou měďáků, ale rozhodně ne víc. Když už jsem ti zaplatil hotově, tak si můžeš dovolit být velkorysý.“

Dergus se mrzutě odvrátil a kývl na stráže, aby ho následovaly. Vyhoupli se na koně a odjeli do deštivé noci.

Myšák tam zůstal bezmocně stát, paži mu drtila cizincova ruka a naděje na únik byla pramalá. Když zmizeli ve tmě, odvlekl cizinec Myšáka ke stáji a uvnitř ho konečně pustil. V mihotavém světle pochodně, která vydávala více kouře než světla, se Myšák mohl na svého nového pána poprvé pořádně podívat.

Bylo mu něco málo přes třicet. Byl urostlý, vysoký, rozložitý, na pevné postavě se zřetelně rýsovaly provazce svalů. Byl oblečen jako tyrský šlechtic, do zřasené kostkované modrozelené suknice a bílé košile se širokými rukávy. Zřasený pléd ze stejného kostkovaného tartanu přidržovala na levém rameni velká oválná spona, na které byl ozdobně vyražen znak klanu. Vysoké boty byly z prvotřídní jemné kůže a bandalír, na kterém měl přes záda zavěšený meč, byl pobitý stříbrem a posázený drahokamy. Měděně rudé, místy tmavě plavé vlasy, spadající až k ramenům, měl volně rozpuštěné, až na dlouhý silný cop na levé skráni, ovinutý koženým řemínkem, který nikdy nestříhal. Myšák už tom něco slyšel. Tyrův cop byl jeho silou v boji i v lásce. Opouštěl ho až v okamžiku jeho smrti. Nad nazlátle měděnými vousy měkce zářily světle zelené oči. Na lalůčku levého ucha se mu na krátkém, jemně tepaném zlatém řetízku houpal velký smaragd.

Myšák nikdy dříve žádného tyrského šlechtice nespatřil, ale bardi složili více než dost pověstí a písní o jejich udatnosti a bojovnosti.

Tyr opatrně položil meč mrtvého slídiče na slámu. Pak uchopil Myšáka za bradu a natočil jeho obličej ke světlu. „Dovol, ať se na tebe podívám, chlapče,“ řekl. „Koupil jsem tě a zaplatil za tebe. Chci vidět, jaký obchod jsem udělal.“ Pousmál se, když se Myšák

napjal, aby se mu vytrhl a vyrazil ke dveřím. „Nezkoušej to, hochu. Popadnu tě pod krkem, jestli se pohneš.“ Chvilku si chlapce prohlížel a pak pokýval hlavou. „Malý a vychrtlý,“ zhodnotil ho. „Ale ty ještě o slušný kousek povyrosteš. A až přestaneš růst, zesílíš v muže. Kolik ti vlastně je?“

Muž mu svíral bradu tak silně, že Myšák mohl stěží otevřít ústa. „Nevím,“ řekl. „Myslím, že mi bude asi tak šestnáct.“

„Tak to máš ještě spoustu času na to, abys vyrostl.“

„Dřív než vyrostu, tak zemřu na galéře vyčerpáním,“ řekl chraptivě Myšák.

„Na jaké galéře?“ otázal se překvapeně Tyr. Pak si vzpomněl a dal se do smíchu. „Já jsem strašný lhář, hochu. Vždyť já ani žádnou galéru nemám.“

„Tak proč…“

„Jsem tě koupil? Čert ví. Tak teď tě sice mám, ale co s tebou vlastně budu dělat?“

Na to Myšák žádnou odpověď neměl.

Tyr se dal do smíchu. „Mohl bych tě zase prodat,“ řekl a na chvíli se odmlčel. „Nebo bych ti dokonce i mohl dát svobodu.“

Myšák k němu vzhlédl. V ústech mu náhle vyschlo. Na okamžik zalapal po dechu. Srdce se mu rozbušilo a hrudník se mu sevřel bolestí.

„Na kolik si ceníš svou svobodu, chlapče?“

„Dám cokoli,“ řekl Myšák pomalu. Stěží se odvážil doufat.

„Stál jsi mne pět stříbrných,“ řekl Tyr. Volnou ruku vztáhl k těm dvěma dýkám, co měl Myšák za pasem a vytáhl je. Pozvedl je k mdlému světlu a jak si je prohlížel, zamyšleně vraštil čelo. Až překvapivě dobře ladily do páru. Rukojeti byly vyloženy stříbrnými a zlatými vlákny do spletitého ornamentu. Pokýval hlavou. „Slušný obchod,“ zamumlal. „Pár dýk za pět stříbrných – udělal jsem výhodný obchod. Je dostatečně výhodný?“

Myšákovi změkla kolena a zůstal splihle viset v Tyrově sevření. „Jo,“ zašeptal. Stěží se však opovážil doufat.

Tyr pustil Myšákovu bradu, nechal ho klesnout na hromadu slámy a dřepl si proti němu. Jeho výraz zněžněl. Usmál se. „V Tyře žádní otroci nejsou, chlapče,“ řekl. „A já jsem člověk, který otroctví nenávidí. Je to proti zákonům všech bohů i proti zákonům přírody.

Lidé byli stvořeni k životu bez svazujících řetězů. Jsi volný a můžeš jít, kamkoli chceš.“

„Myslíš to vážně?“

„Věř mi,“ řekl Tyr a najednou, aniž by o tom přemýšlel, mu Myšák uvěřil. Naprosto a bez výhrad.

Tyr se opět zasmál a Myšák si najednou uvědomil, kde ten smích už slyšel. „Tys byl na Mendorově panství, když jsem utíkal,“ řekl vyjeveně.

„Jo, byl. Měl jsem s Mendorem co do činění.“ Široce se usmál. „Způsobil jsi tu noc slušnou paniku.“

Myšák se zamračil a sevřel pěsti. „Chtěl jsem Mendora zabít.“

„No dobrá, ale na druhou stranu jsi nebyl zrovna laskavý k jeho synovi.“ Z pochvy na holeni vytáhl Tyr dýku a vyměnil ji za jednu z těch stříbrem tepaných. „Možná, že se ti bude hodit,“ řekl Myšákovi a podal mu štíhlou zbraň. Myšák ji váhavě přijal a zasunul do holeně své boty.

„Kam půjdeš?“ otázal se muž vlídněji.

Myšák na něj nepřítomně zíral, náhle vystaven tváří v tvář skutečné svobodě, mnohem skutečnější než byl pouhý bezhlavý útěk. „Nemám tušení.“

„Potřebuji muže, kteří by pro mne pracovali, jestli máš zájem,“ řekl Tyr. „Mám družinu strážců, kteří doprovázejí obchodní výpravy. Potřebujeme schopné muže pro nadcházející období. Hradí se ubytování a strava, k tomu deset stříbrných za výpravu a navíc zvláštní odměna za každé ozbrojené střetnutí. Máš zájem?“

Myšák němě přikývl neschopen ze sebe vypravit ani slovo. Potom polkl a řekl: „Já ale nevím, jak se zachází s mečem a s lukem…“

Tyr se uchechtl. „Teď jsi sice kost a kůže, ale přesto jsi dal tomu námezdnému slídiči poznat, zač je toho loket,“ řekl. „Myslím, že se naučíš. Muži s rudými vlasy, jako máme my dva, se učí tak dobře, jak sami chtějí. Jsme paličatí. Velmi paličatí.“

„Paličák je jeden z nejméně nepříjemných výrazů, kterými mne nazývali.“ Myšák se poprvé usmál. „Tak tedy ano. Mám zájem.“

Tyr vstal a podal Myšákovi ruku, aby mu pomohl na nohy. „Jsem Cullin dav Medroch dav Kian,“ prohlásil. „A ty?“

„Říkali mi ryšavý Myšák. Nebo jen Myšák.“

Rudozlaté obočí se vyklenulo úžasem a pobavením.

„Myšák?“ opakoval. „Co je to za jméno?“

Myšák pokrčil rameny. „Jméno pro otroka,“ řekl hořce.

„Aha. No rozhodně to není jméno pro svobodného muže a člena družiny strážců Cullina dav Medroch. Dám ti jméno svého děda. Už ho nebude potřebovat.“

Levou rukou uchopil slídičův meč a hodil jej Myšákovi. Myšák automaticky zvedl ruku a zachytil jílec dřív, než ho zasáhl do tváře. Teď teprve uviděl, jak opravdu skvostný meč to je. Čepel se v kalném světle pochodně stříbřitě leskla. Směrem dolů, do středu čepele, třpytící se jako vybroušené plošky stovek drahých kamenů, byly rozesety runy, ze kterých nedokázal vůbec nic vyčíst. Zkusil se na ně podívat blíž, ale rozmazaly se a splynuly, jako by se díval skrz tenkou clonu zvlněné vodní hladiny. Prostý jílec, potažený kůží, byl dostatečně dlouhý na to, aby bylo možno ho uchopit oběma rukama. Opatrně ho potěžkal v levé ruce a najednou k němu dolehla nezřetelná ozvěna jeho snů. Uchopil ho oběma rukama a zkusmo se jím rozmáchl. Váha jeho těla se nepatrně přenesla a splynula s váhou meče, takže ani nezakolísal.

„Od této chvíle jsi Kian,“ řekl Cullin dav Medroch. „Budeš si muset získat příjmení. Ale Kian je dobré jméno. Jméno, které sebou nese hrdost.“ Ponuře se usmál. „Ať na to nikdy nezapomeneš.“

Kian narovnal ramena a odložil jméno otroka, jako když muž svlékne nepadnoucí kabát. „Nezapomenu,“ řekl vroucně. „Jako že jsou všichni bohové nade mnou, nezapomenu.“

Cullin se rozesmál na celé kolo. „Tak si vezmi svého koně, Kiane, a pojď se mnou. Co teď oba dva potřebujeme nejvíc, je pořádně se v noci vyspat ve slušné hospodě. Ostatní si probereme zítra ráno u snídaně.“

Část 2

Kian

3

Nedokážu se nyní ohlížet do doby předcházející mému setkání s Cullinem dav Medroch dav Kian bez pocitu, že se to všechno přihodilo někomu jinému. Ten chlapec, kterého nazývali Myšákem, byl někdo, koho jsem znal, ale nemohu se vcítit do toho, že Myšák jsem byl opravdu já. Období Myšáka je v mé paměti zamlženo stejně jako v jeho paměti bylo zamlženo prvních sedm či osm let jeho života. Čím se mám vlastně stát – kým se mám stát – teď, když se z Myšáka stala vybledlá kresba na zvětralé zdi. Nedokážu už pociťovat nic z bolesti, kterou trpěl, cítím vůči němu jen smutek a obdiv, že to přežil. Když na něho myslím, nacházím v sobě jen jakousi netečnost, jsem od něj odtržen, jako by nás oddělila ostrá čepel dýky. Je to zvláštní, myslet si, že jsem téměř deset let svého života strávil jako někdo jiný, ale je to něco, čím si teď nedovolím se zabývat. V mém životě je nyní i tak dost věcí, s kterými se musím vyrovnat. Jsem rozhodnut prozatím ponechat Myšáka Myšákem a být tím, kým jsem teď.

Jen s obtížemi se rozpomínám na dlouhou namáhavou jízdu do hostince u isgardských hranic. Všechna ta nashromážděná únava, dojmy a nakonec i úleva mne společně uvrhly do jakéhosi snového stavu, ve kterém jsem se pohyboval jako bych se brodil hustou lepkavou smolou. Když jsme konečně zastavili, málem jsem se z

ryzáka skácel. Myslím, že to muselo být někdy těsně přes rozbřeskem. Malý pokojík v prvním patře hostince Cullinovu měšci dost odlehčil. Jen stěží jsem byl schopen vnímat něco jiného než vůni čistě povlečené postele, ke které mne hostinský dovedl. Usnul jsem snad ještě dřív, než jsem se do ní svalil.

Pozdě ráno mne probudilo slunce, které proudilo oknem dovnitř jako rozpuštěný med. Ležel jsem nahý v měkké posteli, přikrytý pokrývkou tak jemnou, že jsem měl pocit, že se mé kůže dotýká hedvábí. Celý zmatený a popletený jsem se prudce posadil. Pokrývky sklouzly přes okraj postele na podlahu. Šaty, ve kterých jsem přijel, ležely vyčištěné, vykartáčované a úhledně poskládané na židli u postele, boty, nablýskané tak, že se leskly jako zrcadlo, byly zastrčené pod židlí. Dlouhý meč ležel na složeném plášti a ve slunečních paprscích se leskl jako leštěné stříbro. Zaraženě jsem na něj zíral a snažil se rozlousknout otázku, kde vlastně jsem, jak jsem se sem dostal a proč tu jsem.

Kdosi jemně zaklepal. Sebral jsem z podlahy deku a přehodil si ji přes sebe. Dveře se otevřely a vstoupila služka s obrovským podnosem plným jídla a za ní vešel muž s vlasy stejně rudými jako jsem měl já a pohyby hodnými grácie horské pumy. Náhle se mi vybavila vzpomínka na předchozí večer a já jsem se uklidnil. Otrok nazývaný ryšavý Myšák už patřil minulosti. Na jeho místě stál muž jménem Kian, svobodný muž, muž, který se připravoval na to, aby se stal strážcem, doprovázejícím výpravy obchodníků. Padl jsem zpátky na lokty a čirou radostí se mi chtělo se rozesmát.

Cullin dav Medroch se usmál. „*Rhoch'te ne vhair, ti'rhonai*?“ zeptal se.

Oplatil jsem mu úsměv, dosud omámen hlubokým dlouhým spánkem. „*Vhair chinde*,“ opáčil jsem a vzápětí jsem na něj vytřeštěně pohlédl, neboť jsem si uvědomil, že ani v nejmenším netuším, co vlastně řekl a ještě méně, co jsem mu odpověděl. Až mne zamrazilo, když jsem si to uvědomil. Páteří mi projelo mrazivé chvění. Byly v tom snad zas nějaké čáry? „Co to bylo za jazyk?“ zeptal jsem se.

Cullin dav Medroch za sebou zavřel dveře a dal se do smíchu. „Jazyk, který nepochybně poznáváš,“ řekl s uspokojením. „Koukám, že už vstáváš. Řekl bych, že jsi spal dobře.“

Nedůvěřoval jsem svému hlasu a raději jsem jen přikývl.

Dívka mi položila podnos na postel k nohám. Byl na něm džbánek mléka, čerstvý chléb a sýr a mísa sušeného ovoce. Věnovala mi plachý úsměv. „Přejete-li si něco jiného, dejte mi vědět," řekla. „Ráda vám posloužím." Vystřihla drobné pukrle a vyklouzla z místnosti. Tupě jsem za ní zíral. Byl jsem vyděšen až do morku kostí. Za celý můj život mi dosud nikdo neprokázal takovou úctu. Nebyl jsem si jist, jak se mám zachovat.

„Máš hlad?" zeptal se Cullin.

Pohlédl jsem na jídlo. Na podnose bylo více jídla, než viděli všichni tři Mendorovi stájoví otroci za celý den. „Umírám hlady," připustil jsem.

Cullin zase dal do smíchu. „To věřím, a dokonce na to i vypadáš," řekl. „Teď se dej trochu dohromady, ať máme nějaký základ. Musíme na ty tvoje kosti dostat trochu masa. Jestli se máš pořádně rozmáchnout mečem, budeš to potřebovat."

Pochyboval jsem, že by jeden dokázal sníst sám tolik jídla, ale když jsem konečně dosáhl bodu, kdy jsem cítil, že mám žaludek nacpaný k prasknutí, moc toho na podnose nezůstalo. Odsunul jsem ho a natáhl jsem se pro své šaty.

„Domnívám se, že by ses měl nejdříve vykoupat," řekl Cullin. „Máš toho na sobě z Falinoru pořád ještě dost a dost. Zařídím, aby ti hostinský poslal nahoru káď a horkou vodu, abys to pořádně smyl. Až budeš hotov, budu dole."

Za celý svůj život jsem ještě nezažil nic tak úžasně přepychového, jako byla tato koupel. Lebedil jsem si v té obrovské kádi kouřící horké vody v blaženém vědomí, že ani ráj nenabízí nic skvostnějšího. Ten kus mýdla, který mi donesl hostinský, omamně voněl čerstvými bylinami a vytvářel na mé kůži a ve vlasech obdivuhodnou pěnu. Když jsem s nechutí konečně vylezl z chladnoucí vody, měl jsem prsty svraštělé jako rozinky. Šaty, které jsem ukradl Drakonovi, mi na vlhké rozpařené kůži připadaly živočišně a hýřivě jemné. Až teprve cestou dolů do lokálu jsem si začal lámat hlavu nad tím, proč to pro mne Cullin dav Medroch dělá. Cullin mi nic nedlužil. Pokud by se tu vůbec dalo mluvit o nějaké vděčnosti, byl jsem dlužen já jemu, a to ještě víc, než svůj život.

Cullin čekal u stolu vedle dveří. Pod plédem, jen nedbale přehozeným přes ramena, se rýsoval dlouhý obouruční meč ve

zdobené pochvě, zavěšené na zádech. Seděl uvolněně a odpočíval, ale i tak vypadal dost nebezpečně a hrozivě. Nebylo radno si s ním zahrávat.

„Proč to děláš?“ zeptal jsem se. Něco nebylo v pořádku. Vlastně všechno, co až dosud udělal – zachránil mne, dal mi svobodu, vzal mne sebou. Musel mít důvod. Zneklidňovalo mne, že jsem ten důvod neznal.

Přešel mou otázku úsměvem. „Teď už vypadáš skoro jako by ti ty šaty patřily,“ řekl. „Tak co, můžeme vyrazit?“

Nepohnul jsem se. „Proč to děláš?“ opakoval jsem.

„Promluvíme si cestou,“ řekl a s nenucenou grácií se zvedl ze židle. „Dopoledne už uteklo a já musím být co nejdříve v Honandunu.“

Stále jsem se ještě nehýbal. „Jaký to byl jazyk?“ zeptal jsem se. „Když jsi přišel do pokoje, tak jsi něco říkal.“ Zvýšil jsem hlas. „Co to bylo za jazyk?“

„Řekneme si to cestou,“ opakoval Cullin. Otočil se na podpatku a vykročil ze dveří. Chvíli jsem nehybně stál a pak jsem se rozběhl za ním. Neměl jsem zas tak moc na vybranou.

První hodinu jsme jeli ostrým cvalem po cestě vedoucí od hranic na severozápad. Možnost rozhovoru byla mizivá. Ryzák, mnohem čilejší po dobré stravě a pečlivém ošetření, které mu poskytli stájníci v hostinci, se sice kaštanovému hřebci, na kterém jel Cullin, ještě plně rovnat nemohl, ale krok, který Cullin nasadil, držel statečně. Když Cullin konečně sjel z cesty a sesedl u malého potoka, obklopeného stromy a svěží trávou, toužil jsem už po odpočinku přímo zoufale a ryzák o nic méně.

Nechali jsme koně, aby se napili, a Cullin mi hodil hadr, abych jím ryzáka vytřel. Věnoval se svému hřebci a přes jeho hřbet mne zamyšleně pozoroval.

„Vyprávěj mi o svých rodičích,“ řekl. „Pamatuješ si na ně?“

Ta otázka mne překvapila. Nikdy jsem nemyslel na to, kdo by mohli být moji rodiče. Nikdo mi o nich nikdy nic neříkal. Zavrtěl jsem hlavou. „Nikdy jsem je nepoznal,“ odvětil jsem. „Moje matka buď zemřela, když jsem byl malý, anebo ji prodali někam jinam.“

„A tvůj otec?“

Hořce jsem se zasmál. „Kdo ví. Mohl to být třeba lord Mendor, co já vím. Nikdo se nikdy neobtěžoval mi to sdělit. Rodiče otroků nejsou důležití.“

„Nenarodil ses jako otrok,“ řekl Cullin mírně.

Vyjeveně jsem k němu vzhlédl. Cullin stál s lokty opřenými o sedlo a s vážným výrazem na mne upřeně hleděl. Oči se mu zeleně třpytily. Měl v nich výraz, který jsem nedokázal přesně určit. Začal jsem se vzpouzet, že jsem nikdy nic jiného než otroctví nepoznal, ale Cullin jen vrtěl hlavou.

„Nikoliv,“ řekl. „To se pozná. Je to prostě v tobě. Žádný muž, který se narodil jako otrok, by nebyl tak úporně samostatný a nezávislý, jako ty. Žádný rodilý otrok by nedokázal zabít námezdného slídiče.“

„Ale já si na nic jiného než na otroctví nepamatuju,“ zamumlal jsem. Sklopil jsem hlavu a veškerou pozornost jsem věnoval péči o koně. Jeho slova se však těsně dotýkala jedné z mých neodbytných dětských představ – že jsem byl jako dítě unesen a uvržen do otroctví. V mých představách mne můj otec – obvykle urozený, někdy dokonce i princ – přišel zachránit. Z těchto beznadějných představ jsem rychle vyrostl pod drsnou realitou břitkého jazyka vrchního štolby a velmi opravdové palčivé bolesti bičíku, který používal, aby udržel kázeň mezi otroky. Vzhlédl jsem a uviděl Cullina, jak mne upřeně pozoruje s podivným výrazem ve tváři. Něco mezi přemítáním a nadějí. Jeho postoj se sice nezměnil, ale přesto se mi na okamžik zdálo, že jsem zachytil nádech napětí, ba skoro očekávání. Ostražitě jsem vyčkával, ale zmizelo to, jako by se to nikdy neobjevilo, a já jsem se pochybovačně ptal sám sebe, jestli jsem vůbec něco doopravdy viděl.

„Jaká je tvoje první vzpomínka?“ zeptal se už zase lhostejným tónem.

To byla podivná otázka. Zamračeně jsem zkoumal srst ryzáka, která už se leskla jako zrcadlo. Nakonec jsem na něj pohlédl. „Stojím vedle koně, velmi podobného tomuto, s hřeblem,“ řekl jsem. „Byl jsem velký asi tak, že jsem mu dosahoval skoro ke hřbetu. Mohlo mi být asi sedm.“ Zvedl jsem ruku a chvíli jsem si třel už dávno zacelenou, ale stále vystupující jizvu za uchem, skrytou ve vlasech. „A bolesti hlavy. Tupé bolesti hlavy. Někdy tak silné, že jsem skoro neviděl, všechno bylo tak rozmazané.“

„Ještě ty bolesti hlavy míváš?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Naučil jsem se si bolesti nevšímat.“ Nebyla to tak úplně pravda. Během nejhorších okamžiků jednoho ze záchvatu bolesti, kdy mi ve spáncích bušila krev a žaludek se mi zvedal nevolností, se mi najednou podařilo najít si v sobě ten klidný bod, odkud jsem se mohl natáhnout zpět a bolest utišit a odkud jsem mohl léčit a uzdravovat svá zranění.

„A z doby předtím, než ti bylo sedm, si nepamatuješ nic?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

„Velmi zvláštní. Většina lidí si pamatuje hodně z doby, kdy byli ještě docela malí.“ Rozesmál se. „Já si pamatuji, jak jsem spadl z otcova koně, když jsem byl ještě tak malý, že jsem sotva chodil. A pamatuji si také, jak se můj otec smál, když mne sbíral z bláta. Zlobil jsem se sám na sebe, že jsem spadl, a zároveň jsem se zlobil na něj, že se mi směje, ale on mne zvedl a vysadil zpátky na koně, zabláceného, tak jak jsem byl. Naprosto strašlivě zaneřádil sedlo. Později mne nechal, abych ho sám vyčistil.“ Vyšvihl se do sedla. „Je čas vyrazit. Myslím, že koně si už odpočinuli dost.“

Dál jsme jeli méně divokým cvalem, spíše rychlejším krokem, a jen chvílemi jsme přecházeli do mírného klusu. Cullin seděl na koni uvolněně, s rovnými zády a jednou ruku opřenou v bok. Pozoroval jsem ho se směsicí zvědavosti a rozpaků. Ty historky, které jsem o Tyrech slýchal, mne zase nepřesvědčily natolik, abych uvěřil, že se toulají a zachraňují uprchlé otroky prostě proto, že se jim princip otroctví příčí.

Jednoznačně spěchal, aby se co nejrychleji dostal na pobřeží Isgardu, do Honandunu, ale přesto si našel čas, aby mne nechal odpočinout a trochu se vzpamatovat z vyčerpávajícího tempa. Lámal jsem si hlavu nad tím, proč se obtěžoval vzít mne s sebou, a především proč mi nabízel práci. S mečem ani s lukem jsem žádné zkušenosti neměl. On se prostě rozhodl věnovat spoustu času a námahy tomu, aby mne něco naučil, a to jenom proto, abych mu byl trochu užitečný. Musel mít důvod.

„Ještě jsi mi neřekl, proč jsi mne zachránil,“ řekl jsem a popohnal ryzáka těsně k jeho hřebci.

„Ani co to bylo za jazyk.“

„Tyrština,“ pravil nepřítomně a bedlivě přitom pozoroval nízké pahorky kolem. „Prověřoval jsem takovou domněnku.“

„Domněnku?“

Obrátil se a věnoval mi široký oslnivý úsměv. „Tvé vlasy,“ řekl. „Myslel jsem si, že bys docela dobře mohl být Tyr. Byl jsem zvědav, zda tvá matka nebyla třeba Tyrka a neučila tě tyrsky a jestli si pamatuješ, co tě naučila.“

Chvilku jsem na něj vytřeštěně zíral. Konečně jsem ze sebe vypravil: „A já jsem ti odpověděl.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Ale já nevím, co jsi říkal, a nevím ani, co jsem říkal já.“

Opět se rozesmál. „Ptal jsem se tě, jestli ses dobře vyspal, a ty jsi řekl, že ano.“

Zničehonic přitáhl hřebci uzdu, aby ho zastavil, a seskočil. Poklekl na jedno koleno a opatrně zkoumal prach na cestě, pak se zvedl a pohlédl do dálky směrem k nízkým pahorkům na východě.

„Potíže,“ řekl tiše.

„Potíže?“ opáčil jsem.

„Už zhruba míli jedeme za tlupou jezdců,“ řekl. „Tady se s někým setkali. Podívej na tohle.“

Seskočil jsem dolů k němu a podíval se na stopy na cestě. Bylo naprosto zřetelné, dokonce i pro mne, že zde došlo k nějaké potyčce, a to nepříliš dávno. Sklonil jsem se a přejel prsty přes tmavou skvrnu v prachu cesty. Krev. Na trávě podél cesty byly ještě zřetelné lepkavé skvrny. Ale po nějakém těle zde nebylo ani stopy, takže ten, komu ta krev patřila, ať už to byl kdokoliv, buď s tou bandou jezdců a jejich zajatci odjel, anebo ho odvezli.

Cullin se zastavil na kraji cesty. Nejdříve si prohlédl skvrny krve a potom pátral ve směru, kudy vedly stopy. Na východ. Nikoli na západ, směrem k Honandunu, kam směřovaly jeho zájmy. Vlasy se mu na slunci měděně leskly a vousy se rozhořely jako plamen. Navyklým pohybem zabrousil rukou k jílci meče, který měl na zádech a uvolnil čepel v pochvě. Jedno obočí se svraštilo v přemýšlivém zahloubání.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Řekl bych, že maedunští žoldáci. Chytili tady tři lidi.“ Uchopil uzdu svého hřebce a vyšvihl se do sedla. „Řekl bych, že tihle Maeduni začínají být nestoudně drzí,“ řekl pomalu. „Zřejmě nadešel čas, aby je někdo naučil dobrým mravům.“

O Maedunech jsem už něco věděl. Panství lorda Mendora několikrát navštívili maedunští žoldáci, pracující pro královský

dvůr Falinoru. Sledoval jsem je, jak si nadutě vykračují po dvoře, pyšní a honosní, jak vyžadují a dostávají to nejlepší z kuchyně i vinného sklepa a ty nejhezčí otrokyně, aby jim v noci zahřívaly postel. Někteří z nich dávali přednost chlapcům a samozřejmě je také dostali. V každém jejich větším shromáždění byl vždycky někdo, kdo páchl čarodějnictvím, nějaký ten zaříkávač, jehož povinností bylo zajistit, aby se nikdo neopovážil je napadnout. Vždycky, když přišli, tak jsem se snažil být tak neviditelný, jak to jen bylo možné. Už jenom myšlenka na ně mi naháněla husí kůži. S jejich magií jsem nechtěl mít nic společného. S jakoukoli magií. Ani tehdy, ani teď.

„Jedeme za nimi?“ zeptal jsem se. „Nebude to nebezpečné?“

Zasmál se. „Tyra a Maedun jsou už po staletí neklidnými sousedy,“ řekl. „Něco jsme se o nich za tu dobu už naučili. A tu a tam jsme se od nich naučili i pár lstí.“

Proti své vůli jsem se dal do smíchu. „Tihle Maeduni jsou zřejmě dost popudliví a obtížní,“ řekl jsem.

Opět se usmál. „Toto je přesně názor Tyra,“ řekl. Mávl rukou směrem ke krvavým skvrnám a zdupané půdě. „Tohle se stalo nedávno. Není to déle než jednu dvě hodiny. Za soumraku bychom je měli dohnat.“

„A co tvoje záležitosti v Honandunu?“

„To může jeden den počkat. A když to bude nutné, tak i déle.“

4

Leželi jsme na vrcholku kopce, dobře ukryti za nízkým kamenným návrším, a hleděli dolů do ležení. Koně jsme zanechali v nízkém olšoví za sebou, aby nerušili koně v ležení a neprozradili nás. Slunce zapadlo před půl hodinou a měsíc měl vyjít až za několik hodin, takže nastala naprostá tma. Mdlá záře táborového ohně nás zavedla na hřeben kopce, který vyčníval nad říčku.

Kolem ohně, skrytého v širokém zákrutu říčky, sedělo zády k příkrému srázu osm mužů. Za kruhem světla, které vrhal malý oheň, byli další muži, jež jsme neviděli, a soudě podle stop, které jsme s Cullinem sledovali, byli tak čtyři, nejvýš pět.

„Měl jsi pravdu," zasykl jsem tiše, s ohledem na nehybný vzduch, tichou noc a na schopnost zvuku nést se daleko. „Maedunští žoldáci."

„Jo," odvětil Cullin. „Zatraceně obtížná čeládka, tihle Maeduni. Otázka samozřejmě je, zda s sebou mají nějakého čaroděje."

„Kdybych se dostal trochu blíž, tak bych to mohl zjistit," řekl jsem.

V šeru na mne vrhl rychlý pohled. „Ty bys to dokázal?" zašeptal.

Cítil jsem, jak rudnu. „Jasně, že bych to dokázal," řekl jsem. Bezděčně jsem ho napodobil. „Ta kouzla, co používají, na nich zanechávají silný puch."

Oceňující pohled, kterým mne obdařil, přetékal pochybnostmi. „Ano?" poznamenal.

„Dobrá tedy, předpokládejme, že ano. Myslíš, že se dokážeš dostat tak blízko, abys to zjistil, aniž by tě odhalili?"

Strávil jsem celý život tím, že jsem se cvičil v umění, jak nebýt viděn. Proplížit se do ležení bylo však nepochybně trochu jiné, než unikat hbitým a surovým rukám vrchního štolby nebo strážím na panství lorda Mendora.

„Ano," řekl jsem přesvědčivě.

Cullin přikývl. „Tak to zkus, chlapče. Ale ještě okamžik. Nejdříve se musíme dobře rozhlédnout."

Tlupa se utábořila v kotlině vyhloubené zátočinou říčky. Kamenité návrší za nimi bylo hustě zarostlé nízkým porostem vrbin a olšoví. Stráň pod námi byla holá, jen tu a tam na ní rostly trsy drsné suché hnědé trávy a trnitá křoviska. Vzduch byl prosycen vůní vody a ostrým pryskyřičným pachem hořícího hlohu.

Maeduni si pro noční ležení nevybrali zrovna nejlepší místo. Strmý sráz sice skýtal útočiště před větrem, který vál ze západních a severních hor, jenže v případě útoku měnil ležení v past. Ale podle toho, co jsem o Maedunech slyšel, to pro ně bylo typické. Maeduni neměli horské oblasti v lásce. Někteří tvrdili, že je to proto, že jejich vlastní země je tak jednotvárně plochá, jiní zase, že síla kouzel jejich šamanů a zaříkávačů je hornatou zemí oslabena. Tyto kopce se sice za nějaké hory považovat nedaly, ale rozhodně byly hornatější než pobřežní pláně.

Maličko jsem sebou pohnul, abych si ulevil od ostrého kamene, který se mi zarýval do boku. Cullin ukázal na cosi, co leželo těsně vedle kruhu světla, které vrhal oheň. Sledoval jsem jeho zdvižený prst a uviděl vězně. Dva muži a něco, co vypadalo jako mladý chlapec. Leželi tam v přítmí, tiše, klidně a odevzdaně, zápěstí svázaná a přivázaná ke kotníkům.

„Isgardi, ne?" zeptal jsem se.

Cullin potřásl hlavou. „Nevím. Nevidím je dost dobře. No nic, ať už je to kdokoli, zaslouží se něco lepšího, než skončit jako maedunský otrok."

„Nikdo si nezaslouží otroctví,“ zamumlal jsem a pohnul se směrem k ležení. „Vrátím se.“

Cullin mi stiskl paži. „Buď opatrný.“

Zazubil jsem se na něj. „Budu. Myslel jsem si, že pokud s nimi žádný čaroděj nebude, mohl by někdo vklouznout tam dolů a vyvolat mezi koňmi drobný rozruch. Pro někoho jiného by pak mohlo být celkem jednoduché proplížit se v tom zmatku stínem a přeřezat vězňům pouta.“

Tiše se uchechtl. „Jasně,“ souhlasil. „Na někoho, kdo tvrdí, že byl celý život otrokem, ti to myslí dobře.“ Natáhl se přes rameno dozadu a ujistil se, že se mu meč v pochvě na zádech pohybuje lehce a volně. „Někdo by dokonce i mohl mít v úmyslu dát Maedunům lekci slušného chování.“

Ukázal na nízkou hromadu trnitých větví hlohu několik yardů od říčky. „Budu čekat tamhle. Umíš dát nějaké znamení, že můžeme začít?“

„Umím celkem slušně napodobit lelka,“ řekl jsem.

„Dobře. Až dáš znamení, vyrazíme. Sejdeme se u našich koní. Buď opatrný.“ Bez dalších řečí mne letmo poplácal po rameni, vyrazil směrem doleva ke koním a rozplynul se ve tmě. Ujistil jsem se, že moje dýka je ve svém pouzdru v botě, a vyrazil jsem doprava.

Na úbočí hory moc porostu nebylo, ale já jsem měl tu výhodu, že ještě nesvítil měsíc. Muži seděli kolem ohně pode mnou a jejich oči by se nepřizpůsobily dost rychle na to, aby viděly pohyb ve tmě za plameny ohně. Čaroděj by mne však odhalit mohl, pokud ovšem s sebou nějakého měli a pokud bych se dostal do jeho blízkosti.

Plazil jsem se skrz drsnou trávu. Zvuk jejich smíchu ke mně doléhal stále zřetelněji. Země pod trávou byla kamenitá a tvrdá a musel jsem se pohybovat pomalu a opatrně, abych nepohnul volně ležícími kameny. Když odcházel Cullin, nezaslechl jsem nic víc než zašustění v trávě.

Když jsem se dostal na břeh říčky, nebyl jsem od nejbližšího žoldáka dál než tucet yardů, ale byl jsem po větru. Cítil jsem pivo, které pili, a vůni masa, vařeného v kotlíku na ohni. Ale žádný pach kouzel tam nebyl. Žádný čaroděj. Nic, co by mne svrbělo na kůži nebo mi ježilo chloupky na šíji a na rukou.

Dlouho jsem nehybně ležel a sledoval je. Možná, že tato tlupa nebyla dost velká na to, aby měla právo na přidělení čaroděje.

Bylo jich vlastně jen pár. Tlupy, které přicházívaly na panství lorda Mendora, čítaly obvykle přes třicet osob. A s třiceti býval obvykle i ten, v jehož přítomnosti se mi ježily chlupy na šíji. Když jsem se nakonec ujistil, že s nimi žádný čaroděj není, udělal jsem z rukou u úst trychtýř a vyloudil jsem pronikavý drásavý výkřik lelka. O chviličku později přišla odněkud zdola proti proudu odpověď.

Pomalu jsem se dal do pohybu. Musel jsem vstát, abych přeskočil úzkou říčku, ale jeden skok mi na to stačil. Výbuch smíchu mužů kolem ohně přehlušil jakýkoli zvuk, který jsem mohl na sypkém štěrku způsobit. Srdce mi bušilo až v krku a zjistil jsem, že nemohu popadnout dech. Na okamžik jsem se zastavil a donutil se dýchat klidně, pak jsem padl zase na břicho a plížil se dál.

Ti tři vězni leželi u srázu těsně vedle sebe. Sesunul jsem se k zemi na štěrkový břeh jen pár yardů od nich. Vytáhl jsem dýku a pak jsem se pohodlně uvelebil, abych vyčkal, až Cullin provede svůj kousek.

Nemusel jsem čekat dlouho. Noční ticho proťalo vysoké jódlování válečného pokřiku Tyrů. Ve stejném okamžiku vyrazilo tucet či více k smrti vyděšených koní pryč od stráží a pádili přímo k ohni. Jeden z koní se přenesl přes šlehající plameny a hořící splašeně pádil kolem vězňů – jednoho z nich minul jen o vlásek a řítil se přímo na mne, uši položené dozadu, hořící ocas vztyčený jako prapor. Rychle jsem se odkulil z cesty a v poslední chvíli se vyhnul jeho kopytům. Proletěl kolem mne a pádil pryč. Ostatní koně, vyděšení děsivým kvílením za sebou a ohněm před sebou, se splašili, pár okamžiků zmateně pobíhali mezi zburcovanými žoldáky, pak se ostře stočili dolů po proudu a s dusotem vyrazili pryč. Zachytil jsem letmý Cullinův pohled, pléd za ním zavlál, jak se vyšvihl na jednoho z koní a odjel za prchajícími zvířaty.

Odezva v maedunském ležení byla přesně taková, po jaké jsem toužil. Maeduni se vrhali po svých zbraních, jeden na druhého řvali rozkazy a pádili dolů po proudu za koňmi. Popolezl jsem dopředu a opatrně jsem položil ruku na ústa jednoho z vězňů.

„Nekřič," zašeptal jsem polekanému muži. „Jsem tady, abych vám pomohl."

Muž se převalil a tupě na mne zíral očima temnýma jako dvě tůně ve tváři bílé jako křída. Přikývl. Přeřezal jsem mu pouta na zápěstích a na kotnících. V nohou a rukou mu zase začala proudit

krev. Muselo to hrozně bolet, protože pouta byla pevně utažená, ale nevydal ani hlásku. O pár vteřin později byli volní všichni tři, ale ten nejmladší, ten, který ležel uprostřed, se nehýbal.

„Má dcera je těžce zraněná," řekl první muž.

„Není mrtvá?" zeptal se spěšně druhý.

První muž položil ruku na hrdlo mladé dívky a zavrtěl hlavou. „Je naživu…"

„Jste schopni ji nést?" zeptal jsem se. „Nezbývá nám příliš mnoho času. Maeduni se brzy vrátí, aby se přesvědčili, že jste stále ještě tady."

„Já ji ponesu," řekl první muž. Zvedl dívku do náruče, něžně ji přitiskl k hrudi a pokývl hlavou. „Kam?" zeptal se.

„Tudy," řekl jsem. Ani jsme se nesnažili se skrývat. Přebrodili jsme říčku a na druhé straně jsme se vydrápali nahoru na břeh. Ještě stále bylo slyšet, jak na sebe Maeduni hulákají a snaží se sehnat dohromady splašené koně. Cullin už svůj válečný pokřik nejódloval. Nevěděl jsem, jak daleko koně zahnal, ale dole po proudu byl slyšet značný hluk. Při troše štěstí to bude chvilku trvat, než se Maeduni vrátí ke svým zajatcům. Mezitím bychom mohli být všichni dávno pryč.

Přímo přede mnou vyrostl ze země muž a divoce na mne řval jazykem, který jsem neznal. Kolem krku mi projela obnažená čepel.

Uskočil jsem a málem jsem přitom uklouzl na nerovné půdě stráně. Švih meče, který mne minul, mi rozčechral vlasy. Upadl jsem na koleno.

„Utíkejte," křikl jsem na ostatní. Oběma rukama jsem uchopil svůj meč a pozvedl čepel k obraně.

Maedun přede mnou se přikrčil. Pružným zápěstím opisoval ve vzduchu mečem malé cílevědomé kroužky, upřesňoval si mou polohu a pak po mně skočil. Jeho čepel se srazila s mou takovou silou, že mne to povalilo na zem, a se zachvěním mne minula. Vyhrabal jsem se na nohy. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že se meč v mých rukou přímo třese touhou. Maedun se opět rozmáchl a moje čepel se mu nevysvětlitelným způsobem opět dostala do rány. Ocel zařinčela o ocel. Maedun o krok ustoupil a máchl mečem v nezdařeném pokusu o úder, namířeném na mé nohy. Strhl jsem svou čepel dolů, obloukem jsem ji vedl na druhou stranu a přesně jsem zachytil jeho ránu. Švihem jsem vedl čepel hladce nahoru

podél jeho, až se zarazila v křížovém krytu. To vyvedlo Maeduna z rovnováhy. Klopýtl.

Sevřel jsem meč pevně oběma rukama a vyrazil kupředu. Hrot čepele mu zajel do břicha přesně nad kyčelní kostí. Jak padal, váha jeho těla mne téměř strhla k zemi.

Dech mi hvízdal v hrdle námahou, když jsem se snažil uvolnit čepel. Jakmile jsem ji dostal ven, skutálelo se Maedunovo tělo dolů z kopce. Dole se zarazilo o balvan a dál už se nehýbalo.

Vyškrábal jsem se na kopec a sotva jsem lapal po dechu. Nahoře jsem se na okamžik zastavil, abych zasunul meč do pochvy. Ostatní tam na mne už čekali. „Tudy," zasípal jsem a rozběhl se.

Když jsme doklopýtali nahoru, byl už Cullin u olšoví. Seděl na svém hřebci a v ruce třímal otěže tří dalších koní. Když viděl, jak jeden z mužů nese dívku, nahnul se dopředu a natáhl paže.

„Podej mi to dítě," řekl rychle. „A pak nasedni."

Dívčin otec ji bez odporu podal Cullinovi do náruče. Cullin mu hodil otěže jednoho z koní a muž se spěšně vyšvihl do sedla.

„Budou nás pronásledovat?" zeptal se.

„Nevím," odpověděl Cullin. Posunul dívku přes sedlo do bezpečnější polohy a opřel si ji o hruď. „Snad ne. To záleží na tom, jak moc po vás touží."

„Doufám, že ne zase tak moc," zamumlal druhý muž.

„V každém případě by nebylo moc chytré tu na ně čekat," řekl Cullin. „Pojďme." Otočil svého hřebce a vyrazil směrem k cestě.

Jeli jsme, jak nejrychleji jsme mohli, ale nutit koně ke spěchu by bylo ve tmě dost nebezpečné. Potřebovali jsme sice, aby vzdálenost mezi námi a Maeduny byla co největší, ale nikdo z nás nestál o to srazit si vaz, kdyby některý z koní klopýtl.

Měsíc v ty dny přibýval a tak jsme mohli na cestě nabrat rychlejší tempo. O hodinu později jsme dorazili do malé vísky. Byl to jen neuspořádaný shluk nahrubo postavených kamenných chalup, ale honosila se hostincem, který poskytoval poutníkům ubytování. Zvenčí sice vypadal jako pouhá narychlo sroubená salaš, ale uvnitř bylo sucho a teplo. Uprostřed vesele plápolal řádný oheň, lokál byl čistý a pohodlí, které skýtal, předčilo všechno naše očekávání.

Malá boubelatá hostinská, s tvářemi ruměnými jako horské jeřabiny, ztropila soustrastný povyk nad dívkou, kterou nesl Cullin a která byla stále ještě v bezvědomí, a ihned nás odvedla do ložnice v zadní části hostince. V místnosti byla sice jen jedna postel, ale byla dost široká i pro několik lidí. Hostinská nechala Cullina uložit dívku do postele a spěchala pro horkou vodu, čisté šaty a léčivé byliny.

Dívčin otec usedl na kraj postele a konejšivě jí shrnoval zlaté vlasy z bledého čela. Byla velmi mladá, nebylo jí více než třináct čtrnáct let. Přes mdloby a popelavou bledost byla velmi krásná, měla oválnou tvář s jemnými rysy a vypadala křehce jako porcelán.

Její otec pohlédl na Cullina. „Rád bych vám poděkoval," řekl tiše. „Když nás dostihli na cestě, snažili jsme se s nimi bojovat. Rhegennovi se podařilo dva z nich vyřídit, ale jeden zasáhl Kerridwen plochou ranou meče do hlavy a ona od té chvíle v bezvědomí."

Muž nazývaný Rhegenn mu položil ruku na rameno. „Bude v pořádku, Jorddyne," řekl. Obrátil se k nám. „Jsem Rhegenn ap Sendor. Toto je Jorddyn ap Tiernyn. Jsme vyslanci mého pána a Jorddynova příbuzného Kyffena, prince ze Skai, z Celi."

Cullinovo obočí se nepatrně pozvedlo a v zelených očích se mihl záblesk zájmu. „Jste dost daleko od domova," řekl.

„Ano, to jsme," řekl Rhegenn. „Vraceli jsme se domů z Madinrhiru, z Falinoru, a cestou nás zajali Maeduni."

Do místnosti se vrátila hostinská s umyvadlem horké vody a hromadou čistých šatů. Zahnala Jorddyna ap Tiernyn a sklonila se nad dívkou. V tichosti jsme sledovali, jak se činí. Nakonec poodstoupila a lehce potřásla hlavou.

„Co pro ni můžete udělat?" zeptal se Jorddyn.

„Nic moc, je mi líto," řekla žena tiše. „To dítě dostalo velkou ránu. Obávám se, že má rozbitou hlavu. Já jí neumím pomoci."

Jorddyn opět usedl vedle své dcery. „Není ve vesnici nějaký léčitel?" zeptal se ženy.

Zavrtěla hlavou. „Kromě mě nikdo, pane, a já nemám nic než své byliny."

„Léčitel?" zeptal jsem se. Myslí mi probleskly mlhavé obrysy nápadu. Udělal jsem bezděčný krok blíž k posteli. Jorddyn na mne

pohlédl. Měl plavé vlasy, stejně jako jeho dcera, oči měl jasné, oříškově hnědé, se zelenými skvrnkami u panenky.

„V mé zemi jsou tací, kteří umí uzdravovat dotykem," řekl. „Jenže tady na pevnině jsem nic podobného neviděl."

Podíval jsem se na dívku. Měla maličko pootevřená ústa a dýchala krátce, těžce a bolestivě. Jemná pleť okolo zavřených očí byla tmavá a vypadala jako podlitiny. Dříve než jsem si stačil uvědomit, co dělám, vykročil jsem kupředu, posadil se na okraj postele, vztáhl jsem ruce a sevřel její spánky v dlaních. Ani jsem si neuvědomil, že se Jorddyn rychle odsunul, aby mi na kraji postele udělal místo. Plně jsem se soustředil na tmavé skvrny jejích očí.

Nebyl jsem schopen udělat nic, abych zachránil Rossah. Snad bych mohl najít nějaký prostý způsob, jak pomoci alespoň této dívce – vlastně dítěti, pokud však tento dar či schopnost či cokoliv to bylo, bude působit na jiné stejně jako na mne. Všechno, co jsem mohl udělat, bylo zkusit to. Dlužil jsem to Rossah a dlužil jsem to i sobě. Snad jsem tím byl povinován i této dívce.

Opatrně, váhavě jsem se dotýkal toho tichého místa uvnitř sebe. Nepamatuji si, na co jsem myslel, když jsem tiskl dlaně svých rukou na nepřirozeně chladnou kůži dívčí hlavy, ale pamatuji si, že jsem pod svými prsty cítil její vlasy jako nejjemnější hedvábí.

Podařilo se to nečekaně rychle. Najednou jsem se točil hluboko v bolesti, která nebyla moje. V hlavě mi vířily obrazy, které nebyly moje, příliš rychle, než abych nějaký z nich pochopil.

Hory, vysoké, s vrcholy pokrytými sněhem i v letním parnu. Tichá nezčeřená modrá jezera. Bílé řeky, kypící pěnou. Poklidné průzračné tůňky. Moře, tříštící se o strmé rozeklané útesy a slaná pěna, stříkající vysoko do vzduchu. Tváře lidí, které jsem neznal. Obrazy místností, kde jsem nikdy nebyl. Hlasy, zpívající písně, které jsem nikdy neslyšel. Spletitá změť obrazů, navzájem se překrývajících, bez ladu a skladu, bez souvislostí. A tím vším prostupoval jakýsi cit pro spravedlnost, pocit sounáležitosti a umírněnosti. Ať už tato divoká změť byla čímkoliv, bylo to něco zcela a naprosto opravdového.

Opatrně jsem se stahoval zpět od změti spletitých obrazů a soustředil jsem se na bolest. Nalezl jsem její hlavní místo a zaměřil se na něj, upjal jsem na něj veškerou svou pozornost. A pomalu se začal vytvářet obraz, který mi ukázal, jak má to zraněné místo

vypadat, až bude uzdraveno. Zatáhl jsem za tu bolest, uchopil jsem ji, táhl ji ven z dívky a přetahoval do sebe. Pomalu, postupně jsem zaváděl svůj obraz uzdraveného místa na povrch rány. Zpočátku jsem se bál, že to nepůjde, že selžu a že dívka pod mýma rukama zemře.

Za sebou jsem zaslechl mužský výkřik. Dívka na posteli sebou začala házet. Někdo hlasitě sténal, ale nevěděl jsem, jestli je to ona nebo já. Otevřela oči. Měla nehybné, rozšířené zorničky, kolem kterých zůstal jen úzký kroužek nádherné oříškové hnědi. Její nevidomý pohled se upřel do mého a pouto mezi námi se upevnilo.

Začalo to působit. Cítil jsem, jak se zraněné místo na týlu její hlavy zaceluje a podlitina a otok se začínají vstřebávat. Zdálo se mi, že vidím, jak zánět v ráně ustupuje, rána se zmenšuje a získává normální teplotu zdravé tkáně.

Z očí dívky se vytratil nevidomý výraz a její oči hleděly do mých jasně a klidně. V jejím obličeji se rozprostřel něžný klid a pleť jí zrůžověla. Útlá hruď se vzedmula hlubokým nádechem a pak její dech přešel do vyrovnané pravidelnosti přirozeného hlubokého spánku.

Víc už jsem udělat nemohl. Doufal jsem, že to bude stačit. Vrávoravě jsem couval od postele a kolena se mi podlamovala.

„Myslím, že bude v pořádku," vydechl jsem ztěžka.

Hlava mi třeštila, nevěděl jsem, jestli je to pozůstatek její bolesti nebo má vlastní bolestivá odezva na úsilí, které jsem vynaložil na uzdravení. Cullin mne zachytil právě v okamžiku, kdy jsem se začal skládat na podlahu. Byl už jsem velmi blízko mdlobám, když mne zvedl – lehce, jako by zvedal pětileté dítě.

Jakoby z velké dálky jsem vnímal Rhegennův hlas. „Léčitel, ale neškolený…"

Pak promluvil Jorddyn. „Musíte být na svého syna pyšný."

„Ano," odpověděl Cullin, „jsem."

Když mne vynášel z místnosti, zahalila mne měkká, teplá tma. Propadal jsem se do ní a jako v mlhách jsem mumlal: „Syn? To ne, oni se zmýlili, protože máme oba rudé vlasy…"

„*Vhair ne, ti'rhonai*," řekl Cullin a jeho hlas slábl ve tmě, která se kolem mne ovíjela stále těsněji.

Zdálo se mi ještě, že se slyším říkat: „*L'on sahir, ti'vati*," a pak už svět kolem mne vyhasl úplně.

5

Probudil jsem se v široké posteli, ve které předtím ležela ta dívka. Byl jsem sám. Dívka byla pryč a pryč byl i Jorddyn a Rhegenn. A Cullin byl taky pryč. Vůbec jsem netušil, jak dlouho jsem mohl spát, ale venku za úzkým oknem už byl jasný, vymydlený den. Když jsem se posadil, byla moje mysl jasná a čistá a nebylo v ní ani stopy po únavě a vyčerpání. Nepochybně jsem spal hodně dlouho.

Hostinská byla v lokále a dohlížela na malého chlapce, který u krbu otáčel rožněm. Vzduch se plnil vůní pečeného masa a v ústech se mi začaly sbíhat sliny. Žena vzhlédla a když mne uviděla, usmála se.

„Áá, tak ty už jsi vstal," řekla. „Nasnídej se. Tamhle je chléb a sýr. A krásná svěží jablka. Sama jsem je dnes ráno natrhala." Doprovodila mne ke stolu. Posadil jsem se a pustil se do jídla, a hospodská mne přitom zahrnovala veškerou péčí.

„Kde jsou všichni?" optal jsem se mezi dvěmi sousty, zatímco jsem se zuřivě cpal chlebem a sýrem. Měl jsem hlad jako vlk. Chléb byl ještě teplý, právě vytažený z pece a zlatožlutý sýr byl dobře uleželý.

„Ta dívka odjela se svým otcem a tím druhým mužem už přede dvěma dny," odpověděla.

Udiveně jsem k ní vzhlédl. „Přede dvěma dny? Já jsem dva dny spal?“

„Skoro tři,“ odvětila.

„A ti ostatní už odjeli?“

Přikývla. „Tak tak. Hned ráno, když vstali. Tvůj přítel také ještě spal. Přede dvěma dny. Spal jsi hodně dlouho, mládenečku. Musel jsi být se silami úplně na dně.“

„To je dost možné,“ připustil jsem. „Nikdy předtím jsem to nedělal. Myslím – někoho léčit. Nebylo mi moc jasné, jak se to dělá.“

„Jo, a to dítě, to taky ještě spalo, když ji brali s sebou. Na pobřeží, říkal její otec. Tam na ně měla čekat loď.“

Dorazil jsem zbytek chleba a sýra a pak jsem popadl jablko a zakousl se do něj. Chuť sladkokyselé šťávy mi naplnila ústa odleskem sluneční záře. „Kde je Cullin? Ten můj přítel? Přece také neodjel, že ne?“

Rozesmála se. „Nechat tě tu samotného?“ zeptala se. „To by přece nemohl udělat. Nebo myslíš, že ano?“

„Já nevím,“ řekl jsem. „Kde je?“

Ukázala hlavou směrem ke dveřím. „Tam venku. Vzadu za stájemi. Vzkazuje ti, abys za ním přišel, až budeš moct.“

Popadl jsem druhé jablko, poděkoval jí a vypadl ven. Cullina jsem našel přesně tam, kde říkala hostinská, vzadu za stájemi, na travnatém plácku, jak cvičí s mečem. Odložil pléd i košili. Odhalená hruď se mu leskla potem, ale tvář měl sebejistou a klidnou, nebyly na ní žádné známky úsilí, které vynakládalo jeho tělo. Tančil lehce na špičkách, mrštný a pružný jako kočka. S grácií hada provedl poslední kroky sestavy a pak se otočil tváří ke mně.

„Zvedni to,“ řekl a ukázal na meč, který jsem získal od námezdného slídiče. Ležel na Cullinově úhledně poskládané košili a plédu, na kraji malého travnatého plácku. „Říkáš, že nemáš cvik. Tak teď to můžeme napravit.“

Dojedl jsem zbytek svého jablka a šel jsem zvednout meč. Jílec mi padl do ruky lehce a samozřejmě a když jsem ho potěžkal, ucítil jsem dokonalou vyváženost čepele. Ještě než jsem se stačil obrátit, dolehl ke mně Cullinův výkřik: „Braň se.“

Prudce jsem se otočil a uviděl jsem ho, jak se na mne vrhá. Rozmáchl se směrem k mé hlavě a jeho meč opisoval ve vzduchu

zářící smrtonosný oblouk. Bez rozmýšlení jsem prudce zvedl ruce a zarazil svištící čepel svou vlastní zbraní. Vyrovnal jsem rovnováhu na špičkách. Když o krok ustoupil a v odseku vedl meč obloukem dolů, hřbetem ruky dopředu, ve zlomyslném seknutí namířeném na moje nohy, sklonil jsem se a máchl čepelí dolů. Můj meč se nějakým nevysvětlitelným způsobem dostal na správné místo a ten jeho neškodně sklouzl po čepeli, kterou jsem vyrazil dolů, abych zachytil jeho ránu. Ještě třikrát na mne Cullin zaútočil a třikrát jsem ho úspěšně odrazil. Nakonec spustil svůj meč a zůstal stát. Hleděl na mne s tou zneklidňující směsicí ocenění a zamyšlení v očích.

„To by stačilo," řekl rozvážně.

Nechal jsem svůj meč klesnout a najednou jsem měl zlost a byl jsem v rozpacích. Sotva jsem popadal dech a v podzimním vzduchu jsem se zatraceně zpotil. „Záměrně ses mne pokusil zabít," vykřikl jsem. A já jsem mu důvěřoval. Ať jde k čertu, důvěřoval jsem mu a on mne napadl, jako bych byl jeho nepřítel. Měl jsem to vědět. Měl jsem vědět, že přátelství a důvěra nejsou pro takového, jako je bývalý otrok, který nezná ani jména vlastních rodičů.

Záchvěv úsměvu mu zacukal v koutcích širokých úst. „Jo," připustil. „Pokusil jsem se o to. A teď je řada na tobě, aby ses pokusil zabít mě."

Na okamžik jsem se na něj zblízka zahleděl, udiven, že vůbec může očekávat, že bych mu dokázal nějak ublížit. Ale měl jsem vztek a ten vztek mne zaslepil. A jakmile jsem meč pozvedl, jakoby sám od sebe ožil. Vyrazil jsem kupředu, napjatý vzrušením a touhou a naprosto samozřejmě jsem se pohyboval sestavou postupů tak důvěrně známých a vžitých, jako je chůze.

Cullin pohotově uskočil. Jeho meč vylétl nahoru, aby odrazil ten divoký úder, který jsem vedl na jeho hruď. Sekl jsem mu po nohách a když spustil meč dolů, aby odrazil mou ránu, rozmáchl jsem se na druhou stranu, abych mu probodl rameno. S úžasem jsem si všiml, jak mu na čele vyrazily krůpěje potu. Tančili jsme kolem dokola na tom malém plácku trávy, výpady střídaly kryty – Cullin pohotově uhýbal každému útoku, který jsem na něj vedl, ale i já jsem celkem slušně unikal. Nakonec ustoupil, s půvabem sobě vlastním se vyhnul mému úderu a spustil meč.

„Tak to by stačilo," řekl znovu.

Chvilku mi trvalo, než jsem pochopil, že už dál nebojuje. Uprostřed výpadu jsem se zarazil a zavrávoral, pak jsem zůstal bez dechu stát a chvilku na něj zíral. Košili jsem měl promáčenou potem a pás mých kalhot by se dal ždímat. Hruď se mi dmula námahou. Vztekle jsem praštil mečem. „Proč?“ vyjel jsem na něj. „Proč ses mě pokusil zabít?“

„Zvedni ten meč, Kiane,“ řekl mírně. „Nikdy neurážej tak skvělou čepel, jako je tato. Zasluhuje si lepší zacházení.“

Chvíli jsem nehybně stál a nevrle na něj zíral.

„Zvedni ho,“ opakoval hlasem břitkým jako ocelové ostří.

Sklonil jsem se, abych uchopil odhozený meč. Ostří jsem otřel do kalhot, abych ho očistil od zbytků trávy. „Pokusil ses mě zabít,“ opakoval jsem.

„Jsi snad mrtvý?“ zeptal se klidně.

„Jasně, že ne,“ odsekl jsem. „Ale rozhodně tomu tak není proto, že by ses nesnažil.“

Vyhledal v trávě u svého plédu pochvu, obřadně mne mečem pozdravil a pak ho zasunul do pochvy. „Kiane, říkal jsi mi, že jsi s mečem necvičil.“

„To je pravda.“

Pozvedl obočí. „Pak mi tedy laskavě vysvětli, jak může necvičený hoch vykrýt každý výpad Mistra? A jak mi může tentýž necvičený kluk dát zabrat jako sám ďábel, abych si ho udržel od těla?“

Tupě jsem zíral, nejprve na něj, pak na meč ve své ruce. Myslí mi prolétly ozvěny snu, ale nevzpomínal na jsem si na žádný obrys nebo smysl. Jen útržky jako představy viděné skrz kouř.

„Já nevím,“ řekl jsem nakonec.

Cullin se pružně sklonil, aby zvedl svou košili a pléd. Vklouzl do košile a hodnou chvíli strávil pečlivým šněrováním tkanic na zápěstích a u krku. Pak na mne pohlédl a řekl: „Myslím, že já to vím.“

Zaraženě jsem na něj pohlédl.

„Pojď se mnou, Kiane,“ řekl vážně. „Je načase si promluvit.“

Přešel dvůr a usedl na nízkou kamennou zídku, která oddělovala stájový výběh od ovocného sadu. Pokynul mi, abych se posadil vedle něj. „Co jsme opustili Falinor, kladl jsi mi řadu otázek.

Myslím, že nadešel čas, abych ti na ně odpověděl, jak jen můžu nejlépe.“

Trochu jsem zaváhal a pak jsem šel za ním. V žaludku se mi jako těžký kámen usadila divná předtucha. Namáhavě jsem se vysoukal na zeď vedle Cullina a posadil se vedle něj, zaťaté pěsti na kolenou. Nebyl jsem schopen slova, křečovitě ztuhlý pocity, o kterých jsem si ani netroufal zjišťovat, co jsou zač. Čekal jsem, až začne. Seděl tam klidně a s pohledem upřeným na špačka, který se povážlivě vratce pohupoval na větvi blízké jabloně, si tiše srovnával své myšlenky.

„Ptal ses, co mne vedlo k tomu, že jsem se namáhal vzít tě s sebou,“ řekl.

Ochable jsem přikývl. „Jo,“ řekl jsem. „Vypadalo to na velké potíže.“

„Ano, zpočátku to tak mohlo vypadat,“ připustil.

„Ale nejsou to zase až tak závažné potíže, když vezmu tímhle za prokázané, že jsi Tyr, že jsi rodilý Tyr, šlechtic, člen klanu Tyrů. Bez ohledu na to, že jsou tvé oči hnědé a ne zelené nebo šedé.“

„Ale já…“

Pozvedl ruku, aby mne zarazil. „Vyslechni mne,“ řekl. „Dvakrát jsem na tebe promluvil tyrsky a dvakrát jsi mi odpověděl stejným jazykem. Část tebe si pamatuje. A pak je tu to, jak jsi dnes zacházel s mečem. Každý tyrský šlechtic stráví od dovršení sedmého roku další tři nebo čtyři roky s Mistrem.“ Koutky úst se mu zvlnily v krátkém pousmání. „Jakmile se to jednou naučíš, tak i kdyby to tvoje hlava nakrásně zapomněla, tělo určitě nezapomene.“

Znovu mi hlavou zavířily útržky napůl zapomenutého snu a než jsem mohl zjistit jejich smysl, zmizely. Lehký vánek mi zvolna vysoušel košili na zádech. Roztřásl jsem se chladem. Zaťal jsem zuby, aby mi nedrkotaly zimou, a upřel jsem pohled na špačka na jabloni. Zaostřil na mne svůj nestoudný pohled a nonšalantně slétl o pár větví níž.

„Řekni mi něco,“ ozval se tiše Cullin. „Máš pocit, že ti jméno Kian sedí?“

To byla divná otázka a musel jsem se nad ní okamžik zamyslet.

„Já – já nevím,“ řekl jsem nakonec.

„Slyšel jsi na něj dobře už od začátku.“

Zamračeně jsem sevřel rty. „No ano, líbí se mi to víc, než Myšák.“

Zasmál se. „No ano, to bych řek’, že jo.“

„Pořád ještě nevím,“ řekl jsem, „proč ti stojím za všechny ty potíže…“

„Kiane, převážnou část těch posledních devíti let jsem strávil sledováním zvěstí o rusovlasých chlapcích – otrocích. Toulal jsem se od Maedunu a Saesnesu na severu až dolů k Laringrasu na jihu, od pobřeží Isgardu až daleko k Velkému slanému moři. Devět let. Za tu dobu jsem viděl hodně rusovlasých otroků. Některé jsem koupil a dal jim svobodu. Říkal jsem ti, jak smýšlím o otroctví. Většinu z nich jsem však zanechal u jejich pánů, protože neměli ani jiskřičku schopnosti uspět vlastními silami. A hodně z nich bylo také příliš mladých či příliš starých, než aby mohli být chlapcem, kterého jsem stále hledal.“

Změnil polohu a bezděčně se narovnal, aby se poškrábal v jamce nad klíční kostí.

„Za těch devět let jsem už ztratil naději, že hoch, kterého hledám, je ještě naživu. Devět let je příliš dlouho na to, aby člověk jenom doufal.“

„Koho hledáš?“ Sevřený, napjatý hlas se mi zadrhl v hrdle a hruď mi sevřela divná předtucha. V koutku úst mi cukal sval.

Rozesmál se. „Otroky s rudými vlasy… Jako jsou ty tvoje.“

„Proč je hledáš?“

Usmál se. Nepovedlo se mu to, vyšel z toho spíš jen pokus o úsměv. „Hledal jsem,“ opakoval. „Pak jsem slyšel o rusovlasém chlapci na panství poblíž ústí řeky Glaecyn.“

„Mendorovo panství,“ řekl jsem.

„Jo, vypadalo to na to,“ řekl. „Už jsem byl téměř rozhodnut nechat to plavat. V Honandunu na mne čeká výprava obchodníků a nemám moc času. Ale nějak jsem si nemohl dovolit to nechat být, co kdyby to byl ten pravý chlapec a mé pátrání bylo tentokrát úspěšné. A proto jsem se tam objevil té noci, kdy jsi prchal. Sledoval jsem pak vrchního dozorce s tím námezdným slídičem až do té strašlivé hospody.“

Nedokázal jsem se na něj podívat. Místo toho jsem věnoval pečlivou pozornost zbělalým kloubům zaťatých pěstí. „Dopadlo to?“ zašeptal jsem. „Myslím – úspěšně?“

Pokrčil rameny. „Myslím že ano," řekl nakonec. „Když jsem tě spatřil poprvé, nebyl jsem si jist, ale po dnešku, poté, co jsem viděl, jak zacházíš s mečem… Jo, v podstatě jsem si jist, že to dopadlo úspěšně."

„Culline…"

Podíval se dolů na mne.

„Je Kian mé pravé jméno?"

„Myslím, že ano," řekl.

„Jorddyn si myslel, že jsi můj otec," řekl jsem. Vrhl jsem na něj rychlý pohled. Ani v prudkém slunečním světle se nezdálo, že by mu bylo nějak moc přes třicet. Příliš mladý na to, aby byl otcem někoho mého věku. Ani jsem si ještě plně neuvědomoval naději, která ve mně vzklíčila, dokud jsem necítil, jak uvadá. „Jsi?"

Nepohnul ani brvou, jen v očích se mu zablesklo. „Ne, nejsem tvůj otec," řekl vážně.

„Myslel jsem si, že ne," řekl jsem. Ani bych nedokázal vypovědět, jestli jsem pocítil hořké zklamání nebo obrovskou úlevu. Nikdy jsem k nikomu nepatřil a vlastně jsem si ani nebyl jist, jestli bych chtěl. Nevěděl jsem, co to znamená, patřit k někomu, patřit do nějaké rodiny.

„Jorddyn se mýlil," řekl Cullin. Potřásl hlavou a slunce vykouzlilo v jeho vlasech rudě měděné záblesky. „Nejsem tvůj otec, ale teď opravdu věřím, že jsem tvůj strýc."

Barvy kolem mne se najednou až nadpřirozeně zostřily a oslnivě rozzářily. Ostře jsem vnímal zeleň trávy, modř a zeleň Cullinova plédu, který ležel – úhledně poskládaný – u mých nohou, rychle hnědnoucí bílou červeně vroubenou dužinu ohryzku, který jsem odhodil na druhou stranu trávníku. Na dlouhou chvíli jsem zapomněl snad i dýchat. Srdce mi bušilo ve snaze učinit ten úctyhodný výkon a vyskočit mi z hrudi. Když se mi konečně vrátil hlas, skřípal jako nakřáplý hrnec.

„Ty si myslíš, že jsi můj strýc," opakoval jsem. „Znamená to, že si nejsi jistý?"

Povzdechl si a pak se usmál. „Jsem si jistý," odpověděl. „Po té ukázce s mečem jsem si více než jistý. Kromě toho se trochu

podobáš svému otci a tvé oči mají stejnou barvu, jako měly oči tvé matky.“

„Mé matky…“ opakoval jsem chabě.

Úkosem na mne pohlédl. „Vypadáš tak trochu, jako bych ti nařezal přes uši plochou stranou meče,“ řekl. Vyneslo mu to nevrlý podrážděný úšklebek a on se dal do hurónského smíchu. „No dobrá, připouštím, že je toho na tebe příliš mnoho najednou,“ uznal.

„Jo,“ souhlasil jsem.

Cullin se trochu narovnal. „Narodil ses na Clanholdu, na rodovém panství klanu Broche Rhuidh na západní vysočině v Tyře,“ začal zvolna. „Na dohled od moře. Tvým otcem byl můj starší bratr Leydon. Tvojí matkou byla jeho žena Twyla. Nebyla Tyrka. O svém domově nikdy nemluvila, vím jen, že před něčím nebo někým utíkala a Leydon ji zachránil. Nikdy však nebylo pochyb o tom, že pocházela z urozené rodiny. Vždycky jsem si myslel, že by mohla být Saesnesanka, možná s kapkou maedunské krve – měla tmavé oči, však víš.“

Zcela bez souvislosti jsem se zeptal na první věc, která mi bleskla hlavou. „Byla hezká?“

Usmál se. „Hezká?“ Naklonil hlavu na stranu a na chvíli se zamyslel. „To je zvláštní. Já vlastně nevím. Byla laskavá a byla jemná a měla nádherný úsměv. Ale hezká? Nevím. Není pochyb o tom, že to byla láska, která je s Leydonem spojila. Stačilo se na ty dva jen podívat. Náš otec byl zpočátku proti tomu sňatku. Můj nejstarší bratr Rhodri se oženil s dcerou sousedního šlechtice a pro Leydona vybral otec dceru jednoho dalšího. Zlobil se, když zjistil, že jeho naděje na spojenectví se scvrkávají.“

„Jak to dopadlo?“

Cullin potlačil úsměv. „Jo jo. Povznesl se nad svůj vztek a oženil s jeho nejmladší dcerou mě.“

Vyjeveně jsem k němu vzhlédl. „Tebe?“

„Tak tak, chlapče. Mě.“ Výmluvně pokrčil rameny. „Nevycházíme spolu úplně nejlíp. Gwynna je dobrá žena a porodila mi dvě krásné dcerky.“ Usmál se. Když o nich mluvil, rozhořely se mu v očích plamínky pýchy. „Jenže Gwynna není právě žena, se kterou by se dalo dlouho vydržet, chápeš. Dalo by se říct, že jsme se shodli na tom, že se neshodneme.“

Přikývl jsem. „Chápu," řekl jsem, ale nijak moc jsem to nechápal. Znovu jsem k němu vzhlédl. „A co můj otec?"

„Leydon?" Na okamžik zavřel oči. Pak je otevřel a upřeně se zahleděl do dálky. „Leydon byl můj nejmilejší bratr. Byl o osm let starší a já jsem k němu oddaně vzhlížel. Byl vysoký, silný a rychlý jako horská puma. Když jsem byl malý kluk, vždycky si na mne našel čas. Nikdy mu nevadilo, když jsem se kolem něj motal. Jak už jsem říkal, jsi mu trochu podobný, jen oči neměl hnědé, ale šedé jako kouř. Bylo mi deset, když opustil Clanhold.

Říkal, že chce ještě vidět kus světa, než se usadí a ujme se svého postavení Mistra meče klanu, které mu náleželo. Vrátil se za tři roky a přivedl sebou Twylu. Tři měsíce na to ses narodil. Leydon ti dal jméno Kian, po našem dědovi."

Rozesmála ho vzpomínka. „Byl jsi živé dítě. A měl jsi silné plíce. Zdravý a zdatný jako mladý hřebeček. Když ti byly dva nebo tři roky, nosíval jsem tě na ramenou. Honil jsi mne až do roztrhání. Už od čtyř let jsi projevoval velké nadání pro meč a luk. Statný jako buk, s dobrým postřehem. Rychlý a elegantní, tak jako tvůj otec."

Uneseně jsem ho sledoval. Byl to úchvatný příběh. Ale byl to příběh lidí, které jsem neznal, lidí na které jsem si nepamatoval. Cullin se naklonil a položil mi ruku na hlavu. Jeho prsty našly za uchem hrbolatou jizvu.

„Ty nemáš tušení, o kom mluvím, že ne, Kiane?" zeptal se jemně.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne," odpověděl jsem tiše.

„Myslím, že to je kvůli tomuhle," prohodil a špičkou prstu přejel po mé jizvě. „Víš, jak jsi k tomu přišel?"

Znovu jsem zavrtěl hlavou.

Svraštil čelo a jeho oči potemněly. „Bylo ti skoro sedm. Twyla byla už víc než čtrnáct dní velmi zamlklá, a jednoho dne, bylo to zrovna před tvými narozeninami, řekla Leydonovi, že tě musí vzít ke svému otci. Sdělit mu, že má vnuka. Říkala něco takového, že musíš být představen ve svatyni a že to je to nejmenší, co svému otci dluží. A tak ona a Leydon vyrazili do Honandunu. Jel jsem s nimi společně s doprovodem půltuctu ozbrojených mužů." Jeho hlas zeslábl a koutky úst se mu bolestně zkřivily.

„Co se stalo?" zeptal jsem se.

„Sotva jsme sestoupili z hor, byli jsme přepadeni," řekl tiše. „Banditi. Objevili se tak rychle, že jsme ani neměli moc možností se bránit. Byla už skoro tma a my jsme právě začínali stavět tábor. Pamatuji si ještě, že jsem viděl jednoho z nich, jak tě srazil k zemi, a pak jsem dostal ránu do hlavy."

Na chvíli se odmlčel. Strnule kamsi zíral prázdným skelným pohledem. Neviděl mne a neviděl ani ovocný sad a stájový výběh u malé hospůdky. V tichosti jsem vyčkával, až bude pokračovat.

Nakonec se otřásl jako když ze sebe pes oklepává vodu. Blýskl po mně okem. „Když jsem se probral, byli lupiči pryč a ty s nimi. Skoro všichni ostatní byli mrtví." Pěsti v klíně se mu sevřely. Ušklíbl se. „Našel jsem tvou matku. Byla mrtvá. Plakal jsem pro ni, Kiane. Neměla lehkou smrt."

Vzpomněl jsem si na Rossah a zachvěl jsem se. Byl jsem mu vděčný, že neuváděl žádné podrobnosti. Věděl jsem dost dobře, co se stane ženě zneužité muži, kteří se příliš neliší od zvířat.

„A můj otec?" zeptal jsem se tiše. „Tvůj bratr?"

„Leydona jsem našel ještě naživu. Umíral. Ach bože, Kiane, dostal tolik ran… Ale přes to všechno prodal svůj život draho. Pět nebo šest jich vzal s sebou." Cullin potřásl hlavou. „Říkal mi, že viděl, jak tě odvážejí pryč, a zavázal mě přísahou, že tě najdu a vezmu zpátky na Clanhold anebo že tě alespoň doprovodím *domů*."

„Doprovodíš mě *domů*?" opakoval jsem výraz, který jsem neznal.

Podle způsobu, jakým ho použil, znamenal něco jiného, než co by se dalo usuzovat z pouhých slov.

„To je vnitřní záležitost klanu," řekl zvolna. „Dal jsem mu slovo. A když vzápětí nato zemřel, doprovodil jsem ho *domů*."

Chvíli jsem tiše seděl a snažil se vstřebat všechno, co mi řekl. Bylo toho příliš a šla mi z toho hlava kolem. Mimovolně jsem se dotkl jizvy ve vlasech. „Vůbec na nic si nevzpomínám," zašeptal jsem.

„Ano," řekl. „Slyšel jsem o ráně do hlavy, která to způsobila. Paměť se někdy vrátí a někdy ne. Je možné, že se ti zase vrátí, že najdeš způsob, jak ji uzdravit." Ostře se na mne podíval očima plnýma hloubání a pochybností. „Twyla to měla také, víš. To Uzdravování. Odtud jsi to získal, stejně jako oči. I ona uměla vycítit magii."

Zhluboka jsem se nadechl a na hodnou chvíli jsem zadržel dech. Pak jsem ho vypustil a pomalu řekl: „Já – vím.“ Ještě jednou jsem k němu vzhlédl. „A *ti'rhonai*. To znamená synovec?“

„Ano, a také syn, kterého někdo přijal za vlastního. Není v tom rozdíl.“

„Vzpomínám si, že jsem tě jednou oslovil *ti'vati*. Strýčku?“

Přikývl.

„Nebo pěstoun?“

Opět přikývl. Rozesmál se. „Mohl bys klidně říct, že jsem tě zdědil,“ řekl. „Rhodri má tři vlastní syny. Já mám dvě dcery, ale žádného syna. Byl jsi mým závazkem od chvíle, kdy jsem Leydonovi přísahal, že tě přivedu domů.“

Pocity, které jsem nedokázal přesně určit, se ve mně smísily dohromady, do jednoho obrovského spletitého chumlu. Co moje paměť sahala, žil jsem si vždycky na vlastní pěst. A najednou, když jsem se nacházel nejen u strýce, ale také mezi tetičkami, bratranci a sestřenicemi, dědečka nevyjímaje, to ve mně vyvolalo pocit prázdnoty a opuštěnosti. Cítil jsem se jako prázdná skořápka.

Cullin mi položil ruku na rameno. „Není to tak zlé, Kiane,“ řekl s úsměvem. „Nějakou dobu to ještě potrvá, než se dostaneme zpátky na Clanhold. Mezitím budeš mít dost času si na mne zvyknout, a já ti povím všechno, co potřebuješ vědět o ostatních.“

6

Druhý den ráno jsme ten útulný hostinec opustili a sedm dní před Samhainem jsme dospěli do Honandunu. Ta výprava obchodníků, se kterými měl Cullin sjednanou dohodu o ochranném doprovodu, byla připravena hned další den ráno a my jsme odjeli dřív, než jsem měl možnost prozkoumat první město, které jsem kdy viděl. Čtrnáctý den po Zimním slunovratu nás zastihl v Thrakii v Laringrasu, na pobřeží Velkého slaného moře, kde mne Cullin zasvětil do některých z mnoha okouzlujících požitků, které město nabízí. Dodatečně jsem zjistil, co dokáže druhý den udělat kocovina s vůlí muže žít.

Byla tam další výprava obchodníků. Tihle přepravovali hedvábí, koření a cizokrajné vonné oleje a dychtivě si přáli sjednat na cestu zpátky do Honandunu dohodu o službách, které Cullin poskytoval. Dorazili jsme tam čtrnáctého dne po Jarní rovnodennosti a Cullin oznámil, že druhý den ráno odjíždíme do Tyry.

Čtrnáct dní před Beltane jsme opustili Isgard a vstoupili do Tyry. Kopce a hory už se začínaly předvádět ve zdrženlivé svěžesti světlé zeleně a v jezerech se zrcadlila něžná modř oblohy.

S Cullinem jsem se cítil dobře. Za ta tři roční období, která uplynula od doby, kdy jsem se s ním setkal, jsem si na něj celkem zvykl, i když jsem občas ještě míval někde pod hrudní kostí zvláštní

pocit, když jsem příliš usilovně uvažoval o skutečnosti, že je to můj strýc.

Během dlouhé cesty na jih a zase zpátky na sever se mnou Cullin trávíval večery a učil mne zacházet s mečem a lukem. Trpělivost mu nechyběla, ale pokud šlo o mé chyby, byl neúprosný. Nenechal na pokoji nic, co bylo provedeno neobratně nebo chabě. Zatraceně jsem se zapotil, když jsem znovu a znovu cvičil sestavy, dokud je neuznal za hodny ocenění. A ne že by mi ocenění odpíral proto, že by mi ho snad nepřál, jen bylo zatraceně těžké ho dosáhnout.

Po tři roční období mi při našem putování vyprávěl o svém domově a o své rodině, takže když jsme konečně opustili nížiny a vydali se klikatou cestu průsmyky, údolími, roklemi a stržemi Tyry, připadala mi krajina téměř důvěrně známá. Cestou mi Cullin ukazoval strmé skalní útesy a jmenoval je a mně se zdálo, jako bych je poznával.

Byl to divoce rozeklaný, skalnatý kraj. Špičky horských štítů, pokryté sněhem, střídala široká údolí a úzké strže. V těsných roklích jsme míjeli malá stáda černého skotu s hrozivě vyhlížejícími zahnutými rohy a stáda malých ovcí s rounem modravého odstínu. Na úbočích údolí se krčily maličké vísky, některé čítající stěží pět či šest kamenných domků. Žádná z nich však nebyla zase tak malá či chudá, aby nenabídla poutníkům přátelské přijetí, jídlo a na noc slamník u krbu.

Muži podobající se Cullinovi nosili krátké skládané suknice a plédy, ženy se oblékaly do šatů a plédů z jemné látky, na ramenou nařasených. Viděl jsem cestou mnoho různě kostkovaných plédů, měnících se od převládající červené přes hnědou, žlutou, černou a zelenou. Konečně začala na plédech místních usedlíků převládat modrá a zelená, začaly se blížit vzhledu Cullinova plédu a Cullin oznámil, že už jsme na území Broche Rhuidh.

Což bylo nejméně sedm dní předtím, než jsme dorazili do údolí Bordeny, kde stál Clanhold. Poprvé jsem ho uviděl, když jsme vystoupili na nízké návrší a shlíželi dolů na rozlehlý oblouk širokého zeleného údolí. Prudce jsem ryzákovi přitáhl uzdu, aby zastavil, a pak jsem tam prostě jen tak stál a zíral a má mysl byla náhle čistá jako nepopsaný papír.

Očekával jsem panské sídlo podobné Mendorovu panství ve Falinoru a předpokládal jsem, že bude sice rozlehlé a masivní, ale nepříliš vznešené. Clanhold Broche Rhuidh byl rozlehlý a masivní, ale tím veškerá podobnost s Mendorovým domem končila. Na vrcholku nízkého horského hřbetu se půvabně tyčila kamenná stavba a za ní se zvedal příkrý sráz žulového útesu, strmícího vysoko k bezmračnému nebi. Masivní skála srázu tvořila zadní zeď Clanholdu. Za kamennými hradbami s ochozy stála v každém rohu kamenná věž s cimbuřím. Hřejivé paprsky dopoledního slunce dopadaly na mohutnou bránu otevřenou dokořán. Za hradbami se vypínal obrovitý Clanhold, pevně zasazený do hory.

Pohlédl jsem na Cullina, vědom si toho, že jsem zůstal civět s ústy dokořán. „Neřekl's mi, že Broche Rhuidh je palác," pronesl jsem chabě.

Cullin se zamyšleně podíval na Clanhold a potom na mne. „No, připouštím, že je dost velký," řekl.

„A je pohodlný. I když v zimě je dost studený." Popohnal hřebce kupředu a zanechal mne na okraji návrší zírat s otevřenými ústy dál.

Patami jsem pobídl ryzáka ke klusu, abych ho dohonil. „Culline?"

Otočil se a přes rameno se na mne zašklebil.

Přitáhl jsem ryzákovi uzdu, aby zůstal na stejné úrovni s hřebcem a vyklonil jsem se ze sedla, abych se dotkl Cullinovy paže.

„Culline, je tvůj otec králem?"

Rozesmál se. „Králem?" opakoval. „U všech rohatých, to ne. Ale musel jsem se ti už zmínit, že je lairdem, hlavou klanu."

„Ano, to jsi říkal," řekl jsem. Hleděl jsem na úctu vzbuzující stavbu před námi. „Ale neřekl's mi, co to znamená."

„Myslím, že v Isgardu by měl titul prince," řekl. „Tady v Tyře králové nejsou."

„Prince," opakoval jsem omámeně. „To ze mne dělá…"

„Mladého pána," řekl věcně. „Pouze a jednoduše syna mladšího syna. Když si pospíšíme, budeme tam včas k obědu."

Následoval jsem ho, stále ještě omámený, v paměti se mi vynořovaly všechny ty představy z mého dětství. V mých představách byl otec, který mne přišel zachránit, vždycky urozený, někdy dokonce i princ. Ale to byly jen dětské sny. Alespoň jsem si myslel, že to byly jen sny. „U všech rohatých – mladý pán…"

Když jsme přijížděli, vyšli všichni na nádvoří, aby nás uvítali. Stáli tam na širokých kamenných schodech, vedoucích nahoru k velkým vyřezávaným dveřím, a já jsem je podle Cullinova popisu jednoho po druhém poznával.

Ten vysoký vzpřímený muž s rudými vlasy, prokvétajícími šedinami, byl Medroch, Cullinův otec, laird klanu. Vedle něj stál další muž, s vlasy barvy leštěného dubu, Cullinův bratr Rhodri. Byl o trochu menší než jeho otec, ale zato měl široká ramena, která se zužovala do štíhlých svalnatých boků. Žena po jeho boku, lehce zaoblená, usmívající se – to byla jeho žena Linnet. Na schodu za ní stáli tři chlapci, seřazení podle věku, od dvanácti do šestnácti let – Rhodriho synové Brychan, Landen a Tavis.

Trochu stranou stála další žena. Vysoká, štíhlá a překrásná, s vlasy zlatými jako lán pšenice v podzimním slunci. Za ruku držela malou, asi tříletou holčičku, druhou ruku měla položenou na rameni šestileté dívenky před sebou. To musela být Cullinova žena Gwynna. A ty děti byly Elin a Wynn. Obě dívky, s vlasy jako čerstvě vyražené měděné mince, stály důstojně a upřeně sledovaly svého otce, jak na nádvoří sesedá z koně, ta mladší s palcem v ústech.

Když jsme stoupali po schodech, vykročil Medroch dopředu, aby nás přivítal. Vztáhl ruce, Cullin vložil své ruce do jeho a lehce se uklonil.

„Vítej doma, Culline," řekl Medroch hlubokým melodickým hlasem. Jeho oči, šedé jako kouř a přitom průzračné jako voda, sklouzly na mne.

„Leydonův syn?" zeptal se.

„Ano," řekl Cullin. „Přivedl jsem ho zpět."

Upřel se na mne pronikavý pátravý pohled šedých očí a nepokrytě zkoumavě mne přejížděl od hlavy až po paty. „Podobáš se svému otci," řekl. „Ale oči jsou matčiny. Buď zde vítán, Kiane dav Leydon. Toto je tvůj domov." Vztáhl ke mně ruce.

Následoval jsem Cullinova příkladu a vložil své ruce do jeho a pak jsem se lehce uklonil. „Děkuju," řekl jsem. Můj hlas zněl nakřáple a chraptivě.

Cullin se vřele přivítal s bratrem, políbil Linnet na nastavenou tvář a pak mne jim představil. Jako ve snách jsem opětoval pozdravy a představování. Zůstal jsem strnule stát, když mne Linnet

líbala a vítala. Když jsem se obrátil zpět ke Cullinovi, zjistil jsem, že stojí s pažemi ovinutými kolem Gwynny a líbá ji s vřelostí a horlivostí, která byla ve vážném rozporu s jeho zatrpklými řečmi o shodě na neshodě. Konečně se od ní odtrhl, sklonil se, aby zvedl do náruče obě děti a natočil je ke mně, aby mi je představil. Byly plaché, ale věnovaly mi stydlivý úsměv.

„Oběd už čeká," řekla nakonec Linnet. „Culline, vezmi Kiana do lázně a dejte se oba do pořádku. Jakmile budete hotovi, bude se podávat oběd."

Cullin a Gwynna se na tři dny uchýlili do svých komnat a jen tu a tam se objevili u jídla. Nebylo to tak úplně v souladu s Cullinovým kousavým zhodnocením jejich manželství. Když jsem ten první večer, kdy se Cullin a Gwynna nedostavili ani k večeři, učinil poznámku týkající se jejich nepřítomnosti, Rhodri mi to trochu osvětlil.

„Je to poněkud zvláštní vztah, chápeš," řekl s úsměvem. „V první chvíli se od sebe nemohou odtrhnout. List pergamenu by se mezi ně nevešel." Dal se smíchu. „Ale jen počkej. Než přejde čtrnáctý den, budou se sice ještě držet spolu, ale už budou ve střehu a pomalu si začnou vjíždět do vlasů a pak se začnou hádat o cokoli od stylu, jakým si Cullin zastřihuje vousy až po způsob, jakým Gwynna spravuje holčičkám šatičky. Nepřiznají to, ale milují se náruživě a vášnivě. Jenom nedokážou žít příliš dlouho spolu."

Poznamenal jsem cosi nicneříkajícího a vrátil se ke svému jídlu. Ale musel jsem se smát.

Všichni projevili porozumění pro to, že jsem se zde cítil cizí, a následujících několik dní mne ponechali sobě samému, abych se přizpůsobil svým vlastním tempem. Bloumal jsem po Clanholdu, prozkoumával komnaty a chodby a prohlížel si řady portrétů visících ve Velké síni. Před jedním z nich jsem se zarazil. Představoval mladého muže s rudými vlasy, šedýma očima a úsměvem tolik podobným Cullinovu, ale narozdíl od Cullina byl hladce oholen. Měl typickou čapku se snítkou jeřabin zastrčenou za znakem klanu, pléd sepnutý na rameni ozdobnou broží vytepanou

do podoby skákajícího jelena, s velkým žlutým kamenem třpytícím se mezi rozložitými větvemi paroží.

„Můj syn Leydon," ozval se u mého ramene Medroch. Lekl jsem se ho. „Tvůj otec. Ten obraz byl dokončen těsně před tím, než opustil Clanhold, asi tři roky předtím, než ses narodil."

„Je tu někde moje matka?" zeptal jsem se. Stále jsem ještě nespustil oči z té podobizny. I když jsem mohl rozeznat jistou podobnost se mnou, byl mi Leydon dav Medroch cizí. Ani trochu jsem se na něj nepamatoval.

„Žádný portrét Twyly nemáme," řekl Medroch zvolna. „Nikdy nestála o to, abychom nějaký nechali namalovat."

Přikývl jsem. Pak mne opustil, abych mohl pokračovat v průzkumu.

Jako první se mi vrátila řeč. Ani nevím, kdy došlo k tomu, že jsem si najednou uvědomil, že nejen rozumím všemu, co se kolem mne říká, ale mluvím tyrsky stejně plynně jako oni. Cullin se mnou během naší cesty na jih tímto jazykem mluvil, ale já jsem zadrhával a koktal, i když jsem se snažil. Tady na Clanholdu mi to přišlo přirozené a snadné a já jsem se tomu úplně mimoděk přizpůsobil.

Jednoho dne, asi týden po našem příjezdu, jsem vyšel nazdařbůh z domu a našel si cestu na vysoký útes s vyhlídkou na moře. Veden jakýmsi pudem jsem sledoval úzkou pěšinku, která mne dovedla na skrytou výspu zasunutou mezi sesutými balvany. Po kamenité půdě se plazila převislá změť větvoví, pokrouceného a rozežraného solí. Našel jsem mechem pokrytý kámen, na který dopadalo slunce, posadil se a díval se, jak pěnící vlny příboje, narážejícího na strmou stěnu útesu na protější straně malého zálivu stříkají vysoko do vzduchu.

Padl na mne stín. Vzhlédl jsem a spatřil Cullina, oblečeného jen ve skládané suknici a košili. „Chodíval jsem sem a díval se na moře," řekl jsem pokojně. „A tam na té protější stěně jsem sbíral vejce."

„Ano," řekl. „Chodíval jsi sem. Když jsi byl malý, bylo to jedno z tvých nejoblíbenějších míst. Už je to zpátky, Kiane?"

„Něco," řekl jsem. „Jen málo."

„Možná, že všechno se ti nevrátí nikdy," řekl. „Ale teď už víš, že jsi doma."

„Jsem doma tady," řekl jsem. „Na tomhle místě. Ale v domě ještě ne."

„Když budeš chtít, můžeš zůstat tady," řekl. „Nebo můžeš jít se mnou, až budu zase odcházet."

Vzhlédl jsem k němu. „Půjdu s tebou," řekl jsem. „Nemám pocit, že sem patřím. Na můj vkus je to tu příliš vznešené."

Rozesmál se. „Jo," souhlasil. „Já jsem taky šel svou vlastní cestou." Na okamžik se zarazil a zahleděl se na mořské ptáky, kroužící donekonečna nad vodou a pátrající po rybách. „Budu rád, když tě budu mít s sebou, Kiane," řekl vážně. „Za tu dobu jsem si tě tak nějak oblíbil."

Prostoupil mnou pocit úlevy a naplnil mě úžasem. Široce jsem se na něj usmál, potěšen jeho slovy. „Stál jsem za těch pět stříbrných?" zeptal jsem se.

Zvažoval to. „Jo," řekl chraptivě. „Myslím, že ano." Dotkl se jedné ze stříbrem tepaných rukojetí za pasem a usmál se. „Každopádně za to stály už jenom ty dýky."

O čtrnáct dnů později jsme opustili Broche Rhuidh a vyrazili do Honandunu za další výpravou obchodníků. A tak začal náš způsob života, který jsme pak provozovali po dalších sedm let – křižování pevninou tam a zpátky s výpravami obchodníků a zhruba jednou za rok návrat na Broche Rhuidh a setkání s Cullinovou rodinou.

Zřídkakdy jsme se někde zdrželi déle než jedno roční období a většinou jsme nezůstali bez práce déle než čtrnáct dní. Byl to tep života, který nám oběma vyhovoval. Cullinova malá družina strážců byla žádaná, takže jsme si práci nikdy nemuseli hledat sami. Obchodníci přicházeli k nám.

Cullin měl stejně nenucené chování jak vůči obchodníkům, tak vůči členům své družiny. Měl schopnost snadno a rychle zapadnout do jakékoli společnosti, ať už šlechticů či vojáků, obchodníků nebo farmářů. Když to okolnosti vyžadovaly, dokázal vystupovat jako nejurozenější z urozených, a v příštím okamžiku byl schopen se válet se na podlaze krčmy, pít pivo a vrhat kostky s tlupou vojáků. Měl vzácnou schopnost splynout s prostředím. Ostatně také mluvil šesti jazyky, tyrštinu nepočítaje. Když se ujal mého vyučování,

zjistil jsem, že i já mám nadání na jazyky, a on mne poučil, že to je cosi, co jsem přes otce zdědil po svém dědovi.

Také se rozhodl, že mne naučí dobrým mravům a ihned se toho ujal. Všechno, co jsem si pamatoval, bylo žít jako otrok. Pod Cullinovým vlivem jsem převzal jeho způsoby vystupování, naučil se, jak se chovat v jakékoli společnosti, a nalezl jsem v sobě i slušné herecké nadání.

Cullin byl pro můj růst ten pravý. Za dalších sedm let jsem se vytáhl – s rozdílem jednoho palce – do jeho výšky. Oproti jeho váze mi však ještě skoro dva kameny chyběly. Činorodý život pod širým nebem a práce s mečem mi daly mužné tvary, přiměřené mé váze. Ve skládané suknici, košili a plédu, v levém uchu na jemném řetízku zlatý topas a pramen vlasů spletený do cůpku, jsem vypadal jako Tyr stejně opravdově jako Cullin. Byli jsme dobrá dvojice. Když mi bylo osmnáct, Cullin mne formálně adoptoval, čímž jsme vstoupili do příbuzenského vztahu pěstouna a schovance. Vyhovovalo to nám oběma.

Byly to velmi rušné roky a pro mne šťastné. S takovým vývojem událostí jsem byl úplně spokojen.

7

Mezi vysokými cedry a jedlemi se u paty skalní stěny skrývala úzká pěšinka. Sledovala řeku vinoucí se mezi skalními ostrohy pohoří, které začíná severně od Laringrasu a stáčí se kolem východních hranic Falinoru a Isgardu. Nad hlavami se nám převalovala těžká šedivá mračna, zahalující vrcholky horských štítů, a naplňovala chladný vzduch jemnou lezavou mlhou, která místy snaživě přecházela do mrholení.

Jižní pohoří za časného jara. Byl jsem hluboce znechucen. Jel jsem už skoro čtvrt míle v čele roztažené karavany obchodníků, která se zoufale vlekla. Nenáviděl jsem jižní pohoří za časného jara. Nenáviděl jsem mrholení a mlhu. Nenáviděl jsem deštné pralesy. A obzvláště jsem nenáviděl hory za časného jara, kdy jejich hřebeny halí mrholivá mlha a dusí je deštný prales. Zatraceně mnoho příhodných míst, kde mohou číhat lupiči, čekající na neobezřetnou karavanu obchodníků. Příliš mnoho příležitostí, kdy jsme si mohli tvrdě zasloužit každý stříbrňák, který nám obchodníci zaplatili za cestu uprostřed tohohle období, jen abychom je bezpečně dostali přes tyhle mizerné soutěsky.

Zbývalo necelých sedm dní do Jarní rovnodennosti, začátku časného jara. Období mezi Zimním slunovratem a Imbolcem jsme strávili přechodem pouště Ghadi. Pouště jsou sice záludné, ale jsou

většinou horké a suché a v pouštním vzduchu člověku nehrozí zalknutí hustou mlhou a mrholením, ani promrznutí na kost chladem, při kterém se zastavuje i krev v žilách. Čtrnáctý den po Imbolci nás zastihl na suchých východních svazích pohoří. Nyní jsme byli za předělem, ve vlhkém deštném pralese na západních svazích a nastupovali jsme poslední část cesty. S trochou štěstí bychom mohli být v Honandunu pár dní po rovnodennosti.

Jestli nás to ovšem do té doby neutopí, přemítal jsem mrzutě. Ksakru. Už jsem zapomněl, jak vlhké tady jaro dokáže být.

Bylo to moje rozhodnutí, že pojedu jako předsunutá hlídka. Litoval jsem sám sebe a snažil se zavrtat hlouběji do plédu, abych se ubránil sychravému chladu, který mi pronikal hluboko pod kůži. „Tohle není místo ani pro zvíře, natož pro člověka," postěžoval jsem si hořce Rhuidhovi. Kůň jenom zastříhal uchem a dál si mne nevšímal.

Mé oči zachytily mezi obrovitými cedry rychlý záchvěv pohybu. Jen letmo jsem postřehl stín nějakého obrysu, který nebyl v pořádku. Jen sprška kapek se zatřpytila, ale nepohnul se ani lísteček. Žádné zvíře neuskočilo za silný kmen. Zůstal jsem schoulený v plédu a bedlivě jsem prozkoumával okolí.

„Ty jsi byl stvořen jako kůň a já jako člověk," sdělil jsem Rhuidhovi. „Uznej, že společně bychom mohli mít víc rozumu než každý zvlášť. Zdravý koňský rozum je přece pověstný jako samo peklo." I k této poznámce však zůstal kůň zcela lhostejný.

Tam. Další záchvěv pohybu. Tentokrát jsem si byl jist, že to byl obrys muže, skrývajícího se mezi stromy. Tak nenápadně, jak to jen šlo, jsem se ujistil, že meč na mých zádech sedí v pochvě tak volně, aby ho bylo možno rychle vytasit. Postřehl jsem dva lupiče. To znamená, že jich tam musí být ještě o osm nebo deset víc.

Takže nejméně tucet. Nás bylo osm, nepočítaje v to přirozeně obchodníky, kteří byli pro boj stejně nepoužitelní. Nebyli zrovna v přesile. Cullin sám vydal za půl tuctu lupičů a já jsem se mu po osmiletém cvičení téměř vyrovnal. Za těch osm let nás v těchto průsmycích lupiči nepřipravili ani o jedno stádo. Nicméně jsem netoužil mít to potěšení. Stačí, aby se to stalo jednou. Neopatrnost obchodu škodí.

Přitáhl jsem Rhuidhovi uzdu, aby zpomalil, a letmo jsem mrkl přes rameno dozadu, jako člověk, který očekává, že jeho doprovod

cválá úvozem hned za ním. Uviděl jsem Cullina. To mi stačilo. Nedbale pozvedl ruku, aby se poškrábal na nose a zakryl tak úšklebek pochopení. Taky je viděl. Podrbal jsem se na uchu, aby věděl, že o nich také vím. Zašklebil se v odpověď a mávl na mne, abych se vrátil zpět k hlavní skupině karavany.

Lupiči nás napadli ze zálohy o čtvrt míle dál, na místě, kde se průsmyk zužoval a řeka se řítila vodopádem dolů mezi dvěma skalami. Hned jak jsem pobídl Rhuidha, abychom zachytili první náraz útoku, pochopil jsem, že jsem hádal špatně. Bylo jich tam více než tucet. Možná patnáct.

Tasil jsem meč. Obchodníci už začali shánět stádo do sevřeného houfu, který se snadněji bránil. V tu chvíli na mne už jeden z lupičů zaútočil. Rozmáchl se mečem a s řinčením narazil na mou čepel. Strhl jsem Rhuidha stranou, až narazil plecemi do jeho koně. Ten ztratil rovnováhu a zavrávoral. Lupič se zachytil hrušky sedla, já jsem ho jediným máchnutím zbavil hlavy a vyrazil jsem do střetu s dalším. Koutkem oka jsem zahlédl Cullina na vzpínajícím se hřebci. Jeho nablýskaná čepel se rychle míhala vzduchem ve snaze dostat dva lupiče naráz.

Rozmáchl se na mne mečem muž s tmavými vlasy a očima Maeduna. Rychle jsem sklonil hlavu. Vztekle zavrčel, až mu zasvítily zuby, a vyklonil se ze sedla, aby se vyhnul mému protiúderu. Pak sklonil hlavu a pokusil se mi čepelí rozpárat břicho.

Obloukem jsem Rhuidha otočil, postavil se ve třmenech, uvolnil jednu nohu a sklouzl na bok sedla a vyhnul se tak na poslední chvíli ráně. Otočil jsem se k němu zpět právě v okamžiku, kdy jeho čepel svištěla přímo k mému krku. Uhnul jsem hlavou a pozvedl meč, abych jeho čepel odrazil.

A pak se stalo něco podivného. Oči se mu rozšířily a ústa se otevřela údivem. Strhnul koně o jeden dva kroky zpět. Překvapeně jsem se zarazil nad jeho počínáním. Vytřeštěně zíral na můj meč, mumlal něco jako *celský* a začal otáčet koně, aby se dostal pryč ode mne. Neunikl daleko. Dostihl ho šíp jednoho z lučištníků a projel mu hrdlem. Přepadl dopředu a skončil na cestě v blátě.

Bylo po bitvě. Když jsem se rozhlédl, uviděl jsem prvotřídní ukázku rychlého úprku čtyř nebo pěti lupičů. Cullin stál u houfu zneklidněných zvířat a vázal si šátek kolem rány na levé paži.

Druhou rukou a zuby právě utahoval uzel. Seskočil jsem z koně vedle něj.

„Nech mě, ať se na to podívám," řekl jsem a naklonil jsem se k jeho paži.

Utáhl uzel ještě jednou a zavrtěl hlavou. „Je to jenom škrábnutí," řekl. „To se rychle zahojí samo. Jsi v pořádku?"

„Jo, ani škrábnutí," řekl jsem. Ohlédl jsem se přes rameno. Po prchajících lupičích už nebylo ani stopy. Několik jich leželo v blátě a sténalo bolestí. Ale ještě víc už jich to mělo za sebou. Bylo to pro nás dobré vysvědčení.

„Myslím, že ti už nás znovu obtěžovat nebudou," řekl Cullin. „Na téhle výpravě jsme si opět vysloužili zvláštní odměnu."

„Jo," souhlasil jsem. „A zítra budeme z těchhle zatracených hor venku."

„To není jako Tyra, že?"

Usmál jsem se při pomyšlení na vřesem pokryté kopce a hory kolem panství klanu Broche Rhuidh. „To není," řekl jsem. V tomto ročním období jsou asi úžlabiny jasně zelené a voda v horských jezerech se jen mírně čeří pod světlou jasnou modří oblohy. „Ani trochu to tu není jako Tyra."

Cullin se usmál a otočil se, aby svolal členy své družiny a prohlédl náklad. Utržili jsme jen několik ran a neztratili žádného muže. Když jsme byli v těchto horách naposledy, neměli jsme takové štěstí. Jednomu z našich mužů probodlo kopí plíce. Snažil jsem se ho uzdravit, ale cítil jsem jen temnou rozlézající se smrtelnou ztuhlost. Jeho život pod mýma rukama vyprchal a vypařil se jako voda na rozpálených kamenech.

Bezmocně jsem ho opustil, neschopen pro něj udělat nic, jen zmírnit bolesti, aby měl lehčí smrt. Nebylo to nic, co bych chtěl znovu zažít.

Během půl hodiny se karavana obchodníků dala znovu do pohybu.

Druhý den jsme hory opustili a vyšli do mírně zvlněné krajiny Isgardu. O šest dní později jsme sestoupili na širou pobřežní planinu, jen pár mil od Honandunu. S dalšími překážkami jsme se nesetkali.

Obchodníci vyplatili Cullinovi honorář bez smlouvání a jejich příplatek byl velkorysý. Cullin obratem zaplatil svým mužům.

Většina z nich měla ve městě manželky nebo milenky, se kterými celý obnos úspěšně rozházeli. Ponecháni sami sobě, vyrazili jsme – Cullin a já – najít si nějakou krčmu.

Přistoupil k nám isgardský voják, v obou rukou pevně třímal meč, oči mu svítily vražednou touhou. Měl bych dodat, že byl notně opilý. Ale to bývalo u většiny isgardských vojáků, pokud zrovna nebyli ve službě, běžné. Přesto však měl mít dost rozumu a neutahovat si z Tyra pro jeho suknici a už vůbec neměl vytahovat dýku. Cullin se proti urážce ohradil a tváří v tvář zbrani vybuchl v rozhořčeném pobouření.

Původně jsem vůbec neměl v úmyslu se do té šarvátky zaplést. Takový den, kdy by se jeden tyrský šlechtic nedokázal v hospodské rvačce vypořádat s pěti isgardskými vojáky, ještě nenadešel. Kdyby Cullin potřeboval pomoc, řekl by mi. Takže jsem popadl svůj džbánek piva a plnou láhev a odklidil se do bezpečí k výčepnímu pultu. Pohodlně jsem se tam uvelebil do tureckého sedu a byl jsem připraven sledovat představení.

Když se Cullin dav Medroch rozčílil, byl na něj úchvatný pohled. Půvab šelmy a úspornost jeho pohybů byly skutečně hodny obdivu. Byl jsem uchvácen a nadšen, ale jen do okamžiku, než jsem ve vzduchu zachytil náznak příznačného odporného puchu, pronikavého a nezaměnitelného jako závan vzduchu před nadcházející bouří. Narovnal jsem se a s nelibostí jsem očima přelétl lokál.

Zase nějaké čáry. Nenávidím magii. Chlupy na šíji a na rukou se mi zježily a žaludek mi sevřel mrazivý chlad.

Naježený jako vlk jsem rychle pátral po příčině a našel jsem mladého Maeduna, jakéhosi pochybného zaříkávače, téměř ještě chlapce, nejistého a nerozhodného, ale dychtivého se prosadit. Mohl být sice mladý a nezkušený, ale rozhodně byl schopen udělat kouzlo, které by dalo Cullinově bojeschopnosti pořádně zabrat. Vypátral jsem ho, právě když formuloval nějaké zaříkávadlo. Se zaklením jsem starostlivě odložil džbánek a odevzdaně jsem se odtáhl od výčepního pultu, plně smířen s osudem. Kdybych nechal toho nedomrlého maedunského zaříkávače, aby zasáhl Cullinovi do příjemné šarvátky, byl by Cullin poražen, ať už bych mu pomohl

nebo ne. Popadl jsem vhodnou stoličku a rozbil ji o toho pochybného zaříkávače. Zmrazilo to jeho nadšení dále se účastnit rozruchu. Vzápětí se isgardský voják rozhodl, že se pokusí o mou hlavu. A to byl konec mého předsevzetí nechat Cullina, aby si vychutnal zadostiučinění za svou pohanu sám.

Když Isgardův meč zasvištěl širokým obloukem, který mi měl srazit hlavu, sehnul jsem se mu pod rukou. Jak je však všeobecně známo, meče jsou jako zbraně pro boj zblízka dosti těžkopádné. Voják se zapotácel a hlava se mu zatočila po kyselém pivu.

„Kiane! Zezadu!“ Cullinův hlas zazněl jasně i přes hospodskou vřavu.

Když Isgard klopýtl, popadl jsem ho zápěstí a zatočil jím kolem dokola. Jak se potácel kolem, chytil jsem ho za límec kabátce a zadnici kalhot a hodil ho na maedunského žoldáka, který se na mne právě chystal zezadu. Za letu vzduchem se Isgard srazil s Maedunem a oba se rozplácli na špinavé, tvrdě udusané podlaze.

S vlající suknicí přeskočil Cullin ta dvě propletená těla, proplul kolem mne, vrazil ramenem do břicha jiného isgardského vojáka a vyrazil mu dech. Voják jen přidušeně zachrčel a zády dopadl na jediný nerozbitý stůl v krčmě. Stejně jako předcházející stoly, ani ten to nepřežil a pod společnou vahou vojáka a Cullina se zhroutil. Bolestí jsem sebou škubl a s porozuměním se popadl za břicho. Nechtěl bych, aby se na mne svalilo šestnáct kamenů váhy šťastně rozzuřeného Tyra. Bylo to pravděpodobně mimořádně nepohodlné. A asi i trošičku bolestivé.

Cullin se vyhrabal z třísek, dobrých leda tak na podpal, vydrápal se na nohy a přímo puntičkářsky si upravil suknici a pléd. Až na hospodského a dívku za výčepním pultem jsme byli v krčmě jediní dva, kteří ještě stáli na nohou. K smrti vyděšený hospodský, který stejně jako dívka zalezl do bezpečí výčepního pultu, obhlížel trosky své krčmy a vypadal, že je na pokraji zhroucení.

Odhodil jsem si vlasy z očí a zazubil se na Cullina. „Myslím, že stárneš, *ti'vati*,“ řekl jsem. „Před pěti lety bys zvládl dvakrát tolik, a sám.“

Uražený Cullin nasadil ztrápený výraz a narovnal se do své – vskutku velkolepé – výše. I tak jak byl, rozcuchaný a neupravený, byl Cullin dav Medroch úžasný. Každý tyrský šlechtic vypadal ve skládané suknici, košili s dlouhými rukávci a jemných botách ke

kolenům důstojně, ale Cullin vypadal mnohem velkolepěji, než většina z nich. Zářivě rudé vlasy mu volně spadaly na ramena, až na cop na levé skráni, v jeho tváři ještě plál oheň bitvy a vypadal prostě velkolepě. Smaragd pohupující se na jeho levém uchu se v kalném zakouřeném světle třpytil stejnou barvou jako jeho oči. Dýchal jen o trochu rychleji, než obvykle.

„Vždyť jsem nebyl opilý," řekl se vznešenou důstojností. „Měl bych si poradit i bez pomoci nějakého kluka."

„Nějakého kluka?" řekl jsem znechuceně. Byl jsem skoro tak velký jako on. Rozhodně už jsem dávno nebyl nějaký kluk.

„Konec konců, pohaněl moji suknici," řekl. „Byl to můj boj."

„Ale jo, to byl. Dokud se ten neopeřený zařík̀avač nerozhodl, že ti poplete i ty zbytky rozumu, které sis ještě uchoval."

Zmateně tu informaci chvíli zvažoval a pak ji zavrhl. Pokrčil rameny. „Selhal."

„Ale jen proto, že shledal mé argumenty dostatečně přesvědčivými."

„Jo. Nebo ho možná příliš rozptylovaly."

„Jo. Možná." Upravil jsem si suknici a řádně upevnil plášť na ramenou, a pak jsem se na něj usmál. Sklonil jsem se, abych vytáhl z trosek nerozbitý pivní džbánek, naplnil jsem ho ze zachráněné láhve a podal mu ho. „Co s nimi hodláš udělat?"

Špičkou boty šťouchl do zplihlého Isgarda. Muž zachrápal a Cullin se zazubil. „Ty určitě ze země sebere někdo, kdo má tyhle nepříjemné záležitosti na starost," řekl. „Necháme je tady. Vypadají poměrně spokojeně, ne?" Vyprázdnil džbánek a pustil ho na podlahu.

„Oh!" zavřeštěl hospodský, když jsme se sbírali k odchodu. „A kdo mi zaplatí tu škodu? Bude mě to stát dvacet stříbrných, než to dám do pořádku."

Cullin přešel místnost a nedbale se opřel o výčepní pult. Široce se usmál a hospodský se před touto okázalou ukázkou bílých zubů stáhl mezi sudy piva a vína, naskládané za výčepním pultem.

„Človíčku," řekl Cullin jemně, „za dvacet stříbrných bych si mohl koupit honosné sídlo a nepochybně i tamhletu tvou dceru, která je vskutku k nakousnutí." Bradou ukázal na dívku za výčepním pultem. Dívka překvapeně ucouvla, nejdříve vylekaně pobledla, ale pak jí tváře nad tou poklonou zrůžověly.

Hospodský se nenechal od záležitosti cinkavých stříbrňáků odradit jen tak lehce a v podlézavém úsměvu předvedl vlastní zuby. „Odpusťte pane, ale tato ubohá krčma je všechno, co mám. A to mám na krku ženu a osm uvřeštěnejch děcek.“

Sklonil jsem se a odlehčil dvěma bezvládným tělům od jejich měšců. Hodil jsem je Cullinovi. Ani se neobtěžoval se na ně podívat. Chytil je v letu jednou rukou a vysypal jejich obsah na poškrábanou a politou desku výčepního pultu. Nevrle se na ně podíval, ukazováčkem je zamyšleně prohrábl, pak vytáhl dvě stříbrné mince z vlastního měšce a přidal je k hromadě měďáků a stříbrňáků na pultu.

„To by mělo stačit,“ řekl. „Nerad bych si myslel, že jsem příčinou toho, že jeho mrňata řvou hlady.“

Ruka hospodského se mihla jako blesk. Sebral mince z výčepního pultu a bezpečně je ukryl. „Děkuji za laskavost, pane,“ řekl s úlisným úsměvem. Zuby měl prožrané černými děrami. „Buďte ujištěn, že budu všude vyprávět o tom, jak velkorysí dovedou Tyrové být.“

„Jestli neskoncujete s tím strašlivým pivem, tak už jich moc neuvidíte,“ poznamenal Cullin. Odtáhl se od výčepního pultu a zazubil se na mne. „Příjemná hospoda, že, Kiane,“ řekl. „Se slušným jídlem a vynikajícím vínem. Co říkáš?“

„Jo, to souhlasí,“ řekl jsem.

Praštil mne do zad a zasmál se. Přes změť rozbitých stolů, polámaných židlí a ležících těl jsme kráčeli ke dveřím. „Jednu nebo dvě ženy,“ řekl. „Dvě něžné, jemné bytosti se sladkým úsměvem.“ Zase se rozesmál. „To je to, co teď potřebuju. Musíme si nějaké najít.“

Našli jsme slušnou hospodu. Byla drahá, tak jako všechny slušné hospody ve všech přístavech, a Honandun nebyl žádnou výjimkou. Ale my jsme byli obtěžkáni stříbrňáky, které nám zaplatili obchodníci za to, že jsme bezpečně dopravili náklad zboží do města. Bylo to dlouhá a velmi rušná cesta. Získal jsem další šrám, na žebrech, od šípu nějakého lupiče, a Cullinův chránič levého zápěstí ze silné kůže byl úspěšným zásahem dýky úplně zničený. Na této cestě jsme si příplatek ve zlatě tvrdě zasloužili.

Zrovna jsme dojídali vynikající večeři, podávanou s lahodným borlanským vínem, když jsem zaslechl, jak Cullin tiše, ale uznale

hvízdl. Otočil jsem se ke dveřím právě včas, abych uviděl ženu vstupující do lokálu. Muž, který ji doprovázel, byl zhruba stejně nezajímavý, jako byla ta žena pozoruhodná.

A co bylo ještě zvláštní, já už jsem ji viděl. Zrovna dnes ráno, když jsme přepravovali náklad zboží na určenou loď. Byla vysoká a honosně oblečená a vystupovala z lodi, která právě přistála, zrovna když jsme s Cullinem projížděli kolem se stády zvířat. Něco mne na této ženě zaujalo, ale nebyla to její krása; nedalo se říci, že by byla zrovna krásná. Rysy měla sice pravidelné a výrazné, ale byly příliš tvrdé, než aby se daly označit za krásné. Snad byla celkem pohledná. A nepochybně zvláštní. Nesla se s lehkou samozřejmostí, vlastní spíše mužům než ženám. A na ženu byla vysoká. Její pohyby byly vznešené a cílevědomé jako let mořských ptáků.

Když jsem vedl svého koně davem, vzhlédla a naše oči se setkaly. Projel mnou záblesk nepříjemného poznání. Měla stejné oči jako já – hluboké, zlatě hnědé, v těchto krajích stejně vzácné jako modré perly. Ale její bohaté kadeře měly barvu temně zlatého medu, bez sebemenšího náznaku rezavě rudé barvy mých vlasů. Měla je zapletené, stroze stažené dozadu ze smělého čela a tváře a spoutané síťkou utkanou ze zlaté příze.

Neusmála se. Ani nesklopila oči, jak by to udělala prostá isgardská žena. A ani neuhnula pohledem. Místo toho se její oči na dlouhý okamžik upřely do mých. Cítil jsem v nich vyzývavost. Nakonec jsem to byl já, kdo uhnul očima jako první. Když jsem se tam o chvíli později podíval, byla pryč, stržena davem.

Cullinův potlačovaný smích mne vyrušil ze snění, až jsem sebou trhnul. Zjistil jsem, že stále ještě zírám na tu ženu, kterou mezitím její společník doprovodil ke stolu. Vzhlédla a přistihla mne, jak na ni zírám. Beze spěchu, s kamenným výrazem pohled odvrátila. Očividně mne přehlížela jako bezvýznamnou nulu.

„Tahle ne, chlapče," řekl Cullin s tichým pobavením. „Tahle se přespříliš podobá mé milované ženě. Popíchal by ses o její nezlomnou vůli, kdybys ses snažil posadit si ji na klín."

Uplynulo už čtvrt roku od chvíle, co se Cullin s Gwynnou na Clanholdu rozloučil. Pravda, loučili se vřele a ve vášnivém objetí, ale byl šťastný, že ji opouští a bude se zase zabývat svými vlastními záležitostmi. Jak často utrousil, Gwynna měla tvář a tělo bohyně a

povahu horské pumy. „Je to hloupé,“ řekl. „Ale rodí překrásná koťátka…“

Nedbale zvedl ruku. Přiběhla jedna z obsluhujících dívek a dolila mu do poháru slabé perlivé víno. Naklonila se k němu blíž, než bylo nezbytně nutné a její svěží pikantní ústa se zvlnila náznakem úsměvu. Než se zase narovnala, shrnula si bohaté tmavé kadeře dozadu a zašeptala Cullinovi do ucha něco, čemu jsem nerozuměl. Zasmál se a zavrtěl hlavou. S rozkošně trucujícím výrazem poodstoupila. Cullin vytáhl půlstříbrňák a hodil jí ho. Chytila ho a se smíchem odběhla.

Zanedlouho poté Cullin vstal a narovnal se. „Myslím, že půjdu do postele,“ řekl „Přijdeš?“

„Za chvilku,“ odpověděl jsem.

Zamířil ke schodům do pokojů. V tom okamžiku opět přiběhla ta dívka a pokusila se ho zastavit. Chytala ho za paže, až neuvěřitelně vyzývavě pohupovala se v bocích a smála se na něj. Cullin se dal do smíchu, zatočil se s ní a pak ji něžně plácl po zadku. Zvedla nos a odešla zpátky k servírovacímu stolku a rozesmátý Cullin vyšel po schodech nahoru.

Dal jsem si další láhev vína a pozoroval obsluhující dívky. Byly všechny hezké, ale já jsem usoudil, že jsem příliš podroušený, nebo téměř opilý na to, abych spoléhal na svůj úsudek. Nebyl bych teď asi schopen vybrat si takovou, která by se nepokusila v časných ranních hodinách ufrnknout i s mými stříbrňáky, takže jsem se jednoduše sebral a šel nahoru do pokoje. Cestou po schodech jsem se ještě krátce zastavil, abych se letmo podíval na ženu s těma zvláštníma očima. Neohlédla se.

Pokoj byl pohodlný a čistý, postel čerstvě povlečená. Dal jsem si koupel, abych spláchl prach za čtvrt roku, z cesty z Laringrasu s výpravou obchodníků, a pak jsem nahý vklouzl do postele. Než jsem se v tom nezvyklém pohodlí úplně uvelebil, ještě jsem se přesvědčil, že mám meč a dýku na dosah ruky. A pak už se mi oči zavřely a upadl jsem do hlubokého spánku.

8

Poprvé za mnoho let se mi opět zdálo o tom oblém kopci, *porostlém trávou, pod oblohou třpytivě zbarvenou západem slunce. Na vrcholku ji jako koruna obepínal Tanec kamenů. Proti jasnému nebi se ostře rýsovaly vysoké strohé menhiry, po dvou spojené těžkými kamennými klobouky. Uvnitř vnějšího kruhu Tance stál střední kruh nižších kamenů, kolem dokola celý pospojovaný kamennými klobouky. A v prostředním kruhu obepínaly vysoké kameny, seřazené těsně vedle sebe ve tvaru podkovy, lesklý černý kamenný oltář, který ležel uvnitř Tance jako šperk chráněný bezpečím přivřené dlaně.*

Kolem mne se jako opar vznášela svěží vůně bující zeleně – vůně trávy rozdrcené pod mýma nohama, vůně tekoucí vody opodál, vůně divokých květin. Hluboce jsem vdechoval čerstvý vzduch a sál z něj sílu a život.

Z Tance vyzařovala moc a síla. Síla, která jako hudba prostupovala mými kostmi, svaly a šlachami. Byla tu nějaká magie, ale byla to magie jemná a mírumilovná, magie, která v mé krvi zpívala. Stáhl jsem se do sebe a dotkl se toho místa, které jsem vyhledával, když jsem potřeboval uzdravující sílu, abych si mohl v mysli představit svá zranění opět zdravá. Ta magie zněla svou

vnitřní energií jako souzvuk flétny a harfy. Obklopen a zaplaven klidem a mírem jsem se díval na pohasínající oblohu za kruhem.

Teprve když se vytratil poslední záblesk světla, zaznamenal jsem muže u oltáře. Stál ke mně zády a nevěnoval mi žádnou pozornost, naprosto nedával najevo, zda vůbec ví, že tam jsem. Stál uvolněně, nevzrušeně, ruce volně svěšeny podél boků. Nebyly na něm vidět žádné známky klidu ani netrpělivosti, ale já jsem věděl, že čeká a že tady u oltáře čeká už dlouho. Prostě tam jen stál, spojený se silami kruhu, a čekal.

V trávě za mnou se ozvaly tlumené kročeje. Pomalu jsem se otočil v očekávání, že uvidím Mistra meče a pozvedl jsem meč, abych přijal jeho výzvu. Proti věčné záři oblohy se rýsovala temná postava stojícího muže. Z hrdla se mi vydral krátký vzdech překvapení. Tentokrát to Mistr meče nebyl, tento stojící muž kolem sebe šířil ovzduší hrozivého nebezpečí. Z meče v jeho rukou se šířila tma a rozlévala se kolem něj jako voda.

„Tak jsem tě nakonec našel," řekl můj sok mdlým bezvýrazným hlasem.

Zhluboka jsem se nadechl a plíce mi naplnil svěží voňavý vzduch. Úsměv, který mi odhalil zuby, neměl nic společného s veselím. Cítil jsem oheň a připravenost, předtuchu jiskření v krvi. Bylo tu něco dlouho nevyřízeného, něco, co se teď mělo vyjasnit, něco důležitého.

„Možná, že jsem já našel tebe," pravil jsem temné postavě.

„Možná," odpověděl. „Měli bychom zjistit, jak o tebe bude tvůj meč bojovat."

Ovinul jsem prsty kolem hladkého, kůží potaženého jílce. „Anebo jak budu já bojovat o něj?" zeptal jsem se klidně.

„Jak myslíš." Prudce zaútočil a já jsem zjistil, že bojuji o život.

Čas nehrál v tomto podivném snu žádnou roli. Byl to nekonečný souboj, sem a tam, na květinami posetém zeleném sametu trávy. Zpočátku se zdálo, že jsme rovnocenní, stejně obratní soupeři, ani jeden nebyl schopen najít slabinu druhého a využít ji. Potom jsem si postupně začal uvědomovat, že jsem to já, kdo častěji ustupuje, že jsem to já, kdo se více brání než útočí. Zoufale jsem se snažil sebrat všechnu skrytou sílu a výdrž, kterou mi dala léta cviku s Cullinem, ale nacházel jsem jen vyčerpání.

Pocítil jsem v sobě podivné spojení bezmocného zoufalství a beznaděje. Odevzdal jsem se osudu a vyrazil do útoku. Udělal jsem na neznámého hazardní výpad mečem. Špička čepele se zachytila o záštitu na jílci jeho meče. Dokončením švihu jsem mu vyrazil zbraň z ruky. Meč vířící vysoko ve vzduchu se zableskl a pak se najednou rozplynul, jako by byl pohlcen svou vlastní temnotou.

Neznámý poodstoupil a rukou, která ztratila meč, mne ironicky obřadně pozdravil. „První kolo pro tebe," řekl zdvořile. Rychle se otočil a vytratil se do tmy.

Pohlédl jsem nahoru na Tanec korunující vrchol kopce za mnou. Strážce na kopci stál stejně nehybně jako menhiry kolem něj. Pak se pomalu otočil a v tichosti zvolna kráčel k oltáři v srdci Tance.

V okamžiku, kdy jsem udělal první pohyb nohou, abych vykročil ke kopci, se sen rozplynul.

Dole na ulici pod mým oknem se z nějaké příčiny rozpoutalo boží dopuštění. Vzbudilo mne to. Být najednou vytržen hlukem z hlubokého spánku není můj oblíbený způsob, jak začít den. Cullin říká, že když jsem po noci strávené v krčmě probuzen příliš neurvale, mám sklony k mrzoutství a jen těžce se dostávám do pohybu. Mou odpovědí vždycky je, že je to povahový rys, který jsem získal od něj.

A ani toto ráno nebylo výjimkou. Vykutálel jsem se z postele a vrávoravě se potácel k oknu. Cestou jsem si ještě snažil zapnout přezku od suknice a proklínal jsem přitom celý svůj život. Vyklonil jsem se z okna, abych zjistil, co je příčinou toho kraválu.

Rozruch, který mne vytáhl z postele, vznikl díky chumlu mužů přímo pod mým oknem. Uprostřed shluku nadšeně a hlasitě povzbuzujících diváků kolem sebe ostražitě kroužili čtyři lidé. V záblescích slunce se leskly obnažené čepele.

K čertu. Bitka. A navíc nevyrovnaná bitka.

Zakaleným zrakem jsem zíral dolů na kypící dav lidí a snažil se v něm nějak vyznat. Vypadalo to na tři maedunské žoldáky proti jednomu hubenému plavovlasému mladíkovi, který se oháněl těžkým dlouhým mečem s obratností posílenou čirým zoufalstvím. Chvilku jsem se díval. Nikdo v davu dychtivých diváků nevypadal, že by snad chtěl zakročit, aby se zřejmý nepoměr sil vyrovnal, a

někteří si dokonce očividně sázeli na výsledek. Na kraji davu postávala malá skupinka honandunské městské stráže. Ani ti nejevili žádné známky toho, že by tu zábavu hodlali zarazit. Městská stráž se moc nestará o to, kdo je na ulicích zabit, pokud to není zrovna honandunský občan nebo nějaký jiný Isgard.

Dotklo se to mého smyslu pro čest. Možná to probudilo mou ztřeštěnou představu spravedlnosti, či co. Nebo jsem možná byl jenom podrážděn hlučným probuzením. Někdy, když jsem jen napůl probuzený a navíc mne ještě sužují následky rušné noci, strávené u vína, neuvažuji právě nejrozumněji.

Popadl jsem meč a vzal to nejrychlejší cestou na ulici. Takže jsem vylezl z okna a skočil rovnou dolů.

Objevil jsem se uprostřed šarvátky polonahý a zřetelně roztrpčený a můj nenadálý příchod na okamžik vyvolal v těch třech maedunských žoldácích, kteří se právě snažili přidat do své sbírky plavovlasou hlavu, ohromený úžas. Tváří v tvář boji na dvou frontách Maeduni zaváhali. Mladý bojovník využil příležitosti a odťal pořádný kus masa z ruky, ve které jeden ze žoldáků držel zbraň. Další se úslužně napíchl na můj meč. Poslední útočník se rychle ztratil v davu a svého zraněného druha odtáhl s sebou.

Mladý bojovník se otočil, pravděpodobně proto, aby mi poděkoval, že jsem mu zachránil jeho zlaté kadeře. A pak jsem zjistil, jak moc jsem se ve svém odhadu mýlil. Bojovník – ale kdeže. Bojovnice. Mladá, mrštná a očividně schopná někoho zabít, ale rozhodně ne muž. A také nijak vděčná. Upíraly se na mne hnědě zlaté oči planoucí žhavým vztekem a ledovým pohrdáním. Rty, které bych za jiných okolností možná rád zlíbal, odhalovaly v úšklebku zářivě bílé zuby a pevná hnědá ruka pozvedla proti mně meč jako výzvu.

„Ti byli moji, ty natvrdlý primitive," zasyčela. „Na to, abych se vypořádala s takovými ubožáky, nepotřebuju pomoc nějakého polonahého barbara."

Byly to její oči, které mne přivedly na myšlenku, že už jsem ji někdy viděl. Byla to tatáž žena, kterou jsem viděl v docích, žena, která minulou noc přišla do hospody na večeři. Její šaty mne zmátly jen na chvíli. Pryč byla její vznešená róba i bohatě zlatem zdobená síťka ve vlasech. Byla oblečena v úzkých tartanových kalhotách s vysokými botami, pod krátkou tunikou měla košili s dlouhými

rukávy. Křížem se přes tuniku táhl rytý kožený bandalír, na kterém měla na zádech zavěšenu pochvu meče. Nebyl jsem schopen zařadit ani styl či střih oděvu, který měla na sobě, ani přízvuk její řeči. Ani isgardský ani falský. Ale byla to žena, ať už cizinka nebo ne, a jevila všechny známky toho, že mne chce napíchnout na rožeň jako králíka. Zdálo se, že je to vhodná příležitost prověřit Cullinovu teorii o neshodách.

Rychle jsem se natáhl, objal ji kolem krku a přitáhl ji k sobě. Sklonil jsem se a líbal její užaslá ústa. Ovzduší kolem nás se na chvíli naplnilo mírným vzrušením. Ta odezva mne zaskočila téměř stejně jako ji. Rychle jsem ji pustil, dříve, než se mohl údiv, který ji na okamžik znehybnil, změnit ve vztek či útok.

„Děkuji, lady," řekl jsem s ironickou zdvořilostí svou nejlepší a nejušlechtilejší isgardštinou. „Jsem zcela přemožen tvou vděčností."

Syčela a prskala jako tyrská horská puma, jenže jazykem, který jsem neznal. Ten tón však překlad nepotřeboval. Měla zřetelný barvitý přednes, vyvolávající řadu představ o mých rodičích a původu. Zdvořile jsem zasalutoval na pozdrav a otočil jsem se, abych se vrátil zpátky do hospody a zalezl zpět do své pohodlné a draze zaplacené postele.

Ten pohyb za sebou jsem spíš vycítil než uviděl. Otočil jsem se a přikrčil. Oběma rukama jsem pevně sevřel meč a pozvedl ho, abych odklonil nenávistný smrtelný oblouk, kterým její čepel proťala vzduch a který by skončil v mé hlavě. Těsně předtím, než se ta čepel s kovovým třesknutím setkala s mou, přenesla její váhu v ruce tak, že kdyby rána dopadla, plocha meče by se pouze odrazila od týlu mé hlavy. Bylo by to asi bolestivé, ale lepší, než kdyby použila ostří a rozťala mi hlavu. Neměla tedy v úmyslu mne zabít a navíc jsem její úder zarazil, ale stalo se něco podivného. V okamžiku, kdy se naše meče střetly, projelo ocelí mé čepele podivné zabzučení znějící jako roj včel a rozechvělo mi paži. Zaťal jsem zuby, všechny chlupy na paži a na zádech se mi zježily a žaludek se sevřel mrazivým chladem.

Zplozenci pekla. Magie! Zase! Cítil jsem ji na kůži a ve vzduchu se vznášel její příznačný zápach.

Bohové, já opravdu nenávidím magii.

Málem jsem meč upustil, jak jsem se snažil ho strhnout zpátky, pryč od její čepele. Jakmile jsem jej osvobodil, to podivné bzučení ustalo a zmizely i všechny známky přítomnosti magie. Opět jsem pozvedl meč na obranu a ustoupil jsem, abych si udělal prostor. Ale nebylo to zapotřebí. Žena zůstala stát, v ochablých rukou svírala meč a vytřeštěně na mne zírala, oči rozšířené zděšením.

„Kde jsi přišel k té čepeli?“ zašeptala.

Už se nezdálo, že jejím neupřímnějším a toužebným přáním je udělat mi pořádnou bouli na hlavě. Sklonil jsem meč. „Ukradl jsem ho,“ zavrčel jsem a odvrátil se.

Dohnala mne, než jsem udělal tři kroky. Chytila mne za paži a s překvapující silou mne otočila zpátky k sobě. „Kde jsi získal ten meč?“ zasyčela zuřivě. V tónu jejího hlasu zazněla překvapující naléhavost.

„To je celská Runová čepel.“

To ve mně probudilo ostražitost a docela mi to stačilo k tomu, abych věděl, že mám být zticha. Ani se mi vlastně nechtělo vzpomínat. Za těch osm let, co jsem ten meč měl, byla ona jediným člověkem kromě mne, který zřejmě viděl runy vyryté hluboko do čepele. Runy, o kterých jsem ani netušil, jak je číst.

„Už jsem ti to řekl,“ odsekl jsem. „Ukradl jsem ho.“

Zavrtěla hlavou. „Ne,“ prohlásila neústupně. „Runová čepel se nedá ukrást.“

Vymanil jsem svou paži z jejího sevření. „A já jsem ho ukradl,“ řekl jsem. „Vzal jsem ho muži, který se mne pokusil s ním zabít, pak jsem ho použil, abych zabil já jeho a nechal jsem si ho.“

Němě pozvedla svůj meč. Světlo rozzářilo blyštící čepel a runy rozeseté podél čepele zajiskřily jako vyleštěné plošky broušených drahokamů.

„Přitahují se,“ řekla tiše. „Vidíš je?“

„Ty runy? Ano.“

Zaklela. Nevěděl jsem, co řekla, ale znělo to jako dost silná nadávka. Pak na mne nenávistně pohlédla. „Jak to, že nějaký neotesaný barbar jako ty má právo nosit celskou Runovou čepel?“

Usoudil jsem, že už toho mám právě tak dost. Stát tady na prašné ulici, oblečený jenom v suknici, a mluvit se ženou, která měla jazyk jako sbírku zrezivělých rybářských háčků. Otočil jsem

se k ní zády, sebral jsem veškerou důstojnost, kterou jen polonahý muž dokáže najít, a kráčel jsem zpátky do hospody.

V mém pokoji na mne čekal Cullin. Byl už úplně oblečený a vypadal odporně čile a svěže. Když jsem se vnesl dovnitř a praštil mečem na postel, zazubil se.

„Jednu noc tě nechám samotného a ty si hned najdeš nějakou rvačku, do které se můžeš vrhnout," řekl. „A ani se slušně neoblékneš."

Zamračil jsem se na něj a natáhl si košili. „Nenávidím tohle město," řekl jsem. „Na můj vkus je tu příliš mnoho čarodějnictví."

Pokrčil rameny. „Dneska se setkáme s Moigarem. Další karavana s nákladem. Možná už zítra ráno."

„Už aby bylo zítra ráno, *ti'vati*."

Ale Moigar se zřejmě někde zdržel. Čekali jsme na něho v té krčmě už dvě hodiny. Bylo to mrzuté, ale zase ne tak moc. Ve městě bylo plno dalších zprostředkovatelů, se kterými se dalo jednat a všichni věděli, jakou máme pověst. Za těch osm let, co jsem byl s Cullinem, jsme lupičům nikdy nenechali ani jedno stádo zvířat. Cullin mohl komukoli ze zprostředkovatelů sdělit svou cenu a oni ji s radostí přijali.

Do krčmy vstoupila žena a zastavila se u dveří, aby si její oči přivykly na chabé světlo. Byla oblečena do úzkých tartanových kalhot a tuniky, nad levým ramenem jí vyčníval jílec velkého meče. Uviděl jsem ji dříve než Cullin a tiše jsem zaklel. Odsunul jsem se i s židlí trochu dál do stínu a zadoufal jsem, že mne neuvidí. Nestál jsem o další kolo souboje s jejím jazykem. Cullin se na mne podíval, rozesmál se a posunul svou židli tak, aby mne zastínil ještě víc.

„Jaký to smutný den, kdy vidím že se skrýváš před ženou, *ti'rhonai*," řekl.

„Starej se o sebe," řekl jsem kysele. „Drsný by byl lepší výraz."

Žena stála u dveří a rozhlížela se kolem, jako když hledá někoho určitého. Přistoupil k ní poloopilý honandunský námořník a začal se sebejistě chvástat. Naklonil se k ní, aby jí něco pošeptal a jeho ruka se v důvěrném gestu vztáhla po její paži. Obdařila ho pohledem, který by mohl být běžně použit vůči těžko popsatelné a hluboce odporné záležitosti, jež se člověku lepí na podrážky bot, a pak smetla jeho ruku ze své paže, jako by to byl obtížný hmyz. Když se

nenechal tak snadno odbýt, udělala levou rukou rychlý, sotva postřehnutelný pohyb. Námořník vyjekl a oči se mu rozšířily bolestí a zděšením. Křečovitě se chytil v rozkroku a klopýtal pryč jak nejrychleji byl ve svém stavu schopen.

„To není žena, kterou lze dostat lehce," poznamenal Cullin. Zelené oči se mu pobaveně zaleskly.

„Jazyk má ještě vražednější než ruce," zamumlal jsem a natáhl se pro džbánek s pivem. Cullin se pousmál.

Žena se znovu rozhlédla a pak cílevědomě vyrazila napříč lokálem. Před naším stolem se zastavila a upřela na Cullina oříškově hnědé oči. Já jsem jí nestál ani za letmý pohled, ale přesto jsem věděl, že mou přítomnost ve stínu zaznamenala. Doufal jsem jen, že v šeru slabě osvětlené krčmy mou tvář nepozná.

„Ty jsi Cullin dav Medroch?" zeptala se běžným isgardským nářečím.

Cullin jí věnoval svůj nejkrásnější úsměv a zhoupnul se na židli dozadu. „Jo."

„Bylo mi řečeno, že jsi muž, který by mi mohl pomoci." Měla hluboký melodický hlas a lehký přízvuk.

„Záleží na tom, co po mně chceš," řekl Cullin, stále ještě s úsměvem.

„Přicházím z Celi, abych našla jednoho muže," řekla. „Je bezpodmínečně nutné, abych ho vypátrala. Mám sebou zlato a za tvé služby ti zaplatím."

„Z Celi je to sem pěkná dálka," řekl Cullin. „Doufám, že jsi cestu přes moře strávila příjemně."

Netrpělivě a s nelibostí svraštila zlaté obočí. Očividně neměla náladu na vtipy.

„Moje záležitost je důležitá," řekla. „Chceš moje zlato nebo ne? Jsou i jiní, které si mohu najmout."

Cullin si ji opatrně prověřoval. Jeho úsměv se ani nezachvěl, ale jeho oči zbystřily a pohled měl pronikavější, než obvykle. Něco jí řekl. Znělo to trochu jako tyrština, ale samohlásky zněly jaksi sevřeně a souhlásky měkčeji. Byl jsem slibně blízko tomu, abych porozuměl, ale význam mi unikal. Neunikl však ženě. O krok ustoupila a oči se jí rozšířily překvapením.

„Tak," řekl Cullin. „Vůbec žádná celština. Tyaddština, že?"

„Jak jsi ten starý jazyk poznal?" vyjela na něj.

Cullin pozvedl obě ruce dlaněmi nahoru. „Podívej se na mne," řekl.

Pozorně se na něj zadívala a výraz její tváře se pronikavě změnil. Pominula vnější známky pouhého strážce, doprovázejícího skupiny obchodníků, a viděla před sebou muže tak, jak ho kdy mimo Tyru vídalo jen málo lidí, snad kromě mne. Rozeznala barvy jeho kostkovaného plédu, pak uviděla jemný zlatožlutý proužek táhnoucí se přes modř a zeleň plédu, který označoval jeho příslušnost k domu hlavy klanu. Zlatý proužek, který měl Cullin, byl úzký a označoval mladšího syna, nicméně nic, co by bylo terčem posměchu.

„Rozumím," řekla pomalu. Možná pochopila, co Cullin znamená, ale já jsem nerozuměl ničemu a tak jsem raději mlčel. Měla už tak dost nízké mínění o mé inteligenci a bystrosti.

„Mohu se posadit?" Lehce přešla do tyrštiny, opět s lehkým přízvukem, ale čisté a srozumitelné.

Cullin se natáhl, špičkou boty zachytil prázdnou židli a přitáhl ji po hrubé prkenné podlaze k našemu stolu. Žena ji přesunula na příjemnější místo a posadila se. „Přicházím ze Skai," řekla. „Říká se, že Skaiové a Tyrové byli kdysi v dávných dobách jedinými obyvateli této země. Možná, že jsme ze stejné krve."

Cullin se lenivě usmál. „Možná," souhlasil. „Koho hledáš?"

„Jednoho muže z mé země," řekla. „Z rodu prince ze Skai."

„Jeho jméno?"

Potřásla hlavou. „Nevím. Všechno, co vím, je, že jeho matka byla Ytwydda, dcera prince Kyffena. Zmizela večer před sňatkem s nejstarším synem vévody z Dorianu, před nějakými sedmadvaceti lety. Doneslo se nám, že měla syna."

Cullin nadzvedl jedno obočí. „Tyaddský jasnovidec?" zeptal se.

Opět ji zaskočil, ale přikývla. „Ano. Tomu synovi by teď bylo dvacet šest nebo dvacet sedm."

„A vy ani netušíte, jak teď vypadá?"

Zavrtěla hlavou.

„Obtížný úkol," řekl Cullin, nalil džbánek piva a nabídl jí ho. „Neznáš jeho jméno, nevíš, jak vypadá. Jak ho chceš poznat, až ho najdeš, ovšem s tou výhradou, že ho nejdřív musíš najít."

„Já ho poznám," řekla přesvědčeně. Zakabonila se. „Ráno jsem potkala jednoho mladého muže. Tyrský šlechtic, jako ty. Měl

celskou Runovou čepel… Mohl by něco vědět. Ráda bych věděla, kde vzal ten meč.“

Cullin se zasmál. „Máš na mysli mého syna Kiana?“

Posadila se zpříma. „Tvého *syna*?“

Seděl jsem vzadu ve stínu, sledoval ženu a poslouchal, jak mluví. Postupně jsem si začal uvědomovat vzadu na krku jakýsi palčivý pocit. Zvedl jsem ruku, abych se na svědícím místě podrbal, ale nepřestalo to. V té ženě bylo něco, co mne zneklidňovalo, ještě něco jiného než jen to nepříjemné mravenčení, které jsem ucítil, když se naše meče dnes ráno zkřížily, ale nedokázal jsem to odhalit.

„Kdo tě za mnou poslal?“ zeptal se Cullin.

„Můj otec,“ řekla. „Říkal, že jsi mu už jednou pomohl. Jmenuje se Jorddyn ap Tiernyn…“

„Ach bože,“ vyhrkl jsem. „A ty jsi Kerridwen al Jorddyn.“

Stočila svůj pohled na mne. „Odkud znáš mé jméno?“

Naklonil jsem se dopředu do světla. Mravenčení vzadu na krku zesílilo. „Od svých třinácti ses dost změnila,“ řekl jsem. „Doufám, že tě bolest hlavy už přešla.“

9

Kerridwen al Jorddyn vyskočila na nohy a vytřeštila na mne oči. „Ty?“ vykřikla. „Tak to’s byl ty, kdo mne tehdy uzdravil?“

Narovnal jsem se na židli. „Ano,“ řekl jsem.

Teď už jsem věděl lépe, že očekávat vděčnost je nesmysl, ale přesto mne její chování překvapilo. Praštila rukou do stolu tak silně, že se pivo ve džbáncích rozlilo na poškrábanou desku, opřela se oběma rukama o stůl, prudce se předklonila a zabodla do mne svůj zrak. „Ty tupče,“ řekla pomalu. „Ty zabedněný, nevzdělaný, primitivní tupče. Víš, co jsi udělal?“

Vyjeveně jsem na ni zíral. „Co jsem udělal?“ opakoval jsem nechápavě.

„Ty pitomý troubo!“ Opět se naklonila dopředu a oči jí divoce zajiskřily. „Jak jsi jen mohl být tak strašlivě hloupý?“

Vstal jsem, položil ruce na stůl, naklonil jsem se k ní a zabodl do ní svůj pohled. „Tak teď na chvíli počkej,“ řekl jsem zmateně a vztekle.

„Ne, ty na chvíli počkej,“ vykřikla. „A co horšího, musel jsi jít a políbit mne. Ty hlupáku. Ty blbče!“

„Hele, podívej…“

Zvedla pěst a zamávala mi s ní před obličejem. „Ty se podívej,“ řekla ostře. „Copak jsi to necítil, když jsme zkřížili meče?“

„Co, tu magii?“ Potřásl jsem hlavou. Čeho se ta žena snaží dosáhnout? „Jo, tu jsem cítil. Nenávidím magii.“

„Jak můžeš být tak neuvěřitelně hloupý?“

„Tak já jsem hloupý?“ Přivřel jsem oči a píchnul jsem do ní prstem. „To ty ses mi snažila setnout hlavu!“

„Copak nevíš vůbec nic?“ Mluvila tiše, ale tón jejího hlasu působil stejně, jako by křičela. „U všech sedmi bohů a bohyň, copak ty vůbec nic nevíš, ty tupče? Víš, co jsi udělal?“

„Jak bych mohl vědět, co jsem udělal, když jsem jen primitivní blbec?“ otázal jsem se. „Co kdybys mi to teď zkusila vysvětlit? Prosím jednoslabičná nebo ještě kratší slova. Nezapomínej, že jsem jen omezený tupec.“

Zaprskala a praštila pěstí do stolu. Naše pivo se opět rozlilo.

Cullin zůstal pohodlně sedět na své židli, přeskakoval pohledem před sebe a za sebe, z jednoho na druhého a skvěle se bavil.

„Myslím, že řada je na tobě, lady,“ oznámil jí a mile se na ni usmál. Zcela nepochybně se skvěle bavil.

Kerridwen na okamžik sklouzla pohledem na něj a pak se zhluboka nadechla. Snažila se kontrolovat. „Když jsi mne tenkrát před lety uzdravil,“ řekla, „vzniklo mezi námi jakési pouto. A když jsi mne políbil a pak se mnou zkřížil meč, završil jsi to. Jsme spojeni, ty blbče.“ Zvýšila hlas. Nikdy dřív jsem nikoho neslyšel křičet tak tiše. „Spojeni, proklatě. Nikdy se nepovažovalo za možné, aby se to někomu stalo, ale…“ Na okamžik ustala a oběma rukama si promnula tváře a oči. Když zase spustila ruce dolů, vypadala o poznání klidněji. „Víš, co to znamená?“

„Ne,“ odvětil jsem. Už jsem se také trochu uklidnil. Ale nemohl jsem se ubránit vzpomínce na záplavu obrazů, které mi proběhly myslí tehdy před lety, kdy jsem v rukou držel ty křehké spánky třináctiletého dítěte. To bylo to pouto? Nebo to jednoduše byla součást Uzdravování. A ten dojem, že vzduch kolem nás se zachvěl vzrušením, když jsem ji políbil a ten pocit mravenčení, když se naše meče ráno zkřížily. S takovou magií jsem se ještě nikdy nesetkal. Ale pouto?

Zatápala po židli za sebou a přitáhla ji zpět ke stolu, aby si mohla sednout. Cullin ji beze slova podal džbánek piva. Dlouze se napila, a pak na mne zachmuřeně pohlédla. „Jestliže je to pouto v

pravém slova smyslu, znamená to, že naše životy jsou spolu spojeny," řekla ještě tišeji.

„Jeden život, dvě těla. Jestli je pravé." Potřásla hlavou. „Ale ty nejsi Celan. Mohu doufat, že to není to pravé pouto. Třeba není trvalé."

Představa, že jsem spoután se ženou, jako je tato, byla poněkud zdrcující. Byl jsem si nanejvýš jist, že rozhodně není tou, kterou jsem si představoval, když jsem uvažoval o nějaké životní družce. Takže jsem vlastně netoužil po ničem jiném, než ona. „Rozhodně se necítím být spoután," řekl jsem pevně.

Úkosem na mne pohlédla, ale neřekla nic.

„Už jste se na sebe dostatečně vykřičeli?" zeptal se pobavený Cullin mile.

„Nekřičela jsem," řekla Kerridwen al Jorddyn s chladnou důstojností. Podívala se zpátky na mne. „Jak ses dostal k celské Runové čepeli?" zeptala se. „Pokus se mi to znovu vysvětlit."

Pohodlně jsem se posadil a založil ruce. „Kladeš hodně požadavků, lady," řekl jsem chladně. „A běžné zdvořilosti vás ve Skai nebo na Celi neučí?"

Sevřela rty. „Prosím," procedila přes zuby s takovou nechutí, jako by jí to slovo mělo poranit ústa.

Z pochvy na zádech jsem vytáhl meč a položil ho na stůl. „Dnes ráno jsem ti to říkal," řekl jsem trpce.

„Ukradl jsem ho."

„Runovou čepel?" Cullin přejel jedním prstem po runách na mé zbrani.

„Já jsem runy na téhle čepeli nikdy neviděl," řekl. Tázavě pohlédl nejdříve na ženu, pak na mne. „Nikdy ses o runách nezmiňoval, Kiane."

Pokrčil jsem rameny. „Nepovažoval jsem to za důležité," řekl jsem. „Neumím je přečíst."

Žena potřásla hlavou. „Ale ty jsi celskou Runovou čepel nemohl ukrást," řekla. „To prostě není možné…"

Cullin se zazubil. „Tenhle meč ukradl," řekl. „Nebo ho možná zdědil, protože jeho bývalý majitel už žádný meč nepotřebuje. Vzal ho jednomu námezdnému slídiči a zabil ho s ním. Neměl tenkrát u sebe žádnou vlastní zbraň. Byl jsem tam a viděl jsem to."

Otevřela ústa, aby nám něco řekla, když tu do krčmy vběhl Moigar. Byl to zvláštní pohled. Moigar nikdy neběhal. Obrovská hmota jeho těla považovala i rychlou chůzi za nanejvýš otravnou záležitost. Rozhlédl se kolem, našel Cullina a hnal se k našemu stolu.

„Musím tě varovat, Culline," řekl Moigar udýchaně. „Venku je městská stráž a hledá tě."

Cullinovo obočí se tázavě pozvedlo. „Pročpak?"

Moigar se zhroutil na židli a jednou rukou si ovíval zpocený obličej. „Jeden z těch isgardských vojáků, s kterými ses včera v noci střetl, byl patrně Ephirovým bratrancem. Bylo mi řečeno, že jsi ho dost vážně zranil. Chce tvou hlavu."

Natáhl jsem se po džbánku s pivem. „Věděl jsem, že k tomu dříve či později dojde," řekl jsem. „Tak proč ne dnes? Dnešní den byl až do této chvíle přece naprosto skvělý."

Cullin na mne mrkl. „Jak dlouho to naposledy vydrželi, myslím zlobit se na nás?" zeptal se.

Pokrčil jsem rameny. „Nějak přes čtvrt roku?" řekl jsem. „Nejsem si jistý. Ale tenkrát to byl jen kapitán městské stráže, kterého jsme vyhodili z krčmy. S Ephirovým bratrancem to může trvat trochu déle."

„Léčí si rozbitý nos," řekl Moigar. V koutku úst mu zacukalo. „Tergal je hrozně samolibý nafoukanec. Nesnáší nic, co by mohlo nějak snížit jeho přitažlivost, pokud jde o ženy."

„Tak tedy asi půl roku," řekl Cullin. „Nebo možná i rok."

„Říká se, že v Trevellinu, blízko hranic s Falinorem, je v tuto roční dobu příjemně," řekl jsem. „A potřebují tam strážce pro výpravy obchodníků."

Cullin dopil svůj džbánek a vstal. „Jistě," řekl. „Možná, že pro tuto chvíli bude lepší, když se vyhneme nějakým potížím. Sehnat koně moc času nezabere."

„Vyhledám tvoje muže, Culline," řekl Moigar. „A pošlu je za tebou do Trevellinu."

Vyšli jsme ven na ulici a vpadli jsme rovnou doprostřed sedmičlenné hlídky honandunské stráže.

Cullin ztuhl a zíral na isgardské vojáky. Hlasitě zaklel. Na tváři se mu rozprostřel výraz naprostého zdrcení. Isgardi to viděli a v naději, že nás rozsekají na maděru, se rozchechtali.

„Je jich sedm," řekl Cullin zhnuseně.

„Jasně," řekl jsem. Znal jsem svou roli. „A my jsme dva."

„Jsme v převaze," řekl Cullin.

„Právě."

Cullin sledoval vojáky tasící meče a pomalu vytahoval svůj. „To je vlastně urážka," řekl. „Jenom sedm na nás dva." Tasil jsem svůj meč a přesunul se, abych byl po jeho levé straně. „To není fér," souhlasil jsem. „Nemají dost rozumu, *ti'vati*."

Cullin potěžkal svůj meč a zazubil se. „Každý jen tři. O toho posledního se budeme muset rozdělit."

Zaslechl jsem tichý svištivý zvuk tasené oceli. Koutkem oka jsem zahlédl tu ženu, Kerridwen al Jorddyn, stojící po Cullinově pravé straně.

„Každý dva. O toho nadbytečného můžeme losovat," navrhla. „Hlava – je můj. Orel – můžete si ho rozdělit."

Úšklebky na tvářích isgardských vojáků ztuhly. Jejich velitel nás ostražitě pozoroval a nařizoval svým mužům, aby se rozvinuli a obklíčili nás. Otočil jsem se, abych kryl Cullinovi záda, uviděl jsem, že ta žena už to udělala, a postavil jsem se tak, aby každý z nás pokryl třetinu kruhu. Dobří občané Honandunu, kteří se nikdy nezaplétali do sporů jiných, se rozprchli. Ulice před krčmou byla až na nás a vojáky prázdná. To bylo dobře. Nesnáším nastavené nohy nezúčastněných. Kazí to styl.

Cullin se utkal s jejich velitelem. Na tváři mu šťastně pohrával široký úsměv a v očích mu plál oheň bitvy. Dlouhý cop si odhodil dozadu na záda, aby mu nepřekážel a náušnice se mu v uchu zatřpytila a zhoupla. „Sbírají odvahu, *ti'rhonai*," řekl. „Říkal jsem ti už dřív, že si máš nechat narůst vousy. Tohleto děsí i mne."

Ovinul jsem prsty kolem jílce svého meče. Ucítil jsem, jak se mi usadil v dlani a splynul se mnou. „Ale ne, *ti'vati*, to dělají ty tvoje zuby. Já…"

Velitel vyrazil a rozmáchl se mečem dolů na Cullinovo břicho. Cullin ustoupil a s dobře hranou útrpností zavrtěl zklamaně hlavou. „Copak tě neučili nic o tom, jak se má zacházet s mečem, člověče?" otázal se smutně a vyrazil do útoku.

Ve chvíli, kdy se velitel rozmáchl mečem, vrhli se na mne dva vojáci. Vyrazil jsem jim vstříc a ztratil jsem přehled o tom, co dělá Cullin. Strávil jsem osm let pod vedením nejlepšího Mistra meče,

jaký kdy vyšel z Tyry, země, která je svými Mistry proslulá. S Cullinem dav Medroch jsem se sice rovnat nemohl, ale rozhodně jsem mohl stačit na dva členy honandunské stráže.

Byli pomalí a nemotorní. Toho prvního jsem probodl ještě dříve, než stačil úplně vytasit svou zbraň. Druhý, už poučen, uskočil a zaútočil opatrněji.

Byl jsem nejméně o šířku dlaně vyšší než on a měl jsem delší meč. Měl jsem oproti němu široké pole působnosti. Nemohl se dostat dost blízko na to, aby napáchal nějaké škody. Nakonec mne ta hra přestala bavit. Předstíral jsem, že provedu útok na jeho hlavu, pak jsem odklonil úder dolů a sekl mu po nohou. Šel k zemi jako podťatý strom a meč mu z ochablé ruky vypadl. Plochou stranou čepele jsem mu přitiskl hlavu k zemi, aby ho přešly případné myšlenky na nějaký pokus znovu se ke svému ztracenému meči dostat.

Když jsem se otočil, Cullin už jen postával, stále s úsměvem na tváři, nohou si přišlápl jejich velitele na krku, opíral se o meč a pozoroval Kerridwen. Jednoho nechala dřepět v prachu ulice a naříkat nad krvácející paží, v které držíval zbraň. Zbývající muž ještě zoufale bojoval. Neúprosně ho honila po ulici, její čepel se míhala tak rychle, že ji skoro nebylo vidět.

„Pohybovat se umí slušně," zhodnotil ji Cullin se samozřejmostí sobě vlastní. „Ale že je ta panenka rozkošný bojovník. Myslíš, že potřebuje, abychom jí pomohli?"

„Pohrdá pomocí primitivů a barbarů," řekl jsem. „Nebo tak nějak mi to dnes ráno sdělila."

„Aha." Zazubil se. „Myslím, že bys ses mohl postarat o ty koně. Chvilku tady ještě zůstanu a postraším tady toho člověka dole." Posuňkem ukázal na velitele stráže, který nehybně ležel na zemi s Cullinovou botou na krku. „Aby nás nezkoušel zastavit. Tu hru s tím pidimužíčkem už by měla pokud možno brzy skončit."

„Předpokládám, že ji teď budeme muset vzít s sebou," řekl jsem.

„Řek' bych, že jo. Mám takový dojem, že se budou zatraceně zlobit i na ni."

Přikývl jsem a pak jsem si povzdechl. „Z toho mám strach."

Zasmál se. „V každém případě ji odsud musíme dostat. Za několik minut se sejdeme u stájí."

Zasunul jsem meč do pochvy a opustil jsem je. Způsob, jakým Kerridwen ovládala meč, jsem chtě nechtě musel obdivovat.

Ta hospoda byla jen dvě ulice odsud. Vzpomněl jsem si, jak Kerridwen stála v té hospodě a hodil jsem stájníkovi měďák.

„Koně lady Kerridwen," řekl jsem mu. „Potřebuje ho rychle. Okamžitě ho osedlej a přiveď ho sem."

Obratně chytil minci v letu a blýskl po mně širokým úsměvem. „Rozkaz, pane," zvolal a vystřelil dozadu do stáje ke stáním pro koně.

Zatímco jsem sedlal Cullinova hnědáka a svého ryzáka, vyvedl chlapec na dvůr černou klisnu. Hodil jsem mu další minci a byl jsem odměněn dalším úsměvem. O chviličku později se zpoza rohu vyřítili Cullin a Kerridwen.

„Jedeme tudy," řekl jsem a ukázal na jih.

„Jedu s vámi," řekla. „Nespustím z očí vás ani Runovou čepel, dokud se nerozhodnu, co mám s tím vším dělat dál." Vytrhla mi z ruky otěže své klisny, pak se otočila a vrazila Cullinovi do ruky těžký kožený váček.

„To by mělo pokrýt tvé náklady na příští jedno nebo dvě roční období."

Cullin uvážlivě potěžkával váček a lehce si s ním pohazoval na dlani. „Co říkáš, Kiane?" zeptal se mne. V koutcích úst mu zacukalo. „Vezmeme ji s sebou?"

„Co se mne týče," pravil jsem, „svázal bych ji a svrhl do nejhlubší propasti. A ten váček bych hodil za ní. Rovnou jí na hlavu."

„Beru to jako souhlas," pravil klidně Cullin.

Zabodl jsem pohled do Kerri. Vrátila mi ho a vyhoupla se do sedla klisny.

„Pchá…" prohlásil jsem a nasedl na Rhuidha. „Když už jedeme, bylo by nejlépe vyjet dřív, než se zpoza rohu vyřítí všechny honandunské stráže."

Kerri se nahrbila v sedle a najela s klisnou na ryzáka tak těsně, až se její kolena tvrdě přitlačila na moje. „A ještě něco," zasyčela drsně. „Jestli se mě ještě někdy pokusíš políbit nebo se mě jen dotknout, vyříznu ti játra a nacpu ti je do chřtánu. Je to dost jasné?"

Strhl jsem Rhuidha o krok zpět a odevzdaně jsem pozvedl ruce. „To bych raději políbil tu kobylu," prohlásil jsem rozhodně. „Nebo ten meč. Ten by byl nadšenější…"

Cullinovi zacukalo v koutcích úst a měl co dělat, aby se nerozesmál. Zvedl ruku, aby si uhladil vousy. „Kian má pravdu," řekl. „Měli bychom vyrazit."

Patami pobídl hřebce do klusu. Kerri mne obdařila posledním zachmuřeným pohledem a vybídla klisnu, aby ho následovala. „Pchá…" prohlásil jsem ještě jednou a vyrazil za nimi.

10

A tak jsme Honandunu ukázali záda. Nijak zvlášť jsme zase nespěchali, byli jsme si celkem jisti, že nás městská stráž nebude pronásledovat za městskou bránu, ale ani tak jsme neplýtvali časem. Konec konců, už se jednou nebo dvakrát stalo, že jsme nějaký čas nebyli ve městě vítanými hosty. Cullinova pověst byla taková jaká byla a vždycky se našel někdo, kdo měl v úmyslu ji zpochybnit. Jeho zdatnost však také byla taková jaká byla a tak skončil dotyčný vždycky špatně, jak se ostatně také dalo čekat. Po nějaké době se uražená hrdost nakonec zase vzpamatovala. Konečně Cullin byl ten nejlepší strážce obchodních výprav na pevnině a honandunští obchodníci obvykle zajistili, že se věci uspořádaly dřív, než jsme se zase vrátili do města.

Jestliže jsem očekával, že si Kerridwen al Jorrdyn bude stěžovat na kvapný odjezd nebo na poměrně ostré tempo, které Cullin nasadil, opět jsem se mýlil. Jela tiše, zamyšleně a krok držela stejně dobře jako já. Ovládala koně stejně dobře jako meč. Občas jsem na ni letmo pohlédl a zachytil její pozorný pohled, hloubavý a zamyšlený, který se týkal mne. Abych byl přesný, týkal se spíš meče, který jsem měl na zádech.

Už se stmívalo, když jsme sjeli z cesty a našli si u líného potůčku malou kotlinku mezi porostem olšin a zakrslým dubem.

Rozdělal jsem malý oheň a Cullin si mezitím vzal luk a vydal se podél potůčku. O čtyřicet pět minut později prskal nad ohněm králík na rožni. Když jsme dojedli, oznámil Cullin, že bude držet první hlídku. Řekl jsem mu, aby mne vzbudil, až zajde měsíc, zavinul jsem se plédu, svinul se mezi kapradím a v minutě jsem spal.

Cullin mne vzbudil, právě když se měsíc za ním dotýkal vrcholků stromů. Když se uložil ke spánku, přehodil jsem si pléd kolem ramen, usedl zády k ohni a pozoroval měsíc klouzající za stromy.

Povinnosti hlídky v noci nechávají člověku hodně času na přemýšlení. Oči a uši jsem měl otevřené a všechny smysly napjaté, ale část mysli jsem nechával volně se toulat. Vytáhl jsem meč a položil si ho na kolena, pak jsem z váčku na opasku vyndal brusný kámen a plátno na čištění. Na runy vyryté na čepeli dopadly poslední paprsky měsíce a já jsem přes ně zamyšleně přejel prstem.

„Umíš je přečíst?“

Kerriin hlas přicházející ze tmy mne nezaskočil. Ta část mé mysli, která stále držela hlídku, zaslechla, že se zvedá ze svého místa u ohně.

„Ne,“ odvětil jsem. Ani jsem nezvedl hlavu. „Ty ano?“

Pohodlně se posadila vedle mne na zem. Zaznamenal jsem, že si také vybrala místo zády k ohni, tak, aby jí světlo nerušilo noční výhled.

„Ne, neumím,“ řekla. „Ale koneckonců, můj meč to není.“

„Je v tom nějaký rozdíl?“ Sklonil jsem se nad mečem a zaměstnával se broušením.

„Zásadní. Nikdo neumí číst runy na cizí čepeli.“ Chvíli mne pozorovala, jak přejíždím kamenem po čepeli a obtahuji mu ostří. Několik minut jsme seděli v tichosti. Sledovala mne, jak pečuji o svůj meč a nakonec řekla: „Je to tedy pravda? Ta historka o tom, jak jsi přišel k téhle čepeli?“

Popuzeně jsem zavrčel. To byla veškerá odpověď, jakou ta pitomá otázka zasluhovala. Z váčku na opasku jsem vytáhl naolejované plátno a dříve než jsem meč uložil do pochvy, pozorně jsem jím otřel celou čepel. Pak jsem, aniž bych si jí všímal, vstal a protáhl se jako kočka. Otočil jsem se a uviděl, jak se na mne dívá. Nebylo tu dost světla na to, abych mohl rozeznat její výraz, ale

napjaté držení těla říkalo více než slova. Slyšel jsem, jak se zhluboka nadechla a prudce vydechla.

„Kiane, já musím vědět, jak jsi ten meč získal," řekla. Pečlivě kontrolovala hlas. „Já to prostě musím vědět."

„Říkal jsem ti, jak jsem k němu přišel," řekl jsem. „Jestli ses rozhodla mi nevěřit, pak s tím stejně nemohu nic dělat, že?"

„Ale to je celská Runová čepel…"

„Tak naposledy. Vzal jsem ji muži, který se mne snažil dostat zpátky do otroctví."

Zavrtěla hlavou. „Nerozumíš mi. Runová čepel nebude bojovat v ruce, pro kterou nebyla stvořena. Neuzná ruku samozvance."

Kysele jsem se usmál. „Uznala ruku muže, kterému jsem ji vzal."

„Ne," řekla. „Nechala tě, abys ho zabil. Neozbrojeného, tak, jak jsi byl, tě nechala, abys mu ji vzal a zabil ho s ní."

Všechen ten nashromážděný vztek vyrazil na povrch. Vybuchl jsem. „Tohle meče nedělají, *sheyala.* Meč je jen meč. Kus tvrzené oceli. Není živý…"

„Že není? Nic jsi necítil, když se Ševelící srazila s tvou čepelí?"

Zachvěl jsem se. Nemohl jsem zapomenout na záhadné mravenčení a bzučení, které vyšlo z čepele do mé ruky a rozezvučelo se v mém těle. „Není živý…"

„Ne, není živý," řekla tiše. „Ale ladil jako harfa, když odpovídá. A on odpovídal na ten dotyk."

„Pche." Znechuceně jsem se odvrátil. Nemělo smysl se s ní přít. Nikdy neposlouchala.

„A je tu ještě další věc, týkající se celské Runové čepele," řekla. „Najde si toho, pro koho byla vyrobena. Může to trvat dlouho, ale toho, kdo byl zrozen, aby jí vládl, toho si najde."

„Jako třeba toho námezdného slídiče?" zeptal jsem se.

„Ten ji donesl k tobě," řekla. „A ty ty runy vidíš." Potřásla hlavou. „Umíš číst, Kiane?"

„Trochu," řekl jsem. „Jedna dívka, kterou jsem kdysi znal, mne naučila číst falsky."

Poprvé po mnoha letech jsem myslel na Rossah. Opět jsem ji viděl, jak dřepí na zemi za stájemi a klacíkem kreslí v prachu znaky. Dlouho jsem na ni nemyslel. Jako domácího otroka ji naučili číst a psát, aby byla k ruce Mendorovu písaři. Bolest ze ztráty

časem otupěla. „A moje *ti'vata* mne učila tyrsky.“ Zasmál jsem se. „Říkala, že vnuk hlavy klanu by neměl být považován za naprostého primitiva, navzdory mínění, které o něm celské bojovnice mohou mít.“

Vyskočila na nohy. „Jenže ty nepochybně vykazuješ všechny známky toho, že jsi hlupák a primitiv,“ vyštěkla. „Máš víc drzosti, než by ti příslušelo, i na tyrského šlechtice. Já jsem mohla zvládnout všechny ty tři vojáky sama.“

Zasmál jsem se. „Dráždila's mě veškerým tím povykem, který jsi dělala,“ řekl jsem. „Neměl jsem čas hledat nějaký rychlejší způsob, jak tu záležitost vyřešit. Jestli si potřebuješ dokazovat, jak si nadaná, tak si příště vyber nějaké vhodnější místo.“

Přešla ten posměšek bez povšimnutí. „Říkáš Cullinovi *ti'vati*,“ řekla. „Otče?“

Pokrčil jsem rameny. „Pěstoun. Když mi bylo osmnáct, adoptoval mě.“

Trhla sebou, jako bych ji uhodil a vytřeštila na mne oči. „Tak ty nejsi Tyr?“

„Ale ano, jsem,“ řekl jsem. „Cullin je můj strýc. Můj otec byl jeho starší bratr. Rodiče zemřeli, když mi bylo sedm. Jsem Tyr.“ A byl jsem. Byl jsem Tyr až do morku kostí.

„Ale ten meč…“

Pokrčil jsem rameny. „Třeba mě jen používá, abych ho donesl do správných rukou,“ řekl jsem a rozesmál se. „Pokud ovšem je to, co jsi říkala, pravda. A teď se jdi trochu prospat, *sheyala.* Je pozdě.“

„Co je to za slovo, kterým mne nazýváš? *Sheyala*?“

„Falské. Znamená to cizinka.“

Už jsem jí však nesdělil, že vzhledem k tomu, že všichni Falové berou ne-Faly jako podřadné, obhroublé a naprosto necivilizované, to znamená také primitiv. Možná, že na to později přijde. Pokud ano, měl bych být připraven na to, že se budu muset tvrdě bránit. Zatím to byl celkem jemný žert. „Jdi a trochu si odpočiň.“

Ráno se nezdálo, že by Cullin nějak zvlášť pospíchal. Rozhodně nás nijak nehonil, abychom vyrazili dál. Za námi nebyly vidět žádné známky pronásledování a před námi se táhla dlouhá pustá cesta. K snídani jsme si dali zbytky od včerejší večeře.

„Než v tom budeme pokračovat," řekl Kerri, „rád bych věděl, co od nás za ten pěkně zakulacený váček, který jsi mi včera dala, očekáváš."

Kerri na něj pohlédla. „Pomoc při hledání vnuka prince Kyffena," řekla.

„To bude tvrdý oříšek, *sheyala*," zamumlal jsem. „Pomoci ti najít muže, když neznáš jeho jméno, nevíš, jak vypadá a možná ho ani nepoznáš, až ho uvidíš. Taky bys mohla hledat jehlu v kupce sena, to by bylo snazší."

„Poznám ho," řekla přesvědčeně. Vrhla na mne neproniknutelný pohled. „Jsem si tím jistá."

„Tak k čemu vlastně došlo?" zeptal se Cullin. „Pokládal bych za dost nepravděpodobné, aby princ ze Skai někam jen tak založil dceru a vnuka."

Kerri zvážněla a sevřela rty nad pobaveným veselím, které zaznělo v Cullinově hlase, ale nechala to být. „To je dlouhá historie," řekla.

Cullin se usmál. „Máme před sebou pětidenní cestu do Trevellinu," řekl. „To je dost času na sebedelší historii."

Uspořádávala si myšlenky a mezitím se věnovala balení přikrývek. Úhledně je svinula a když je poskládala ke své spokojenosti, pohodlně usedla k pohasínajícímu ohni.

„Zkusím začít od začátku," řekla.

„To je vhodné místo," poznamenal jsem se zdvořilým úsměvem.

Přešla to. „Princ Kyffen měl dvě děti," řekla. „Syna Llana a o dva roky mladší dceru Ytwyddu. Dědicem byl přirozeně Llan. Když bylo Ytwyddě patnáct, dohodl Kyffen s vévodou z Dorianu sňatek mezi Ytwyddou a vévodovým synem Teborem. Kyffen a vévoda Balan byli blízcí přátelé a doufali, že sňatek upevní vztahy mezi jejich dvěma kraji."

Cullin se rozesmál. „Sňatky dohodnuté z politických důvodů nejsou někdy nejlepší," řekl. „Mám mezi ně počítat i tento?"

„Nikdy se neuskutečnil," řekla. „Než Ytwydda dosáhla plnoletosti, několikrát se s Teborem setkali a zdálo se, že spolu budou vycházet docela dobře. Tebor byl o deset let starší, takže vlastně asi mnoho společného neměli. Tebor se k ní údajně choval jako k malé sestřičce, kterou si zamiloval."

„Jak to snášela?“ zeptal jsem se. Vždycky jsem se divil, když se někdo ptal Cullinovy ženy Gwynny, jak se cítila, když ji za něho vdávali, a ona do toho neměla co mluvit. Věděl jsem, jak to vnímá muž. Najednou jsem zatoužil vědět, jak to asi cítí žena. Opět jsem viděl Nenniu tak, jak jsem ji spatřil poprvé skoro před čtyřmi lety, toho dne, kdy jsme byli oddáni, nesmělou a nervózní jako mladá laňka. Neměli jsme ani pořádnou možnost se poznat, zemřela při porodu a zanechala mi syna Keylana.

Kerri pokrčila rameny.

„Já nevím. Víš, můj otec byl synem jejího nejstaršího bratrance. Jako děti spolu hodně pobývali a byli velcí přátelé. Nikdy toho o Teborovi moc neřekla. Ale byla ještě dítě a otec říkal, že si svoje myšlenky vždycky z větší části nechávala pro sebe. Ostatně byla pro Tebora určena.“

„Co se stalo, když jí bylo patnáct let?“ zeptal se Cullin.

„Kyffen a Balan uzavřeli všechny dohody ohledně sňatku, který se měl konat čtrnáctý den po Beltane,“ řekla. „Ale když to ráno přišel posel od Tebora, aby ji odvedl do Dorianu na svatbu, zjistilo se, že je pryč. Odešla i jedna její dáma.“

„A od té doby už ji nikdo nespatřil?“ zeptal jsem se.

Kerri zavrtěla hlavou. „To je zase jiná kapitola. Ta dáma – jmenovala se Moriana – byla nalezena o několik let později v Mercii, žila v Gwachiru, na jižním pobřeží. Provdala se tam za obchodníka a když ji našli, byla tam přibližně už tři roky. Vyprávěla Kyffenovi, že Ytwydda uprchla s mladým mužem, se kterým se setkala u Ohně svátku Beltan tři dny předtím, než spolu zmizeli. Říkala, že s nimi zůstala, dokud se nedostali do Gwachiru. Pak nasedli na loď a ona potkala toho obchodníka.“

„A kdo byl ten tajemný mladý muž?“ zeptal se Cullin.

„To nikdo neví. Moriana ho neuměla ani popsat. Říkala, že měl na sobě celou dobu, co spolu cestovali, plášť a kapuci. Ani jednou pořádně nezahlédla jeho tvář.“

„To bylo od něj velmi mazané,“ poznamenal Cullin. Zamyšleně svraštil čelo.

„Tak mne napadá, že ten současný vévoda z Dorianu není dost starý na to, aby měl syna z doby, kdy byl zrušen sňatek. A taky se nejmenuje Tebor.“

„Tebor byl zabit," řekla krátce Kerri. „Nyní je vévodou z Dorianu jeho mladší bratr Blais. Tebor chtěl víc, než jen Dorian. Uzavřel dohodu se Saesnesem, že jim dá Ytwyddu jako rukojmí, když mu pomůžou svrhnout jeho otce a poskytnou mu válečníky, aby mohl zabrat i Mercii a Skai."

Cullin pozvedl obočí. „Jak to vyšlo najevo?"

„Princ Kyffen dostal dopis, který to spiknutí v hlavních bodech popisoval," řekla. „Nebyl podepsán, ale obsahoval příliš mnoho podrobností, než aby byl odložen jako práce někoho, kdo se jenom snaží poškodit Tebora. Kyffen ho předal Balanovi a Balan to v tichosti prošetřil. Stačilo málo, aby byl odhalen jeden z Teborových spiklenců a aby mluvil. Tebor chtěl povstat proti otci, ale bez Saesnesu si na to netroufal. Byl zabit v boji."

„A nikdo nezjistil, kdo napsal ten dopis?" zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou.

„Mohl by to být tentýž tajemný cizinec, který odešel s princovou dcerou?" zeptal jsem se.

„To by vysvětlovalo, proč šla lady Ytwydda Teborovi z cesty," řekl Cullin zamyšleně. „Ta dáma nevypadá pošetile."

Letmo pohlédla na Cullina a pak na mne. „To se zvažovalo," řekla. „Mohlo to tak být, ale nikdo si tím není jist."

„Jestliže byl Llan Kyffenovým dědicem, proč je syn téhle princezny tak důležitý?" zeptal jsem se.

„Llan je mrtev," řekla Kerri. Její tvář se zachmuřila a oči jí posmutněly. „Byl zabit před devíti lety v boji se Saesnesany, kteří podnikli další nájezd. Nezanechal po sobě žádné děti. Ytwyddin syn je nyní jediným pokrevním dědicem trůnu Skai." Dívala se dolů na své ruce. „Llan byl jako můj strýc, rozumíte. Milovala jsem ho téměř stejně, jako miluji svého otce. Mezi námi bylo zvláštní pouto."

Cullin svraštil čelo. „A ten vnuk, kterého hledáte," řekl. „Jak se Kyffen dozvěděl, že má Ytwydda syna?"

„Víš něco o tyaddských jasnovidcích?" zeptala se.

Cullin přikývl.

„Kyffenovým jasnovidcem je Liam ap Wendal," řekla. „Krátce po Llanově smrti viděl Ytwyddu v zrcadle. Řekl, že si hrála s malým chlapcem a že ten chlapec byl její syn, kterého měla s mužem, s nímž utekla. On – on řekl, že ji viděl celou v černém. To

znamenalo, že zemřela. Ale ten chlapec žije. Sdělil mému otci, že mu bude pravděpodobně asi osmnáct, vyrostl tedy v muže. To je důvod, proč znovu a znovu přicházíme na pevninu. Přicházíme ho sem hledat.“

„Proč jsi tentokrát přišla sama?“ zeptal jsem se.

„Můj otec je nemocen,“ řekla. „Domnívali jsme se, že pokud se mi podaří najít Cullina, dokáže mi snad pomoci. Pomohl nám už předtím, když jsme byli zajati těmi maedunskými žoldáky, a můj otec ho má rád.“ Pevným pohledem sklouzla na Cullina. „Poslal mne za tebou, protože znáš dobře celou pevninu. Pokud budeš ochoten, mohl bys být i schopen sdělit nejvhodnější místo, odkud bychom mohli začít hledat.“

„Je to pátrání po tom vnukovi tak naléhavé?“ zeptal se Cullin.

Přikývla. „Kyffenovi je už přes šedesát, skoro sedmdesát,“ řekla. „Je ještě silný a čilý, ale ví, že stárne. Jediným dalším dědicem je jeden vzdálený bratranec a Kyffen říká, že by nebyl dobrým princem. Aldan je bard a to velmi dobrý. Je to dobrý člověk, ale není voják ani vládce. Kyffen vložil všechny své naděje do hledání svého vnuka. Můj otec i já jsme mu slíbili, že se ho pokusíme najít. A já se pokusím.“

Popuzeně jsem potřásl hlavou. „Bereš na sebe obtížný úkol,“ řekl jsem. „Je toho zatraceně málo, na čem by se toto pátrání dalo postavit.“

„Možná, že víc, než si myslíte,“ řekla tiše. „Ytwydda skvěle ovládala tyaddskou magii. Liam věří, že její syn to dokáže také. Nemůže být tak těžké najít člověka, který má silnou magii.“

Pokrčil jsem rameny. „Magie,“ zamumlal jsem. „S magií nechci mít nic společného.“

Cullin vstal a šel ke koním, aby začal sedlat svého hnědáka. Šel jsem za ním. Letmo na mne pohlédl a nadzvedl jedno obočí.

„Je to riskantní podnik,“ řekl jsem. „Kde s takovým pátráním začneš?“

„Tebe jsem našel,“ řekl s úsměvem.

„Jo, to jo. Ale měl jsi alespoň něco, čeho ses mohl chytit.“

Pokrčil rameny. „Ona si je jistá, že toho muže pozná, když ho najdeme,“ řekl. „Stojí nám to za to?“

„Ten váček, co ti dala, byl dost těžký,“ řekl jsem.

„Jo, to byl. Teď se stejně nějaký čas nemůžeme do Honandunu vrátit. Myslím, že jsou i horší způsoby, jak strávit jedno či dvě roční období, než je hledání ztraceného dědice.“

„A co ti ostatní? Když je Moigar najde, půjdou do Trevellinu.“

„Jsou to všechno zkušení strážci,“ řekl. „Najdu jim práci. Tom je může vést skoro stejně tak dobře jako ty nebo já.“

Přes rameno jsem se ohlédl na Kerri. Seděla u ohně, očividně se dívala jinam a na obličej si nasadila nevzrušený klidný výraz. Ale prsty měla pevně propletené a ramena napjatá. Pohlédl jsem zpátky na Cullina. „Ty jsi vůdce, *ti'vati*,“ řekl jsem. „Půjdu za tebou.“

„No dobrá,“ řekl. Otočil se ke Kerri a kývl na ni. „Můžeme se rozhodnout i později, co pro tebe bude nejlepší. Možná, že ti někdo jiný dokáže pomoci líp.“

„Ale já…“

„Rozhodneme se v Trevellinu,“ prohlásil pevně Cullin.

Kerri se zúžily oči a šlehla po mně pohledem, ale neřekla nic. Raději si odkráčela osedlat klisnu.

11

Trevellin ležel v širokém údolí, ani ne míli od moře proti proudu Sheny, na Isgardské straně. Jako středisko obchodu byl rušnější než Honandun, ale postrádal jeho rozlehlost. Dvakrát do roka se obchodníci z celé pevniny sjeli do města na trh a okolní louky se do posledního místečka zaplnily stany a stánky.

Stáli jsme na kopci, hleděli na město pod námi a pozorovali nekonečné moře barevných stanů. Až sem jsme jasně slyšeli vřavu hlasů vyvolávajících ceny prodávaného zboží. Davem procházeli potulní umělci, doufající v několik měďáků, a vzduchem se nesly útržky melodií píšťal, harf a bubínků.

Nemohl jsem si pomoci. Můj pohled sklouzával z hemžení a zmatku pod námi dál, přitahován k širým rovinám Falinoru za řekou. Bylo to už osm let, co jsem je naposledy spatřil. Jak jsem tam tak stál, shledal jsem, že se mi ruka sama od sebe svírá v pěst. Nepříliš daleko odtud, odhadoval bych to na necelých sedm mil na jihovýchod, ležela ta hospoda, kde jsem se poprvé setkal s Cullinem, jako bojující, napůl odrostlý chlapec, uprchlý otrok. Na toho chlapce jsem za posledních sedm let sotva pomyslel. Až do této chvíle byl jen neurčitou vzpomínkou, vzdálenější než to, co si člověk pamatuje ze snu, který se rozplynul.

Dobrá tedy, teď už jsem žádný otrok nebyl. Moje svoboda byla vykoupena pěti stříbrnými a dvěma zdobenými dýkami. Ten meč, který jsem nosil, a Cullinův přepečlivý a zevrubný výcvik mi umožňovaly přežít. Nyní jsem měl i jméno a s ním i rodinu.

„Dobře jsme si načasovali náš příjezd," řekl Cullin. „Jakmile trh skončí, začnou odtud všemi směry vyrážet obchodní karavany. Tom a jeho chlapci nebudou mít s hledáním práce vůbec žádné potíže." Nasedl na koně a pohlédl na Kerri. „A ty, lady, tady můžeš docela dobře najít někoho ochotného a schopného, kdo ti pomůže pátrat po ztraceném princi."

Kerri si mne změřila pohledem. Přešel jsem to. Pak udělala jakýsi posunek rukou, který měl znamenat něco jako „Možná ano, možná ne."

Bok po boku jsme sjížděli po cestě dolů. Na kraji tržiště jsme našli stan kováře a ohradu, kde jsme mohli zanechat koně. Krmení se zdálo být čerstvé a čisté a ostatní zvířata v ohradě vypadala celkem spokojeně.

„Musím najít nějakého zprostředkovatele pro Toma," pravil Cullin, jak jsme tak kráčeli směrem k té spoustě stanů a stánků. „Kiane, ty jsi měl vždycky nejlepší oko, když jsi zajišťoval zásoby. Vezmi Kerri s sebou a držte se zatím spolu, dokud tady neuvidíme někoho, na koho bychom se mohli spolehnout, že jí pomůže. Sejdeme se za dvě hodiny zase tady."

Už jsem skoro zapomněl, jak dokáže trh útočit na všechny smysly. Ve vzduchu se vznášel silný pach koženého zboží, vína, jídla všeho druhu, zvířecích výkalů, lidského potu, parfémů a příliš dlouho nemytých těl. Vzduchem se nesly výkřiky tisíců hlasů, vyvolávajících ceny zboží, smlouvajících a hašteřivých, zpěvných, smějících se i hádavých. Tržiště zářilo barvami stanů, třpytem kovového zboží a šperků, leskem hedvábí, saténu i kožešin a daleko střízlivějšími barvami ovoce a zeleniny, které se vršily ve vysokých hromadách na stolech a v koších. Bylo nemožné se pohnout, aniž by do člověka ze všech stran nevráželi lidé, kteří se jen tak potulovali nebo spěchali stěsnaným davem do úzkých uliček mezi stájemi a stany namačkanými na sebe na všech možných místech. Pod našima nohama hnědla zdupaná tráva zadusaná do prachu.

Kerri se držela těsně u mne. Vzal jsem ji kolem ramen, aby nás dav nerozdělil. Ztuhla, pohlédla na mne a zamumlala něco mezi

zuby, ale neodtáhla se. V tomto moři pohybujících těl bylo velmi jednoduché se navzájem ztratit.

Její oči padly na vystavené zbraně. Táhla mne k nim, aby si je mohla lépe prohlédnout. Vzala dýku, která vypadala spíše jako nějaký šperk než jako zbraň. Obchodníkovi se rozzářily oči leskem vysokým téměř jako lesk rukojeti dýky a začal mnohomluvně vychvalovat dokonalé řemeslné provedení, nabroušené ostří a užitečnost a nezbytnost takové pro dýky pro tak urozenou dámu, jako je ona.

Kerri se rozesmála a vrátila dýku na místo. „Roztomilá hračka," řekla obchodníkovi. „Ale já pro ni nemám použití."

„Pak tedy možná tato?" řekl obchodník s nadějí v hlase a zvedl dýku více praktickou, opatřenou jakousi kudrlinkou.

Kerri zavrtěla hlavou. „Ne, díky."

Zklamaný obchodník se začal rozhlížet po jiném, nadějnějším zákazníkovi a my jsme se odebrali pryč.

Zabočili jsme a málem jsme byli smeteni dvěma muži, kteří si hrubě razili cestu davem. Vzhlédl jsem a strnul uprostřed kroku. Jeden z nich byl Drakon, syn lorda Mendora. Zíral jsem jako přimrazený. Vyrostl za tu dobu, co jsem ho neviděl, to jistě, ale i když to postrádalo smysl, potěšilo mne, že jsem o hodně vyšší a urostlejší než on. Pořád ty samé zplihlé nazrzlé vlasy, stejné vybledlé modré oči a stejně nevrle a krutě svěšené koutky úst. Od koutku levého oka se nahoru přes spánek a dozadu do vlasů spadajících přes uši táhla rudě lemovaná jizva po popálenině. Když mu lehký vánek vlasy trochu načechral, uviděl jsem, že má znetvořené ucho a kůži kolem nakrabatělou a zarudlou. Oblečen byl velmi okázale, v kožených loveckých kalhotách, přes prsa stříbrem pobitý bandalír, na kterém měl na boku zavěšen dlouhý meč. Pozoroval Kerri s výrazem muže, který se dívá na hospodskou holku, a pak pohlédl na mne s opovržením v očích, na tváři jízlivý úsměšek. Viděl jen nějakého Tyra, zaprášeného z cest. A pak se přezíravý výraz jeho očí změnil a Drakon strnul, otřesen šokujícím poznáním.

„Ty?" zařval. Jeho ruka sjela k dýce zavěšené na boku. „Pokud já vím, tak máš být mrtvý!"

Moje ruka také zamířila k dýce. „Udělal bys dobře, kdybys nechal svou čepel na pokoji, Drakone," řekl jsem mírně.

Shrnul si vlasy dozadu a odhalil znetvořené ucho. „Tohle jsi mi udělal," zavrčel. „Jsi můj majetek a já tě dostanu zpátky, a pak budeš viset."

„Kdybych byl tebou, Drakone," řekl jsem klidně, „dal bych si zatracený pozor na to, jak mluvím s vnukem tyrského lairda." V předstíraném pokusu o zdvořilý úsměv jsem na něj vycenil zuby. „Zeptej se Derga, jak mne prodal jako otroka na galeje. Copak ti to neříkal? Copak on nevěděl, že jsem získal svobodu, co? Teď už nikomu nepatřím, jen sám sobě."

Drakon se přes rameno ohlédl na strážce ve stejnokroji Mendorova domu, který stál za ním. „Tento muž je uprchlý otrok," řekl. „Je mým majetkem. Chop se ho…"

Ustoupil o krok stranou a strážce vyrazil kupředu. Zaslechl jsem, jak Kerri zaklela, když jsem se ohnal, abych se střetl se strážcem. Drakon šel k zemi rovnou, neboť mu Kerri podrazila nohy. Jeho strážce jsem naplno zasáhl do obličeje. Padl dozadu, z rozbitého nosu mu crčela krev. Stěsnaný dav, který se strkal a hlučel kolem nás, neskýtal žádnou možnost pro nějaké manévrování. Vzplála ve mně prudká žíznivá touha po pomstě, krev Rossah volala po odplatě, ale tady jsem nemohl tasit meč a vyzvat Drakona na souboj. Motalo se tu příliš mnoho lidí.

Zatímco jsem se snažil prorazit si hlučícím davem cestu k Drakonovi, vyhrabal se na nohy a sunul se pryč.

„Však já tě dostanu," zařval. „Jsi mrtvý muž, ty otrocký parcharte…"

Skočil jsem po něm. Uhnul a rychle zmizel v davu. Chtěl jsem jít za ním, ale Kerri mne chytila za paži.

„Nebuď hloupý," vyhrkla. „V téhle tlačenici ho nikdy nenajdeš. V žádném případě s tebou nechce bojovat. Já už tyhle týpky znám. Mnohem spíš na tebe bude číhat někde za rohem nebo si najme někoho, kdo ti zabodne dýku do zad."

Měla pravdu a já jsem to věděl. Ale chtělo to veškeré sebeovládání, kterého jsem byl schopen, abych se za ním slepě nevrhl.

„Dlužím mu krvavou splátku," řekl jsem mnohem chladněji, než by si žádal vztek, který cloumal mým tělem. „Jemu i jeho otci Mendorovi."

Táhla mne k rozlehlému stanu se stoly a lavicemi, kde podávali pivo a jídlo. „Pojď si něco sníst," řekla. „Dala bych si sklenici vína. Jestli chceš, můžeš mi o tom vyprávět."

Zatímco jsem Kerri vyprávěl o chlapci nazývaném Myšák, trochu jsem vychladl, takže už jsem neměl potřebu pobíhat po tržišti, abych našel Drakona. Rossah čekala s nekonečnou trpělivostí, kterou jí Myšák vždycky záviděl i obdivoval, osm let. Snad ještě chvíli počká. Jak jsem řekl, naléhavé nutkání mne opustilo a místo něj nastoupilo pevné odhodlání. V mladické ukvapenosti a vášni přísahal Myšák pomstu. Kian dav Leydon ti'Cullin byl muž a byl, doufejme, schopen rozumně uvažovat, byť byl sebevíce rozzuřený. Rozum mi říkal, že ani Mendor ani Drakon by nikdy nepovažovali za špatné nařídit zabití nebo vykleštění nějakého otroka. Nakládali prostě se svým majetkem tak, jak uznali za vhodné. Ale já už jsem nebyl ochoten naslouchat chladnému hlasu rozumu. Ve svém postoji k otroctví jsem byl ryzí Tyr, snad ještě víc než Cullin. Dokonce i ve Falinoru existovali otrokáři, kteří se ke svým otrokům chovali s určitou laskavostí či zdvořilostí a ponechávali jim obyčejnou lidskou důstojnost. Když už nic jiného, zasluhovali Mendor i Drakon tvrdou lekci z toho, jak se má majitel otroků chovat. V této věci jsem byl nadmíru ochoten posloužit jako učitel.

Kerri mi naslouchala bez přerušení. Když jsem skončil, zůstala zticha. V dlaních svírala prostý kameninový pohár s vínem. Po dlouhé chvíli nakonec vzhlédla.

„Ty už si na své rodiče nevzpomínáš?" zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Ve skutečnosti si nevzpomínám na nic z doby před tím, než mi bylo sedm. Jenom mám občas pocit něčeho, co bych si měl pamatovat."

Nepatrně a neurčitě pohnula obočím. „Jaký podivný zapomenutý pocit to asi musí být," řekla tiše. Dala tím nevědomky najevo pochopení, které má jen málo lidí. „Ale to by mohlo znamenat, že vlastně nejsi skutečným Cullinovým synovcem…"

Směr, kterým se ubíraly její myšlenky, byl téměř hmatatelný. Drsně jsem se zasmál. „Jestli se snažíš mne zasadit na místo, které

zbylo po vašem princátku, tak na tu myšlenku rovnou zapomeň. Já nejsem Celan.“

„Ale ta Runová čepel…“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, *sheyala*. Podle tvých vlastních slov umí číst runy na meči jen Celané a já je na svém meči přečíst neumím.“

Začala z jiného soudku. „Kdo byla tvoje matka?“ zeptala se.

„Moje matka byla ze Saesnesu,“ sdělil jsem jí. „S kapkou Maedunské krve. Daleko od Celi. Mimochodem, jak staré jsi říkala, že je to vaše princátko?“

„Liam říkal, že by mu mohlo být asi dvacet sedm.“

Rozhodil jsem ruce. „Mně je dvacet čtyři, takže jsem o tři roky mladší,“ řekl jsem, abych ji přesvědčil. „Ne, *sheyala*. Nejsem žádné celské princátko. Pusť to z hlavy.“

„Ta čepel mi říká něco jiného.“

Prudce jsem vstal. „Je na čase jít za Cullinem,“ řekl jsem. „A je taky načase najít někoho jiného, kdo ti pomůže. Jestli ti chce pomáhat Cullin, já jdu s Tomem.“

Vstala a upřeně se na mne podívala. „Tak snadno se mne nezbavíš,“ řekla. „Jestliže nejsi princův vnuk, pak mne ty a tvůj meč povedete. Kam půjdeš ty, půjdu i já. Ať se ti to líbí nebo ne.“ Dala si ruce v bok a vysunula bradu. Byla tvrdá jako kámen. „Jestli nepůjdu s tebou, půjdu za tebou. Zůstanu nablízku meči, ať se ti to líbí nebo ne. Jsme spolu spoutáni, příteli.“

12

Cullin se opozdil. Od chvíle, kdy jsme se rozešli, uběhly už skoro čtyři hodiny a dosud po něm nebylo ani stopy. Nestávalo se zase tak často, aby nedorazil někam, kde slíbil, že bude. Neobjevil se ani žádný posel se vzkazem, proč se opozdil.

Neklidně jsem přecházel před kovářovým stanem. Neochotně jsem si musel připustit, že jsem znepokojen. To střetnutí s Drakonem mne vyvedlo z míry. Nelíbil se mi způsob, jakým Myšákovy vzpomínky zaplavily mou mysl, zejména jedna z nich.

Malé dítě bezmocně křičící v hrůze a bolesti, trháno psy, které na něj Drakon poštval, protože jeho matka neúmyslně postříkala špinavou vodou Drakonovy nové boty. Když jsem zavřel oči, slyšel jsem, jak dítě naříká, a viděl jsem krvavou pěnu kolem psích tlam. Zuřivě jsem zatínal pěsti a snažil se ty vzpomínky setřást.

Setkal se snad Cullin s Drakonem? Drakon nikdy nebyl tím, co by i nejnestoudnější lichotníci mohli nazvat oslnivým myslitelem. Nicméně i on by byl schopen spojit si dva tyrské šlechtice dohromady. V jižním Isgardu jsme nebyli tak běžným jevem. Drakon si mohl domyslet, že je tu Cullin se mnou, a myslet si, že by mne přes něj mohl dostat.

Kerri se plně zaměstnávala balením zásob, které jsme obstarali. Všechny je pečlivě rozdělila na tři části a postupně je skládala do

sedlových vaků. Ačkoli nic neříkala, řekl bych, že také nebyla klidná. Nakonec přišla a postavila se vedle mne. Přestal jsem chodit sem a tam a znovu se bedlivě rozhlédl po hlučícím davu. Ale v tom kypícím moři lidí jsem stále ještě nenalézal žádné známky po Cullinových zářících vlasech.

„Je rozhodně schopen se o sebe postarat," řekla tiše.

Neodpověděl jsem. V té obrovské tlačenici lidí nemusel ani Cullin zaznamenat dýku v ruce kolemjdoucího, který se na něj nalepí. A až špička ostří zasáhne jeho srdce, bude už příliš pozdě.

„Kiane…"

„Zůstaň tady," řekl jsem jí. „Jdu se po něm podívat."

„V tomhle ho nikdy nenajdeš," řekla. „Za hodinu už bude tma a ty ani nevíš, kam šel."

Najednou se mi zježily všechny chlupy na pažích a na zádech. Aniž bych se otočil, zachytil jsem první závan odporného puchu magie. Za námi se z cesty směrem k trhu hrnula tlupa maedunských žoldáků. Bylo jich nejmíň čtyřicet a všichni měli na černé tunice na levé straně prsou označení isgardského panovnického domu. Erb jsem nedokázal přesně rozeznat. V čele jel vedle velitele vysoký muž, celý zahalený v šedém plášti. Seděl na koni prkenně vzpřímený, nerozhlížel se nalevo ani napravo, na ostře řezané tváři výraz přezíravého pohrdání. Ten odporný puch vycházel zcela jistě právě od něj. Byl tak zřetelný, že jsem mohl téměř vidět, jak se kolem něj vznáší a vine jako proužky dýmu.

Velitel seděl v sedle uvolněněji, občas se rozhlédl kolem, ústa zkřivená nadutým, povýšeným úsměškem. Když míjeli místo, kde jsme s Kerri stáli, zježení vzadu na šíji ostře zesílilo. Velitel pohlédl přímo na mne a naše oči se setkaly. Ztuhl jsem, když jsem pohlédl do těchto očí, tak tmavých, že zdálo, jako by byly celé černé. Projel mnou náhlý záblesk poznání, kratičký mlhavý obraz meče, který kolem tohoto muže rozlévá tmu. Odeznělo to stejně rychle, jako to přišlo. Jeho pohled lhostejně sklouzl jinam a průvod přešel kolem nás.

Toto setkání mnou otřáslo. Byl jsem si jist, že toho velitele zcela určitě odněkud znám. Ale odkud? Celý život jsem se úzkostlivě vyhýbal jakýmkoliv setkáním s Maeduny. Když průvod zmizel, setřásl jsem ten podivný pocit a obrátil se zpět, abych pozorně sledoval dav kolem stanů a stájí.

„V těchto dnech se to tu takovými nafoukanci jen hemží, na můj vkus až přespříliš," procedila Kerri skrz úzce semknuté rty. Vztekle zatínala zuby a já jsem si vzpomněl, že i ona má dobrý důvod mít na maedunské žoldáky vztek. „Rozlézali se po celém Honandunu jako tlustí červi na týden staré mršině a teď jsou i tady." Otřela si ruce o kalhoty, jakoby si sáhla na něco odporného a prohnilého. „Taky s sebou měli nějakého černokněžníka. Magie krve."

„Magie krve?" otázal jsem se. „Nevěděl jsem, že jsou různé druhy magie. Na mne působí všechny stejně."

„Magie krve je ten nejhorší druh," řekla. „Její síla vychází z prolité krve. Čím více krve, tím větší síla této magie. Ovládána svým vyznavačem, může zabít."

Zachvěl jsem se. Jen z pouhého takového pomyšlení mne rozbolela hlava.

„Tyadská magie je magií vzduchu a země," pokračovala. Skoro se zdálo, jakoby mluvila sama k sobě. Pohlédla na mne. „Měl bys ten rozdíl znát, když ji cítíš."

Zavrtěl jsem hlavou. „Mám z veškeré magie stejné mrazení," řekl jsem. „Nenávidím ji. Trnou mi z ní zuby a vyvádí mne z míry."

„Kiane!"

Ten nečekaný výkřik bleskově upoutal mou pozornost a odvedl ji od Kerri a hordy maedunských žoldáků. Davem se hbitě a obratně proplétal Cullin a očividně spěchal. Suknici a pléd zaměnil za přiléhavé kožené kalhoty a kožený kabátec tmavých barev, přes ramena měl přehozený tmavě zelený plášť. Nesl dva rance a sotva se trochu přiblížil, jeden mi hodil.

„Hoď to na sebe, než přivedu koně," řekl vztekle. Z tónu jeho hlasu a pohledu v očích jsem pochopil, že teď není radno se s ním hádat. Vzal jsem ranec a zalezl do stínu kovářova stanu. V ranci byly kožené kalhoty, kabátec a tmavě modrý plášť. Rychle jsem se do toho soukal a mezitím jsem slyšel Cullina, jak říká Kerri: „Můžeš jet s námi, lady, ale jestli pojedeš, myslím, že nám dlužíš několik slov vysvětlení." Jeho hlas nezněl ani trochu vesele.

„Jdu s tebou a s Kianem," řekla. „Pokud vám to nevadí." Poprvé za celou tu dobu, co jsme se setkali, se v jejím hlase objevil náznak prosby.

Když jsem vyběhl zpoza stanu, měl už koně skoro osedlané. Hodil mi uzdu ryzáka a vyšvihl se do svého sedla. Kerri už seděla v sedle, připravená vyrazit.

„Koho jsi zabil?“ zeptal jsem se a rychle jsem nasedl.

„Nikoho,“ řekl. „Zatím.“ Střelil výmluvným pohledem po Kerri a patami pobídl koně do klusu. „Byli jsme příliš dlouho beze všech zpráv,“ křikl na mne přes rameno a zamířil s koněm ven na cestu. „Jedeme. Tady se brzy rozpoutá pravé peklo.“

Když na obloze pohasínaly poslední záblesky světla, odbočil Cullin z cesty na úzkou, téměř neviditelnou pěšinku, svažující se k malému potůčku, který se vinul směrem k Sheně. Břehy potůčku lemovaly vzrostlé osiky a olše, koně se až po břicha brodili ve svěžích zelených výhoncích kapradí. Úzká pěšinka končila před zchátralou kamennou chatrčí, jejíž došková střecha se už místy propadala.

Nejdříve jsme se postarali o koně a pak jsem šel s Cullinem na dřevo a Kerri se mezitím ve zpustlé chatrči věnovala přípravě jídla. Když jsme za ní přišli, klidně si tam seděla na bobku.

Protáhl jsem se, abych ze svalů zahnal křeče únavy. „Co se přihodilo v Trevellinu?“ zeptal jsem se.

Cullin se na mne ani nepodíval. Zády se opřel o mechem porostlou kamennou zeď, ruce si založil na prsou a pozoroval Kerri. Dívala se do ohně, lhostejná tvář postrádala jakýkoli výraz.

„Navštívil jsem Horaka,“ řekl Cullin. „Ten prostě překypoval novinkami.“

Přikývl jsem. Mezi Saesnesem na severu a Laringrasem na jihu se nešustla ani myš, aby se to Horakovi nedoneslo. Jeho síť donašečů, špiclů a zvědů mu mohl závidět kterýkoli královský dům na pevnině.

„A co ti říkal?“ zeptal jsem se.

„Vypadá to, že zatímco jsme byli v Laringrasu, došlo ve Falinoru k převratu,“ řekl Cullin. „Několik nespokojených pánů, mezi nimi, Kiane, i tvůj přítel Mendor, podporovaných armádou maedunských žoldáků, povstalo proti králi. Král je mrtev a na trůn usedl maedunský černokněžník. Nechá se nazývat Lordem Ochráncem Falinoru. Podle všeho je Falinor nyní vlastně maedunskou provincií.“

Zamyšleně jsem si hryzal ret.

„A nyní se Maeduni rozlézají po Isgardu," řekl jsem. „Vypadá to, že chtějí také Isgard."

„A také Laringras a celý zbytek pevniny," řekl Cullin.

„Nechápu, co to má co dělat se mnou," poznamenala suše Kerri. Stále ještě zírala do ohně. „Každý, kdo sledoval vývoj událostí na pevnině, věděl, že se Maeduni už téměř celé století připravují na vybudování vlastní říše. Tak, jako to dělali Borlani, předtím než padli."

„Jo, to je pravda," řekl Cullin. „Ale ti nikdy neměli vůdce. Teď to vypadá, že tihle jednoho našli. Ale kromě toho, lady, měl Horak mnohem zajímavější zprávu. Řekl mi, že Maeduni prohledávají každé zákoutí a každou díru a pátrají po mladém celském princátku."

Poprvé za tu dobu na něj Kerri pohlédla. „Souhlasil bys, že mi pomůžeš, kdybys věděl, že po Kyffenově vnukovi pátrají i Maeduni?"

Cullin neřekl nic. Pouze na ni lhostejně pohlédl. Hrdlo a tváře jí zaplavil lehký ruměnec.

„Nelhala jsem vám," zamumlala.

Na výraz vděčnosti sklonil Cullin hlavu.

„Nikoliv," souhlasil. „Ale ani jsi nám neřekla celou pravdu. Proč je tak důležité najít to ztracené princátko?"

Kerri ztuhly rysy. „Vždyť jsem vám to říkala. Kyffen ví, že stárne…"

Cullin pozvedl jedno obočí. „Lady Kerridwen," řekl mírně, „prosím, buď celou pravdu, anebo jdi zpátky do Trevellinu či Honandunu nebo kam chceš, a to hned. A my půjdeme do Tyry."

Kerri zaťala pěst a poklepávala si s ní na koleni. „Výborně," řekla odměřeně. „Vy víte, že Saesnesané jsou na Celi?"

Cullin přikývl.

„Zřídili si na východním pobřeží Celi pevnost," řekla. „Používají ji jako základnu, aby měli odkud podnikat výpady na zbytek ostrova. A ty nájezdy jsou rok od roku horší. Celané jsou svéhlaví." Úkosem na něj pohlédla. „Asi jako Tyrové." Získala od něj letmý úsměv uznání. „Staletí strávili hašteřením mezi sebou. Nikdo je nedokáže spojit na dost dlouho, aby se mohli v dostatečném počtu střetnout se Saesnesany a zahnat je zpět do

moře. Potřebujeme silného vůdce, někoho, kdo dokáže všechny Celany sjednotit.“

„A o tom princátku se předpokládá, že to dokáže?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Ne, ale jeho syn ano.“

„Tato informace pochází od stejného jasnovidce, který říkal Kyffenovi o jeho vnukovi?“ zeptal se Cullin.

„Ano,“ řekla. „Musíte tomu porozumět. Celi musí být silná, aby se střetla se svými nepřáteli, a my nemůžeme být silní, když se nespojíme.“

„Maeduni chtějí i Celi,“ řekl jsem.

Otočila se, aby se na mne podívala, a pak přikývla. „Ano, to chtějí. A mají také svoje proroky.“

Cullin čekal, až bude pokračovat. Když se nedočkal, řekl: „Je to všechno, lady?“

Podrážděně si odfrkla. „Existují zvěsti o čaroději z Celi, který Maeduny zničí,“ řekla. „Maeduni si očividně myslí, že pochází z Kyffenovy linie.“

„A toho ztraceného princátka,“ dodal Cullin.

„Přesně tak.“ Podívala se na mne, a pak na něj. „Právě proto je tak důležité, abychom našli Kyffenova vnuka. Jinak Celi padne jako Falinor.“

„A my jsme pevně rozhodnuti postavit se každému Maedunovi, kterého kdy potkáme, protože to bude zatraceně zapotřebí, jakmile vejde ve všeobecnou známost, že to princátko hledáme,“ řekl jsem.

„V podstatě ano,“ řekla. „Asi tak to je.“

Znechuceně jsem zavrtěl hlavou. „Je od tebe moc hezké, žes nám dala vědět, abychom chodili s obnaženým mečem,“ řekl jsem jedovatě. „Hrozně nerad bych zemřel a neznal důvod, proč se Maeduni rozhodli, že chtějí mou hlavu do své sbírky.“

Cullinovi přelétl přes tvář náznak úsměvu.

„Takže jsi připraven na to, že budeš muset ujít dlouhou cestu, aby sis zachránil hlavu,“ řekl. „Horak mi říkal, že kromě toho je tu ještě dvojice falinorských pánů, kteří také touží po tvé hlavě, Kiane. Ale myslím, že vím, proč jsou celí diví, aby ji přidali do své sbírky.“

Podíval jsem se na něj a tiše jsem se rozesmál. „Mendor a Drakon,“ řekl jsem.

Přikývl. „Ty jsi Drakona poznamenal, pokud rozumím," řekl. „A on ti to celou svou duší zazlívá. Prý jsi s ním měl na trhu jakýsi nepatrný spor."

„Zakopli jsme jeden o druhého a dali řeč," řekl jsem. „Opravdu."

Cullin se rozchechtal. „No dobrá," řekl. „To ovšem vysvětluje, proč je najednou na tvou hlavu vypsaná cena ve falském zlatě." Podíval se zpět na Kerri. „Ale proč je na jeho hlavu vypsána i odměna v maedunském zlatě, lady?" zeptal se mile.

„Maedunské zlato?" opakoval jsem nepřítomně. „Na mou hlavu?"

„Předpokládám, že se jedná o tvoji," řekl Cullin. „Deset maedunských zlatých za mladého Tyra, který nese celskou Runovou čepel."

Kerri se schoulila a zavřela oči. Na tváři se jí usadil skličující smutek. „Bohové," zašeptala. Podívala se na mne. „Kiane, strašlivě se ti omlouvám. Neuvědomila jsem si, že i oni to ví."

„Mohla by ses pokusit to vysvětlit?" zeptal jsem se.

„Chtěli tě ze stejných důvodů jako já," řekla. „Kvůli meči. Kiane, viděla jsem tě s tím mečem zacházet. Jsou jen dva důvody, proč ho ovládáš tak dobře. Jeden je, že ho neseš muži, kterému patří."

„Tomu princátku," řekl Cullin.

„Ano," řekla. „A ten druhý je, že ty, ty sám můžeš být Ytwyddin syn."

Kousl jsem se do rtu. To by ovšem vysvětlovalo tu tehdejší podivnou lupičovu reakci. Poznal můj meč a tím pádem i mne. Snad to byl osud, že ho šíp zasáhl dříve, než mohl s touhle zprávou uniknout pryč.

Cullin zamyšleně přikývl. „Takže Maeduni tě chtějí buď zabít, nebo sledovat," řekl pomalu. „A v obou případech platí, že když dostanou Kiana, najdou to princátko."

Kerri přikývla. „Ano."

„To je směšné," vybuchl jsem. „Má matka byla Saesnesanka…"

Její zlatohnědé oči se upřely na mou tvář. „Abys ovládal Runovou čepel tak dobře, jako ji ovládáš, musíš mít buď celskou krev nebo tyaddskou magii," řekla klidně.

Po zádech mi přeběhlo mrazivé chvění. „A co máš ty, Kerridwen al Jorddyn?“ zeptal jsem se.

Potřásla hlavou.

„Co máš?“

Povzdechla si. „Obojí,“ řekla. „Ty víš, že můj otec je bratrancem prince Kyffena. A já mám trochu tyaddské magie.“

„Nepoužíváš ji,“ řekl Cullin.

„Ne, nepoužívám,“ řekla. „Rozhodně ne příliš často a rozhodně ne zde, kde by ji mohli Maeduni objevit a sledovat.“

Svraštil jsem čelo. Najednou mne něco napadlo. „Počkejte chviličku,“ řekl jsem. „Jestli mne Maeduni hledají, proč ten velitel nezastavil? Díval se přímo na mne!“

Kerri se hryzla do rtu. „Nezastavil, protože neviděl Tyra a celskou ženu,“ řekla.

Zíral jsem na ni. „Cože?“

Vyvinula značné úsilí, aby se nerozesmála, ale tak úplně se jí to nepovedlo. „Viděl isgardskou selku a psa,“ zamumlala a zrudla.

Cullin vybuchl v nezřízený smích. „Psa,“ chechtal se. „Psa. To je úžasné! Vynikající!“

Vyjeveně jsem se na ni díval. „Cože?“

Zvedla odevzdaně ruce a v koutcích úst jí zase zaškubalo. „To bylo všechno, co jsem dokázala tak narychlo vymyslet,“ řekla bezmocně. „Odpusť mi to, Kiane. Když jeli kolem, použila jsem malé maskovací zaklínadlo. Pravděpodobně sis toho nevšiml, protože magie maedunského čaroděje byla velmi silná.“

Vzpomněl jsem si, jak to svědění vzadu na šíji najednou zesílilo. „Všiml,“ řekl jsem. „Ale máš pravdu, myslel jsem si, že to byl ten čaroděj.“ Zachvěl jsem se. A pak jsem se rozčílil. „Tak ty na mne používáš magii, aniž se mne nejdříve zeptáš?“

„Nebyl čas…“

„A to říkáš o Maedunech, že jsou nafoukaní,“ řekl jsem rozhořčeně.

„Takže jsme si vyjasnili, že máš magii,“ řekl Cullin střízlivě a věnoval mi pohled, kterým mne ihned umlčel. „Tyadskou magii a celskou královskou krev.“

„A nesu Runovou čepel,“ řekla. „Učili mne s ní zacházet už od pěti let.“

„A co já?“ domáhal jsem se. „Co si myslíte, že mám já?“

Podívala se zase na mne. „Obojí, Kiane,“ řekla klidně. „Myslím, že ty máš také obojí.“

13

Seděl jsem na stráži schoulený pod pláštěm, abych si udržel aspoň trochu tepla. Cullin a Kerri spali v rozvalinách chatrče. Oheň skomíral, až zůstaly jen řeřavé uhlíky, a skrz nakřivo visící dveře chatrče nedopadalo ven už skoro žádné světlo. Seděl jsem schoulený na kameni porostlém mechem a zády se opíral o zeď chatrče, která si ještě udržela zbyteček tepla ze žáru odpoledního slunce. Kerri mi poskytla mnoho námětů k přemýšlení a pro mne nebylo zrovna snadné se jimi probírat.

Dveře za mnou se otevřely a do záplavy měsíčních paprsků vyšel Cullin. Schoulil se do dřepu vedle mne a zády se opřel o zeď. Do tmy a ticha zazněl jeho hlas.

„Mohla mít pravdu?“ zeptal se. „Mohl bys být ten její ztracený princ?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jak bych mohl být?“ zeptal jsem se. „Říkala, že tomu princátku by mohlo být tak dvacet šest nebo dvacet sedm. Podle tvého vlastního výpočtu je mi dvacet tři, skoro dvacet čtyři.“

Zasmál se. „Předpokládám, že být dlouho ztraceným princem by mohlo být znepokojující,“ řekl.

Chraptivě jsem se zasmál. „Bylo dost těžké, než jsem si zvykl být dlouho ztraceným synovcem," řekl jsem. „A stačilo mi to. Nemám žádnou touhu být princem."

Zvedl tenkou větvičku a chvilku si s ní jen tak čmáral na zemi mezi nohama. „Twyla mohla být Celanka," řekl. Zamyšleně na mne pohlédl.

„Nikdy dřív jsem na to nepomyslel, ale měla takové oči. Stejně jako ty."

„A tu magii?" zeptal jsem se a zachvěl se. „Měla tu magii?"

Potřásl hlavou. „Nikdy jsem neviděl, že by ji použila. To Uzdravování ano. To použila několikrát, ale žádnou jinou magii ne. A ani Leydon nikdy neříkal nic o cestě na Celi. O cestách po pevnině vyprávěl, ale o cestě na Celi nikdy."

„Říkal jsi mi, že si myslíš, že moje matka byla Saesnesanka," řekl jsem.

„Myslel jsem si to," řekl. „Měla plavé vlasy, světlé jako len, právě takové, jaké se vidí u mnoha Saesnesanů, jak víš, a ne tmavě plavé jako má Kerri. Nebo vlastně i její otec. Ti vypadají jako typičtí Celané smísení s tyaddskou krví."

„Kerri říkala, že si myslí, že mám magii," řekl jsem. Zavrtěl jsem hlavou. „Ale já žádnou nemám. Jenom Uzdravování. A nenávidím magii."

„Pak si myslím, že má spíš pravdu, když si myslí, že ty můžeš být díky meči schopen ji k tomu princátku dovést." Opět potřásl hlavou. „Kdo ví? Já nevím, co si mám myslet, že je pravda."

„Já nechci být celský princ," prohlásil jsem co nejrozhodněji. „Naprosto mi stačí být tím, čím jsem. Prostě Kian dav Leydon ti'Cullin. Dost na tom, být tvým adoptivním synem."

Dal se do smíchu a odhodil větvičku pryč. „Pak bys o tom měl Kerri nějak přesvědčit," řekl. Položil mi ruku na rameno. „Za dvě hodiny tě vystřídám."

Zašel zpátky do chatrče. Zůstal jsem tam sedět, vzpomínal jsem na noc, kdy jsme se potkali, a vzpomínal jsem také na noc o dva roky později, kdy mi nabídl nejvyšší poctu, jakou může Tyr někomu poskytnout. Ta noc byla tak podobná té dnešní. Hory a nad hlavou jasná obloha plná hvězd. Ale oheň hořel a nedaleko tábořila výprava obchodníků.

Stál jsem na stráži. Když nastalo střídání, šel jsem zpátky k ohni. Cullin byl zachumlaný do svého pláště, ale byl vzhůru a čekal na mne.

„Přišel posel z Tyry," řekl tiše. „Gwynna mi dala další dceru."

Zasmál jsem se. K zbláznění miloval obě své starší dcery, Elin a Wynn. A měl více než dost lásky a pýchy i pro další dceru. „*Ti'vati*, blahopřeju," řekl jsem. „Jak budeš říkat téhle?"

„Gwynna navrhla Mairu." Pokrčil rameny a pak se usmál. „To je dost dobré jméno."

„Doufejme, že i tahle je podobná matce. Bylo by to lepší, než kdyby byla po otci."

Cullin se rozesmál. „To jo. Byl by to skutečně strašlivý osud, být ženou obdařenou tímhle obličejem." Pohlédl na mne. „Doufal jsem v syna," řekl mírně.

Neřekl jsem nic. Nemluvil o své rodině často a když přece, oči mu zářily a hlas se chvěl pýchou, se kterou mluvil o svých dcerách. Nikdy dřív jsem ho neslyšel, že by si přál, aby jedno z jeho dětí bylo synem.

Po dlouhou dobu zůstal zticha. Už jsem si myslel, že usnul, ale nakonec opět promluvil. „Kiane, muž potřebuje syna." V jeho hlase zaznívala podrážděnost. „Začal jsem pochybovat, že mi Gwynna syna porodí."

„Tři dcery je dost na to, aby byl muž ve stáří spokojen," řekl jsem.

Uchechtl se. „Jo," souhlasil.

„Můžu říct: Elin, jdi a přines mi šaty. Wynn, jdi a přines mi pivo. Mairo, jdi a přines mi chleba a maso. A ony budou cupitat kolem, spíš aby mne uklidnily, než aby mi dobře posloužily." Jeho tón se opět změnil. „Kiane…"

Cullin ukazoval vážnou tvář jen velmi zřídka. Tento tón jeho hlasu jsem u něj slyšel jen jednou, a to bylo tehdy, když mluvil o smrti svého děda. Vycítil jsem důležitost toho, o čem chce mluvit, posadil jsem se zpříma proti němu a podíval jsem se mu do tváře. „Ano?"

„Kiane, poslední dva roky jsem strávil tím, že jsem tě učil, jak máš zacházet s mečem, a ty ses učil dobře," řekl. Pohlédl na mne, oči přivřené v mihotavém světle. „Vyrostl jsi ještě víc, než jsem předpovídal. Nejsi zrovna malý muž." Zasmál se. „Mohl bys být

právě tak dobře mým synem jako Leydonovým.“ Opět se odmlčel. „Všechno, co dělá muž pro svého syna, jsem dělal pro tebe. Rád bych tě adoptoval, jestli chceš. Staň se mým dědicem.“

Vyrazilo mi to dech. Trvalo mi dlouho, než se mi zase vrátil hlas, abych tu čest mohl přijmout. A tak, když jsme tu karavanu bezpečně doprovodili do Honandunu, udělali jsme si výlet zpět do Tyry, kde jsem podstoupil obřad adopce. I Gwynna vypadala, že ji to těší a dala to najevo tím, že mne přivítala jako svého syna a bratra svých dcer.

Pohlédl jsem na hvězdy zářící na tmavé obloze nad rozvalinami chatrče. „Já bych nemohl být celský princ,“ zvolal jsem nahlas. „Já nechci být celský princ.“ A nemohl jsem mít žádnou magii. Abych si zachoval Uzdravování, které jsem měl po své matce, nemohl jsem mít žádnou magii. Nemohl, a zmateně jsem se snažil zjistit, co s tím. Kerri se určitě mýlila. Myslela jen na to, že potřebuje najít to své princátko, což ji vedlo k tomu, že ho viděla ve mně. Jednoduše proto, že jsem se náhodou dostal k tomu, o čem si myslela, že je celská Runová čepel.

Nebo snad ne?

Strážce na kopci stál tiše a nehybně v kruhu kamenů a shlížel dolů na mne. Lehký vánek mi čechral vlasy a nadouval pléd, ale jeho se nedotýkal. Stál jsem zeširoka rozkročen v sametové trávě, díval se nahoru na něj a snažil se prohlédnout skrz stín, který mu halil tvář.

Za mnou se ozvaly kroky. Otočil jsem se a tasil meč. Runy na čepeli zářily, leskly se a vydávaly své vlastní tajemné světlo do podivně planoucí kalné oblohy bez slunce a na mne náhle zazářilo jedno slovo. Síla. Bylo to jen jediné slovo ze všech, které tam mohly být, ale v hrudi se mi rozlilo hluboké uspokojení. Usmál jsem se a pozvedl meč, abych se mu postavil.

„Opět se setkáváme,“ řekl můj sok. Pozvedl svůj temný meč a výsměšně mne pozdravil. „Ty mne nedokážeš porazit a ty to víš.“

„Tvoje magie zde nemá žádnou moc,“ řekl jsem. „Žádnou proti síle a moci Tance.“

Rozesmál se. „Uvidíme, kdo je silnější,“ řekl a zaútočil. Pružně švihl mečem v bleskurychlém smrtelném úderu.

A opět jsem zjistil, že s tímto mečem bojuji o život. Jak jím muž švihal, rozléval meč kolem sebe svou temnotu. A nejen temnotu, ale i chlad, ten hluboký, vlhký chlad hrobu. Muž se pohyboval lehce, neúnavně, bez sebemenší námahy, na ramenou a pažích se pod bronzovou kůží vlnily svaly. A po celou dobu měl na rtech malý úsměšek, který nikdy neodkládal.

Útočili jsme jeden na druhého, sem a tam na tom malém území. Jestliže měl nějaké slabiny, nepodařilo se mi je odhalit, ale ani on neodhalil ty mé. Vzduchem se neslo zvonivé pronikavé řinčení oceli narážející na ocel, které se ozvěnou odráželo od hor za námi a vracelo se zpět. Z rozdrcené trávy pod našima nohama stoupala do chvějícího se vzduchu svěží vůně.

Stejně jako předtím jsem si uvědomoval, že jsem se unavil dříve než on. Znovu a znovu jsem couval před jeho útokem, donucen ustoupit. A opět jsem nedokázal najít žádný skrytý zdroj vytrvalosti a vůle, nic, odkud bych mohl brát sílu, kterou jsem tak zoufale potřeboval. Vzpomněl jsem si na naše poslední setkání a zaútočil na něj prudkým výpadem špičkou meče. Ale on se rozesmál a půvabnou úklonou do strany se mu vyhnul.

„Podruhé to nezabírá, víš," řekl. „Na tohle mne znovu nenachytáš."

Uklouzl před mým dalším výpadem, a pak pronikl mečem skrz mou obranou přímo na břicho. Zoufale jsem se zkroutil a tak tak se mi podařilo nastavit čepel dolů, abych jeho úder odklonil. Bylo to o chlup. Místo, aby mi rozpárala břicho, projela špička čepele čistě látkou mého rukávu a prošla svalem na pravé paži. Na zem dopadaly kapky mé krve, jasně červené v zeleni rozdupané a rozdrcené trávy. Paží mi až do ramene projela jako poryv mrazivého chladu ostrá bolest.

Zaútočil znovu. Klopýtl jsem a upadl na kolena. Přehodil jsem si jílec do levé ruky a vedl úder dolů a spodem, směrem na jeho kotníky. Mrštně nadskočil a vyhnul se, ale podpatkem boty se zachytil o špičku meče. Ztratil rovnováhu, zavrávoral a těžce dopadl na bok a na loket. Meč mu vyletěl z ruky, roztočil se, odletěl a rozplynul se ve své vlastní temnotě.

V mžiku byl zase na nohou. Počkal, až se vyhrabu na nohy já a narovnám se, a pak mi věnoval ironickou poklonu.

„Jsi mnohem hbitější, než bych u tak velkého muže předpokládal," řekl. „Tak zase příště." Ustoupil a rozplynul se ve stejné tmě, která přijala jeho meč.

Hruď se mi vzdouvala námahou a těžce jsem oddechoval. Otočil jsem se ke Strážci na kopci. Shlížel na mne dolů z bezpečí kruhu kamenného Tance. Nakonec se pohnul. Pozvedl jednu ruku, ale nemohl bych říci, zda to bylo gesto požehnání nebo smířenosti s osudem. Přitiskl jsem si ruku na ránu na paži a sledoval jsem, jak krvácení ustává a zastavuje se, jak se kůže stahuje k sobě a uzavírá, až po té ráně nezůstalo nic, jen tenká bílá jizva.

Svítání zbarvilo blankytně modrou oblohu růžovými a žlutými pruhy. Vzal jsem si meč i s pochvou, Cullina jsem zanechal spícího u ohně a vyšel z rozvalin chatrče ven do chladného rána. Když jsem vycházel, zvedla Kerri hlavu a pohlédla na mne ze svého místa na mechem pokrytém kameni u zdi, ale neřekla nic. Prošel jsem kolem ní dolů k vodě, a pak jsem kráčel podél potůčku proti proudu, až jsem v houštinách našel místo, kde se oblázkový břeh rozšířil ve volný, ničím nezarostlý půlměsíc.

Hlavou mi jako chuchvalce mlhy vířily ozvěny snu. Vyhrnul jsem si rukáv košile a dlouho jsem hleděl na tenkou bílou jizvu na paži, a pak jsem vytáhl meč a pozvedl ho do prvních paprsků ranního slunce. V prvním světle úsvitu se runy rozhořely, jiskřily, zářily a třpytily se. Zdálo se mi, jako bych na jedné straně čepele rozeznal slovo *Síla*. Po páteři mi přejelo lehké chvění. Co je to za sen, který ponechává člověku jizvu na paži a schopnost číst něco, co předtím číst nedokázal.

Přidržel jsem si meč před očima. „Já nevím, co je to za magii, kterou máš," řekl jsem. „Ale chci, abys mi to teď vyjevil. Hned, dokud tě ještě ovládám." Meč nehybně spočíval v mých rukou. Necítil jsem nic. „Jestliže se předpokládá, že patříš tomu ztracenému princátku od Kerri, tak mi ukaž, kde je. Veď mne. U všech sedmi bohů a bohyň, začni mne vést hned, nebo tě hodím do potoka a nechám tě tam zrezivět."

Nestalo se nic. Ve skutečnosti jsem ani nic neočekával. Byl to vrchol hlouposti, stát tady v paprscích vycházejícího slunce a mluvit k meči, jako by mi rozuměl, jako by byl živý. Ale teď,

zmítán vztekem a marností, jsem jím zatřásl. „Myslím to vážně. Jestliže máš svou vlastní magii, ukaž ji teď. Hned, nebo tě peklo odnese…“

Meč v mých rukou se rozezvučel. Zpočátku jemně, pak rychleji a silněji, až to začalo vypadat, jako by si žil svým vlastním životem. Začal jsem vnímat vysoký, čistý, sladký tón, znící ve vzduchu kolem mne jako ten nejvyšší zvuk, zahraný na strunu harfy. A v tu chvíli se čepel začala pomalu zachvívat a žhavit. Nejprve, stejně jako tón, slabě a jemně. Chvění přecházelo z meče na mne, rozechvěly se mé ruce na jílci, začaly mne pálit a pak se rozechvělo celé mé tělo, jako vzduch těsně před úderem blesku.

Ten tón nabyl na intenzitě a síle, obklopil mne, divoký a pronikavý, ostrý, jasný a křišťálově průzračný, šířil se čepelí přes jílec a přecházel do mé krve, do svalů a šlach, až tou hudbou ožil každičký nerv a souzněl s ní. Tón zněl nádechem triumfálního jásotu s jemnými odstíny rodící se moci. Jak nabýval na intenzitě a síle, sílila i zář čepele. Rychle přecházela přes červenou do oranžové a žluté, až se rozžhavila do běla a planula září, která soupeřila s vycházejícím sluncem a byla tak oslepující, že se do ní nedalo přímo pohlédnout. Kolem mne vířila a kroužila v divokých vzorech celá škála barev, lemující stromy, vodu i oblázkový břeh pod mýma nohama mihotavými vzory třpytících se barev. Vzduchem se divoce nesl radostný chór a já jsem zřetelně cítil, jako by se něco probouzelo a protahovalo po dlouhém spánku.

Zářivě a jasně plály runy a odrážely stříbřitý oheň zpět do vycházejícího slunce. Slova, která jsem nedokázal přečíst, plynula podél čepele jako tekutý plamen, hořela svým vlastním životem a spalovala mi oči svým jasem.

Řval jsem úzkostí a hrůzou. Po zádech mi stékal studený pot, řinul se v podpaží, pálil mne v očích. Pokusil jsem se meč odhodit. Ale ruce jako bych měl přilepené ke kůži jílce. Nevím jestli jsem ho nemohl pustit já nebo on se nepustil mne, ale nemohl jsem se od něj odtrhnout. Probudil jsem ho a on mne nyní pevně připoutal k sobě.

Nemohl jsem uvolnit sevření.

Nemohl jsem ho pustit.

Pomalu, neúprosně, začal táhnout. Natahoval mé paže, co nejvíce to šlo. Špička se chvěla a třpytila a táhla mne za sebou, až jsem se obrátil tváří k severozápadu. Hudba přešla do mollové

tóniny a mé tělo zaplavila touha, kterou jsem dosud nepoznal. Tím směrem byl domov. Domov, kam jsem patřil.

Tón se změnil. Poutem, které nás spojovalo, chvějivě proběhlo cosi, co se velmi podobalo pevnému odhodlání a meč mne začal otáčet. Neúprosně mne táhl za sebou, až jsme se otočili tváří k severovýchodu. Naplnilo mne odhodlání a jistota, vědomí údělu. Tím směrem ležel cíl. Severovýchodně, směrem ke vzdáleným končinám Isgardu, směrem k maedunským hranicím.

Tah sílil – přesvědčivě, nesmiřitelně, nezvratně. Mé nohy klouzaly po oblázcích, ale šly. Musel jsem jít s mečem, jinak by mi vykloubil paže z ramen a odtrhl je od těla. Zase jsem řval a stále ještě jsem nemohl uvolnit ruce svírající meč.

Najednou tam stála Kerri s taseným mečem. Skočila přede mne, její čepel se vznesla a střetla se s mou. Zdálo se mi, že došlo k obrovskému výbuchu žáru a světla a hluku, jako když se sto křišťálových pohárů rozletí na kousky. Střepiny světélkujícího třpytu padaly jako křišťálový prach, mihotající se a jiskřící ve vzduchu kolem nás. Ten tón zvonu a harfy zesílil a roztříštil se na zlomky, které se ještě na okamžik zatřpytily, než se rozplynuly úplně. A pak nastalo nečekané ticho.

Kerri zasunula meč do pochvy a úzkostlivě mne pozorovala, oči rozšířené a polekané. Na okamžik jsem si myslel, že pociťuji její strach, který vnímám stejně zřetelně jako svůj vlastní. Zjistil jsem, že dokážu odtrhnout své ruce z jílce meče. Vrazil jsem ho zpátky do pochvy a podíval se na dlaně. Byly zarudlé, plné puchýřů a zvlhlé potem. Otřel jsem je do kalhot a zhroutil se úlevou a vyčerpáním na zem.

„Bohové," zamumlal jsem. „Bohové, co to k čertu bylo?"

„Probudil jsi meč," řekla rozvážně. „Přivolal jsi ho, aby naplnil svůj účel."

Zachvěl jsem se. Ale ta magie, kterou meč vyvolal, byla nádherná – ty barvy a ta divoká, čistá hudba. Nezanechala ve vzduchu nic špatného a ani žaludek se mi neobracel. Jenom mne vyděsila až k bezbranné roztřesené křečovité nemohoucnosti.

Pohlédl jsem na meč, spočívající nyní v klidu v pochvě, a pak jsem se obrátil a zvedl ruku, abych tu pekelnou věc popadl a mrštil s ní do vody.

Ale nemohl jsem. Paže mi ztuhla a projelo mnou něco, co se velmi podobalo bolesti.

„Už se ho nemůžeš zbavit, Kiane," řekla Kerri. „Nemůžeš se ho zbavit o nic snadněji, než by ses zbavil vlastní paže nebo svého srdce."

Zuřivě jsem se k ní obrátil. „Já ho nechci," zařval jsem. „Já tu proklatou věc prostě nechci."

Rozesmála se. „Jsi s ní spjat," řekla. „Právě tak jistě, jako jsi spjat se mnou."

Nemohl jsem ten meč zahodit a tak jsem na něj alespoň natáhl pochvu a dal si ho na záda. „Pche," prohlásil jsem znechuceně. Ještě jsem cítil, jak se mi vnitřnosti svírají posledními záchvěvy úzkosti. „Pche…"

„Co ti ukázal?" zeptala se.

„Co mi jako měl ukázat?" odsekl jsem.

Ten její shovívavý trpělivý úsměv mne popudil.

Vydal jsem jakýsi podrážděný zvuk a ukázal směrem na severovýchod. „Tam," řekl jsem. „Chtěl jít tam. Nejdříve ukazoval na severozápad, pak na severovýchod."

„Nejdříve k Celi," řekla. Zadívala se přes stromy někam do dálky. „Domů."

Domů. Zase jsem se roztřásl při vzpomínce na touhu, která mnou projela, když mne ten meč táhl. To není můj domov. Nikdy nebyl a nebude.

„Copak je na severovýchodě?" zeptal jsem se.

Tiše se zasmála. „Kyffenův vnuk," řekla. „Řekl jsi mu, aby vedl. Nyní vede, Kiane, a my ho musíme následovat."

Chvíli jsem tam stál a zíral na ni, vědom si toho, že můj výraz vyjadřuje cokoli, jenom ne potěšení. Rozhodně se mi ani trochu neulevilo, když jsem pochopil, že celý ten průšvih s mečem je moje vlastní chyba. Byl jsem to já a nikoliv Kerri, kdo vyzval tu zvrhlou věc, aby se předvedla. Těžko jsem z toho mohl vinit Kerri. Nicméně mi to nebránilo v tom, abych se na ni nezlobil stejně, jako jsem se zlobil na sebe. To všechno vyústilo v nepříjemnou směsici podrážděných pocitů. Když jsem se v nich pokusil nějak vyznat, zjistil jsem, že jasně převládá pocit bezmoci. Nebyl jsem schopen se rozhodnout, jestli bych raději vyl a cenil tesáky jako vlk, nebo do

něčeho praštil, nebo jednoduše znechuceně dupal do země. Nakonec jsem nic z toho neudělal.

Prostě jsem jen řekl: „Znamená to, že pustíš z hlavy tu směšnou představu, že já jsem tvůj ztracený princ?“

Obrátila se a kráčela nahoru po proudu ke zchátralé chatrči. „Možná,“ zavolala přes rameno. „Ještě uvidíme, co nám ten meč řekne.“

Přemohl jsem se a s nechutí jsem podpořil Kerri, když se snažila přesvědčit Cullina, abychom se vydali na severovýchod směrem k Maedunu. Všechno co udělal, bylo, že několikrát sklouzl pohledem z ní na mne, pak se usmál a potřásl hlavou jako nějaký shovívavý otec, pobavený skotačením svých potomků. Neměl jsem daleko k tomu, abych vrčel a cenil zuby, ale když jsem zjistil, že by to jeho pobavení jenom posílilo, moudře jsem zavřel ústa a šel sedlat koně.

Část 3

Pátrání

14

Isgardský venkov byl pověstný šířením zaručených zpráv. Isgard měl dlouhotrvající spory s Maeduny na východě, ale byl poměrně bezpečný u moře na západě a vztahy s Tyrou na severu byly neutrální, takže také celkem dobré. Falinor a Isgard sice spojenci nikdy nebyli, ale obě země udržovaly obezřetné mírové vztahy, neboť byly obě poměrně silné a válka by byla oboustranně nevýhodná. Pád Falinoru způsobily vnitřní rozbroje, vyvolávané a podporované Maeduny a Isgard tak najednou čelil Maedunům na dvou hranicích a kvapně se snažil dát si do pořádku své vlastní zázemí a vyjasnit si vztahy na domácí půdě. Pro šlechtické domy Isgardu bylo vždycky snazší najmout si žoldáky než odvolávat muže z farem nebo obchodníky od obchodů, které zajišťovaly domům šlechticů dostatečné výnosy, aby si udrželi nákladnou životní úroveň. Většina z těchto žoldáků však byli Maeduni a urození pánové těchto domů teď ztráceli vzácný čas, když se museli narychlo zbavovat toho, co se náhle stalo děsivou hrozbou.

Každá malá vesnička, každé město, každá zájezdní hospoda byla plná mužů povolaných do služby svému pánu. Vyslechli jsme řadu příběhů o šarvátkách mezi narychlo vycvičenými místními oddíly a žoldáky stále ještě sloužícími pánům, kteří se jich odmítli vzdát. Hodně se toho napovídalo o Ephirovi, který do Tyry a Saesnesu

vyslal posly, aby uzavřeli dohodu o spojenectví v případě vpádu Maedunů do Isgardu. Jeden hospodský nám důrazně sděloval, že Maeduni rozhodně netouží po tom, aby se dostali do sporu s Isgardem, a to zejména proto, že Isgard je mnohem silnější než oni. Jakýsi isgardský důstojník, který tiše seděl u stolu v koutě hospody u svého piva a jídla, se mu vysmál.

„Maeduni do Isgardu nevtrhnou," souhlasil. „Ale ne proto, že my jsme silnější. Nevtrhnou sem, protože ještě nemají černokněžníka, se kterým by nás mohli porazit. Jen co se nějaký objeví, uvidíme na isgardském trůnu Lorda Ochránce a Ephir i celá jeho rodina budou popraveni."

„Nikdy," ohradil se rázně hospodský. „To by isgardští muži nikdy nedopustili."

„Isgardští muži nebudou mít moc na vybranou," pravil důstojník a vrátil se k svému jídlu.

„Maedunský trůn musí být nyní v tak pevných rukou, jako nikdy předtím," řekl jsem Cullinovi. Důstojník mne zaslechl a znovu se usmál.

„Ještě ne," řekl. „Ale jestli ten zatracený generál Hakkar prosadí svou, tak brzy bude."

„Hakkar," opakoval Cullin. „Nikdy jsem o něm neslyšel."

„A ani nikdo jiný, dokud nepadl Falinor," řekl zachmuřeně důstojník. „Říká se, že je to vynikající vojevůdce a zároveň tak trochu černokněžník. Říkejte si co chcete, ale ta největší nesnáz je právě on. Snad budou bohové stát při nás a jemu se nepodaří dosadit na trůn svého bratra Vanizena." Oči se mu zúžily. Prohlédl si pečlivě nejdříve Cullina a pak mne. „Suknici sice na sobě nemáte, ale stejně vypadáte jako Tyrové. A co na to Tyra?"

„Tyra je neutrální," řekl Cullin. „Naučili jsme se, jak s Maeduny jednat. Jejich čáry v horách nepůsobí a Tyra má máloco jiného kromě hor."

Odfrkl si. „Slyšel jsem, jak se povídá, že Maeduni slídí po mladém Tyrovi," řekl. „Po tom, který nese celskou Runovou čepel. Odměna ve zlatě, kterou nabízejí, by mohla nějakého muže bez svědomí a bez zábran docela dobře zlákat. Měli byste být rozumní a takovým mužům se vyhýbat, abyste předešli nějakému nedorozumění nebo aby si vás s nimi někdo nezmýlil." Pokývl hlavou na pozdrav a vrátil se k jídlu.

Ta rada stála za úvahu. Hned jak jsme otočili koně na severovýchod, vzali jsme to přes pole a lesy. Cesty byly přeplněné hlídkami a hordami Maedunů, kteří táhli na východ. Mnozí z odjíždějících Maedunů byli doprovázeni mužem, který kolem sebe šířil štiplavý zápach čarodějnictví. Nevypadali, že by po někom pátrali, ale přesto jsme pokládali za prozíravější a vhodnější klidit se jim z cesty.

Tábořili jsme pod zamračeným šedivým nebem, necelé půl míle od Frendoru, a já jsem prohrál další spor s Kerri. Naše zásoby se tenčily a já jsem navrhl, že zajdu do města na trh a doplním je. Kerri vyletěla a trvala na tom, že půjde ona, ne já.

„Město se jen hemží Maeduny," řekl jsem. „Nemůžeš jít sama."

Dala si ruce v bok a výbojně na mne vystrčila bradu. „Chceš tím říct, že se o sebe nedokážu postarat?" zeptala se. „Ale jestli ty ano…"

„Chci tím říci, že osamělá žena si koleduje o průšvih, *sheyala*," řekl jsem. „Zejména nějaká taková osamělá celská žena."

„Já nejsem ten, na jehož hlavu Maeduni vypsali deset zlatých," odsekla.

„A já nejsem ten, kterého se tři maedunští žoldáci snaží dostat do otroctví," vypálil jsem zpátky. Zvedl jsem ruku, abych zarazil její obžalobu ve věci maedunských žoldáků, které mohla lehce zvládnout sama, pěkně prosím, bez pomoci nějakého polonahého primitiva. Tuhle písničku jsem slyšel dost často na to, abych ji mohl slovo od slova citovat zpaměti. „Nemůžeš jít sama."

„Vzít tě s sebou a mít na krku pár Maedunů, snažících se získat těch deset zlatých? Co tě přivádí na myšlenku, že mám čas tady pobíhat a zachraňovat tě, až tě poznají?"

„Ty? Zachraňovat mne? Nechtěj mě rozesmát. Ostatně takhle oblečeného by mě stejně nepoznali."

Posměšně si odfrkla. „Zrovna tak jako tě nepoznal ten isgardský důstojník, že? Možná, že kdybych ti ustřihla cop a obarvila ti vlasy načerno, tak pak…"

Zvedl jsem ruku na obranu svého copu na levé skráni. „Tak podívej…"

„Ne, ty se podívej.“ Zvedla ruku a zabodla mi prst do hrudi. „Ty se mnou přestaneš zacházet“ – *pích* – „jako s nějakou bezmocnou ženskou“ – *pích* – „a budeš poslouchat mé důvody“ – *pích* – „nebo ti je nacpu“ – *pích* – „mečem do krku.“ *Pích*.

O několik kroků jsem se stáhl, abych se vyhnul střetu s její bradou a ustoupil před bodajícím prstem. „Pro všechny bohy, *sheyala*, ty zůstaneš tady, v bezpečí,“ zařval jsem. Dal jsem přednost síle hlasu před důvody. Kdy taky naposledy nějaké poslouchala, že? „Poznají tě…“

„Jako každý chlap,“ zasyčela znechuceně. „Když zjistíte, že prohráváte spor, začnete řvát.“ Vzduch kolem ní se jemňounce zatetelil a já jsem zůstal vyjeveně stát a zírat na malou tmavou boubelatou isgardskou selku. Po páteři mi přeběhlo jen lehounké mrazení.

„Umíš tohle?“ zeptala se sladce. Vytáhla se na špičky a bohorovně mne poplácala po tváři s nadřazeností, která mne přiváděla k zuřivosti. „Vidíš? Říkala jsem ti, že tyaddská magie je jiná.“

Bezmocně jsem se obrátil na Cullina, aby mě podpořil. Pokrčil rameny, v koutcích úst mu zacukalo. „Takhle ji rozhodně nepoznají,“ zamumlal.

„Tohle maskovací zaklínadlo si mohu udržet neomezeně dlouho a není pravděpodobné, že nějaký maedunský čaroděj tuto magii odhalí,“ řekla. Vítězoslavně po mně střelila samolibým pohledem plným opovržení. „Ani ty ji nevycítíš, co?“

Drbal jsem se na rukou, svědily mne spíš proto, že jsem věděl, co dělá, než že bych to vycítil. „Vycítím ji,“ zavrčel jsem.

Vzala klisnu za uzdu a nasedla. „Vrátím se nejpozději hodinu před západem slunce,“ řekla. Otočila klisnu a pobídla ji do klusu.

Cullin ji sledoval, jak mizí v prachu cesty. „Žena má vždycky pravdu, že?“ řekl a široce se na mne usmál. „Ale skoro bych řekl, že tenhle spor vyhrála právem.“

„Ty jsi mi ani trochu nepomohl,“ řekl jsem.

Pokrčil rameny. „No jo,“ řekl. „Asi proto, že jsem si myslel, že má tentokrát pravdu.“

Znechuceně jsem něco zavrčel a šel si sednout k ohni.

Kerri byla pryč něco málo přes dvě hodiny, když jsem začal mít cukání. Zaplavil mne neodbytný pocit, že je někde něco špatně.

Neklidně jsem pochodoval sem a tam po malé mýtině kolem tábořiště. Říkal jsem si, že se Kerri rozzuří, když pojedu do Falinoru poté, co odmítla mou pomoc. A už vůbec bych nepředpokládal, že pokud má potíže, nebude vinit nikoho jiného než sebe. Nicméně můj nejasný pocit kolem žaludku se ještě zhoršil.

Cullin seděl u ohně, čistil si meč, leštil ho a pobaveně pozoroval, jak mu celkem obstojně předvádím horskou pumu v kleci. Nic neřekl, ani když jsem přešel ke koním, zastavil se u Rhuidha, položil mu ruku na šíji a několik minut se upřeně díval na cestu, po které Kerri odjela.

Znepokojivá nejistota stoupala, až přerostla v pocit, že je něco opravdu ale zatraceně špatně. Kerri měla potíže, a to takové, že je nemohla zvládnout sama. V panickém pobíhání jsem podruhé zavítal k přivázaným koním. Cullin zasunul meč do pochvy a přešel přes mýtinu ke mně.

Zvedl jsem Rhuidhovo sedlo a pečlivě jsem mu ho pokládal na hřbet.

„Určitě se na nás strašlivě rozzuří," řekl jsem.

„To jo," souhlasil a zapnul hnědákovi přezku sedlového popruhu.

„Pravděpodobně se pokusí zjistit, jak důkladně mne může tím svým velkým mečem oholit." Přetáhl jsem ryzákovi uzdu přes uši a upevnil ji. „Nebo udělá všechno proto, aby mi srazila hlavu."

„To spíš," řekl a jemně vsunul hřebci udidlo mezi zuby. „Jedno nebo druhé. Anebo možná obojí současně, pokud ne pěkně jedno po druhém."

Přehodil jsem Rhuidhovi otěže a rychle jsem nasedl. „Myslím, že budu zase za hlupáka."

„Také si to myslím." Usmál se na mne a nasedl.

„A ty se mi směješ," řekl jsem.

„Ne." Zavrtěl hlavou. „Ještě nikdy jsem tě neviděl tak rozrušeného. Myslím, že máš důvod."

„Ona má potíže, *ti'vati*."

„Zřejmě ano. Tak jedeme, ne?"

Frendor byl ještě menší než jedna Honandunská čtvrť. Jediným důvodem jeho existence bylo to, že ležel na obchodní cestě, vedoucí od pobřeží na východ, nebo od Velkého slaného moře na západ, a byl příhodnou zastávkou pro výpravy obchodníků, kteří si zde doplňovali zásoby. Pán Frendoru, synovec Ephira z Honandunu, nabyl obchodováním s těmito výpravami slušné jmění. Jeho dům, vzdálený všemu hluku a špíně tržišť, shlížel na město ze strmého srázu a nepokrytě vystavoval na odiv své bohatství. Ostatní město nikoliv. Putyky a hospody předváděly veškerou tu honosně lacinou parádu města, jež se věnuje tomu, aby poutníkovi ulevilo od každého stříbrňáku či měďáku, který jen z něj lze vymáčknout za poskytnutí zásob, služeb, zábavy a všech všedních i nevšedních nectností a neřestí.

Když jsme dorazili do města, začalo právě mrholit. Natáhli jsme si přes hlavy kapuce od plášťů, abychom si zakryli vlasy a tváře. Déšť nám dobře posloužil. V dešti se nad kapucemi nikdo nepozastavil.

Zanechali jsme koně na okraji prostranství vyhrazeného pro tržiště, u kováře, který za péči požadoval tři měďáky za jednoho. Jeho vlčí úsměv odhaloval ústa plná zlatých zubů. Cullin mu podal otěže svého hřebce a úsměv mu oplatil.

„Jestliže zde ten kůň nebude, až se pro něj vrátím," oznámil ušlechtilou isgardštinou, „bude mi potěšením vypáčit jeho hodnotu z tvých úst, příteli. A ihned poté si odříznu plátek z tvých jater pro svého psa." Zářivě se na mne usmál. „A zde můj bratranec si dopřává to štěstí, že ozdobně vyřezává své iniciály na hýždě lidí, kteří se mu nelíbí." Ještě jednou se na mne zářivě usmál a pak důvěrně ztišil hlas a znovu se obrátil ke kováři. „Občas mu trochu ujede ruka, zejména po medovině. Je o něm známo, že pak může udělat malou chybičku a odstranit přitom i některé mnohem podstatnější části těla."

Kovář se nervózně usmál a znovu předvedl bohatství svých zubů. „Žádný strach, pane," řekl chvatně. „U mě budou v bezpečí jako ve vaší vlastní stáji."

„Tím jsem si jist," ujistil ho vznešeně Cullin.

V té malé ohradě jsem nikde neviděl Kerriinu černou klisnu. „Hledáme někoho," řekl jsem. „Vysokou plavovlasou ženu nebo její služebnou, malou boubelatou ženu s tmavými vlasy, v hnědých

šatech.“ Vytáhl jsem ze svého měšce dva měďáky a nedbale jsem je přehazoval z ruky do ruky. „Měly černou klisnu s bílou lysinou vpředu na šíji. Možná na ní jela ta tmavovlasá žena.“

Kovář ani na okamžik nespustil oči z lesklých mincí. Zaváhal a nakonec neochotně odvětil: „Neviděl jsem je, pane. Ale jestli je uvidím…“

Hodil jsem mu ty mince. Chytil je ještě v letu. Zmizely ve váčku na jeho krku tak rychle, že to téměř nebylo možno okem postřehnout.

„Nepochybně nám to řekneš, až se vrátíme pro koně, že?“

„Ano, pane. Řeknu, pane.“

Odvrátili jsme se a pěšky jsme vyrazili k tržišti. Zboží v boudách bylo jasně druhořadé i horší jakosti. Vlněné látky byly mizerně obarveny do bezvýrazných špinavých odstínů a jestli byly na dotyk stejně drsné jako na pohled, nebylo by dvakrát příjemné je nosit. Stříbrné přezky a spínací jehlice na pláště vypadaly dost nevalně a zřejmě obsahovaly velký podíl cínu. Zelenina a ovoce, navršené na vratkých stolech do vysokých hromad, byly skvrnité a povadlé a nevyhlížely nijak vábně.

Zdrceně jsem přehlížel obrovské přeplněné prostranství a lámal si hlavu, odkud začít hledat. Frendor nebyl velký, ale na to, aby se v něm dokonale ztratila jedna žena, byl velký dost. Co v táboře vypadalo tak jednoduše, to se teď jevilo jako nadlidský úkol.

„Tak tohle bude veselé,“ zamumlal jsem. „Vždyť my ani nevíme, co vlastně hledáme.“

„Tak si jen říkám, jak jsi na to vlastně přišel,“ řekl Cullin

Letmo jsem se na něj podíval. „Jestli se chceš jenom bavit mou hloupostí, tak jsi sem vůbec nemusel chodit.“

„To ne,“ souhlasil. „Ale na druhou stranu to bylo lepší, než se dívat, jak si tam vyšlapáváš cestičku.“

Z otevřených dveří hospody vyšly dvě ženy, oblečené v lesklých průhledných šatech, které jejich půvaby spíš odhalovaly než skrývaly, a přivinuly se ke Cullinovi.

„Vypadáš jako muž, který umí ženu ocenit,“ řekla jedna z nich. Na denním světle působilo její nalíčení přehnaně a křiklavě.

Cullin se na ně usmál a s veškerou zdvořilostí ze sebe sňal jejich ruce. „A nejen vypadám,“ řekl. „A právě proto vaši laskavou

nabídku nepřijmu.“ Zvedl hlavu a přelétl pohledem ulici a najednou popadl jednu z nich do náruče. „I když zase na druhou stranu…“

Sledoval jsem směr jeho pohledu a uviděl šest maedunských vojáků, jak si razí cestu davem a míří k nám. Ovinul jsem ruce kolem té druhé a zapadli jsme do krčmy. Vnitřek byl osvětlen asi tak jasně jako falský cínový důl o půlnoci. Jediné okno v místnosti bylo špinavé a pocákané. Stáli jsme u něj, každý v náruči jedné ženy, dokud maedunští vojáci nepřešli. Pak jsme se vyprostili a vyšli zpátky na chodník. Ještě venku k nám doléhaly řízné nadávky. Zřejmě se cítily krutě a nespravedlivě ošizené o svůj hodinový plat. Raději jsme přidali do kroku.

„Rozhodně nemůžeme jen tak chodit po ulicích,“ pravil Cullin. „Copak tu není žádný způsob, jak ji najít? Jestliže dokážeš vycítit, že má potíže, nemohl bys použít stejný smysl k tomu, aby ti sdělil, kde by mohla být?“

Na to jsem nepomyslel. A nebyl jsem si jist, jestli to půjde. Zapadl jsem do špinavé uličky, Cullina jsem tam zatáhl s sebou a vytáhl jsem meč. Jednou už jsem jeho magii vyvolal. Snad bych to dokázal znovu. Jen jsem doufal, že pokud bude působit, dokážu ji ovládat.

Ulička byla silně zaneřáděná. Hromada hnoje za hospodou páchla zkaženým hnijícím jídlem, koňskou močí a trusem. Ale zato nás dobře skrývala před zvědavými pohledy z ulice. Přestal jsem si všímat zápachu, zvedl jsem meč, vyprázdnil svou mysl a soustředil se.

Najednou jsem si uvědomil podivné proudy energie, jakási proudění v zemi pod mýma nohama a ve vzduchu kolem mne, která jsem nikdy dříve nevnímal.

Zkusil jsem si těch zvláštních proudů energie, vířících všude kolem mne, nevšímat a soustředil jsem se na meč. Jednou už jsem jeho magii spustil, ale neměl jsem příliš jasno v tom, jak to udělat znovu. Cullin nedůvěřivě pozoroval, jak se na meč zlostně mračím.

„Veď mne,“ řekl jsem. „Předtím jsi mne vedl. Veď mne znovu.“

Ostrá záře lesklé čepele ozářila špinavé zdi kolem nás jako by se rozhořelo sto pochodní naráz. Meč sebou v mých rukou ostře trhl a nečekaně mne otočil dokola tak prudce, že čepel zazvonila o kluzký kámen ve zdi za mnou. Tiše jsem zaklel. Severovýchod. Zase mne otočil na severovýchod.

„Tam ne, ty nemyslící kuse železa," zavrčel jsem. „Tam půjdeme později. Nejdříve najdi Kerri."

Meč se mi zachvěl v rukou. Skoro jako by se ptal. Nebo jako by řešil nějakou záhadu.

„Najdi Kerri," řekl jsem mu.

Jedinou odpovědí bylo další zachvění, ze kterého mne svědily a pálily dlaně na rukou.

„Tu ženu, ty nepovedená ubohá náhražko meče," zachrčel jsem. A pak, veden náhlým vnuknutím, jsem řekl: „Tu, která nese Ševelící Runovou čepel. Najdi ji."

Chvění se změnilo a meč naplnilo vědomí cíle. Pomalu mne otočil čelem k ústí uličky. Vsunul jsem ho do pochvy, abych skryl jeho třpytivý lesk, ale ještě na zádech se mi chvěl a naléhavě mne tlačil zpátky ven na ulici. Obrátil jsem se na Cullina. Jeho bledá tvář mizela ve stínu kapuce.

„Jsi v pořádku?" zeptal jsem se polekaně. Ještě nikdy jsem neviděl, aby vypadal tak naprosto zničeně jako teď.

„Jo, jsem," řekl tiše a potřásl hlavou. „Víš, o téhle magii jsem neměl nejmenší tušení. A nemám dvakrát dobrý pocit z toho, že mi byla předvedena zrovna tímhle způsobem. Shledávám to poněkud vyčerpávající."

„*Ty* to shledáváš vyčerpávající," zamumlal jsem. „Bohové. Jak já *nenávidím* magii. A nenávidím i ten meč." Vykročil jsem ven na ulici. „Ten pitomý meč říká, že máme jít tudy."

Ten meč, co jsem ho měl na zádech, byl jako neviditelná ruka, položená na mém rameni. Postrkoval mne sem a tam a prováděl nás spletitým bludištěm ulic. Po chvíli už bylo zřejmé, že nás vede jistě a neomylně směrem k honosnějším domům, majetku bohatých obchodníků, kteří si stavěli sídla na úpatí náspu pod opevněnou tvrzí pána města. Dvakrát jsme museli zapadnout do průchodu, abychom se vyhnuli maedunským žoldákům se znakem Lorda Balkana na hrudi. Ephirův synovec očividně nepatřil k těm Isgardům, kteří v Maedunech viděli nebezpečí pro tuto zemi.

Došli jsme do čtvrti obchodníků. Ulice byly širší a čistší, domy byly obehnané zdmi. Ty záškuby meče, které mne odzadu vedly, byly čím dál naléhavější, a já jsem začal mít neblahé tušení. Měl

jsem obavy, jestli to neznamená, že Kerri nemá jen potíže, ale že jí jde doslova o život.

Z vrat ve zdi vykročil přímo proti nám na ulici nějaký muž. Všechny chlupy na těle se mi zježily a žaludek se mi sevřel náhlou nevolností. I přes zápach odpadků ponechaných na ulici a zvlhlých deštěm jsem cítil dusivý puch magie, který se kolem toho muže vznášel. Oblečený byl jako nějaký bohatý isgardský obchodník, ale vlasy a oči měl černé jako Maedun. Když za sebou zavřel vrata a vyrazil směrem k nám, roztřásl jsem se, přikrčil se pod pláštěm a strhl jsem Cullina za sebou do úzké boční uličky.

Bohové, ještě nikdy jsem necítil tak silnou magii, ještě nikdy jsem v ní necítil tak ostře pach krve a smrti.

„Magie?“ zeptal se tiše Cullin.

Neschopen slova jsem se zastavil a přikývl. Byl jsem zesláblý a třásl jsem se nevolností. Nohy se pode mnou podlamovaly. Právě procházel kolem ústí té úzké uličky a já jsem na zádech ucítil jeho oči. Cullin předstíral, že si prohlíží útržek pergamenu, který vytáhl z kapsy a rozhlíží se, jako by si ověřoval adresu. Tvářil klidně a sebejistě, ale oči měl ostražité a pozorné.

„Už je to v pořádku,“ zamumlal za chvíli. „Minul nás. Myslím, že jsme dost dobře oblečení na to, abychom tady mohli mít něco k vyřizování.“

Nohy se mi ještě třásly, ale vrátili jsme se zpět na hlavní třídu. Maedunského obchodníka už nebylo nikde vidět, a tak jsme se vydali původním směrem. Všiml jsem si, že se Cullin na chviličku zastavil před vraty, kterými prošel ten obchodník, a vryl si do paměti jméno vyryté do kamene nad vraty.

Meč sebou naléhavě škubal. Několik kroků jsem namáhavě klopýtal kupředu a tiše jsem nadával. Meč sebou opět naléhavě zaškubal.

„No dobrá,“ zasyčel jsem. „Vždyť už jdu. Už jdu. Nebuď tak nervózní.“

Došli jsme na konec ulice a meč nás vedl stále dál, neodchyloval se ani napravo, ani nalevo. Když jsme míjeli poslední dům obehnaný zdí, déšť zhoustl. Cesta před námi se ostře stáčela, vedla zase zpět a nahoru do příkrého svahu k opevněné tvrzi Lorda Balkana.

Cullin si setřel déšť z obličeje. „Začíná to být zajímavé," usoudil.

Cesta k tvrzi byla lemována vysokými stromy a jejich listy se v šedivém světle vlhce třpytily. Mezi houštinami rostla hustá svěží tráva. Za slunečního svitu by to mohl být docela hezký park, ale teď, promáčený deštěm, působil ponurým a bezútěšným dojmem.

Na západě uhodil oslepující blesk a k nám dolehl burácející rachot hromu. Cullin vzhlédl a setřásl vodu z kapuce.

„Pokud ten meč stále ještě trvá na tom, abychom šli tam nahoru, navrhuji, abychom se přesunuli pod stromy," řekl. „Netoužím po nějakém uvítacím výboru, který toužebně očekává náš příchod."

„Jo, to máš pravdu," řekl jsem. Meč nevykazoval žádné známky toho, že bychom měli tuhle cestu opustit.

Opatrně jsme se plížili do kopce. Zdi pevnosti se zvedaly do výšky tří mužů a nahoře byly osázeny ostrými zubatými kameny. V rozích se tyčily strážní věže. V jedné z nich jsem zahlédl záblesk ocelové helmy stráže. Těžká silná dřevěná vrata brány byla otevřená ven, křídly u vnější zdi, ale vstup na nádvoří uzavírala nízká brána z železných tyčí. Z vnitřní strany byly po obou stranách brány dvě malé strážní budky, zabudované přímo do kamenů samotné zdi. Přikrčili jsme se do promáčené trávy v houští a opatrně jsme zkoumali situaci. Proniknout přes bránu by nebylo snadné ani kdyby nebyla střežena.

Mezi železnými tyčemi jsme dobře viděli na část nádvoří. Sledoval jsem nějakého muže, který vedl ke stájím koně. Meč na mých zádech se prudce roztřásl a já jsem poznal Kerriinu klisnu.

15

Denní světlo sláblo a pochmurná kalná obloha rychle tmavla. Západ se nerozhořel ani tou slabou září barev, které provázejí západ slunce. Déšť trochu polevil, ale na severozápadě se stále blýskalo, o trochu blíž než předtím, soudě podle toho, jak rychle po úderu blesku následoval hrom.

Balkanova tvrz byla obrovská. Byla tak velká, že ani nebylo možné odhadnout, kolik má místností. Stejně jako Mendorovo panství ve Falinoru měl pravděpodobně i tento dům hluboko v podzemí řadu kobek, kde mohli být drženi vězni, kteří už dávno přestali věřit tomu, že ještě někdy uvidí sluneční světlo. Kdekoli v tom bludišti mohla být i Kerri a my jsme také mohli strávit celé dny hledáním.

Jenže my jsme nemohli počítat čas na dny a dokud nenajdeme nějaký způsob, jak proniknout přes bránu nebo přes zdi dovnitř, nemohli jsme počítat vůbec s ničím a nejméně pravděpodobně s tím, že nás lord Balkan zdvořile pozve dál nebo úslužně Kerri propustí, když ho požádáme.

„Přijímám návrhy," řekl skromně Cullin. „Máš nějaký nápad, jak se tam dostat?" Zamyšleně se odmlčel. „A přirozeně i ven. Pokud možno ne po kouskách."

„No jo, to je důležité," souhlasil jsem.

„Jo. Víš co, jestli se ta malička na nás rozzlobí, bude daleko lepší, když se tak stane proto, že jsme ji zachránili, než proto, že jsme to zkusili a nevyšlo to.“

Rozchechtal jsem se. „To bude rozhodně daleko lepší. Můžou tam vést i jiná vrata.“

„Jo, to můžou. Ale zajištěná ještě bezpečněji, než tato.“ Klouzal pohledem podél vysoké zdi. „Tamhle by se dalo vylézt. Není tu sice žádné místo, kam by nebylo vidět z věží, ale možná, že ten déšť strážím dostatečně ztěžuje výhled. Ty kameny tam nahoře vypadají, že jsou ostré jako břitva. Bylo by to dost složité.“

Zaslechli jsme dusot blížících se koní a stáhli jsme se hlouběji do vlhkého stínu. Klapot okovaných kopyt na dlažebních kamenech ztlumil vytrvalý déšť a my jsme jen tak tak stihli zalézt do mokrého houští a přitisknout se k zemi dřív, než jezdci projeli poslední zatáčkou před konečným, rovným úsekem cesty, vedoucí do tvrze.

Byl to oddíl Maedunů. Jejich tmavé pláště splývaly s kvapně nadcházející nocí. V čele oddílu jel muž, kterého jsme předtím viděli na ulici před zdí obehnanými domy obchodníků a za ním jel muž v šedivém plášti černokněžníka. Tiše jsem zaklel a pokusil jsem se vtisknout co nejhlouběji do rozblácené země pod sebou. Meč se mi na zádech roztřásl. V tichosti jsem ho proklínal, hrůzou bez sebe, že ho černokněžník vycítí. Neochotně toho nechal a já jsem se odvážil zadoufat, že si toho nevšiml ani černokněžník, ani ten muž, převlečený za obchodníka.

Jeli těsně kolem nás. Nikdo z nich se naším směrem nepodíval. Když dojeli k bráně, vyhrabali jsme se na nohy a vykoukli z houští. Ze strážních budek za mřížemi vrat vylezli dva strážní.

„Řekni lordu Balkanovi, že přijel generál,“ řekl muž v šedivé kápi černokněžníka.

Odpověď strážného jsme nezaslechli, ale brána se se skřípěním otevřela a ukázněně seřazený oddíl Maedunů projel dovnitř. Za posledním jezdcem se brána s třesknutím zabouchla a jeden ze strážných ji zajistil závorou. Jezdci zamířili ke stájím a strážní si zalezli do suchého pohodlí a tepla svých budek.

Jak jsem sledoval ty strážné, rodil se mi v hlavě nápad. „Nejsou to zrovna malí muži, ti strážní,“ poznamenal jsem tiše.

Cullin na mne chvíli zíral, a pak se mu najednou na tváři objevil široký úsměv. V šeru se zablýskly jeho bílé zuby. „Jo," souhlasil. „Máš dojem, že jsou asi tak velcí jako my?"

„Téměř," řekl jsem. Otočil jsem si promáčený plášť přední stranou dozadu a z řemenů bandalíru jsem vyprostil meč i s pochvou. „Tak se na to podívejte! Můj pán, generál, odjel a zapomněl si meč!"

„Jak pošetilý generál," řekl Cullin. „A ty jsi takový svědomitý sluha a tak dbáš na dobré způsoby. Jestli to dobře chápu, máš v úmyslu mu ho osobně předat."

„Jo. Zanedbával bych své povinnosti, kdybych to neudělal."

Vytáhl jednu z těch dýk, co měl za pasem. „Dám ti chvilku, abys zabavil stráž, a pak vyrazím za tebou." Postavil se na nohy a rozhlédl se. „Vylezu tamhle u té zdi," řekl a ukázal do stínu uprostřed mezi bránou a rohovou věží. „Tam nedopadá tolik světla z pochodní, aby v tomhle dešti bylo vidět dál než na délku paže. Když to provedeme tiše a opatrně, nemusely by nás stráže na věžích ani moc obtěžovat."

Vyrazil jsem k bráně, jako by bylo naprosto samozřejmé, že tu jsem, a pochvou meče jsem zabušil na bránu. „Hej!" zvolal jsem. „Je tam někdo?"

Z mrňavých úkrytů vylezli ti dva strážní, celí rozmrzelí, že je někdo ruší. „Co chcete?" dotázal se jeden.

S nadějí jsem zvedl pochvu. „Můj pán, generál, si zapomněl meč," řekl jsem. „Tak hrozně spěchal, aby se setkal se ctihodným lordem Balkanem, že odjel bez něj. Přináším mu ho."

Druhý strážný prostrčil ruku mřížemi. „Dej ho sem," nařídil. „Předám mu ho sám."

Vyděšeně jsem uskočil. „Proboha ne!" vykřikl jsem. „Generál je strašně prudký a výbušný. Jestli mu ho donesu tak, aby si toho lord Balkan nevšiml, mám naději, že se vyhnu bičování. Dejte mu ho vy, a já dozajista přijdu o kůži na zádech." Vyděšeně jsem se pod pláštěm nahrbil. Snažil jsem se vypadat co nejpřesvědčivěji jako ustrašený sluha.

Můj popis generálovy povahy byl zřejmě dostatečně výstižný. Jeden strážný se rozesmál a popošel dopředu, aby odjistil vrata. „Bleskem švihej tam a ještě rychlejc zpátky," řekl. „Opovaž se nás dostat do průšvihu, že jsme tě sem pustili."

„Ó ne, pane," odpověděl jsem a protáhl se vraty. Veškerá pozornost strážných se soustředila na mne. Vůbec si nevšimli Cullina, který se plížil podél zdi k otevřené bráně. „Budu hned zpátky." Podlézavě jsem se usmál na toho prvního. „Opravdu hned," opakoval jsem a zabodl mu dýku zespoda nahoru do břicha, až zasáhla srdce. Ve stejnou chvíli prosekla Cullinova dýka druhému strážnému míchu. Šli k zemi, ani necekli.

Vzal jsem toho svého za ruce a odtáhl ho do strážní budky. Pak jsem pádil zavřít bránu, ale nezajistil jsem ji. Když jsem se zase sklonil nad prvním strážným, Cullin už v druhé strážní budce toho druhého svlékal. Uvnitř nebylo moc místa, sotva jsem se mohl otočit, ale poměrně rychle se mi podařilo mu sundat uniformu. Pak jsem ze sebe stáhl mokré kožené kalhoty. Ten strážný byl skoro tak velký jako já, jen v pase byl tlustší a jeho kalhoty na mně visely jako pytel. Stáhl jsem si je řemenem, aby mi nepadaly. Přilba byla trochu volná, ale když jsem si pod ni nacpal vlasy, přestala mi klouzat dolů přes oči. Připnul jsem si pochvu zase na bandalír na záda a šel jsem za Cullinem. Jeho uniforma mu padla trochu lépe.

Položil jsem ruku na jílec meče. „Veď," zašeptal jsem divoce.

Jemně se pod mou rukou zachvěl a pak mne postrčil kupředu. Cullin se mnou držel krok, a tak jsme pochodovali přes nádvoří k jednomu z hospodářských stavení. Do půlnoci jsme měli něco přes tři hodiny.

O půlnoci by měli být mrtví strážní vystřídáni. Jestli nám bude přát štěstí a bohyně budou stát při nás, nemusel by do té doby naši přítomnost v tvrzi nikdo odhalit. Snad budeme mít dost času.

„Myslím, že hlavním vchodem nepůjdeme," řekl tlumeně Cullin. „Těžko je pro takové, jako je dvojice strážných."

„Netřeba na sebe upozorňovat," souhlasil jsem. „Tamhle u pekárny jsou pravděpodobně postranní dveře do kuchyně."

Zahnuli jsme za roh a narazili na dvojici strážných, kteří se o něčem hlasitě hádali. Cullin sáhl po dýce a já jsem málem vytáhl meč, ale ani se na nás nepodívali a ke své hádce nás očividně nepotřebovali. Prošli jsme kolem nich a vešli do kuchyňských dveří. Kuchařky a kuchtíci a vůbec celé kuchyňské osazenstvo vzhlédli. Jedna z kuchařek nám ukázala, abychom šli dveřmi vlevo.

„Tam máte jídlo," zavolala na nás. „Jestli ale vůbec něco zbylo. Jdete pozdě."

„Zpropadený déšť,“ zavolal na ni vesele Cullin. Otevřel jsem dveře. Vedly do prázdné, nepříliš čisté jídelny. Na protější straně byl klenutý průchod do matně osvětlené chodby. Nepochybně jsme se nalézali v křídle pro služebnictvo. Nebylo pravděpodobné, že by lord Balkan držel Kerri tady. Museli jsme se dostat do části, kterou obývala rodina. Nebo do podzemních kobek.

„Veď,“ nařídil jsem meči.

Vedl. Táhl nás klikatými chodbami a stoupajícími a klesajícími točitými schodišti. Během několika málo minut jsem ztratil veškerou orientaci. Nedokázal bych říct, jestli jsme směřovali do středu tvrze nebo k vnějším zdem. Pak jsme zahnuli za roh a najednou jsme se ocitli v hlavním křídle. Podlaha, po které jsme kráčeli, už nebyla kamenná, ale z pálených dlaždic a zdi chodeb měly bohatě zdobené leštěné obložení. V místnostech, kolem kterých jsme procházeli, pokrýval podlahy koberec. Letmo jsem na zdi zahlédl čalouněné závěsy, za které by člověk dostal v Honandunu celé jmění.

Cullin zaslechl šum hlasů dříve než já. Zvedl ruku, abych se zastavil, naklonil hlavu na stranu a chvilku soustředěně naslouchal, a pak kývl na znamení, že jdeme dál, a na rozcestí chodeb zahnul dolů.

Vstoupili jsme na stinné nádvoří. Na druhé straně ležela rozlehlá dvorana, jasně osvětlená olejovými lampami a svíčkami. V obrovském krbu hořel oheň a zaháněl vlhký chlad deště. Stáli jsme v přístěnku zařízeném pro obsluhu při stolování, ve stínu několika obrovských sloupů, tak silných, že by je neobjali ani dva muži dohromady. Kolem nás byly stoly se zásobami svíček a lampového oleje a s podnosy s křišťálovými a stříbrnými poháry a karafami lihovin. U zdi stály tři obrovské amfory a kolem nich se šířila těžká omamná vůně, slibující dobré letité víno.

Opatrně jsem zpoza jednoho sloupu vyhlédl. Dvorana byla zařízena nákladně, v rozmařilém stylu, silnými koberci, překrásně vypracovanými závěsy na zdech a měkce čalouněnými židlemi a pohovkami. U krbu stálo masivní dubové křeslo, potažené červeným sametem, kterému chyběl jen Ephirův erb, znak královského domu Isgardu, obvykle vyřezaný do leštěného dřeva nad čalouněným opěradlem. Ve světle svíček se jasně třpytily stříbrné a křišťálové poháry a na nízkém stolku u menšího křesla

perlilo rudé víno. V křesle seděl muž, jednu nohu nenuceně přehozenou přes opěradlo a pohrával si s mečem. Meč na zádech se mi rozbzučel jako roj vzteklých sršňů. Poznal jsem Kerriinu Runovou čepel.

„To není pro tebe," řekl nějaký hlas. Do dvorany vstoupil vysoký muž, oblečený do zdobených kožených kalhot a vyšívaného sametu a přešel na druhou stranu, aby si nalil sklenici vína.

Muž v křesle upustil meč na koberec. „Ovšemže ne, lorde Balkane," zamumlal. „Jen jsem se na něj díval. Nevidím na čepeli žádné runy."

„Ani nemůžeš," odsekl lord Balkan. „Ujišťuji tě, že tam jsou."

Muž v křesle postavil nohy na zem a líně se natáhl na stůl pro své víno. Otřesen zděšením jsem poznal Drakona. Dalšího zděšení se mi dostalo, když vstoupil generál, doprovázen černokněžníkem, neboť jim v patách kráčel Mendor se svým hofmistrem Dergem.

„Tak tady jsi, generále Hakkare," řekl potěšeně Balkan. „Pevně věřím, že přijmeš dary, které ti nabízím. Ujišťuji tě, že jeden jak druhý jsou pozoruhodné záležitosti."

Generál si nalil sklenici vína a proti světlu svíček kriticky zkoumal jeho barvu a jiskru. Rozhodnut, že za to stojí, dal si doušek a pak teprve promluvil. „Oba mají nějakou magii," řekl. „Ta žena víc než ten muž, ale našim záměrům teď poslouží oba."

„Získáš od nich větší moc, lorde Hakkare," zachrochtal černokněžník.

Balkan pozvedl číši generálovi na pozdrav a usmál se „A až budeš dostatečně mocný, příteli, a to bude už brzy, zbavíme se mého vetchého starého strýce."

Generál pozdrav opětoval. Jeho úsměv byl mrazivý jako horský ledovec. „A ty dostaneš trůn, Balkane," odvětil. „A já bych tě měl nazývat svým lordem Ephirem."

Balkan se rozesmál. „Ovšem, že ne," řekl. „Jsme přece přátelé, ne? Mezi přáteli přece není takových formalit zapotřebí."

Generál opět zvedl sklenici. „Jak jsi řekl," pravil vznešeně. Otočil se k Drakonovi, který stál u krbu a jedním loktem se nedbale opíral o mramorovou římsu. „Jak jsi byl úspěšný v hledání toho mladého Tyra?" zeptal se.

Drakon pokrčil rameny. „Vysledovali jsme je do nějaké hospody, dva dny potom, co ji opustili. Ti budou nalezeni brzy.

Nemůžou našemu pátrání dlouho unikat. Dva muži s rudými vlasy a jednou celskou ženou…“ usmál se. „A koneckonců, tu ženu máme, i když tvrdí, že je opustila v té hospodě.“

„Však z ní dostaneme pravdu,“ řekl Dergus. „Jestli mne s ní lord generál nechá chvilku o samotě…“

Generál na něj upřel klidný pozorný pohled. „Dej od ní ruce pryč, Dergusi,“ řekl pomalu. „Nebo bys taky mohl zjistit, že se vzdáváš i té trochy magie, kterou máš, v můj prospěch.“

Dergus o krok ustoupil. Jeho tvář nabyla odpudivého, nezdravě bledého odstínu. „Jistě, generále,“ řekl chvatně. „Pouze jsem si dovolil naznačit, že by se dala přesvědčit, aby řekla pravdu.“

„Ovšem,“ zamumlal generál. Opět se podíval na Drakona. „Nepodceňuj ty muže,“ řekl chladně. „Tyrští šlechtici mají odporný zvyk být mnohem chytřejší, než jak vypadají.“

Drakon opět pokrčil rameny. „Starší možná zasluhuje určitou pozornost, ale ten mladší není nic jiného než uprchlý otrok.“

Generál mu věnoval lhostejný pohled. „Nese celskou Runovou čepel, a podle toho, co se říká, mu slouží dobře. Vřele ti doporučuji, aby sis to zapamatoval, ty načepýřený kohoutku.“

„Najdeme ti ho, lorde Hakkare,“ řekl úlisně Mendor. „A pak bude ten meč tvůj.“

„Ale ten otrok je můj.“ Drakonův hlas zdrsněl a zaskřípal. „A za tohle ho zabiju.“ Ukázal na jizvu na hlavě. „Za to musí zemřít.“

„Pokud má moc, tak je můj,“ řekl generál. Usmál se, když se začal Drakon ohrazovat. „Je můj a jeho smrt je moje, ale než zemře, můžeš si s ním pohrát, jak tvá duše ráčí. Uspokojí tě to?“

Drakon ukázal na své znetvořené ucho a smířlivě se rozesmál. „Uspokojí, lorde,“ odpověděl. „Bude mi velikým potěšením.“

Dokud mi nezačaly cvakat zuby, ani jsem nepostřehl, že se v chladném stínu sloupu třesu. Cullin mi položil ruku na rameno a já jsem zaťal čelisti. V té jasně osvětlené dvoraně bylo na mne příliš mnoho magie, až jsem se zalykal. Generála obklopovala těžká černá aura, černější než bezměsíčná noc, černá jako hlubiny pekelné. Ani všechno to světlo ve dvoraně nemohlo zahnat tu temnotu kolem něj. Žasl jsem, že ani on, ani černokněžník nejevili žádné známky toho, že by si byli vědomi tichého chvění meče, který jsem měl na zádech.

Ale jestliže generál nedokázal odhalit můj meč, jak vlastně odhalili Kerri? Ani já jsem nebyl schopen vycítit to jemné maskovací zaklínadlo, které použila. A ani generál ani černokněžník si toho na trhu v Trevellinu nevšimli. Zaznamenal jsem, že puch magie kolem generála je teď silnější, ale přesto na něm nebyly vidět žádné známky zvědavosti, týkající se přístěnku, ve kterém jsme se s Cullinem skrývali. Dopustila se snad Kerri nějaké chyby, která ji prozradila?

Černokněžník najednou pozvedl hlavu a usmál se. „Jsou pro tebe připraveni, lorde Hakkare," řekl úlisně.

Generál odložil nedopitou sklenici vína. „Přejete si to sledovat?" zeptal se ostatních přítomných ve dvoraně.

„Pokud můžeme, lorde," řekl Mendor s úsměvem.

„Pak tedy pojďme." Opustil dvoranu a ostatní šli za ním.

Kerriin meč nechali ležet na koberci, tam, kam ho Drakon upustil. Chviličku jsme s Cullinem vyčkávali, abychom se ujistili, že se nevrátí a pak jsme přeběhli dvoranu. Cullin šel ke křeslu a zvedl Runovou čepel.

„Myslím, že to bude chtít zpátky," řekl tiše. „Jdeme za nimi?"

Když jsme se odvážili vyjít z dvorany, nebylo v chodbě ani živáčka, ale meč nás vedl neomylně a jistě. Zdálo se mi, že jsem zachytil odpověď Runové čepele, kterou si Cullin zastrčil za pas, jakési jemné bzučení, ale nebyl jsem si jist. Mohly to být jen moje nervy, napjaté jako struny harfy a rozechvělé obavami a úzkostí.

Očekával jsem, že nás meč povede dolů, do podzemních kobek. Místo toho nás vedl dál do středu budovy, k místu, kde – pokud byl tento dům postaven jako falské sídlo – by mohlo být vězení.

Prošli jsme kolem dvojice strážných, střežících chodby. Když jsme kráčeli síněmi, naše kroky se na podlaze z pálených dlaždic hlasitě rozléhaly. Nikdo nám nevěnoval větší pozornost, než co by stála za pozdrav. Několikrát nám z cesty uctivě ustoupil sluha a nechal nás projít. Nikdo se nás neptal, jestli vůbec máme právo v té chodbě být.

Nečekaně mne chvějící se meč zarazil u těžkých dveří. Chviličku jsme s Cullinem stáli po obou stranách dveří a hleděli na sebe, napjati pochybnostmi, co budeme dělat, až se otevřou.

Nakonec Cullin pokrčil rameny a natáhl se po petlici. Zvedla se, ale dveře zůstaly pevně zavřeny.

Pochybovačně nadzvedl jedno obočí. „Máš nějaký nápad?“ zeptal se.

Bezmocně jsem zavrtěl hlavou. Meč mi za uchem zabzučel hlubokým, nízkým, chvějivým tónem. Vytáhl jsem ho a chvíli se na něj díval, a pak jsem zkusmo přiložil špičku na západku. Čepel na kratičký okamžik zahořela prudkým bílým žárem a od dveří se ozvalo tiché cvaknutí. Cullin do nich lehce zatlačil. Dveře se hladce a nehlučně otočily v naolejovaných závěsech a otevřely se.

„Šikovná věcička, takový meč,“ poznamenal šeptem. „Ale chce to umět s ním trochu zacházet.“

Přikývl jsem. Vřele jsem s ním souhlasil. Pak jsem vstoupil do místnosti. Po dvou krocích jsem se zamotal do těžkých černých sametových závěsů, plných prachu. Snažil jsem se potlačit kýchnutí a vymotat se, abych varoval Cullina. Slyšel jsem sotva patrné tlumené klapnutí, jak zavřel dveře.

Nebylo tam dost světla, abychom na sebe viděli. Pomalu jsme se sunuli mezi závěsy a zdí, až jsem nabyl dojmu, že jsme v nějaké kruhové místnosti. Ty závěsy natažené od stropu na podlahu nezanechávaly víc místa než na délku paže. Tlumily zvuk v místnosti, ale i tak jsme slyšeli, jak někdo něco vleče po podlaze, a pak se ozvalo zasténání. Znělo to jako vyděšené zvíře.

Našli jsme místo, kam mezi dvěma závěsy matně dopadal mdlý proužek světla. Závěsy nebyly tak úplně těsně vedle sebe, ponechávaly mezi sebou mezeru zhruba na šířku palce. Natáhl jsem se a opatrně je rozevřel, abychom mohli nahlédnout dovnitř.

Místnost byla osvětlena jen dvěma čadícími loučemi, zasunutými v držácích na druhé straně. Uprostřed místnosti bylo vyvýšené pódium, na kterém stála malá pánev se žhavým uhlím, rudě žhnoucím do tmy, a stůl s dýkou, která měla odpudivě zakřivenou čepel. Na podlaze před pódiem ležel spoutaný muž s roubíkem v ústech. Za mužem klečel černokněžník a před ním seděl na nízké vyřezávané stoličce generál. Bělma očí toho spoutaného muže se v mihotavém světle loučí divoce leskla, jeho pohled ve smrtelném strachu rychle přeskakoval po místnosti a skrz roubík skučel muž úzkostí a hrůzou. Balkan, Mendor, Drakon a Dergus

stáli za pódiem a sledovali dění s živým zájmem, ale přímo se ho neúčastnili.

Ale kde byla Kerri? Rychle jsem se rozhlédl po místnosti a nakonec jsem ji našel podle lesklých tmavě plavých vlasů, vykukujících ze zmuchlané hromady černého sametu u zdi. Dotkl jsem se Cullinovy paže a ukázal jsem mu je. Přikývl. Uviděl ji zároveň se mnou.

Generál se natáhl nahoru na stůl pro zakřivenou dýku. Palcem zkusil ostří a pohlédl na černokněžníka. „Pamatuj," řekl suše. „V pravý okamžik. A přesně v pravý okamžik, nebo to nesplní svůj účel."

„Ano, lorde," zamumlal černokněžník. Uchopil zajatci hlavu mezi ruce a kývl na generála. Ten pohroužil dýku muži do břicha a vzápětí ji prudce vytrhl. Když vyhřezly kouřící vnitřnosti a vyvalily se na podlahu, vnořil generál do břicha obě ruce.

„Teď," vykřikl na černokněžníka.

Vzduch kolem mne se naplnil puchem magie. Nebyl jsem schopen se pohnout, nebyl jsem schopen se ani nadechnout, stál jsem jako přimrazený hrůzou a zíral jsem na děsivý výjev, odehrávající se přede mnou. Generál, s rukama hluboko v útrobách umírajícího muže, začal odříkávat slova, kterým jsem nerozuměl, a ani jsem je neposlouchal. Černokněžník sevřel ruce pevněji kolem hlavy umírajícího muže a jeho hlas se připojil k hlasu generála.

Ze změti útrob kolem generálových rukou začala stoupat černá mlha. Pomalu ovíjela jeho ruce a nezadržitelně stoupala po jeho pažích, potřísněných krví. Začala se třpytit, zpočátku jen slabými, bezvýraznými barvami, které nebyly v černém oparu skoro ani vidět. Když dosáhla loktů, barvy se projasnily – objevila se červeň, oranž a žluť. V kalném světle vířily a tepaly jako plameny tančící v čadivém kouři. Když mlha zahalila hruď a začala stoupat výš směrem k hlavě, generál ostře vykřikl. Jeho rysy za mlhou ztvrdly a zkroutily se v divokém vytržení.

Svědilo mne celé tělo a naskakovala mi husí kůže. Zkoušel jsem se zbavit toho hnusu, který mne zaplavoval. Celé tělo bylo zachváceno chladem i horkostí. Když ke mně dospěl puch čpící mlhy, začal jsem dávit a dusit se. Nemohl jsem to zastavit. Odvrátil jsem se a zvracel hořkou žluč po celé kamenné podlaze za sebou.

Ještě nikdy mi nebylo tak zle. Nikdy předtím jsem nepocítil tak odpornou magii, tak neuvěřitelný hnus. Teď jsem věděl, co měla Kerri na mysli, když mluvila o magii krve. Byla to nepopsatelná hrůza, prostoupená děsem a bolestí, horší, než může být sebehlubší část pekla, a na okamžik se mi zdálo, že snad zemřu prostě jenom proto, že jsem vystaven jejímu vlivu. Zesláblý a roztřesený jsem se odstrčil od zdi a otočil se zpět ke Cullinovi. Sice ho to také postihlo, ale zasáhla ho jen čistá hrůza z vlastního skutku, která způsobila, že zbledl jako křída, nikoli magie.

Oči mu planuly vztekem. Pomalu vytáhl svůj meč. „Tak dobrá," řekl pomalu. „Řekl bych, že to stačilo." A prošel závěsem dovnitř.

16

Na dlouhou chvíli všichni ohromeně strnuli. Pak se černokněžník odtrhl od vykuchaného těla na podlaze a vrávoravě se postavil na nohy. Generál, stále ještě na kolenou, tupě zírající a strnulý v černé mlze, která rychle mizela, vyl ve smrtelných křečích, ale nemohl se pohnout. Uviděl jsem, jak v černokněžníkových rukou ožívá rudá koule magické síly a přesně v okamžiku, kdy ji vrhl, jsem mezi něj a Cullina vstoupil.

Koule mi letěla přímo na hlavu. Syčela a prskala a ve vzduchu za ní zůstávala ohnivá stopa. Bezděčně jsem zvedl meč, abych ji odvrátil. Chtěl jsem se jen pokusit ji srazit. S nablýskaným povrchem meče, který se zachoval jako zrcadlo, jsem vůbec nepočítal.

Ohnivá koule kolmo narazila do čepele a odrazila se. To je to jediné slovo, jakým to lze vystihnout. Odrazila se a letěla zpět ohnivou kouřovou stopou, kterou předtím zanechala ve vzduchu a nabírala tak zpět ztracenou sílu. Narazila do černokněžníka a rozprskla se v plamenech, které se kolem něj rozstříkly jako vodotrysk tekutého ohně. Černokněžník zaječel vysokým hlasem jako žena. Magická síla se od něj odrazila a v gejzíru plamenů rozstříkla oheň po celé místnosti. Část zasáhla i generála, odmrštila ho od ležícího těla a odhodila ho přes půl místnosti. Rozplácl se na

zemi. Poslední zbytky černé mlhy pohltily plameny a vzduch kolem něj jen zasyčel a zaprskal.

Oheň strávil černokněžníkovo tělo a šířil se dál po černém koberci pod ním. O chviličku později začaly hořet černé závěsy na zdech. Ostatní strnuli hrůzou. První se probral Dergus, když závěsy za ním vzplály plamenem. V naprostém zděšení a zmatku zaječel, vyrazil ke dveřím a slepě mlátil do těžkých závěsů kolem sebe a nad sebou. Prorazil si cestu ven a zmizel. Balkan vyrazil vzápětí po něm a oba v hrůze a zmatku prchli.

Začaly hořet závěsy kolem Kerri. Cullin schoval meč a v poslední chvíli se vrhl přes pokoj, aby zachránil její bezvládné tělo. Já jsem sledoval Drakona a Mendora a rychle jsem vyrazil dopředu, abych ho kryl. Uviděl jsem, jak Drakon sahá pro dýku za pasem, pak zaváhal a odvrátil se. Ustupoval před zdivočelým ohněm a Mendora táhl s sebou.

Cullin vytáhl Kerri z hořících závěsů a holýma rukama plácal do jejích hořících šatů, aby zadusil plameny. Vyděšeně jsem sledoval, jak oheň začíná zachvacovat i jeho kůži a svaly na rukou. Udusil rukama i tyhle plameny a pak vstal a zcela nezdvořile si hodil Kerri přes rameno.

Místnost se naplnila dusivým kouřem. Všechno kolem nás náhle vzplanulo, hořela mi i podlaha pod nohama. Na rameno mi dopadla Cullinova ruka a já jsem si uvědomil, že přes žhavé plameny a kouř nevidím ani Mendora, ani Drakona. Byli pryč. Až na nás a spálená těla spoutaného muže a černokněžníka byla místnost prázdná.

„Dostaň nás odtud," zařval mi Cullin do ucha přes burácející oheň.

„Dřív než to tady celé shoří."

Pevně jsem uchopil meč. „Veď!" vykřikl jsem. Málem mi vytrhl paže z kloubů, jak ochotně mi vyhověl.

Plameny nás pronásledovaly ven z místnosti. Hořely snad i kameny a dlaždice. Přeskočil jsem velký doutnající kus doběla rozžhaveného, roztékajícího se kamene. Proboha! Ach, proboha! Vždyť ten kámen hořel! Byl to zdivočelý pekelný oheň, který černokněžník pustil ze řetězu, a nezdálo se, že by se zastavil dříve, než stráví celou tvrz.

Meč nás vedl spletitými chodbami. V tom zoufalém usilovném běhu o život jsem kolem sebe nic nepoznával. Tudy jsme určitě

nešli. Ale meč ani jednou nezaváhal. Musel jsem mu věřit. My sami bychom nikdy cestu ven nenašli.

Síněmi teď už pádili i další lidé – služebnictvo, stráže, členové domácnosti. Nikdo z nich nám nevěnoval nejmenší pozornost, všichni se soustředili jen na záchranu vlastního života před zdivočelým ohněm. Dolů proti nám běžela nějaká mladá dívka, oblečená jenom ve spodničce a zoufale vřeštěla. Popadl jsem ji za rameno a táhl ji zpět.

„Tudy ne, dítě," křikl jsem. „Tam vzadu je oheň. Pojď s námi."

Na okamžik jsem dostal strach, že je příliš zmatená a vyděšená, než aby mne slyšela. Pak zalapala po dechu a odhrnula si z očí záplavu černých vlasů. Pohlédla na mne a přikývla. Opět jsme se dali do běhu. Vykasala si spodničku a pádila za námi.

Strašlivá zář ohně zaplavila celý dům. Místnosti za námi vybuchovaly v plamenech jedna za druhou. V průchodu vedle nás se tavila a roztékala žhavá skála a její oslnivá záře prorážela i hustý kouř. Ještě nikdy v životě jsem nic takového neviděl a vřele jsem doufal, že už nikdy neuvidím. Ve vzduchu se převaloval kouř hustý jako sirup a i vzduch samotný vypadal, jako by hořel. Jak jsem pádil, veden mečem, naskákaly mi na tvářích a na rukou puchýře. Měl jsem pocit, že mi maso odpadává z kostí jako pečenému krocanovi v troubě. Cítil jsem zápach vlastních spálených vlasů a kůže.

Oslepeni kouřem, klopýtající a vrávorající, jsme zahnuli za poslední roh a vpadli do Velké síně. Lidé před námi prchali otevřenými dvoukřídlými dveřmi pod ochranu vlhka a deště. Zastavil jsem se, abych popadl dech. Supěl jsem a plíce mne pálily kouřem a námahou. Ta dívka ve spodničce se bez jediného ohlédnutí rozběhla ke dveřím. Cullin za mnou se opřel o zábradlí mramorového schodiště a těžce lapal po dechu. Kerri mu bezvládně visela přes rameno a paže se jí volně klátily. Oči měla zavřené a byla bílá jak křída.

„Je naživu?" zeptal jsem se.

„Dýchá," vydechl Cullin. „Jenom pryč odtud."

Dal jsem se do běhu a málem jsem zakopl o něco měkkého. Podíval jsem se dolů a uviděl malého, snad čtyřletého chlapce, který se němě tulil k tělu ženy. Zřejmě upadla nebo byla sražena ze schodů. Závoj měla kolem hlavy ovinutý tak nějak nepřirozeně a

měla zlomený vaz. Chlapec měl černé oči rozšířené hrůzou a nepřítomně zíral, vyděšený a strnulý. Z kulatých dětských tváříček se vytratila všechna barva a bílý obličej ostře kontrastoval s černými vlasy. Ucukl před mou botou, ale jinak se ani nepohnul.

Maedun. Byť byl strnulý hrůzou, vzduch kolem něj se chvěl tmavou aurou budoucí magie. Klubající se čaroděj. Možná, že až vyroste, bude mocný jako generál. Ale teď je to přece jen ještě dítě, a k tomu ztuhlé strachy. Když ho necháme tady, určitě zemře, buď ho ušlapou lidé, prchající v nejvyšším zmatku, nebo zahyne v plamenech.

„Zplozenec pekla," zamumlal jsem. Byl jen o jeden či dva roky starší než Keylan, který si teď hrál na Clanholdu. Nemohl jsem ho tady nechat zemřít. Znovu jsem zaklel, a pak jsem zasunul meč do pochvy, sklonil se k dítěti na schodech a zvedl jsem ho.

„Jen klid, kloučku," řekl jsem. „Budeš v pořádku. Teď pojď se mnou." Kolem krku se mi křečovitě ovinuly drobné buclaté ručičky a o prsa se mi opřela malá tmavá tvářička. Tělíčko se mu křečovitě chvělo. Cullin se na mne zatrpkle usmál. Rozběhli jsme se ke dveřím.

Ještě nikdy nikde nechutnalo nic tak skvěle, jako tento sladký, vlhký, čerstvý vzduch. Plnými doušky jsem ho nabíral do plic spálených kouřem. A ještě nikdy nikde jsem nezakusil tak úžasný pocit, jako když jsme běželi po schodišti dolů na nádvoří a na tvář mi dopadal chladný déšť. Všechna okna v domě za námi oslnivě plála ničivou září ohně. Ohlédl jsem se a právě v tu chvíli se zhroutila střední část střechy, vybuchla a vyslala k nebi vějíř jisker, které vysoko ve vzduchu zhasínaly jako zaniklé hvězdy.

„Ke stájím," zvolal Cullin. „Potřebujeme Kerriinu klisnu."

Přikývl jsem. Vypadalo velmi nepravděpodobně, že by se nás někdo pokusil zastavit. Sundal jsem si z hlavy tu protivnou přilbu a v běhu, s dítětem v náručí, jsem ji odhodil.

„Ty tam! Tyre! Stůj!"

Otočil jsem se a uviděl maedunského generála, deroucího se přes chumel lidí na nádvoří. Dítě v mém náručí hlasitě vykviklo a natáhlo ruce. „Papá!" zakňouralo.

V ostrém prudkém světle hořícího domu bylo vidět, jak je generál špinavý a zčernalý sazemi, šaty měl propálené a potrhané.

Prudce se zastavil, když uviděl dítě v mé náruči a tvář mu pod špínou zbělela.

„Horbade," vykřikl. Pomalu se napřímil a pohlédl na mne. Naše oči se na okamžik střetly, temnota kolem něj prořídla a najednou se na pohled nijak nelišil od jakéhokoli jiného otce, který má strach o své milované dítě. Na ten kratičký okamžik došlo mezi námi dokonce snad k jakési spřízněnosti.

„Ty máš mého syna," řekl. Hlas měl klidný, ale zaznínal v něm hněvivý nádech.

„Vzal jsem ho k sobě, protože byl sám," řekl jsem. „Nemohl jsem ho tam nechat zemřít."

„Sdílí mou magii. Až doroste v muže, bude velmi mocný."

„Já vím, ale teď je to jen dítě."

„Co s ním budeš dělat?"

„Chtěl jsem ti ho vrátit."

Generál se nepohnul. Ani jeho pevný pohled se nezachvěl. „Až vyroste, bude tvým nepřítelem."

„To jsem věděl, už když jsem ho zvedl." Shrnul jsem mu z čela mokré černé vlasy a na okamžik jsem si vzpomněl na Keylana. Dítě tiše odpočívalo, vyčerpané, ale spokojené v mé náruči, jeho hlava s důvěrou spočinula na mém rameni. Usmál se na mne a pak se podíval zpátky na otce. „Nicméně, generále," řekl jsem smířlivě, „já nevedu válku s dětmi."

Zhluboka se nadechl. „Pak ti tedy dlužím život," řekl. Kývl směrem ke Cullinovi, který měl přes rameno přehozenou Kerri. „Její. Dávám ti život této ženy výměnou za svého syna. Vezmi ji a jdi. Nikdo se tě nepokusí zastavit. Dej mi mého syna."

Rozesmál jsem se. „Odpusť mi, pokud ti nebudu tak úplně věřit, generále," řekl jsem. „Svého syna najdeš v bezpečí v domě pověstného obchodníka Grandala." To bylo to jméno vyryté do kamene nad vraty, u kterých jsme ho viděli ve městě.

Pohlédl na dítě a pak na mne. „Je to s podivem, ale já mám k tobě důvěru," řekl. „Věřím, že jsi muž, který drží své slovo. My dva se ještě setkáme, Tyre."

„Ano, generále Hakkare, my dva se ještě setkáme," souhlasil jsem. „Mám i jméno. Nazývám se Kian dav Leydon ti'Cullin. Dobře si ho zapamatuj."

„Zapamatuji si ho,“ zachraptěl. „Posunul jsi mne o půl života zpět, Kiane dav Leydon ti’Cullin. A vlastně jsi mne téměř zabil. Tím, že jsi přerušil zaklínadlo přenosu, jsi mne donutil, abych většinu své síly vydal jen na to, abych se zase vzchopil. Abych přežil to přerušení. Polovina života.“ Jeho hlas sílil. „Celý ten čas je ztracen! Ztracen! Jak jen může nějaký nevzdělaný primitiv mít tolik magie a já to nepoznám?“

Rozesmál jsem se. „Primitivem mne nazývají i lepší než jsi ty, generále,“ řekl jsem. „Ale ty se mýlíš. Nemám žádnou magii. Jen meč.“

„Pak jsi mne měl zabít.“

„Ano, to jsem možná měl. Ale zatím žiješ. A stejně tak i tvůj syn.“

„Až se uvidíme příště, nebudeme si nic dlužit.“

„Jen smrt, generále. Tvou nebo mou.“

V domě obchodníka Grandala nebylo ani zapotřebí nikoho budit. Celá domácnost, od pána domu až po toho nejnižšího pohůnka, byla vzhůru a všichni sledovali požár nahoře na srázu. Svěřil jsem dítě do bezpečné náruče hospodyně a řekl jsem jí, že si jeho otec pro něj brzy přijde, a dál jsme s Cullinem na nic nečekali a rychle jsme vypadli zpátky na ulici. Já jsem nesl Kerri a Cullin vedl klisnu. Kráčeli jsme zpět přelidněnými ulicemi. Občané Frendoru pozorovali, jak hoří dům jejich pána a nálada na ulicích byla prostoupena jakýmsi zvláštním nádechem nevázaného veselí. Kolem nás nabízeli pouliční prodavači pralinky, pivo a víno, a jejich hlasy stoupaly ve vzrušeném vřeštění a vzduch byl plný smíchu. Ani mně ani Cullinovi nevěnoval nikdo pozornost.

Našli jsme kováře u jeho stanu a žádali své koně. Cullin nasedl, vrhl přes rameno krátký pohled zpět na oheň, plápolající na kopci jako vatra, a zamířil ven z města.

„Možná, že jsi udělal chybu, když jsi nechal toho malého čarodějníka naživu,“ řekl.

Umístil jsem Kerri bezpečně před sebe do sedla a střetl se s jeho pohledem. „A ty bys ho mohl zabít?“ zeptal jsem se.

Smutně se pousmál a zavrtěl hlavou. „Jistěže ne. Ale to jen dokazuje, jací jsme oba hlupáci.“ Patami pobídl hnědého hřebce do klusu, a pak už jsme ukázali městu i hořící tvrzi jeho pána záda.

Dvě hodiny po úsvitu jsme našli v lese místo, kde jsme tábořili. Kerri dýchala hluboce a pravidelně a srdce jí bilo silně, i když pomalu. Dosud nenabyla vědomí. Položil jsem ji na její pokrývky a otočil se na Cullina. Právě se staral o koně.

„Nech mne, ať se ti podívám na ruce,“ řekl jsem.

„Jsou v pořádku,“ odpověděl. „Podívej se nejdříve na Kerri.“

Rozhodl se, že bude tvrdý a povznese se nad to. Dobrá, já jsem mohl být zrovna tak tvrdý. V zatvrzelosti a vzpurnosti jsem nebyl žádný začátečník, už když jsem se začal učit od něj, mistra svéhlavosti. „Tvoje ruce, Culline. Hned.“

Střelil po mně podrážděným pohledem, ale ruce ukázal. Puchýře popraskaly a na dlaních měl živé, krvácející, mokvající, ale čisté rány. Kůže na pravém zápěstí zrudla a naskákaly na ní puchýře. Muselo to hrozně bolet. Vzal jsem jeho ruce do svých a zhluboka jsem se nadechl. Upřeně jsem hleděl na jeho ruce. Na nejhorších místech se začala objevovat nová, zdravá kůže. Léčil jsem mu otevřené rány už dřív, takže jsem ho už znal. O chvíli později jsem prudce vydechl. Na rukou a zápěstích měl už zase zdravou růžovou kůži, ještě jemnou, ale neporušenou. Zíral na to, a pak potřásl hlavou.

„Na to si budu muset ještě zvyknout,“ usoudil. „Raději se podívej na Kerri. Připravím tábor.“

Klekl jsem si ke Kerri a opatrně jsem ji vyšetřoval, ale kromě malé modřiny na čelisti a rozpraskaného rtu jsem žádné známky poranění nenašel. Nic, co by vysvětlovalo to hluboké bezvědomí. Uchopil jsem její hlavu do dlaní, spánky jemně sevřel mezi dlaněmi, prsty jsem rozevřel v hedvábně jemných vlasech. Nevěděl jsem, jestli se mi to podaří. Jasně viditelné zranění, jako třeba to, jaké měl Cullin na rukou, nebylo obtížné uzdravit. Všechno, co jsem musel udělat, bylo soustředit se na to, že jsem si to místo představil neporušené a zdravé. Vyžadovalo to hodně síly, ale jinak to nebylo zvlášť náročné. Ale co jsem měl dělat, když jsem žádné zranění nenašel? Jak jsem si měl představit něco neporušené a

zdravé, když jsem nevěděl, co není v pořádku? Generál mi dal její život, ale měl to snad být život strávený v bezvědomí?

Dlouho jsem hleděl na její prázdnou bledou tvář. Pak mi najednou v mysli vyvstaly jasné živé obrazy. Tentokrát jsem je poznal, věděl jsem, co to je: Kerriiny vzpomínky. Ponořil jsem se hluboko do nich, pátral jsem v nich po nějaké známce toho, co ji udržovalo v nepřirozeném spánku. Procházel jsem její vzpomínky, jako když člověk prochází zahradou, viděl jsem obrazy zářivé jako květiny na slunci i chladné jako hluboké stíny v zeleném stinném zátiší. V některých jsem poznal jejího otce, v jiných Cullina i sebe. Ale byl to jen povrch událostí. Musel jsem jít hlouběji do paměti, pokud to jen bude možné.

Stiskl jsem spánky trochu víc…

…a narazil jsem na černou temnotu, na stejný tvrdý, temný krunýř, který obklopoval generála. Kypěla a vzdouvala se, natahovala se po mně a snažila se vtáhnout do sebe i mne. Bojoval jsem s ní a bylo to jako bych zápasil se samotnou nocí. Byla všude kolem mne, ovíjela mne, dusivá a nenasytná. Nemohl jsem najít nic, čím bych ji ovládl. Protékala mými prsty jako rtuť, jako liána se snažila ovinout své úponky kolem mého hrdla. Odtrhával jsem chomáče černoty, ale nemohl jsem uvolnit její sevření, nemohl jsem uvolnit ani sebe, ani Kerri. Nos a ústa mi naplňovalo cosi odporného, dusil jsem se a zvracel, zoufale jsem se snažil nadechnout. Nemohl jsem ani křičet, nemohl jsem se vymanit ze spojení s Kerri, které mne strhávalo do tmy a do moci čehosi beztvarého a nepřátelského.

A pak jsem si uvědomil, že slyším Kerriin hlas, zoufale slabý a beznadějně vzdálený. „Meč," křičela. Zvuk jejího hlasu zněl slabounce jako šeptání ve větru. „Kiane, ten meč…"

Chtěl jsem se natáhnou po jílci, který jsem měl za levým ramenem, ale nemohl jsem odtrhnout ruce od její hlavy. Rychle mi ubývalo sil. Už jsem téměř nebyl schopen bojovat dál. V té beznaději jsem cítil vítězoslavný poslední útok, to černé beztvaré cosi, co prostoupilo Kerri, se rozechvělo a zavlnilo nadšením.

A pak, v záblesku jasnozřivosti, jsem najednou věděl, co mám dělat. Z posledních sil, které už už vtahovala temnota, jsem vytvořil představu meče. Jasně jsem viděl jeho prostý, kůží potažený jílec, který mi tak přesně a bezpečně padl do rukou, viděl jsem ztepilou

nablýskanou čepel třpytící se runami, rozesetými po celé její délce. Rozzářil jsem ji do toho oslnivého jasu, kterým plála tehdy, poprvé, na oblázkovém břehu toho malého potůčku. Viděl jsem to světlo, zářící všemi barvami, které pronikalo tmou a trhalo ji na cáry.

Zaplavilo mne zděšení a zběsilý vztek. Nikoliv moje. Ani Kerriino. Vycházelo přímo z té černé mlhy. V posledním výbuchu zběsilého vzteku se mlha roztrhla a její cáry dopadaly kolem mne jako drobné úlomky kamene. A pak odlétly i ty cáry, Kerriiny oči se otevřely a užasle se upřely do mých.

„Kiane?“ zeptala se zmateně.

Odtáhl jsem se, vyčerpaný a prázdný. Pohled na tu temnotu mne strašlivě vyděsil. Byla už tma a na noční obloze mezi plujícími mraky putoval měsíc. Cullin si klekl vedle Kerri z druhé strany, čelem ke mně, na tváři se mu střídal výraz hlubokého znepokojení a úlevy. Složil jsem hlavu do dlaní. Hlava se mi točila a bylo mi mdlo. Nedokázal jsem uvěřit tomu, že jsem strávil celý den bojem s černou hrůzou, kterou generál vtiskl tak hluboko do Kerriiny mysli.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se chraptivě Kerri.

Přikývla. „Ano,“ řekla ochable. „Jsem jen strašně unavená. Co se stalo?“

Neměl jsem sílu odpovědět. „Později,“ zamumlal jsem.

„Bál jsem se vás dotknout,“ řekl Cullin. Jeho hlas zněl stejně skřípavě jako můj. „Myslel jsem si, že se mi tu chystáte oba zemřít, ale bál jsem se vás dotknout. Jsi v pořádku, *ti'rhonai*?“

Vztáhl ruku. Natáhl jsem se přes Kerri a uchopil ji do svých. Na okamžik jsme se na sebe jen dívali a oba se jen chechtali jako blázni.

„Potřebuju se vyspat,“ zamumlal jsem pak a odplazil se k vaku, který jsem nechal vedle přístřešku z vrbin. Ani si nepamatuji, jak jsem se zachumlal do pláště, a okamžitě usnul.

17

Snil jsem o nízkém oblém kopci korunovaném Tancem kamenů.

Opět jsem stál na jeho úpatí, s mečem na zádech, a Strážce, mlčenlivý a vzpřímený, jako by sám byl jedním z menhirů, mne ze své výšky klidně a nehybně pozoroval. Tajuplným světlem prostupoval zvláštní pocit klidu a míru. Očekával jsem, že každým okamžikem vystoupí odněkud ze své vlastní temnoty můj sok, ale jeho přítomnost nic nenaznačovalo. Opalizující světlo zůstalo pokojné a jasné a najednou jsem věděl, že tentokrát nepřijde.

Otočil jsem se ke Strážci a vykročil do mírného svahu kopce. Strážce zůstal nehybně stát. Pomalu, krok za krokem, jsem stoupal nahoru. Trvalo mi to mnohem déle, než jsem předpokládal. Když jsem se dostal k vnějšímu kruhu menhirů, překrytých kamennými klobouky, ohlédl jsem se dozadu na cestu, kterou jsem ušel, a zjistil jsem, jak závratně vysoko nad malým, oválným travnatým pláckem na úpatí kopce už jsem. Zatajil jsem dech a rychle se otočil zpět ke Strážci. Ale když jsem se pokusil vkročit mezi dva věkovité kameny, shledal jsem, že nemohu. Nebyla tu žádná viditelná překážka, něco mne však zadrželo a nechtělo pustit dál, něco nehmotného, jako by to byl jen vzduch, kterým nebylo možno proniknout.

Hrozně moc jsem chtěl jít k tomu lesklému kamennému oltáři v srdci Tance. Tam uvnitř spočívalo pochopení a odpovědi na všechny otázky. Nevěděl jsem však, jak se mám zeptat, a dovnitř jsem nedokázal proniknout.

„Můj mladý příteli, sem vstoupit nemůžeš," řekl Strážce. „Nemůžeš, dokud neporazíš svého soka a nenaplníš své poslání."

„Jak vidím, můj nepřítel tu tentokrát není," řekl jsem.

„Oslabil jsi ho, ale nezničil," řekl Strážce.

„Kde to vlastně jsem?" zeptal jsem se.

Jeho rysy prostoupil náznak úsměvu. „Na místě, které navštěvují lidé ve snu," řekl.

Podíval jsem se na jizvu na své ruce. V tomhle světle byla sotva patrná. „Co je to za sen, který člověku zanechá na ruce jizvu?"

„Na tomto místě se takové sny zdají. Kdybys tady padl mečem nepřítele, nikdy se neprobudíš. Zemřeš tady a zemřeš i ve skutečném světě."

„Může sem ve snu přijít kdokoli?"

„Ne, to rozhodně ne. Zavolal jsem tě sem."

„Přivolal jsi i mého nepřítele?"

„Ne. Přišel sem sám, když tě hledal. Má svou vlastní magii."

„Kdo je to?" zeptal jsem se. „A kdo jsi ty, že mne sem můžeš přivolat proti mé vůli?"

„Jsem ten, kdo ti poslal Mistra meče, abys byl připraven pozvednout Meč krále, meč jménem Královůrce." odvětil. „A já jsem ten, kdo za tebou ten Meč poslal, abys mohl splnit svůj úkol."

„Meč krále?" opakoval jsem. Potřásl jsem hlavou. „Já nejsem žádný král…"

„Nejsi," souhlasil. „A nikdy ani králem nebudeš. Ale doručíš ho do rukou toho, kdo králem být má. Meč ho najde a prohlásí králem a ty budeš ten, kdo to pozná."

Hlavou se mi honilo příliš mnoho otázek. Ta jedna, pro kterou jsem se rozhodl, mne překvapila až nepříjemně.

„Kdo jsem?"

A stejně tak mne překvapila jeho odpověď. „Kým chceš být?"

„Jen tím, kým jsem," řekl jsem toužebně. „Kianem dav Leydon ti'Cullin. Je to dost dobré jméno pro jakéhokoli muže."

„Pak to je ten, kterým máš být," odvětil. „Třebaže tě lidé mohou časem nazývat i jinak."

„Jaké mi dají jméno?“ zeptal jsem se.
„Kdo ví, co bude?“

Probudil jsem se zkroucený pod přístřeškem z vrboví, zachumlaný ve svém plášti a na něm jsem měl ještě Cullinův. Bylo mi sucho a teplo a bylo mnohem pohodlnější si hovět, než se hýbat. Ale slunce už bylo vysoko, už přešlo zenitem a začalo se pomalu naklánět k západu a my jsme se museli dostat co nejdál od generála a Mendora s Drakonem. Neochotně jsem se posadil. Hlavu jsem měl čistou a byl jsem bdělý. Žaludek se mi svíjel v křečích. Pociťoval jsem ještě nepatrnou slabost, ale přičítal jsem ji tomu, že jsem měl hlad jako vlk.

Kerri seděla u malého ohníčku, schoulená nad hrnkem horkého čaje. I ona vypadala, jako by ji někdo právě vytáhl z pohodlné postele. Vyhrabal jsem z vaku svůj hrnek a šel si přisednout. Stěží vzhlédla. Natáhl jsem se pro kotlík zavěšený nad ohněm.

„Kde je Cullin?“ zeptal jsem se. Čaj byl silný a sladký a silně voněl po bylinách a kávových bobech. Tohle by mne mělo postavit na nohy, pokud to vůbec něco dokáže.

„Je na lovu,“ řekla. „Bude brzy zpátky.“

„Aha. Umírám hlady. Jak dlouho jsi vzhůru?“

„Ne dlouho. Jen několik minut.“ Podívala se na mne a kysele se usmála. „Cullin mi říkal, že jsem dva dny spala.“

Usmál jsem se a dal jsem si další doušek horkého čaje. „Když jsem tě naposledy uzdravoval, spal jsem pak skoro tři dny,“ řekl jsem. „To už je pokrok.“

Nasadila kyselý obličej.

„Co se vlastně stalo, *sheyala*?“ zeptal jsem se. „Jak tě ten generál dostal?“

Chviličku jsem si myslel, že mi ani neodpoví. Pak si povzdechla. „Udělala jsem chybu,“ řekla.

Nadzvedl jsem obočí. Bylo to celkem ucházející napodobení Cullinova výmluvného gesta.

„Opovaž se mi posmívat,“ řekla divoce.

„To rozhodně nemám v úmyslu,“ sdělil jsem jí. A taky jsem neměl. Chyba, za kterou málem zaplatila životem, nebyla důvodem k žertování. Alespoň dokud nebylo nebezpečí úplně zažehnáno. Na

zábavu a jedovaté posměšky bude času dost, až čas otupí ostří strachu a my si o tom budeme vyprávět někde v bezpečí domova.

„A jestli chceš, abych ti to vyprávěla, musíš poslouchat.“ Stále se ještě vztekala.

„Nevím, co bych řekl, aby ses necítila ještě hůř, než jak už se cítíš, *sheyala*,“ řekl jsem jemně. „Co se vlastně stalo?“

„Bylo to tak hloupé,“ řekla ponuře. „Potkala jsem toho generála – Hakkar se jmenuje…“

„Já vím. Také jsme se s ním setkali, i když spíš neformálně. Jak na tebe přišel?“

„Pamatuješ, jak jsem v Trevellinu použila to maskovací zaklínadlo?“

Přikývl jsem a trpce jsem se pousmál. „Ta selka a její věrný pes.“

„Ano. Stejnou masku jsem použila i tentokrát a Hakkar tu selku poznal. Bylo to neuvěřitelné, ale bylo to tak. Chtěl se mne na něco zeptat. Když jsem chtěla utéct, uhodil mne a omráčil a když jsem upadla do bezvědomí, přestalo zaklínadlo působit, protože jsem ho nemohla dál udržet. A pak si ještě pamatuju, že jsem měla svázané ruce a nohy a byla jsem v nějaké strašidelné černé místnosti.“ Roztřásla se. „Přišel za mnou a ptal se na tebe a na Cullina a já jsem mu řekla, že jsem vás opustila v té hospodě, kde nám o něm ten isgardský důstojník vyprávěl. Pak si pamatuji, jak jsem mu hleděla do očí. Bylo to jako padat dolů důlní šachtou. Hlubokou, černou, studenou. Tak strašně studenou.“ Otřásla se a pořádně se napila čaje. „A pak už si jen pamatuju, jak jsem se vzbudila a viděla tě. Proboha, Kiane. Vypadal jsi jako sama smrt.“

„A taky jsem se tak cítil.“ Chvíli jsem váhal, a pak jsem jí vyprávěl o té černotě v její mysli, se kterou jsem bojoval. Ztratila i tu trochu zdravé barvy, kterou měla a ruce se jí roztřásly, až rozlila čaj.

Opatrně odložila hrnek a sevřela ruce mezi koleny. „Děkuju,“ zašeptala. Zhluboka se nadechla. „Cullin mi vyprávěl, jak jsi mne odtamtud dostal. Dlužím ti svůj dík.“

„To už je za tu chvilku podruhé, co mi děkuješ,“ řekl jsem. „Mé srdce těžko unese tolik otřesů naráz.“

Obličejem jí přelétl malý odevzdaný úsměv. „Moc si na to nezvykej. Už se to nemusí nikdy opakovat.“ Zvedla svůj hrnek a usrkla čaj.

„Ani v to nedoufám. Mohlo by mne to svádět k názoru, že jsi jemnější a sladší.“

Nemělo to však tu odezvu, ve kterou jsem doufal. Jenom se zase tak nepřítomně pousmála, duchem byla někde úplně jinde. Nakonec řekla: „Kiane…“

„No?“

Pohlédla mi přímo do očí. „Cullin říkal, že jsi věděl, že se něco stalo, že něco bylo špatně. Říkal, že jsi to byl ty, kdo věděl, že mám potíže, a on že šel prostě s tebou.“

„On měl taky obavy,“ řekl jsem. „Ale možná jen proto, že jsem tady pochodoval jak horská puma v kleci.“

Opět se odmlčela a pohrávala si se hrnkem. „Jak jsi to věděl?“

Zaváhal jsem. Nebyl mi jasné, jak to mám vlastně vysvětlit. Krucinál, vždyť jsem to neuměl vysvětlit ani sám sobě.

„Prosím, Kiane,“ řekla. „Já to musím vědět. Je to moc důležité.“

Bezmocně jsem pokrčil rameny. „Já nevím, *sheyala*,“ řekl jsem po pravdě. „Prostě jsem to věděl. Najednou jsem tu neměl stání, byl jsem celý nesvůj a prostě jsem musel jít za tebou. Já nevím proč. Já jenom vím, že jsem měl pravdu.“

„Tak toho jsem se bála.“ Odvrátila pohled a začala bubnovat pěstí na koleni. „Ďas aby to spral!“ vybuchla. „Ach, k čertu s tím vším, k čertu, k čertu.“ Prudce vyskočila a mrštila hrnkem o jilm. Minula. „To je peklo,“ zamumlala a prkenně odkráčela pro hrnek. Popadla ho a otočila se čelem ke mně. Oči jí planuly vztekem a něčím, co by snad mohlo být záští. Neznal jsem ji zase tak dobře, abych to rozpoznal. „Víš, co to znamená, ne?“ zeptala se chraptivě.

Bohužel jsem to věděl velmi dobře. „Pouto?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ zavrčela. „To proklaté pouto. Jsme spolu spojeni, ty a já. A je to to pravé pouto, peklo budiž prokleto. Nikoho by nikdy nenapadlo, že k tomu může dojít s tebou. Vždyť ty jsi jen nějaký takový…“

Pokusil jsem se jí pomoci. „Nějaký neomalený primitiv? Nějaký nevzdělaný barbar?“

Střelila po mně usouženým pohledem, jen to zasvištělo. Vrátila se k ohni a posadila se. „Cizinec,“ řekla. „Nejsi Celan.“

Dopálil jsem se. „Podívej se, jestli ti to pomůže, tak ani já z toho nejsem zrovna nadšený," řekl jsem.

„A my s tím nemůžeme vůbec nic dělat," řekla bezmocně. „Nás dva může rozdělit jen smrt a o ničem rychlejším nevím." Vzhlédla. Mezi stromy se objevil Cullin a nesl velkou husu. „Teď nemá smysl se tím trápit," řekla. „Stejně s tím teď nemůžeme nic dělat. A později uvidíme."

Po celý zbytek dne jsme jeli jak nejrychleji to šlo. Když jsme opouštěli Frendor, vyrazili jsme na sever, k tyrským hranicím a do bezpečí. Teď jsme jeli na západ. Na západ, do Honandunu.

„Musíme varovat Ephira," řekl Cullin, když jsme balili, abychom mohli vyrazit. „Musí vědět o Balkanovi a Hakkarovi."

„Ale ten meč nás vede na severovýchod," namítala Kerri. „Musíme jít za ním."

„To půjdeme," řekl Cullin. „Až si promluvíme s Ephirem."

Odhodila svůj vak a pevně se rozkročila, aby si s ním pohovořila z očí do očí. V této záležitosti jsem pro ni nebyl důstojným soupeřem. „Ne," řekla pevně. „Jedeme na severovýchod, a to hned."

Cullin otočil hlavu a střetl se s jejím pohledem. „Isgardské stříbro živilo mne i mou rodinu téměř patnáct let, a to dost slušně," řekl a přivázal poslední vak k sedlu. „Rozhodně nejsem ochoten se teď na ně vykašlat. Jsme Isgardu zavázáni a je naší povinností je varovat. Takže na západ, pak na severovýchod."

Přerušil jsem svou činnost, opřel se lokty o Rhuidhův hřbet a sledoval jsem to. Mohlo by to být zajímavé. Kerri začala vypadat jako bouřkové mračno, které každou chvíli vybuchne záplavou hromů a blesků. Za celou dobu, co jsem Cullina znal, jsem ho viděl skutečně běsnit jenom dvakrát. Pochyboval jsem, že by ho Kerri dokázala dohnat k zuřivosti, a byl jsem si celkem jist, že konečně potkala rovnocenného soupeře, pokud ovšem bude Cullin dostatečně zarputilý. Cullin vždycky tvrdě argumentoval. Jasně sdělil své záměry, a pak se jimi řídil. Pohodlně jsem se opřel a připravil se na velkolepou zábavu.

Kerri si založila ruce v bok a útočně vysunula bradu. „Dala jsem ti zlato, abys mi pomohl najít mého prince," řekla. „Jsi mi dlužen službu."

Cullin ponořil ruce do svého vaku, vytáhl odtamtud malý kožený váček a nedbale jí ho hodil. Měla znamenité reakce. Zvedla ruce tak rychle, že mohla ještě v klidu vyčkat, než k ní těžký váček doletí.

„Je tam všechno, lady Kerridwen," řekl. „Přirozeně až na výdaje k dnešnímu dni."

Kerri praštila váčkem o zem a posměšně si odfrkla. „Myslíš, že budou ochotni naslouchat nějakému námezdnému ochránci obchodních výprav?" zeptala se pohrdavě. „Zejména takovému, který napadl Ephirova bratrance a kterého teď hledá městská stráž?"

Cullin se usmál. „Možná, že ne," řekl. Napřímil se a v tu chvíli z něj i v té špinavé, rozedrané a propálené uniformě, kterou ukradl strážnému, najednou čišela urozenost, úctyhodnost a důstojnost, kterou by mu mohl závidět jakýkoli princ. „Ale určitě uvěří Cullinovi dav Medroch dav Kian, synu Medrocha dav Kian dav Angrus, jedenáctého Lairda klanu Broche Rhuidh z Tyry. Zejména teď, když byli k mému otci vysláni poslové, aby uzavřeli dohodu o spojenectví."

Zírala na něj. „Ale ty to prostě nemůžeš udělat," zařvala vztekle.

Cullin nadzvedl jedno obočí. „Že nemohu? Řek' bych, že docela dobře mohu."

Pohlédl na mne. „Jsi připraven, *ti'rhonai*?"

„Na tvůj rozkaz, *ti'vati*," odvětil jsem.

Kerri se obrátila na mne. „Nemůžeš jít s ním," zvolala. „Máš mne přece dovést k princi…"

Skončil jsem s přivazováním vaků k sedlu. „Cullin není jen můj *ti'vati*," řekl jsem. „Je to taky můj velitel. On velí a já poslouchám."

„Ale…"

„Tak už tomu bývá, *sheyala*," řekl jsem jí.

Cullin nasedl na hřebce a obrátil ho, aby viděl na Kerri. „Pokud nás chceš doprovodit, lady, jsi vítána," řekl uhlaze ně. Patami pobídl koně do mírného klusu. Vyšvihl jsem se na Rhuidha a následoval ho. Nechali jsme ji tam stát. Nevypadala dvakrát klidně a spokojeně.

Cullin na mne pohlédl a dovolil si malý úsměv. „Pojede za námi,“ řekl přesvědčeně.

Myslel jsem na Kerriina ztuhlá ramena a záda. „Nejsem si zrovna jist,“ odvětil jsem.

„Pojede za námi,“ opakoval. „Je umíněná a tvrdohlavá, ale ví, že máme pravdu.“

18

Kerri zabralo celých patnáct minut, než nás dohnala. Zařadila se po bok Cullinovi a mrštila po něm koženým váčkem. Cullin měl také znamenité reakce. Chytil váček v letu a rozchechtal se nad Kerriiným tichým prskáním. Změřila si mne pohledem. Nestačil jsem dost rychle skrýt úsměv. Oči se jí zablýskaly jiskřičkou ryzí zuřivosti a rozhořely se vztekem. Rty jí zbělely a rysy ztvrdly, ale neřekla nic.

Krátce po setmění jsme se utábořili. Z Kerri ještě pořád šlehaly hromy a blesky, ale zhostila se svých povinností bez odporu. Pracovala lhostejně, mlčky, nás si nevšímala. Shledal jsem, že je to snad lepší, než její ostře nabroušený jazyk. Udělala něco k jídlu, a pak si vzala svůj díl a šla si sednout zvlášť do stínu, kam nedopadalo světlo ohně. Cullin neříkal nic, ale všiml jsem si, že se dívá přes plameny ohně a někde hluboko v jeho očích byla jiskřička pobaveného porozumění.

Dojedli jsme dřív než Kerri a než se vrátila k ohni, stihli jsme ještě i uklidit. Jídlo v její misce vypadalo netknutě. Prkenně si stoupla před Cullina, rty semknuté do úzké, zachmuřené čárky. Cullin se na ni podíval, ale zůstal zticha. Nakonec dlouze vydechla a schoulila se do dřepu.

„Omlouvám se," řekla tiše. „Měl jsi pravdu. Mýlila jsem se. Můj princ by mi nepoděkoval, kdyby Isgard padl, přestože jsem měla možnost přispět k jeho záchraně namísto toho, abych si na něm vzlévala vztek."

Cullin stále ještě mlčel.

Kerri si opět povzdechla. „Lidé ze Skai jsou velmi paličatí," řekla. „A já jsem prvotřídní příklad."

Cullin se rozesmál. „Téměř tak paličatí jako Tyrové," řekl. „A my dva dokážeme ve své hrdosti a pýše setrvávat velmi zarytě. Netrap se, děvče. Věřím, že vždycky nakonec uděláš to, co je správné."

„To doufám," řekla. Seděl jsem na druhé straně ohně a spravoval si košili. Šlehla po mně pohledem, abych se náhodou neopovážil se jí smát nebo dělat nějaké posměšné poznámky. Pozvedl jsem obě ruce, dlaněmi ven, na znamení, že ne, a vrátil jsem se k zašívání košile.

Tu noc měla první hlídku Kerri. Vyžádala si ji s tím, že potřebuje čas a klid na přemýšlení. Cullin jí řekl, aby ho o půlnoci vzbudila, pak se zavinul do pláště a stočil se na hromadu čerstvě natrhaného kapradí. Zůstal jsem se svou košilí u ohně. Už jsem to měl skoro hotové, roztržené místo na rukávu bylo téměř zašité. Když na to přijde, umím zacházet s jehlou a nití celkem zručně, ale neměl jsem dobré světlo, takže mi to šlo pomalu.

Seděl jsem tam se zkříženýma nohama, skloněný nad svou prací a Kerri mi věnovala pramalou pozornost. Stála zády ke mně, světlo ohně se jí třpytilo v tmavě plavé záplavě vlasů, splývajících po zádech. Obvykle si je vzadu splétala do silného copu. Teď je měla volně rozpuštěné a spadaly jí v kaskádách vln po ramenou a po zádech. Tunika a kalhoty zdůrazňovaly její útlý pas a slibnou křivku boků. Ve vzpomínkách se mi vybavil obraz plných oblin na její hrudi, kam jsem teď neviděl. Najednou jsem si s bolestí a znepokojením uvědomil, že tam, pod tou tunikou a kalhotami, za velkým mečem, který nazývala celskou Runovou čepelí, se skrývá dívka – vlastně už ani ne dívka, ale žena.

Díval jsem se na jílec meče, který vyčníval nad levým ramenem. Neměl jsem žádnou touhu vyzkoušet tvrdost oceli ani zjišťovat, v

jakém stavu je jeho ostří. Bylo více než dost na tom, že jsem se v pudu sebezáchovy snažil udržet na uzdě své přirozené smyslné představy. Už v Honandunu mi dala jasně najevo, jaký má na mne názor, a já jsem měl stále na paměti, jak pohotově ovládá Runovou čepel a dýku za pasem. Měl jsem rád svou kůži, která byla zrovna teď v pořádku, nepropíchaná a celkem neporušená.

Pohnula se, otočila a vydala se zpět k ohni. Schoulila se do dřepu, s nepřítomným zamyšleným výrazem prohrabávala klackem žhavé uhlíky. Medově zlaté vlasy jí spadaly přes ramena a stínily jí oči. V tříslech jsem nečekaně pocítil zákeřné pnutí, které rázem změnilo mé abstraktní úvahy na čistě konkrétní zájmy a najednou jsem byl rád, že tu sedím se zmuchlanou košilí na klíně. Sklonil jsem se ke svému údělu a v tom chabém světle jsem se soustředil na šití.

O chvíli později jsem ucítil, že mne pozoruje. Vzhlédl jsem. Byla obrácená obličejem ke mně. Do očí jsem jí neviděl, ale pod vlasy spadajícími přes čelo jsem spatřil hluboké stíny. Světlo ohně jemně obkreslovalo čisté linie její tváře a zvýrazňovalo plné, smutné rty. Pohodila hlavou, aby si odhodila vlasy z obličeje, a otočila se zpátky k ohni.

Říkala, že jsme spojeni poutem – poutem našich mečů. V obou případech, kdy jsem ji uzdravil, jsem vstoupil do její paměti. To se mi nikdy nestalo, když jsem uzdravoval kohokoli jiného, ani Cullina, který mi byl bližší než kdokoli jiný, snad vyjma Keylana. Vzpomněl jsem si na ten zvláštní pocit bzučení, který chvějivě prostupoval mými pažemi, když se její meč zkřížil s mým, a na to, jak jsem ji políbil a vzduch kolem nás se rozhořel něčím podivuhodným. Vzpomínal jsem, jak mne touha ji najít vedla do Frendoru a jak jsem věděl, že je v nebezpečí. Přemýšlel jsem o tom, co to může být za pouto. Má to snad něco společného s tím, co jsem si teď náhle uvědomil – že je žena? Podle toho, co říkala, když jsme dnes odpoledne vstali, nebyla z toho o nic šťastnější než já, snad ještě méně. Seděl jsem u ohně, spravoval si košili a nedokázal jsem z jejího postoje či výrazu vyčíst vůbec nic.

Potají jsem ji pozoroval, jak prohrabuje žhavé uhlíky, a měl jsem téměř neodolatelné nutkání vstát a vzít ji do náruče. Téměř neodolatelné. Stále ještě chodila s mečem na zádech a dýkou za pasem. A hned ten první den mi dala více než jasně najevo, jak

smýšlí o muži, který na ni položí ruku bez jejího svolení nebo vyzvání. A to jak o mně, tak i o tom isgardském námořníkovi, na kterého už dávno zapomněla.

Ale bylo něco divného ve výrazu její tváře, mihotavě osvětlené pohasínajícím ohněm a zastíněné vlasy spadajícími do obličeje. Pohlédla na mne a zjistila, že ji pozoruji. Na okamžik se její výraz změnil. Nepatrně se změnila křivka jejích úst a sklon hlavy a já jsem věděl, že si uvědomila, že jsem muž, tak jako já jsem si uvědomil, že je žena. Vztyčila se a půvabnými, plynulými pohyby odkráčela do tmy, vzpřímeně, nepřístupná a odmítavá každou křivkou svého těla.

Ani si nepamatuji, jak jsem se postavil na nohy a šel za ní do tmy, kam už nedopadalo světlo ohně. Jednou rukou se lehce opírala o kmen stromu. Když za sebou uslyšela mé kroky, otočila se.

„Říkala jsi, že jsme spojeni poutem," řekl jsem pomalu, zastřeným hlasem.

„Jsme." Chladně mi pohlédla do očí. „Není to zrovna to, co bychom si přáli, ale je to tak."

„Jak silné je to pouto?" Chtěl jsem se natáhnout a dotknout se její hebké tváře, ale udržel jsem se.

„Až za hrob," řekla. „Tělem, srdcem i duší." Ustoupila, jako by vycítila mou touhu dotknout se jí. „Ale ne jako muž a žena." Tón jejího hlasu byl chladný a lhostejný a naprosto mne zmrazil. „Ne, pokud skutečně nejsi Kyffenův vnuk."

„To nejsem, *sheyala*," řekl jsem mírně.

„Namouduši nejsem. I kdybych kvůli tobě chtěl být, nemohl bych tvrdit, že jsem."

„Neseš celskou Runovou čepel…"

„Ano, ale jen proto, že jsem ji vzal muži, který ji měl, když se mne pokusil dostat zpátky k Mendorovi. Nesu ji jenom do té doby, než ji předám tomu, komu patří."

Zvedla hlavu a pohlédla na mne. V očích měla jakýsi nerozluštitelný výraz.

„A tohle víš jak?" zeptala se.

„Bylo mi to řečeno ve snu," řekl jsem. „Já – mám sen, *sheyala*. Někdy se mi zdá o muži na kopci, který stojí uprostřed Tance kamenů." V měkkých stínech noci, v poklidném tichu bylo mnohem snazší mluvit o snech, které jsem si pamatoval jen mlhavě.

„Mívám sny o Mistru meče a ve snu tančím s mečem. Sním o Tanci kamenů a o Strážci na kopci. V těch snech vychází ze tmy můj sok s mečem, který kolem sebe rozsévá noc, jako když se z rozbité láhve rozlévá voda.“

„Tanec kamenů?“ zeptala se ostře. Jednou rukou si odhrnula vlasy z tváře a uchopila mne za paži. „Vyprávěj mi o tom Tanci, Kiane.“

Popsal jsem jí to, jak nejlépe jsem uměl. Pozorně naslouchala, nad kořenem nosu jí naskočila malá kolmá vráska, která lehce sblížila zlaté obočí, a zamyšleně si hryzala spodní ret. Když jsem skončil, pustila mou paži a odvrátila se.

„Na Celi, tam poblíž hory, kterou nazýváme Mrakonoš, tam je takový Tanec,“ řekla. „Ale leží na rovině a ne na kopci. Nazývá se Tancem Nemeara a je starý jako ostrov sám.“

„Pak sním o jiném Tanci,“ řekl jsem. „Ten můj stojí na kopci. To není tentýž.“

„Ten Strážce na kopci řekl, že neseš meč, abys ho předal muži, kterému patří?“ zeptala se.

„Ano. Řekl mi i jak se nazývá. Královtvůrce.“

Otočila se zpátky ke mně. Už zase si hryzala spodní ret. „Jeden z mečů Wyfydda Kováře,“ zamumlala.

„Kováře Wyfydda?“

„Pojď zpátky k ohni, Kiane,“ řekla.

„Budu ti vyprávět o Wyfyddových mečích.“

Noc se ochladila. Přihodil jsem na oheň víc dřeva a usedli jsme zády k teplu. „Vyprávěj mi o tom kováři,“ řekl jsem.

„Byl kovářem bohů,“ řekla. „Nazývali ho mistrem zbrojířem bohů a králů. Je o něm píseň. Část z ní znám.“ Zavřela oči a tichounce začala zpívat:

Wyfydd – kovář bohů, králů
kladivo čar rozeznívá.
hudbou jeho rány znějí
samotného krále zbrojí.

Wyfydd sám meč Brandův koval
jeho dílu Myrddin žehnal.
Slovo, vítr, oheň, ocel

meč zakalí síla kouzel.

Meče králům předurčené
králům krví, králům rodem.
Myrddin žehná, Wyfydd ková
každý z mečů cíl svůj skrývá

Tvůrce za moc meče ručí,
meč sám svého pána určí.
Věz, že meči vládne jen
ten, jemuž byl předurčen.

„Krásná píseň," řekl jsem s úsměvem. „Ale je to jen legenda."

„Není to legenda," řekla. „Skutečně existoval. Byl na Celi, když to ještě byla Nemeara a patřila k Tyaddě. Stvořil první Runové čepele a naplnil je magií a hudbou. Dvě z nich nechal v skrytu zmizet pro případ, že by nastal den, kdy by byly zapotřebí pro osvobození Celi. Ostatní připadly mužům a ženám, kteří si je vysloužili." Natáhla se a dotkla se jílce svého meče. „Tento byl po staletí předáván jako odkaz. Měl ho můj otec a před ním jeho otec a před ním matka jeho otce."

Zavadil jsem pohledem o svůj meč, který ležel vedle mých pokrývek. „A tamten? Jak se stalo, že skončil v rukou maedunského námezdného slídiče, a pak padl do rukou uprchlého otroka?"

„Domnívala jsem se, že Královtvůrce je mnohem zdobnější a posázený drahokamy," řekla. Přes rty jí přelétl úsměv.

„Kyffen ho poslal Teborovi z Dorienu jako svatební dar. Měl být předán Ytwyddinu synovi a připadnout jeho synovi. V tu dobu samozřejmě každý očekával, že otcem bude Tebor. Ale Tebor to přijal tak, že meč potvrdí, že on byl předurčen stát se králem celé Celi. Po bitvě, ve které Tebor padl, meč zmizel. Všichni si mysleli, že se ho zmocnil nějaký Saesnesan, který se s Teborem bil."

„To se mohlo stát," řekl jsem. „A ten Saesnesan, který ho vzal, ho přenechal tomu námezdnému slídiči."

„A teď ho neseš ty," řekla. „Runová čepel si vždycky najde cestu do rukou, které se zrodily, aby jí vládly. To už jsem ti říkala dřív."

„Jo, to’s mi říkala,“ řekl jsem. „A teď to vypadá, že já ji nesu, abych ji předal tvému dlouho ztracenému princi.“

„Když ovšem necháš meč, aby tě vedl,“ řekla. „Doufám, že necháš, Kiane. Je to důležité.“

Pohlédl jsem na ni. „Magie a hudba. Říkala jsi, že ten kovář je do té čepele vložil,“ řekl jsem tiše. „Můj meč je má. Cítil jsem to a slyšel jsem to.“ Pousmál jsem se. „Jo, a také používám jeho magii.“ Pohlédl jsem na ni a zamračil se. „Jak to, že to ten generál a černokněžník necítí? Generál se o tom zmínil. Ptal se, jak je možné, že jsem použil tolik magie a on na to nepřišel.“

„Ten meč dokáže magii skrýt,“ řekla. „Maskovací zaklínadlo se skoro nedá odhalit, protože směruje magii dovnitř, k tomu, co je skrýváno. V Trevellinu jsi to vycítil, protože bylo namířeno na tebe.“ Ukázala na kámen. „Sleduj.“

Díval jsem se. Vzduch kolem kamene se na okamžik zatetelil a pak jsem uviděl malou spící kočičku, svinutou do klubíčka. Ale necítil jsem nic. Žádné svědění na pažích nebo vzadu na šíji, žádnou nevolnost. A necítil jsem ani žádný zápach, jen vůni hořícího dřeva a svěží vůni vody a zeleně kolem.

„Můj meč udělá za určitých okolností totéž,“ řekla a usmála se. „Runové čepele obvykle nemají úplně nejsilnější magii, ale nějakou mají.“

„Mají jí dost,“ řekl jsem. Právě když jsem se podíval, proměnila se kočka opět v kámen. Podrbal jsem se na rukou a změnil jsem téma. „Řekni mi, jak tě napadlo jít hledat to princátko.“

Přitáhla si kolena pod bradu a objala je rukama. „To je dlouhá historie,“ řekla. „Kolik toho víš o Celi?“

„Moc ne. Jenom to málo, co říkal Cullin – že před staletími se skupina tyrských šlechticů, válečníků, oddělila od svého klanu a odešla na ostrov. Nějak se na něčem neshodli.“

„Kyž přišli na Celi Celané, našli tam už Tyaddy,“ řekla. „Můj otec je Tyadd. Moje matka je napůl Celanka. Celané si Tyaddy nepodrobili. Brali si je.“ Usmála se. „V určitém ohledu to tedy jemné podrobení bylo. Ale Tyaddové už stejně vymírali. Kdysi měli silnou magii, ale ta vyprchala, když přišli Celané. Mísení krve v některých případech magii vrátilo. Má matka magii měla.“

„Přesto všechno, proč ty?“

„Já jsem princova *bheancoran*.“

„*Bheancoran*?“

„Bojovnice. Každý princ ze Skai jednu má. Svým způsobem je to něco jako osobní stráž, ale je to víc, než jen to. Já nevím, jestli ti to dokážu nějak srozumitelně vysvětlit. Mnoho žen z mé rodiny bylo *bheancoran*.

Moje sestřenice Elien byla Llanova *bheancoran*, ale on zemřel dřív, než se stal princem. Úkol najít ztraceného prince je mou záležitostí. A je to záležitost velmi naléhavá, Kiane. Už jsem ti to říkala dřív.

Celi byla napadena Saesnesany, kteří drancují zemi. Nebojují v bitvách, jenom loupí, pálí a drancují. Mají teď na východním pobřeží zřízené základny a odtamtud vyrážejí loupit. A není nikdo, kdo by je zastavil.“

Díval jsem se dolů na ni. „Dostala jsi obtížný úkol, *sheyala*,“ řekl jsem nakonec.

„Asi to tak je,“ řekla. „Ale udělám, co budu moci.“ S nepřítomným výrazem hleděla do ohně. „Myslela jsem si, že ho poznám podle toho pouta. Protože já jsem jeho *bheancoran*. Myslela jsem si, že budeme spojeni, když ho uvidím, a že on pozná mne stejně jako já jeho.“

„A místo toho jsi zjistila, že jsi připoutána k divochovi a primitivovi,“ řekl jsem. Ze všech sil jsem se snažil o lehkovážný tón, ale nezabralo to.

Zvedla hlavu a podívala se na mne. Oči měla zamlžené a něžné rty pootevřené. Usmála se. „Já vím, co se s námi děje,“ řekla. „Vzpomínáš si, co je dnes za den?“

Nad tím jsem se musel zamyslet. Den po jarní rovnodennosti jsme s Cullinem přijeli do Honandunu s tou výpravou. Kolik dnů, kolik týdnů od té doby uplynulo? Stalo se toho tolik, že by to stačilo naplnit celý rok. Když jsem ty dny spočítal, až mne zaskočilo zjištění, že to bylo jen jedno roční období. Jedno jediné období.

„Předvečer Beltane,“ řekl jsem překvapeně. „Dnes je předvečer Beltane.“ Předvečer Beltane. Ta jediná noc v roce, kdy se Dualita rozdělí na svou mužskou a ženskou podstatu, aby se spojily ohněm jako muž a žena a požehnaly tak úrodnost polí a plodnost stád. Ta noc, kdy je každá žena bohyní a každý muž bohem.

„Ano,“ řekla. „Myslím na to, co bych dělala, kdybych byla dnes večer doma.“

Věděl jsem, co bych dělal já. Tančil bych mezi ohni s očima upřeným na lehkonohou a bezstarostnou dívku, která si přeje nabídnout mi své víno. Náhlá horkost, která mi zaplavila tváře, nebyla od žáru ohně.

„Co bys dělala, *sheyala*?“ zeptal jsem se a vzápětí si uvědomil, že se dostávám na nebezpečnou půdu.

„Jak v Celi oslavujete Beltane?“

Opřela si bradu o kolena a rukama si je pevněji přitáhla k sobě. „Nejdříve jde procesí od svatyně k dubovému háji, kde už čeká hranice na zapálení,“ řekla tiše. „Pak tančíme kolem ohně.“

„Jenom jeden oheň?“ zeptal jsem se.

Přikývla. „V Tyře to tak není?“

„Ne. My zapalujeme dva a tančíme mezi nimi. Ženy nosí poháry vína a nabízí je těm mužům, které si oblíbily.“

„V Celi medovinu,“ řekla. „Za jeden doušek se platí polibkem.“

„A když nabídneš celý pohár?“

Tiše se rozesmála. „Tráva mezi duby je vždycky tak hebká,“ řekla. „Myslím, že v Tyře musí být stejná.“

„Jo, to je. A ráno ženou děti zvířata na pastvu mezi ohně, všechny koně a dobytek a ovce a kozy, a taky husy a drůbež, aby měla všeho dostatek a rostla.“ Rozesmál jsem se. „A kolem Imbolce se vždy narodí několik Beltanových dětí.“

„My o nich říkáme, že jsou požehnané,“ řekla. „Že to jsou děti, které mohou tvrdit, že jejich otcem je bůh a matkou bohyně.“ Zhluboka se nadechla. „Liam věří, že Kyffenův vnuk je dítětem Beltane.“

„*Sheyala*, berou si ti princové své *bheancoran*?“ Ze záhadných důvodů mi hlas uvázl v hrdle.

„Někteří ano,“ odpověděla. „Kyffen si vzal Demilor.“

„Ty by sis mohla vzít toho prince.“

Zdvihla hlavu a rozpačitě se na mne podívala. „Ano, Kiane,“ řekla. Otočila se zpět a zahleděla se do ohně. „Když ho najdeme. Jestli ho najdeme…“ Její hlas se vytratil do ticha.

19

Když jsme cestovali s výpravou obchodníků, trvalo nám to z Frendoru do Honandunu čtrnáct dní. Teď jsme se sice vyhýbali cestě, jak to jen šlo, ale už na sklonku osmého dne jsme se nacházeli okraji Honandunu. Cullin nás vedl uličkami mimo přístavní hospody, kam jsme obvykle chodívali, k bílé kamenné důstojnosti Ephirova paláce. Ulice byly lemovány přepychovými a drahými domy, obehnanými zdmi, které patřily vysoké šlechtě a dvořanům Isgardu. Do této části města strážci obchodních výprav obvykle příliš nechodili a pravděpodobnost, že nás tu někdo pozná, byla mizivá.

Nakonec Cullin zastavil u hostince, který by byl výrazně nad poměry i takového strážce obchodních výprav, jenž je po dlouhé a namáhavé cestě na jih a zpátky obtížen stříbrem a hodně vysokým příplatkem ve zlatě. Vzal jsem koně do stáje a hodil jsem stájníkovi dva desetiměďáky. Nedůvěřivě třeštil oči na moje šaty, ale mých mincí se na nic neptal.

Hostinec byl třípatrový, postavený z kamene a ze dřeva, střechu neměl doškovou, ale z červených tašek. Křídlová okna byla zasklená, se vzory z růžového, modrého, zeleného a žlutého skla, zasazeného do olověné mřížky, a po stranách visely malované okenice. Vývěsní štít nade dveřmi zobrazoval Ephirovu korunu

probodenou čepelí vyšperkovaného meče a pod nímž byla hladkým písmem nakreslená slova »Meč a koruna«.

Šel jsem dovnitř za Cullinem a Kerri. Většinu stolů v sále obsadili muži a ženy, okázale odění do sametu, hedvábí a kalhot z jemně vydělané kůže. Sál se honosil podlahou z lesklých pálených dlaždic, sestavených do mozaiky, vykládané mosazí a mědí. Služebné, oblečené do vkusných šedobílých šatů, s neposkvrněnou bílou zástěrou, na které byl vyšit motiv meče a koruny, pobíhaly sem a tam mezi stoly, kuchyní i barem a nosily podnosy s jídlem a křišťálovými karafami s vínem a medovinou. Nic tak všedního jako prosté pivo v této místnosti nebylo. Mezi stoly se potuloval zpěvák, který se blýskal, až oči přecházely, brnkal na loutnu a pro pobavení zpíval hostům veselé košilaté písničky, ale jen málo hostů mu věnovalo pozornost.

Mezi stoly se k nám hbitě proplétal hostinský. Bystře nás ohodnotil podle šatů a neměl pro nás ani ten nejmenší úsměv na přivítanou.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptal se opatrně neutrálním hlasem muže, připraveného přivítat i vyhodit. „Možná že bych vám mohl poradit nějaké vhodnější ubytování?“

Kerri na sobě měla své tartanové kalhoty a tuniku, teď sice čisté, ale silně pomačkané. Cullin a já jsme byli v cestovních jezdeckých kožených kalhotech, které jsme si koupili odpoledne předtím v jednom malém městečku. Padly nám celkem dobře, ale o tom, že by snad splňovaly měřítko odívání, stanovené stálými hosty tohoto podniku, nemohlo být ani řeči. Ve srovnání s nimi jsme všichni tři vypadali jako vandráci.

Cullin se vztyčil v plné své výši a začal vyzařovat svou urozenost tak přesvědčivě, jako když sálá horko z pece. „Je tu někde v Honandunu lepší?“ zeptal se a jen tak mimochodem nadzvedl obočí.

Uhlazená blahobytná tvář hostinského zrudla. „Ne,“ ujistil ho zaníceně.

„Pak jsme tedy dorazili na to pravé místo,“ pravil Cullin.

„Jsem Cullin dav Medroch, syn Medrocha dav Kian dav Angrus, Lairda klanu Broche Rhuidh z Tyry.“ Vznešeně pokynul rukou ke Kerri a pak ke mně. „Lady Kerridwen al Jorddyn z rodu prince Kyffena ze Skai a můj syn Kian. Jsme zde, abychom se setkali s

lordem Ephirem, a to ve velmi závažné záležitosti, týkající se vzkazu od mého otce.“

Chování hostinského se jako mávnutím kouzelného proutku změnilo. Najednou byl navýsost uctivý. „Vítám tě, pane,“ řekl. „Jen mi řekni, čeho si žádáš, a všechno bude splněno.“

Cullin se s odporem podíval na svoje šaty. „Nejdříve tři pokoje a pro každého horkou koupel,“ řekl. „Pak já a můj syn využijeme služeb holiče a krejčího.“ Usmál se. „A přepokládám, že pro lady Kerridwen najdeš nějakou komornou, která se dokáže postarat o dámu.“

Kerri otevřela ústa, aby se začala bránit, že nic takového nepotřebuje, ale když jsem ji vzal za paži a ne zrovna jemně stiskl, uklidnila se.

„Jistěže, pane,“ řekl úlisně hostinský. „Mám pro dámu naprosto dokonalou dívku, dobře vychovanou a velmi nevtíravou. A jídlo? Budete jíst raději tady dole nebo vám mám poslat něco dle vaší chuti nahoru?“

„Raději nahoru,“ pravil Cullin. „Cestovali jsme téměř čtrnáct dní. Bylo to nesmírně vyčerpávající.“

„Ovšem pane,“ řekl hostinský. Luskl prsty. Objevili se dva chlapci a chopili se našich sedlových vaků. „Neprodleně pošlu do pokoje dámy Lasu. Chlapci na vás počkají nahoře. Stačí říct a já vám pošlu nahoru jídlo.“

Kerri se zastavila na schodech a podívala se na Cullina. Na tváři jí pohrával náznak úsměvu. „Vedeš si velmi dobře,“ zašeptala.

Cullinův úsměv byl naprosto blažený. „Je to umění,“ řekl nedbale. „Ale já jsem v něm byl dobře vzdělán.“

* * *

Druhý den ráno si Cullin hned po snídani zavolal poslíčka a poslal Ephirovi krátký dopis. Dopoledne dorazil do hostince muž v královské livreji a přinesl pro nás tři zdvořilou pozvánku, abychom se dnes večer dostavili do paláce. Cullin to přijal velmi blahosklonně a uctivě zároveň, pak dráždil celý hostinec tím, že vytrvale požadoval – a bez otázek dostal – všechny služby, abychom byli jaksepatří připraveni a včas.

Za celý svůj život jsem ještě nezažil tak horlivé a horečnaté pobíhaní tolika lidí. Kerri zmizela ve svém pokoji s hejnem komorných a švadlen. Mou suknici a pléd mi vytrhli z ruky a zmizeli s nimi ke krejčímu. Rozvážný švec, který byl poctěn mými botami, dost starý na to, aby mohl být mým dědem, mne posadil na sametem čalouněné křeslo, stojící v mém pokoji, říkal mi „Pane," a sdělil mi, proč jsou pro tyto účely vhodné právě tyto boty a ne jiné.

Odešel až když se na mne vrhl holič se svým pomocníkem. Oholili mne, umyli mi vlasy a pak je zastřihli, úkony, které jsem byl plně schopen si po celý svůj život dělat sám a podvolil jsem se jim jen s nejvyšším odporem. Ale když na mne vytáhli kadeřící želízka, tvrdě jsem se vzepřel a nedovolil jsem, aby se s nimi ke mně přiblížili, navzdory jejich námitkám o tom, co vyžaduje současná móda. Umyli mi vlasy a ty se mi samy nakadeřily. Rozhodně nevyžadovaly žádnou další pozornost dvojice holičů, posedlých módou. Nakonec odešli hořce zklamáni, když jsem je upřímně a opravdově ujistil, že prvního, kdo se těmi prokletými želízky dotkne mé hlavy, vyhodím z okna.

Měl jsem přesně deset minut na to, abych si znovu zapletl cop, a vzápětí už dorazil sluha s čisťounkou a úhledně vyžehlenou suknicí a plédem a přes ruku nesl sněhobílou lněnou košili. S odporem jsem hleděl na nadýchanou záplavu krajek u krku a na zápěstí. Vypadalo to na celoroční práci, pokud bych to měřil tím, co vychází z Gwynniných rukou.

„Opravdu ne," řekl jsem zdrceně.

„Ale ano," řekl Cullin. Právě se objevil ve dveřích. Jak jsem si všiml, on želízkům neunikl. „Jestliže už máme být na královském dvoře za barbary, *ti'rhonai*, pak tedy budeme barbaři opravdu vznešení." Hodil mi znak klanu, zdobenou sponu od plédu a špendlík od sukně, všechno čerstvě vycíděné do vysokého lesku. „Tady máš. Nechali to u mě. Budeš to potřebovat."

„Barbaři," opakoval jsem a podezíravě si měřil košili. „Znamená to, že mám pít víno z karaf a chtivě pošilhávat po dámách?"

„Věřím, že pošilhávání po dámách bude probíhat v rámci dobrých mravů," řekl. „Budeš muset vystupovat s přezíravým pohrdáním."

„Pohrdání mi jde dobře," řekl jsem zadumaně. „Ale pošilhávání je mi milejší."

„Ovšemže,“ řekl. „To nám všem.“ Rozesmál se a nechal mne, ať si dělám, co chci. Zůstal jsem v laskavé péči sluhy.

„Meč ne, pane,“ řekl sluha uctivě, když jsem si nasazoval bandalír. „Ephir nepovoluje v paláci žádné zbraně.“

„To je od něho velmi rozumné,“ zavrčel jsem. Bez meče jsem se cítil tak nějak nahý a bezbranný, ale nechal jsem ho v pokoji.

Ephir pro nás poslal kočár. Lokaj se objevil ve dveřích Koruny a meče, právě když ze schodů majestátně scházela Kerri v záplavě něčeho, co se chvělo jako měsíční paprsky na vodní hladině, vlasy měla stažené z tváře dozadu, spoutané zlatou síťkou s perlami a přes ramena tmavě modrý sametový plášť. Cullin se jí uklonil a nabídl jí rámě. Půvabně sklonila hlavu a jemně, jen konečky prstů, se do něj zavěsila. Kráčel jsem za nimi ven ke kočáru. Cullin a Kerri vypadali bez mečů taky nějak divně. Asi jsme byli příliš dlouho mezi všemožnými lupiči a nepřáteli.

Přijímací sál paláce byl plný lidí. Všechen ten jejich samet, hedvábí, len a jemně vydělaná kůže ve své nákladnosti úspěšně soupeřily s drahocennými tapisériemi a závěsy na zdech, a jejich šperky se v záplavě světla stovek svící blyštily jako křišťál, zlato a stříbro. Jen tak mimochodem jsem si uvědomil, že v Honandunu musí být výrobci a prodejci svící velice bohatí. Heroldi nás ohlásili, ale zdobený trůn u mramorového krbu na vzdáleném konci místnosti byl očividně prázdný. Šumění slov kolem nás na okamžik ustalo a lidé otočili hlavy, aby si nás prohlédli, odhadli naši důležitost a pečlivě uvážili, jaká míra zdvořilosti nám přísluší.

Cullin vstoupil do sálu s Kerri, která opět přijala jeho rámě, a s šarmem a nenuceností, které mohly splňovat i nejnáročnější požadavky na slyšení u jakéhokoli dvora. Z hloučku lidí se oddělil jakýsi muž a s rukama pozdviženýma na pozdrav nám vyšel vstříc. Byl oděn v isgardských tartanových kalhotách, světle šedivé vestě a přes ramena měl plášť zářící červenými, hnědými a modrými barvami. Podvědomě jsem zaznamenal, že jeho krajková pěna u krku a na zápěstích byla mnohem pečlivěji a složitěji vypracovaná než moje nebo Cullinova. Vlasy mu zářily jako leštěný dub a vlnily se mu kolem hlavy v hustých lesklých kadeřích. Jenom cop na

levém spánku a úhledně zastřižené vousy prokvétaly šedinami a prozrazovaly určitou předzvěst stáří.

„Culline, chlapče drahý," zvolal vřele. „Jak jsem přešťasten, že tě opět vidím!"

„Sione, ty starý zvrhlíku," odvětil Cullin s úsměvem. Řádně se objali, a pak Cullin přitáhl dopředu Kerri. „Sione, mám tu čest představit ti lady Kerridwen al Jorddyn z rodu prince Kyffena ze Skai. Lady, Sion dav Turboch, tyrský vyslanec u královského dvora Isgardu."

Sion dav Turboch uchopil Kerriinu ruku, sklonil se nad ní a krátce ji pozvedl ke rtům. „Setkal jsem se již s tvým otcem, lady," řekl a šelmovsky na ni mrkl. „A musím říci, že tak krásnou dceru, jako jsi ty, si snad ani nezasluhuje. Musíš být po paní matce."

Kerri zamumlala něco zdvořilého a usmála se.

Cullin vytáhl do popředí mne. „Sione, toto je…"

„Leydonův chlapec," řekl Sion a změřil si mne ostřížím zrakem. „Měl bych tě asi znát, chlapče. Naposledy jsem tě viděl, když jsi dokázal proběhnout koni pod břichem a nemusel jsi ani sklonit hlavu. Po pravdě řečeno, je to už dávno. Svou matku jsi tehdy vyděsil, že z toho málem zešedivěla."

„Od té doby jsem vyrostl," řekl jsem s úsměvem. Byl tak oslnivý, že by bylo obtížné se neusmát.

„Ano, ovšem, v to jsem také doufal," odpověděl. „Musí to být už téměř dvacet let."

Cullin se usmál a letmo se rozhlédl. „Sione, máme vystavené pověřovací listiny pro všechny ty zvědavé oči?" zeptal se.

Sion se rozesmál. „Ovšem," řekl. „To je také důvod, proč jsem byl vyslán, abych vás přivítal. Ephir v těchto dnech důvěřuje jen málo lidem."

„Dobře činí," řekl Cullin. „A ty jsi jedním z nich…"

„Mám tu čest," pravil přívětivě Sion.

„Než se dal na diplomacii, byl Sion jedním z nejlepších Mistrů meče," řekl Cullin, stále s úsměvem. „Jeho jazyk nebyl vždycky tak uhlazený."

„Protože ty jsi byl velmi umíněný žák a své učitele jsi dohánět k zoufalství," odvětil Sion. „Ale byl jsi jedním z mých nejlepších žáků, ačkoliv to nerad přiznávám, neboť ti tím dávám důvod, aby ses dmul pýchou."

Cullin se na nás zazubil. „Sion má také tu nejlepší síť zvědů a špehů na pevnině," řekl. „Někdy se dokonce svěří i mému otci s tím, co ví."

„Říkám mu jen to, co by měl vědět," řekl Sion, očividně naprosto spokojený sám se sebou. Nabídl Kerri rámě.

„Ephir určil, že se vaše soukromá schůzka bude konat ještě teď, před jídlem, pokud ovšem budete tak laskavi a doprovodíte mne."

„Předpokládám, že už víš, jaké přináším zprávy," řekl Cullin, když jsme se dali do pohybu.

„Zajisté," řekl klidně Sion. „Zajisté, ale podání z první ruky, v tomto případě od vás, je vždycky nejlepší, že?" usmál se na Kerri. „Má drahá, ty zastiňuješ všechny ostatní ženy v této místnosti stejně jako slunce, v jehož světle zaniká světlo svící." Poplácal ji po ruce, kterou se opírala o jeho rámě. „Musíš mi dovolit, abych tě tady provedl, představil tě a přede všemi se tebou pochlubil."

„Opatrně s touto dámou, Sione," řekl pobaveně Cullin. „Je to *bheancoran* a je velmi dobře školená."

Sion pohlédl na Kerri s novým zájmem. „Aha," řekl. Usmál se. „Pak tedy snad pouze společně pojíme a ty budeš ke mně tak laskavá, že na mne budeš zasněně hledět, abys pozvedla pověst jednoho starého znaveného muže."

Už jsme byli téměř u dveří vedle prázdného trůnu, když nás zastavil muž v uniformě důstojníka honandunské stráže. Na ruce, ve které svíral tepaný stříbrný pohár, se blýskaly a třpytily prsteny, ale ty šperky nemohly zastřít zbělalé klouby. Něco však nebylo v pořádku s jeho nosem. Stopy po modřinách a otoku už zmizely a nos se zmenšil, jenom původní tvar doznal určitých změn a poněkud poopravil jeho tak přepečlivě pěstěný zevnějšek. Ten muž mi utkvěl v paměti svým puntičkářsky udržovaným zjevem, ale naprosto přihlouplými obhroublými vtipy. Podíval se na Cullina a přivřené oči se zaleskly zlobou.

„Vypadá to, že se znovu setkáváme," zavrčel. „Nemyslel jsem si, že se odvážíte vrátit do Honandunu tak rychle."

„Jestli tomu dobře rozumím, vy dva jste se už setkali," řekl Sion.

„Nebyli jsme si ovšem představeni," odvětil zdvořile Cullin.

„Aha," řekl Sion a přikývl. „Tergal Milarson, Cullin dav Medroch z Broche Rhuidh. Lady Kerridwen al Jorddyn ze Skai a Kian dav Leydon."

Kerri věnovala důstojníkovi stráže líbezný úsměv. „Ale Sione," zašeptala roztomile. „Proč jsi mi neřekl, že máte v Honandunu tak urostlé muže!" Půvabně vztáhla ruku směrem k důstojníkovi stráže a věnovala mu další ze svých zářivých úsměvů. „Je mi potěšením se s tebou setkat, kapitáne Tergale." Půvabně na něj zamávala dlouhými řasami svých krásných očí.

Tergal se krátce sklonil k její ruce a s úsměvem se zase narovnal. „Jaká škoda, že jsem se nesetkali předtím, než došlo k té politováníhodné události." Krátce se dotkl svého nosu.

„Ale kapitáne," zavrkala Kerri. „Vždyť právě to ti dodává tak zajímavé a tajemné vzezření. Tamten…" pohrdavě mávla rukou směrem ke mně. „Tamten vypadá vedle tebe tak nudně. Tak zoufale nudně, nemyslíš?"

Po hrdle se mi rozlila horkost a stoupala až do tváří. Doufal jsem, že si to Tergal vyloží jako pouhý nezajímavý pokus primitiva zakrýt uraženou ješitnost a ne jako skutečnost, že jsem se málem udusil, jak jsem se snažil nevyprsknout smíchy. Cullin zvedl ruku, protože si potřeboval neprodleně uhladit vousy a skryl tak koutky svých úst. Avšak Sionova hladká zdvořilá tvář se ani nezachvěla.

Tergal se opět usmál. „Jsi tak laskavá, lady," řekl. „Snad mi později prokážeš tu čest a dovolíš mi, abych tě představil svému bratranci Ephirovi."

„Bylo by mi nesmírným potěšením, kapitáne," řekla a znovu zamávala řasami. „Jakmile vyřídíme naši záležitost tady s lordem vyslancem, bude mi ctí se s tebou znovu setkat."

Tergal se uklonil. „Jsem tvým služebníkem, paní," řekl. „Uvidíme se později." Vrhl na Cullina ješitný samolibý pohled horské pumy, která právě úspěšně ukradla vlkovi vypaseného tučného králíka přímo z tlamy, vysekl nám škrobenou poklonu a odešel. Tergala Milarsona jsme neviděli naposledy. Byl zaručeně pomstychtivý a vypadal, že mu jeho rozum stačí právě tak na to, aby byl sdostatek mazaný.

Sion opět nabídl Kerri rámě, sklonil se k ní a přiblížil ústa k jejímu uchu. „Ty koketko," zašeptal právě tak nahlas, aby to zachytily i mé uši. „Šikovně jsi otupila ostří, děvenko." Kerri se na něj jen zářivě usmála.

Opustili jsme přijímací sál a vstoupili do jasně osvětlené síně. Sion se zastavil před mosazí okovanými dveřmi a třikrát zaklepal. „Vstupte," ozvalo se zevnitř.

* * *

Komnata, do které nás Sion zavedl, byla malá a pohodlně, byť prostě, zařízená. Pod oknem stál dřevěný pracovní stůl, nad stolem visela na zdi obrovská mapa pevniny a na ní zřetelně vystupovaly jednotlivé země, vybarvené v různých odstínech: Tyra, světlounce zelená šipka východně od pobřeží, žlutý obdélník Isgardu a nepravidelně rozlezlý Maedun, ve světle svící krvavě rudý. Dosud jsem ještě nikdy tak podrobně zpracovanou mapu neviděl, vyjma snad té, kterou vlastnil můj děd a která visela v jeho osobní pracovně na Broche Rhuidh. Na dřevěné lavici pod oknem ležela kočka svinutá do klubíčka, čisťounkou šedivou srst hladce učesanou, a spala. Očekával jsem, že král bude stavět na odiv honosnější zařízení, podobně jako v přijímací hale, ale toto byla místnost, ve které by klidně mohl sedávat i Cullinův otec, můj děd. Mou představu o muži, který vládl Isgardu, to výrazně změnilo.

Ten muž stál zády k nám, ruce volně sepjaté za zády, a hleděl z okna dolů na náměstí. Na sobě měl prosté šedivé tartanové kalhoty a vestu bez ozdob a byl menší, než jsem přepokládal – nebyl ani o šířku dlaně větší než Kerri. Úzká ramena mu léta schýlila dopředu. Ve světle svící se lesklo růžové temeno hlavy, orámované řídkými šedivými vlasy. Na první pohled nebyl Ephir zrovna postava, která by působila nějakým velkolepým dojmem.

Pak se otočil a tento klamný dojem se rázem rozplynul. Jeho sevřené úzké rty neprozrazovaly vůbec nic, stejně jako vybledlé zelené oči, malé a posazené blízko sebe nad ostře řezaným hřbetem nosu. Oči jasně zářily a leskly se jako stříbrné mince. A stejně jako mince byly prázdné a neproniknutelné a stejně tak neprozrazovaly nic o tom, co si jejich majitel myslí. Ta nahrbená postava byla jen křehkou klamnou slupkou. Nápadný rozpor mezi přijímací komnatou a touto místností, mezi shrbenou postavou a bystrýma pozornýma očima byl překvapující jak pro přátele, tak pro nepřátele.

Sion nás představil, Cullin a já jsme se uklonili, Kerri udělala pukrle a Ephir poděkoval lehkým pohybem hlavy.

„Lorde Ephire," řekl Cullin, „přináším pozdravy od Medrocha dav Kian dav Angrus, jedenáctého Lairda klanu Broche Rhuidh z Tyry, Prvního muže Rady klanů, Strážce Pobřeží zapadajícího slunce, vládce Mlžných ostrovů, Pána Západních útesů a vládce Údolí Bordeny." Tituly plynuly z jeho rtů tak vznosně a lehce, jako by je odříkával denně. Když jsem to zkoušel já, vždycky se mi podařilo nejméně na jednom zaškobrtnout.

„Je to od tvého otce pocta," pronesl Ephir slabým hlasem. „Nečekal jsem od něj, že pošle svého syna. Ale nepochybně jsi mladší syn." Krátce sklouzl pohledem na mne. „Z toho, co se mi doneslo, jsem nabyl dojmu, že jsi nezplodil nikoho, jen tři dcery." V Isgardu se mužnost měřila počtem synů, které muž zplodil. V Tyře jsme měli jiná měřítka.

„Kian je můj adoptivní syn," řekl Cullin, kterého ta skrytá urážka naprosto nevyvedla z míry. „Syn mého bratra Leydona."

„A tak." Ephir zamířil ke křeslu za pracovním stolem. „Prosím, usedněte," řekl a pokynul směrem k dřevěným židlím za stolem. Kočka se protáhla, seskočila z lavice pod oknem, nevšímavě přešla po koberci a vyhoupla se Ephirovi na klín. Zcela samozřejmě předpokládala, že bude vítána a nemýlila se. Ephir pohladil lesklou srst a kočka začala hlasitě příst. „Snad bys mohl být tak laskav a říci mi, jak tvůj otec smýšlí o možnosti spojenectví mezi Isgardem a Tyrou."

Cullin se v křesle opřel. „Je ochoten vyslechnout si více podrobností," řekl. „Pak by uvažoval o možnosti vyjednávat."

Ephir položil ruce na stůl, rozevřel dlaně a roztáhl prsty. „Vyjednávání vyžaduje čas," řekl. „Isgard už má nepřátele na dvou hranicích."

„Má nepřátele i uvnitř," řekl Cullin. „Kdy jsi naposledy mluvil se svým synovcem Balkanem z Frendoru?"

Ve studených kovových očích se cosi zablesklo. „S Balkanem jsem nemluvil už skoro celé jedno roční období," řekl. „Máš o něm nějaké zprávy?"

Hutnými, krátkými větami, pronesenými vyrovnaným, klidným hlasem, mu Cullin sdělil, co jsme viděli ve Frendoru a co vyšlo najevo v Balkanově tvrzi. Když skončil, setrval Ephir dlouhou dobu

v nehybném tichu, jenom nepatrně svraštil čelo a šedivé obočí nad kovovýma očima se stáhlo.

Ephir pohlédl na Siona. „Věděl jsi o tom?“ zeptal se.

„Nějaké zvěsti se mi přirozeně donesly,“ řekl Sion. „Dokud je však Cullin teď nepotvrdil, neměl jsem o tom, co se na Frendoru děje, žádný důkaz.“

Ephir setrval pohledem na Sionovi, ale toho to naprosto nevyvedlo z klidu. Vrtalo mi hlavou, jestli by ho vůbec něco z míry vyvedlo. Nakonec se Ephir vrátil pohledem zpět ke Cullinovi. „Jsem tvým dlužníkem,“ řekl tiše. Opřel si bradu o stářím zkroucený prst a druhou rukou začal nevědomky opět hladit kočičí hřbet. „Tak můj drahý synovec má v úmyslu mne sesadit, že? S tím bychom ovšem měli něco udělat.“ Vstal a rozhořčenou škrábající kočku postavil na podlahu. „Děkuji,“ řekl ještě jednou a pokynul směrem ke dveřím. „Omluvte mne prosím. Mám ještě několik neodkladných záležitostí, které musím vyřídit. Promluvíme si zase zítra a snad začneme připravovat nějaký schůdný plán vzájemné obranné spolupráce mezi Isgardem a Tyrou.“

Když jsme kráčeli síní zpátky do přijímacího sálu, řekl Sion: „Radil bych tvému otci, aby byl při jednání s Ephirem opatrný.“

Cullin se široce usmál. „Velmi opatrný,“ souhlasil. „Tomuto muži věřím ještě méně než laringrasskému hadu.“

Sion se rozesmál.

„Bojoval by s Maeduny do posledního Tyra,“ řekl. „A pak by si mohl s Maeduny sjednat příměří, které by bylo nepochybně výhodnější pro něj. Je to starý lstivý lišák a po celý svůj život vládne Isgardu pevnou rukou. Udělá vždycky to, co je pro Isgard výhodné, bez ohledu na to, co jeho spojenci odsouhlasí a co je to bude stát.“

Pokrčil rameny. „Medroch dav Kian byl však také vždycky kluzký jako oloupaný vrbový proutek a neváhal komukoli nastražil léčku. Na Medrochovu rozvážnost bych spoléhal asi stejně jako na Ephirovu zásadovost.“

Cullin se zastavil u dveří do přijímacího sálu. „Sione, omluvíte nás u Ephira, když zítra nepřijdeme?“ řekl. Pohlédl na Kerri a usmál se. „Máme na severovýchodě jednu naléhavou záležitost, která vyžaduje naši urychlenou přítomnost.“

„Ovšem,“ řekl Sion.

Kerri se rozesmála. „A můžete mne omluvit u toho příjemného kapitána?“ zeptala se. „Obávám se, že mne začíná strašlivě bolet hlava.“ Dotkla se rukou hlavy a půvabně zamávala řasami. „Budu se muset urychleně vrátit do hostince.“

„Kian tě tam může doprovodit,“ řekl Cullin. „Rád bych se tu ještě na chvilku zdržel, abych zjistil, co se na tomto dvoře povídá. Přijdu za vámi za hodinu.“

Nabídl jsem Kerri rámě. „Bude mi potěšením tě doprovodit, lady,“ zašeptal jsem zdvořile. „Ovšem pokud nemáš nic proti tomu, abys byla viděna ve společnosti muže sice příjemného zevnějšku, ale tak zoufale nudného.“

„Nehodlala jsem tím nijak naznačit, že dobře vypadáš,“ odtušila Kerri kajícně a usmála se na mne. „Měla jsem na mysli, že máš dobře vyvinuté svaly a žádný mozek. Svaly samy o sobě ještě hezký zevnějšek nedělají.“ Půvabně na mne zamávala řasami a zavěsila se do mne.

Vyrazili na nás ze stínu, když jsme vystupovali z kočáru. Zrovna když jsem se otočil, abych podal Kerri ruku, uviděl jsem rychlý nenápadný pohyb stranou. Bleskově jsem se otočil, abych jim čelil a zároveň jsem sáhl za levé rameno po meči. Vzápětí jsem si se zoufalstvím uvědomil, že zůstal v mém pokoji v hostinci. Neměl jsem vůbec žádnou zbraň, jen holé ruce.

Napočítal jsem čtyři. Rychle jsem se otočil, beze všech cavyků jsem vrazil Kerri zpátky do kočáru a dřív než stihla něco namítnout, jsem přirazil dveře. „Odvezte ji pryč,“ houkl jsem na vyděšeného kočího. Pohlédl na mne s hrůzou v očích, pak zaječel na koně a práskl bičem. Prudce zabrali a nerovnoměrným klusem vyrazili. Kočár rychle zmizel a já jsem zůstal sám se čtyřmi útočníky.

Stihl jsem ještě vrazit ramenem do břicha muže, který vyskočil zpoza kočáru a srazit ho na dláždění. Pak mne něco udeřilo do hlavy. Ztratil jsem vědomí tak rychle, jako když sfoukne svíci.

20

Bylo mi zle a zvracel jsem.

Zvracel jsem a točila se mi hlava.

Byl jsem celý rozlámaný a strašlivě jsem trpěl. Matně jsem si pamatoval, že bych se mohl sám uzdravit, kdybych chtěl. Mohl bych ty bolesti utišit. Pevný klidný bod. Získat pevnou půdu pod sebou a najít ten klidný bod. Ale tady nebyla žádná pevná půda. Žádný klidný bod. Jen závrať a bolest.

Svět se točil příliš rychle a moje hlava vířila s ním. Točil se příliš rychle a příliš mnoha směry naráz. Byl jsem lapen uprostřed a měl jsem pocit, že se mi hlava rozletí na kusy.

Zvracel jsem, točila se mi hlava a měl jsem závrať.

Svět se začal naklánět, nejprve pomalu, pak rychleji, až se hladká tabule skla v bláznivém, nemožné úhlu sklopila a já jsem cítil, jak kloužu ke kraji. Zoufale jsem se snažil se k ní přitisknout. Nebylo tam nic, čeho bych se chytil.

Sklouzl jsem.

Ležel jsem tváří dolů na něčem, co se houpalo a drkotalo a hlava mi třeštila bodavou bolestí, jako by mi skrz ni prolétávaly střepiny skla. Ústa se mi naplnila pachutí krve, husté krve, která se mi lepila na zuby. Nemohl jsem se ani pohnout, abych zmírnil to bušení v

hlavě, tu pulsující, drásavou bolest. Pomalu a mlhavě jsem si začal uvědomovat, že jsem za zápěstí a kotníky k něčemu připoután a že mne to nutí setrvávat ve skrčené poloze. Ta bolest, která mne drtila a bušila do mne, začala dostávat souvislé obrysy a po hřebenech bolesti klouzalo mé vědomí jako delfín na vlnách. Chvílemi jsem upadal do naprosté otupělosti a s tupou lhostejností jsem čekal, až to kodrcání přestane. Trvalo celou věčnost, než přestalo, a já jsem zůstal viset v rudé mlze, která mi v tu chvíli připadala tak tichá a klidná.

Zdálo se mi, že vidím vrchního dozorce Derga a za ním nejasný stín generálovy postavy. Dergus na mne ukazoval kostnatým prstem, z něhož vycházelo tenké vlákno černé mlhy, oviíjelo se mi kolem hlavy, vnikalo do nosu a do úst, postupovalo mi hrdlem dolů do hrudi a tam se oviíjelo kolem srdce a plic.

Nějaká ruka mne uchopila za vlasy a trhnutím mi zvedla hlavu. Tupě jsem zíral do nehmotné rozmazané tváře, která se vznášela přede mnou v mlze – tváře, která měla na levé straně strašlivou brunátnou jizvu po spálenině a za ní šeredně znetvořené ucho. Ústa se pohybovala a vydávala zvuky, ale já jsem v nich nedokázal najít žádný smysl. Byl to jen neuchopitelný prázdný šum. Zavřel jsem oči.

Bylo ticho a tma a na mém těle nebylo místečka, které by nebylo zraněno, a nejvíce ze všeho utrpěla hlava. Pokaždé, když jsem se nadechl, žebra bouřlivě protestovala proti takovému týrání. Kyčelní kosti mě bolely jako by byly rozdrceny obřím kladivem. V rukou a nohou mi tepala bolest. Ale moje hlava… Ach bohové, moje hlava byla rozpolcena vedví a neobratně spojena dohromady několika tucty podkovářských hřebů.

Zvracel jsem a hlava se mi točila. Ležel jsem na boku a snažil se zjistit, co se mi stalo. Můj mozek zachvátilo bolestivé bušení a zrušilo veškerou schopnost uvažovat. Všechno, co jsem byl schopen si uvědomovat, byla bolest a já jsem byl dosud naživu jen proto, že ani samo peklo nemohlo tak bolet.

Ani bych se neodvážil hádat, jak dlouho jsem tam mohl tak ležet. Postupně začaly do mé paměti v tenkých propletených

nitkách nesouvisle vplouvat vzpomínky – útržky obrazů, beze smyslu a bez souvislostí.

…Kerri v matně lesklé róbě, vlasy propletené perlami a zlatem.

…Cullin ve světle svící, u krku a na zápěstích záplavy krajek, sedící před leštěným pracovním stolem, předkloněný, s vážnou tváří, a malý muž se shrbenými rameny, naslouchající se svraštěným čelem.

…otočení a vztáhnutí ruky po meči, který tam není.

…Drakonova tvář, která na mne cení zuby, plná zášti a nenávisti, brunátné jizvy na jeho hlavě.

…lidé vybíhající ze stínu, nehlučně jako vlci, kteří štvou jelena.

…Ephir z Isgardu, který se otáčí od okna a ukazuje kovově lesklé oči, bystré a pozorné jako oči ještěrky.

…kočár bláznivě rachotící dolů dlážděnou ulicí.

Směsice kousků hlavolamu dětem pro pobavení. Kam každý ten kousek patří? A i kdybych je uměl poskládat dohromady, jak ten obraz, který vytvoří, vysvětlí, proč mám tak strašná a bolestivá zranění?

Ten jediný užitečný závěr, na který jsem přišel, byl, že jsem byl zrazen, a to buď za maedunské zlato, vypsané na mou hlavu, nebo za falské zlato, které dali Mendor a Drakon. A vzhledem k tomu, že to byla Drakonova tvář, která tvrdošíjně pronikala do změti mé mysli, pak by dávalo smysl i to, že jeho zlatem byli zaplaceni ti čtyři hrdlořezové, kteří vyskočili ze stínu. Toto řešení mi poskytlo bezmezné potěšení ze znovunabyté schopnosti myslet. Má hlava mohla být rozpolcena vedví a mohla se otřásat jako kodrcající vůz s jedním kolem hranatým, ale nakonec zase jakž takž pracovala.

Nyní, když už jsem měl přijatelné vysvětlení pro to, co se stalo, vyvstala další otázka, na kterou jsem potřeboval najít odpověď, a to: Kde vlastně jsem? Že *ležím na zemi kdesi v cesmínovém háji* byla jen částečná odpověď. Ale byl jsem ještě vůbec v Honandunu? A jestliže jsem nebyl v Honandunu, tak kde jsem byl, kam mne vlastně odvezli?

Cítil jsem, že jsem při tom pomalém pokulhávání logikou něco důležitého opominul. Trpělivě a houževnatě, jako mnich modlící se růženec, jsem se vracel změtí útržků a hledal jsem v zamotaném klubku nitku, kterou jsem napoprvé přehlédl. Ale neobjevilo se nic

nového. A další přebírání poskytlo stejný výsledek. Ale já jsem věděl, že jsem něco přešel. Něco důležitého.

Možná že Kerri měla přece jen pravdu, když říkala, že jsem přihlouplý…

Kerri!

To poznání mnou projelo jako blesk. V hlavě se mi rozbušilo zděšením.

Zplozenci pekla. Kerri přece byla se mnou, když ti hrdlořezové zaútočili. Pamatoval jsem si, jak ji strkám zpět do kočáru a posílám kočár pryč. Podařilo se kočímu dostat ji mimo nebezpečí? Dokázala najít Cullina a říci mu, co se stalo?

Bohové, až mne píchlo u srdce! Proč jsem tu ležel a svíjel se v pekelných smrtelných křečích, když jsem se mohl uzdravit? Ty rány do hlavy, které jsem dostal od těch hrdlořezů, mi v mozku nadělaly pěkný zmatek. Soustředil jsem se.

Nic se neobjevilo.

Našel jsem jen prázdnotu, pustou prázdnotu tam, kde mělo být to tiché místo. Srdce se mi sevřelo hrůzou a opět na mne sedl děs jako noční můra. Žádný pevný bod. Jen šíleně ztřeštěný rozhoupaný svět, příliš kluzký, než aby se bylo čeho zachytit. Hlava mi třeštila, jako by se měla rozletět na kusy, a nebyl jsem schopen udržet jedinou myšlenku.

To je tím, že máš v hlavě všechno popletené po té ráně, kterou jsi dostal, ujišťoval jsem se a zoufale jsem hledal ticho a klid uprostřed bouře strachu a bolesti, která mne pohlcovala. Zkusil jsem to znovu. A znovu. Ale nebylo tam nic. Nic než neproniknutelná černota, chladná, prázdná, hluboká. Čím více jsem se snažil, tím více prázdnota rostla, až byly její okraje ostré jako řádně nabroušená čepel, která mi měla odřezat maso od kostí.

Nakonec jsem se naprosto vyčerpán vzdal. Teď už to nemělo cenu. Snad později, až budu mít víc síly.

Jak jsem tam ležel, začal jsem si uvědomovat ještě něco podivného, nějakou další, jinou prázdnotu… Ne, spíš ticho. Ticho, které tam předtím nebylo. Nepřítomnost nějakého zvuku, tak důvěrně známého a skutečného, který jsem si neuvědomoval, dokud nezmizel.

To spojení s mečem – a s Kerri – bylo pryč.

Vzbudila mne ostrá řezavá bolest v boku. Tělo se svíjelo v křečích jako losos zasažený harpunou, snažící se uniknout. Ten pohyb opět probudil bolest v hlavě. Pokusil jsem se zvednout ruce a sevřít hlavu v dlaních, abych to bolestivé bušení ukolébal. Ruce jsem měl samou podlitinu, zčernalé zaschlou krví a zápěstí jsem měl spoutaná tlustým koženým řemenem tak pevně, že mi ruce natekly do dvojnásobné velikosti. Pohled na ně mne vyburcoval. Ostražitě jsem zvedl hlavu a rozhlédl se, abych zjistil, proč mne začal bolet bok.

Nade mnou stál Drakon z Mendorova panství na Glaecyně a v divokém úsměvu na mě cenil zuby. Ranní slunce zvýraznilo ohyzdně zkrabatělé jizvy na hlavě do sinale brunátné barvy. Za ním seděli kolem ohníčku čtyři muži a plnýma rukama se cpali chlebem a sýrem. Opodál se popásalo několik koní, pečlivě uvázaných ke kolíkům.

„Takže ses nakonec přece jenom probudil, co?“ řekl jízlivě.

Spustil jsem ruce ke stehnům. Kotníky jsem měl taky svázané. Seděl jsem tam, díval jsem se na něj a nic jsem neříkal.

Široce se usmál. „Věřím, že jsi strávil příjemnou noc.“

„Už jsem zažil příjemnější,“ řekl jsem.

„To tě už brzy přestane trápit,“ řekl. „Ale já tě nezabiju. Z toho strach mít nemusíš.“

Podíval jsem se mu přímo do očí. „Já vím, že ty mne nezabiješ,“ řekl jsem. Pokusil jsem se o úsměv. Alespoň jsem si to myslel. Soudě podle toho, jak jsem měl strnulou, ztuhlou tvář, mohl se výsledek rovnat leda tak široce otevřeným ústům. „Ty se mne neodvážíš zabít.“

Úsměv z jeho tváře zmizel. „Jen jsem ti slíbil, že zemřeš jinak,“ řekl. „Nicméně tu jsou ještě jisté nevyřízené pohledávky z doby, kdy jsi nás na Glaecyně tak náhle opustil. Podle práva může být rozsudek vynesen kdykoliv.“

Žaludek se mi sevřel mrazivým chladem. Moje varlata se scvrkla a pokusila se zalézt co nejhlouběji do těla. Znovu jsem se na něj usmál. „*Qu’resh zith masht’n*,“ vyjádřil jsem se jasně. To byla ta nejhorší urážka, kterou mohl někdo učinit Falovi, nazvat ho

smilníkem rukou, nazvat ho otcem bastarda. I za mnohem menší provokace se vyzývalo na souboj na život a na smrt.

Jeho tvář nabyla jedovatého výrazu a bílého těstovitého vzezření. Ústa se mu sevřela. Nemohl jsem se sice dostat z jeho dosahu, ale mohl jsem otočit hlavu natolik, aby ta rána zasáhla jen tvář a bradu, a ne oči. I když i to stačilo. Hlavou mi jako dlouhá dubová tříska projel výbuch bolesti.

Drakon se odvrátil a zhluboka se nadechl. „Konečně, já po tom všem ještě budu schopen smilnit," zavrčel. „Teď skoro lituju, že nemám doma mezi svými otroky tvoje syny nebo dcery."

Vyplivl jsem plná ústa krve. Pokusil se mne kopnout, ale minul. „Buď rád," řekl jsem. „Nějaký můj syn nebo dcera by ti nakonec mohli oddělat ještě i pravou stranu hlavy tak, jako jsem ti já oddělal levou."

„Lorde Drakone?"

Drakon se prudce otočil a o krok ustoupil. Na okraji cesmínového háje stál nějaký muž. Maedunský voják v černé tunice se znakem Balkanova domu na levé straně hrudi.

„Co je?" zavrčel Drakon.

„Jsme připraveni k odjezdu, lorde," řekl Maedun. Ukázal na mne. „Máme ho zase přivázat k sedlu?"

Drakon pohlédl dolů na mne a zavrtěl hlavou. „Může jet," řekl. „Pojedeme rychleji. Přivažte ho za kotníky ke třmenům. A uvolněte mu pouta na zápěstích, aby se mohl udržet v sedle. Nechci ho nechat, aby spadl a zabil se ještě před tím, než ho dopravíme ke generálovi."

Sedět na koni byla trýznivá muka, ale zdaleka ne tak strašlivá, jako být vezen přehozený přes sedlo jako pytel s jídlem. Nohy mi dočista zmrtvěly, svázanýma rukama jsem nemohl ovládat koně a do ledvin se mi zarývala sedlová hruška. Vrchní dozorce Dergus svíral lano, které jsem měl kolem krku, s očividným potěšením. Ale při bolestech, které mi projížděly celým tělem, nebylo obtížné nevšímat si samolibých a škodolibých pohledů, které na mne přes rameno vrhal.

Každý nádech vyvolal v pohmožděných a potlučených zádech vlny bodavé bolesti. Každé klopýtnutí vyvolalo v hlavě výbuchy

bolesti, vystřelující do očí. Tupá bolest v kyčelní kosti mi bránila pohybovat se do rytmu s koněm. Kolem poledne jsem byl na pokraji zhroucení a snažil jsem se to už jen nějak přežít.

Když jsme v poledne zastavili na jídlo, dal mi jeden z vojáků hrnek vody, ale jinak bylo celkem jasné, že nemají v úmyslu plýtvat jídlem pro muže, který je předurčen k smrti. Po jídle mne opět přivázali na koně a pokračovali jsme v cestě na východ.

Pozdě večer jsme se dostali k nějaké řece. Usoudil jsem, že by to mohla být Shena. Ostře se stáčela na jih a asi dvacet mil od Honandunu, u Trevellinu, ústila do moře. Nepříjemně mne překvapilo zjištění, že jsme se dostali až tak daleko. Musel jsem být v bezvědomí celý den a noc a ještě větší část druhé noci, a ne jen tu jednu noc, jak jsem původně předpokládal.

Krátce před setměním svedl Drakon náš malý spolek z cesty a na břehu řeky jsme rozdělali oheň. Když byla hotova zástěna z křovin, která nás chránila před zvídavými pohledy z cesty, zvedl se Mendor od ohně a šel za svým synem. Pět či šest maedunských vojáků sledovalo, jak se ti dva zdraví, ale nikdo se nepohnul.

Jeden z vojáků mi odvázal kotníky od třmenů a stáhl mne z koně. Nohy jsem skoro ani necítil, jako bych měl místo nich dva nemotorné, necitlivé, oteklé hliněné sloupy, těsně sevřené v botách. Klopýtal jsem a potácel jsem se. Voják mi pomohl dolů k vodě a sdělil mi, že jestli chci, můžu se napít a dát trochu dohromady. Uprostřed řeky se v mohutných vlnách valil silný proud, ale u břehu se voda jen lehce čeřila.

Klesl jsem na kolena a ponořil obě ruce do chladné vody. Byla cítit bahnem a bahenními rostlinami, ale já jsem měl hrdlo tak suché a vyprahlé, že jsem to stěží vnímal a podařilo se mi několikrát se napít z dlaní. Stálo mne hodně úsilí, abych vodu v žaludku udržel. Na chvíli jsem musel zůstat klečet a zhluboka dýchat, dokud bolestivé křeče nevolnosti nepolevily.

Břeh řeky se nalevo i napravo zvedal do výše jednoho metru nad hladinu a přečníval nad řeku. Byl porostlý travinami, nad řekou se nakláněly vrby a jejich větve spadaly až do vody. Tam, kde jsem klečel, se břeh vydrolil do půlkruhové písečné pláže jako by ho někdo vykousl. Nahoře se táhl hustý porost jilmů a olší, obklopený nízkými křovinami. Oheň hořel v malé kotlince poblíž břehu a od cesty ho navíc zakrývala zástěna z křovin.

Můj strážce mne trhnutím postavil na nohy. Už jsem se na nich držel nepatrně lépe a dokonce jsem cítil, jak mám v těsných botách skrčené prsty u nohou. Maedun mne zezadu postrkoval nahoru do mírného svahu zpět k ohni. Nahoře mi kotníky zase svázal, opřel mne o štíhlý kmen jilmu a šel si pro svůj příděl jídla.

O něco později mi jiný voják přinesl skývu černého chleba a proužek tuhého jeleního masa. Hodil mi to do klína a beze slova se vrátil k ohni. Hleděl jsem na chleba a maso. Denní příděl pro otroka. Půl bochníku černého chleba a proužek sušeného masa na den. S odporem jsem jídlo odsunul. Pochyboval jsem, že by můj žaludek byl ochoten něco takového přijmout.

Zavřel jsem oči, opřel se dozadu a zaklonil jsem hlavu, až spočinula na kmeni jilmu. Je to dva dny, co mne chytili? Cullin teď už určitě jde po mých stopách. Určitě obrátil celý Honandun vzhůru nohama, aby mne vypátral. Stejně účinně a snadno obrátil naruby celý hostinec u Meče a koruny. Ani Ephir nemůže jen tak přejít únos vnuka Medrocha dav Kian z Broche Rhuidh, muže téměř tak mocného ve své zemi jako je Ephir v té své.

Na tvář mi padl stín. Otevřel jsem oči a uviděl nad sebou stát Drakona, temný obrys postavy zezadu osvětlené ohněm.

„To jsi tak zpyšněl, že ti nechutná můj chléb?“ zeptal se.

Oči jsem zase zavřel.

„Ta nadutost tě přejde, až překročíme maedunské hranice,“ řekl Drakon. Slyšel jsem šustění jeho kroků v trávě. Maličko jsem pootevřel oči a skrz řasy jsem zaznamenal, že je pořád ještě příliš daleko, než aby mne mohl nakopnout. Ramenem se opíral o strom. „Jestli si myslíš, že si pro tebe tví přátelé přijdou,“ pokračoval, „tak na to zase klidně zapomeň.“

Zvedl jsem hlavu a podíval se na něho. V krutém úsměšku na mne cenil zuby.

„Před osmi lety jsi mi odloudil ženu,“ řekl. „Právě tu, kterou jsem si předem vyhlédl pro sebe. A za to mi teď zaplatíš.“ Široce se usmál a koutky úst se mu zkřivily vztekem. „Ten kočár jsme dostihli. Ani nedojel moc daleko. Ta tvoje holka, co vládne celským mečem, je jako divoká kočka. Ale docela jsme si s ní užili, než jsem jí podřízl krk. Je to sice trochu škoda, ale na druhou stranu nám zase nestála za ty potíže, které bychom s ní měli, kdybychom ji s sebou vláčeli dál.“

Ruce na kolenou se mi zatínaly v pěst, srdce se mi sevřelo a dech mi uvázl v hrdle. Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že lhal, ale věděl jsem, že ne. To spojení s mečem, spojení s Kerri, už nebylo. Bylo pryč už když jsem nabyl vědomí. Řekla, že pouto může být přerušeno jen smrtí. Jestliže bylo pryč, mohla být její smrt jediným důvodem.

„A nepočítej ani s tím, že by tě zachránil tvůj přítel," zavrčel. „Ten tvůj veliký Tyr je taky mrtvý. Tergal vydal příkaz, aby byl zabit, až bude opouštět Ephirův palác. Z okna z druhého patra se míří docela dobře. Doslechl jsem se, že ho šíp zasáhl do páteře přesně tam, kde začíná krk. Jsem si jist, že je mrtvý."

Zvedl jsem hlavu a podíval se na něj. „Pak mi tedy krvavě zaplatíš za tři smrti, Drakone," řekl jsem chraptivě.

Zašklebil se. „Nejsi v takovém postavení, abys mohl plánovat něčí krvavou smrt," řekl a drsně se rozchechtal. „Možná, že zítra večer už nebudu tak unavený a najdu si trochu času na to, abych zjistil, jak dobře ti hoří vlasy. Co myslíš, bude mít plamen stejnou barvu jako ty vlasy?" Dotkl se zohyzděného ucha a usmál se. „Bude to úchvatné, slyšet tě křičet bolestí, tak jako jsem křičel já." Odmlčel se, aby pečlivě zvážil svá další slova. „Pamatuju si, jak strašlivě to bolelo a jsem hrozně zvědavý, jestli si to pamatuju správně. Jo jo, brzo budeš schopen mi to sdělit."

Marně jsem ve svých snech pátral po kopci korunovaném Tancem kamenů a po jakékoli známce po Strážci na kopci. Nenašel jsem nic než mrazivou, mrtvou, vyprahlou krajinu a pod nohama se mi rozpadala na popel spálená tráva. Ohořelé kmeny stromů smutně zvedaly mrtvé větve v úpěnlivé bezmocné prosbě k nelítostné obloze, zatažené mračny popele, bezbarvé a pusté jako ztracená naděje. Nekonečně dlouho jsem kráčel po zemi pokryté solí a byl jsem široko daleko to jediné, co se ještě hýbalo. Kolem mne se vznášela dusivá oblaka suchého popele, který jsem rozvířil. Tady nebyla žádná pomoc a ani žádná naděje na pomoc. Duše se mi svírala smutkem a beznadějí a pomalu umírala jako ten kraj.

Probudil mne měsíc probleskující mezi stromy. Přes slzy jsem viděl jen rozmazané šmouhy. Měsíc byl olemován stříbřitým

třpytem, který prozářil i vláhu mých očí. Tehdy, když zemřela Rossah, jsem nemohl uronit ani slzu, dokud neskončil celý dlouhý den. Můj zármutek nad Cullinovou smrtí vyžadoval více než jen pláč. I ponížení Kerri a její smrt v rukou maedunských žoldáků volalo po pomstě. Ležel jsem schoulený v bolestech, které mi působila má zranění, třásl jsem se horečkou a plakal, až nakonec i slzy vyschly. Žádnou útěchou pro mne nebylo ani vědomí, že je tu Sion dav Turboch, aby Cullina doprovodil *domů*, i když nebylo nikoho, kdo by ještě kdy mohl doprovodit mne; nebylo už nikoho, kdo by pro mne provedl poslední obřad.

Měsíc mi stál přímo nad hlavou. Rukama jsem se vytáhl do sedu a opřel se o jilm. V ohništi zůstaly jen doutnající žhavé uhlíky. Kolem ohně porůznu nehybně ležely beztvaré obrysy postav zachumlaných v pláštích a dekách. Do nočního ticha se rozléhalo hluboké chrápání tvrdě spících.

Muž, který měl hlídku, seděl několik metrů ode mne, zády se opíral o strom, hlava mu spadla dolů a bradou se opíral o prsa. Ruce mu ochable ležely na kolenou. Nějakou chvíli jsem se na něj díval. Nehýbal se.

Jak jsem tam ležel a naslouchal zvukům noci, spícím mužům a tekoucí vodě, pomalu se mi v hlavě z horečky a zoufalství rodil plán. Zřetelně se mi vybavil obraz generála ve Frendoru, jak klečí u vykuchaného těla. V paměti se mi vynořovaly i další vzpomínky – smrtelné výkřiky naříkajících mužů, týraných bolestí, které Mendorovi strážní v ohradě pro ovce vykastrovali a nechali je tam ležet ve špíně a svíjet se v bolestech.

Nenechám je, aby mi to udělali. Pro všech sedm bohů a bohyň, tohle mi neudělají. Můžu být zraněný a nemocný, ale své zaryté umíněnosti se nevzdám.

Pomalu, opatrně jsem zkoušel svá chodidla. Už jsem s nimi mohl v botách dokonce pohnout. Ruce jsem měl naprosto necitlivé a prsty oteklé tak, že bych nebyl schopen rozvázat uzly řemenů, kterými jsem měl spoutané kotníky. Nemohl jsem chodit a nemohl jsem jet na koni – to byla až ta poslední možnost pokusu o útěk, kterou bych si vybral. Byla dost nebezpečná. Nemohl jsem to přežít, ale kdybych při pokusu o útěk zemřel, provedl bych tak alespoň polovinu svého záměru, připravil bych Drakona o potěšení z mého utrpení a generála o užitek, který by mou smrtí získal.

Otočil jsem se na břicho a podíval se na muže, který měl hlídku. Stále se ještě nepohnul. Pomalu a bolestivě jsem se se svázanýma rukama a nohama posouval kupředu, krčil jsem se a natahoval jako píďalka.

V trávě za mnou něco zašustilo. „Tento způsob plížení ti docela sluší," řekl Drakonův hlas, plný pobavené škodolibosti. „Měl jsem s tebou už dost trpělivosti a ta je nyní u konce."

Na všech čtyřech jsem se otočil a za sebou jsem v měsíčním světle uviděl jeho obrysy. Bledé světlo měsíce se odráželo od dýky, kterou svíral v pravé ruce. Vykročil ke mně a v tu chvíli ve mně vybuchla všechna ta nashromážděná zuřivost, všechna ta bolest a všech ten zármutek a spojily se do chladného tvrdého vzteku. Moje tělo se napjalo jako pružina. Vyčkával jsem až udělá ten poslední krok, který mi ho přiblíží na dosah.

Pevně sevřel rukojeť dýky v pěsti a vrhl se na mne. Přitáhl jsem nohy k sobě a vykopl jsem. Jednou nohou jsem ho zasáhl do kyčelní kosti. Otřásl mnou prudký náraz. Druhou nohou jsem se zabořil hluboko do měkkého břicha. Zaječel. Jeho výkřik probudil muže u ohně. Slyšel jsem jejich výkřiky, kterými mu odpovídali.

V zoufalství jsem se kutálel blíž ke břehu řeky. Najednou mne cosi srazilo a přišpendlilo k zemi tak jistě a pevně jako bych byl zasažen šípem. Nebyl jsem ani na délku paže od kraje břehu, jenže jsem se nemohl ani pohnout. Sotva jsem popadal dech a srdce jsem měl sevřené jako v kleštích. Mezi stromy vyběhl Dergus a postavil se nade mne. Zuby cenil jako vlk. Mendor se zastavil, aby pomohl Drakonovi na nohy.

„Už ho držím," poznamenal Dergus. „Srazil jsem ho k zemi. Teď už se ani nehne."

Drakon se plnou vahou těla opíral o otce a kulhal blíž. Rozmáchl se nohou a ze všech sil mne nakopl do kyčelní kosti. Nemohl jsem ani vydechnout, abych zařval bolestí.

„Zabiju ho," řval Drakon. „Zabiju toho bastarda…"

„Nezabiješ," řekl Mendor a stáhl ho zpět. „Ještě ne."

„Podívej, co mi udělal," zuřil Drakon a vzteky prskal. „Zabiju ho…"

„Ještě na něj budeš mít dost času," řekl Mendor. „Pojď."

Dergus se sklonil a položil mi ruku na hlavu. „Teď už žádné potíže dělat nebude," řekl.

Zvedal se mi žadulek a cítil jsem, že se vzdaluji. Z velké dálky jsem sledoval, jak Mendor odvádí Drakona k ohni. Ten pocit tíhy mne opustil a já jsem se zhluboka a s bolestí nadechl. Když jsem se pokusil pohnout, shledal jsem, že nemohu.

Nacházel jsem se mimo své tělo. Zjistil jsem, co mi Dergus provedl, ale nebyl jsem schopen s tím něco udělat. Dva strážní mne odtáhli k ohni a jediné, co jsem mohl udělat, bylo zavřít oči a spát.

Pět dní jsme jeli na východ, plochou rovinatou krajinou bez pahorků a dokonce i bez stromů. Nekonečně daleko před námi se jako tenká rovná nitka táhl obzor. Pod kopyty koní šustila tráva spálená slunečním žárem, ze které se jako oblaka kouře zvedala mračna hmyzu. Tu a tam jsem zahlédl malou farmu schoulenou ve stínu stromů na břehu řeky, jediné vody na této nekonečné pláni.

Po všechny ty dny jsem se stále vznášel v tom podivném, netečném stavu odtržení od skutečnosti, s pocitem, že mám hlavu ovinutou vlnou. Podlitiny na prsou a na bocích postupně mizely, jejich barva se měnila z barvy přezrálého lilku přes ošklivě šafránovou do zelené a nakonec vybledly úplně. Když polevily bolesti, byla jízda na koni snesitelnější a dělalo mi menší potíže vyhovět rytmu koňského kroku. Pouta na zápěstí mi uvolnili, takže už jsem neměl ruce tak oteklé. Jel jsem mezi dvěma maedunskými strážci; jeden měl ke svému sedlu přivázané lano, na němž vedl mého koně a druhý jel za mnou a držel provaz, který jsem měl na krku jako oprátku. Tato řeč byla více než jasná. Kdybych se jen pokusil o útěk, zlomilo by mi to vaz tak snadno jako zločinci na šibenici, i když jsem pro ně neznamenal větší nebezpečí, než nějaký králík, který v husté trávě prchá zpod koňských kopyt.

V čele naší malé výpravy jeli Mendor, Drakon a Dergus a nasadili dost ostré tempo. Jeli jsme od rozbřesku do západu slunce a ujeli jsme přes deset mil denně.

Dopoledne šestého dne jsem na severním obzoru uviděl první nezřetelné obrysy hor. Rýsovaly se jako nízký okraj mraku, který se na východě vytrácí do prázdna, ale celkem jasně vyznačovaly jižní hranice Tyry. Byli jsme necelých patnáct mil severovýchodně od Isgardu, od trojmezí Isgardu, Tyry a Maedunu, a necelé tři míle od

Maedunu. Na okamžik se mi srdce sevřelo touhou, ale ten kratičký záblesk vzpomínek odezněl stejně rychle jako přišel.

Krátce po poledni zabočili Mendor a Drakon ostře na jih. O hodinu později jsme vyjeli na ujetou cestu a pokračovali po ní dál podél řeky. Břeh lemovaly silné vzpřímené kmeny stromů a u vody bylo trochu chladněji.

Projeli jsme zákrutem cesty a před námi se vynořily zdi osamělé usedlosti. Když jsme se blížili, vrata se otevřela. Vjeli jsme dovnitř a s kovovým třesknutím za námi zase pevně zaklapla. Mendor, Drakon a Dergus sesedli z koní. Otěže hodili sluhům, kteří si už pro ně běželi. S netečnou lhostejností jsem zaznamenal lorda Balkana, jak sestupuje po širokém schodišti na dvůr a míří k nim. Připouštím, že moje naděje, že nepřežil požár Frendoru, když se jiným podařilo uniknout, byly přehnané.

Jeden z maedunských vojáků přeřízl pouta, kterými jsem měl přivázané kotníky ke třmenům, a stáhl mne dolů z koně.

Sotva jsem došlápl na zem, klopýtl jsem a voják za mnou tvrdě škubnul lanem, které jsem měl kolem krku. Poslušně a trpně jsem se nechal odvést.

Poprvé od té doby, co mne Dregus na břehu řeky srazil, jsem měl čistou, jasnou hlavu. Hodili mne do malé plesnivé páchnoucí cely. Pomalu jsem se vracel do skutečnosti, netečná lhostejnost, ve které jsem se dosud vznášel, se postupně vytrácela. Neměl jsem žádnou možnost, jak zjistit, kolik času uplynulo. Malá štěrbina místo okna, stěží větší než na šířku dlaně, propouštěla jen nejasný náznak světla a vzdálený zvuk tekoucí vody.

Do ticha ostře a hlasitě zaznělo zaskřípaní klíče, otáčejícího se v zámku ve dveřích. Zůstal jsem sedět schoulený u zdi v rohu, opřený o vlhkou kamennou zeď a jen jsem zvedl hlavu, abych se podíval. Těžké dveře se se skřípěním pomalu otevřely. Mezi nimi se v oslepující záři zapadajícího slunce rýsovala postava muže. Nějakou chvíli mi trvalo, než jsem poznal Drakona. Za ním stáli dva strážní.

Namáhavě jsem se postavil a zády se opřel o vlhkou kamennou zeď. Už jsem si ani nepamatoval, kdy mi naposledy dali jídlo nebo vodu. Hlava se mi točila a byl jsem na dně svých sil. Stěží jsem se držel na nohou, třásly se pode mnou jako čerstvě narozenému

hříběti. Drakon popošel o dva kroky do cely. Všiml jsem si, že trochu kulhá, ale nepocítil jsem ani to nejmenší zadostiučinění.

„V Maedunu mají takový zajímavý zvyk," řekl.

Jeho hlas zněl nějak rozmazaně, jako by byl opilý. „Vypalují svým otrokům na tvář a na prsa znamení. Ve Falinoru jsme to nikdy nedělali, protože si myslíme, že zohyzděný otrok má menší cenu. Ale Balkan tady má prvotřídního kováře. Vyrobil pro mne překrásné vypalovací želízko na cejchování, se znakem mého domu."

Neřekl jsem nic. Všechen svůj dech a sílu jsem potřeboval na to, abych se udržel na nohou.

„Nemohu se rozhodnout, jestli tě mám ocejchovat předtím nebo potom, co tě předám do rukou vrchního honáka." V jeho hlase zaznělo předstírané přemítání i výsměch zároveň.

Pokusil jsem se odpovědět, ale zkroutil mne křečovitý záchvat kašle. Pomalu jsem se narovnal, zalapal jsem po dechu a podíval se na něj. „Myslím, že já to za tebe nevyřeším," řekl jsem s předstíraným klidem. Byl jsem pevně rozhodnut, že mu neudělám tu radost a nenechám se dohnat k zuřivosti.

„V tom s tebou souhlasím. Nicméně je to zajímavá otázka." Tiše se pochechtával. „V ohradě pro ovce už na tebe čekají," řekl. „A já už se té příjemné zábavy nemohu dočkat."

„Ať tu tvou černou duši pohltí peklo, Drakone," zachraptěl jsem tiše. Kameny zdi mne studily a byly slizké jako rybí šupiny. Žaludek mi sevřel chladný vztek. „Posledním dechem, ještě než mne generál zabije, tě prokleju. Mám magii. Magii, kterou chce generál. Té kletbě nemůžeš uniknout. Už jsi někdy viděl umírat muže, na kterého byla uvalena kletba, Drakone?"

Drakon uskočil a zbledl jako křída. Ukázal na stráže za sebou. „Svažte mu ruce," řekl jim. „A pak ho vezměte s sebou."

Poslední paprsky večerního slunce mne po tak dlouhé době strávené v temné cele oslepovaly, ale čerstvý vzduch mne probral a já jsem se cítil o trochu lépe. Když mne však strážní táhli mezi sebou, klidně jsem si dovolil klopýtat a vrávorat.

Provedli mne malými vrátky ve zdi, mezi dvěma strážnými ozbrojenými luky, kteří stáli ve střehu po obou stranách vrátek. Před námi stál na břehu řeky dlouhý, nízký, otevřený přístřešek, obrácený k ohradě, obehnané kolem dokola dřevěnými plaňkami.

Ohrada byla prázdná, až na jednoho muže, oblečeného jen v kožených kalhotách a kožené zástěře, která mu sahala od kolen až po prsa. Bezostyšně a lhostejně nás pozoroval, jak procházíme vrátky a vycházíme na louku.

Jediný přístup do ovčí ohrady byl těsně u přístřešku, blízko břehu. Cestička byla úzká a aby mne strážní mohli držet za paže, museli jít trávou. Už jsme byli skoro u ohrady, když strážný, který byl blíž břehu, zakopl o něco v trávě a rozplácnul se přímo na obličej.

Při pádu uvolnil sevření, ale ještě předtím mne stačil vytrhnout druhému strážnému. Druhý strážný poděšeně vykřikl a sklonil se k tomu, který se válel na zemi.

Na chviličku jsem zůstal zmateně stát na cestičce, jenom na kratičký okamžik, než můj mozek pochopil, že jsem volný. Byl jsem necelých pět kroků od břehu řeky. Otočil jsem se a těžkopádně se rozběhl. Zaslechl jsem jakýsi svist, jako když nějaké zvíře proklouzne suchou trávou, a pak mne něco zasáhlo do ramene. Špička šípu pronikla košilí a zasáhla mne přesně pod klíční kostí.

Jak jsem padal, zoufale jsem sebou ještě hodil směrem ke břehu. A pak už jsem jenom mumlal modlitby ke všem sedmi bohům a bohyním a letěl jsem přímo po hlavě do řeky. Poslední, co jsem slyšel, než jsem dopadl do vody, byly Drakonovy nesouvislé výkřiky, kterými vztekle a rozzuřeně nařizoval strážným, aby se vrhli do řeky za mnou.

Prudce jsem dopadl do studené vody. Vyrazilo mi to dech a hladina se nade mnou zavřela. Spolykal jsem asi půl litru bahnité vody a dusil jsem se kašlem. Pak jsem se převrátil na záda a pokusil se udržet tvář na hladině. Vzduch, který zůstal ve špinavé košili a plédu, mi trochu pomohl, ale dlouho to nevydrželo.

Váhavě a opatrně jsem v sobě hledal tu uzdravující sílu a chvěl se strachem, že ji nenajdu. Našel jsem v sobě jen rozlehlou chladnou prázdnotu a roztřeseně jsem se stáhl zpět.

Proud mne rychle unášel podél břehu lemovaného stromy na západ do moře. Bojoval jsem jen o to, abych udržel tvář nad vlnami divoké vody. Ležel jsem ve vodě na zádech a díval se na hvězdy, které se pomalu, jedna po druhé, objevovaly na černé obloze. Ze stromů podél řeky se staly jen tmavé černé stíny rýsující se proti

slábnoucím červánkům. Pohybovaly se neuvěřitelně rychle. Nevěděl jsem, že proud je tak prudký.

Pak jsem se zachytil v široké zátočině. Řeka se mnou zatočila jako se spadlým listem na podzim. Když jsem se z posledních sil snažil postavit, mé tělo narazilo na něco tvrdého a nepoddajného. Mrtvý strom, napůl potopený pod hladinou, holý kmen, až na několik ostrých pahýlů po větvích. Jeden z nich se mi bolestivě zaryl do hrudi a zachytil mne. Bojoval jsem ze všech sil, abych se osvobodil, ale proud se mnou mrštil tak, až jsem narazil ramenem na tvrdé dřevo kmene a zlomil jsem šíp. Ramenem mi projela prudká bolest a ztratil jsem vědomí.

21

Zíral jsem přímo do tváře toho nejpodivnějšího strašidla, které jsem kdy viděl. Kolem ostře řezané tváře trčely rozježené prošedivělé vlasy. Vypadal jako stříbrný severský sýček, hustě obrostlý zimním peřím. Pod bílým naježeným obočím zvědavě zářily živé, černé, hluboko posazené oči, plné horlivého zájmu. Kolem očí neměl žádné vrásky. Byl tu jakýsi podivuhodný rozpor mezi mládím a věkovitostí, rozpor mezi jasnýma živýma očima a svatozáří rozježených prošedivělých vlasů. V houštině zvlněných vousů zářil široký kolozubý úsměv. Z jednoho ucha visela zubatá lebka jakéhosi maličkého hlodavce, napůl skrytá za divokou kšticí. Chvilku jsem na něj užasle civěl, pak jsem pokrčil rameny, zavřel oči a doufal, že je to jen další noční můra a že rychle zmizí a nechá mne v klidu zemřít. Druhou možností bylo, že jsem v pekle, které by mne mohlo docela klidně nechat na pokoji s tím, že mám dostatek vlastních muk a útrap.

To strašidlo se vesele zachichotalo. „Jen ty oči zase otevřou, mladý muži," řeklo. „Já nejsem žádný pekelný přízrak, který je přichází odnést. Já jsem jen starý Jeriad. Starý blázen Jeriad, tak mi říkají. Téměř neškodný, tak to říkají."

Oči jsem zase otevřel. S pocitem, že jsem se vrátil do stavu lhostejné netečnosti, jsem zjistil, že tvář nezmizela a dokonce se ani

nezměnila. Nijak zvlášť zvědavě jsem se rozhlédl kolem. Ležel jsem na hromadě kapradí, podestlaný i přikrytý nepříliš čistými kožešinami a kůžemi, v polokruhové místnosti, mezi zdmi z holých, neomítnutých kamenů. Odněkud sem dopadalo matné světlo. Osamělá louče, která stěží blikala a vydávala víc kouře než světla, vrhala po celé místnosti mihotavé stíny.

Ten podivný muž dřepěl na udusané podlaze u mého prostého lůžka. Na sobě měl jakýsi hábit z vydělané jelenice, který ho zakrýval od krku ke kotníkům a ponechával odhalené jen paže. Ty paže byly kost a kůže, tenké jako březové proutky. Byly zvadlé a sešlé věkem a odpovídaly rozježeným prošedivělým, místy ještě černým vlasům, ale silně odporovaly mladistvé tváři.

Snažil se mi podstrčit hrubý kameninový hrnek, ze kterého se mírně kouřilo.

„Vypijou to, chlapče," řekl a opět se zachichotal. „Hořké je to jako smrtelný hřích i sama smrt, ale probere jich to zase k životu." S překvapivou silou mi nakonec vrazil hrnek do ruky a netrpělivě pokýval hlavou, když jsem ho zvedl k ústům. „Vypijou to. Jen to vypijou. Není to nic než kořen pámelníku, kůra vrby a oddenek puškvorce."

Na zkoušku jsem si jednou loknul. Měl pravdu. Pachuť bahnité vody byla příšerná. Tvář se mi zkřivila odporem. Pokusil jsem se hrnek vrátit.

„No no," naléhal a tlačil mi ho zpět. „Pijou, pijou. Ztratili hodně krve z toho ramene. Tohle jim pomůže vytvořit novou."

Zadržel jsem dech a hodil to do sebe jedním lokem. Především jsem se snažil prohnat to co nejrychleji ústy, abych se vyhnul pachuti. Žaludek se mi žalostně sevřel, když tam nápoj dorazil takhle naráz. Lapal jsem po dechu, ale udržel jsem tu nechutnou záležitost uvnitř a lehl jsem si zase zpátky na kožešiny.

Stařík radostí spráskl ruce a hrnek si ode mne zase vzal. „Hodný chlapec. Hodný chlapec. Když to udržejí uvnitř, tak to rychle zabere a dodá jim to života. Brzo jim bude líp, však uvidějí." Postavil hrnek stranou a dřepl si vedle, hlavu nakloněnou na stranu jako pták a pátravě, s neskrývanou zvědavostí, si mne prohlížel. „Jsou docela veliký," řekl s potěšením. „Docela veliký, opravdu. Musel jsem jich vytáhnout z řeky v poslední chvíli, chlapče. Řeka mi tu a tam posílá dary, ale ještě nikdy nic jako jich. Špatně se s nimi zacházelo,

mladý muži. Týrali je. Jsou na útěku před Ephirovými strážci, že? Jsou to pekelní ohaři, to tedy ano, a starý Ephir je ten nejpekelnější z nich."

Nestačil jsem jeho zmatenou samomluvu pořádně sledovat. Měl jsem z toho závrať. Ten stařík se zazubil a natáhl se, aby mne poplácal po rameni. A jak se mne ta sukovitá ruka dotkla, tak jsem si teprve všiml, že mám na rameni přiložen obklad z listů a trávy, ovázaný pruhem látky utrženým z lemu mé košile. Rameno mne už ani trochu nebolelo. A nebolel ani můj hrudník. Ani moje hlava. Ať už to byl kdokoli, rozhodně se vyznal v Uzdravování.

„V tom nápoji je taky mák, chlapče," řekl. „Utišuje bolest a uspává. Potřebujou spánek, aby se uzdravili. Tak, a teď budou spát. Se starým bláznem Jeriadem budou v bezpečí. Budou v bezpečí."

Věřil jsem mu. Oči se mi samy zavřely a já jsem upadl do hlubokého spánku.

Klečel jsem se skloněnou hlavou uprostřed spálené krajiny. Kolem nosu a úst se mi lepil popel. Do kolen se mi zarývaly žhavé uhlíky. Moje krev, na bezbarvé zemi křiklavě rudá, slepovala uhlíky a popel do malých hrudek, které se na dotek drolily. Slyšel jsem vítr, který jsem necítil. Sténal a kvílel a honil po šedivé obloze mračna popele, jako by prohánět dešťové mraky.

Tohle byl sen mého soka. To z jeho ruky a z temnoty, kterou s sebou nesl, povstaly ty závěje popele a žhavých uhlíků. Vtáhl mne sem proti mé vůli, stejně jako mne Strážce na kopci vtáhl do své vlastní snové krajiny. A já jsem neměl sílu jim vzdorovat.

S každým dusivým nadechnutím mi projela hrudníkem drásavá bolest. S každým úderem srdce mi krev naléhavě zabušila ve spáncích. Můj nepřítel byl blízko a já jsem musel uprchnout. S každým úderem srdce byl blíž a já jsem nemohl dopustit, aby mne našel. Neměl jsem ani meč, ani žádnou jinou zbraň. Tady, v té mrtvé, spálené krajině, mne mohl zabít tak snadno jako když vydechne a já jsem neměl žádnou možnost, jak se mu postavit.

Vrávoravě jsem se postavil na nohy. Z toho úsilí se mi zatočila hlava, ale přinutil jsem se klopýtat dopředu. Kolem nohou mi vířil popel, brodil jsem se v něm až po kotníky. Celé moje tělo trýznila bolest. Každou nohu jsem musel nejprve vytáhnout a zbavit

nalepeného popele a uhlíků, a pak jsem musel přimět svaly, aby pohnuly nohou dopředu. Krok za krokem jsem se pomalu, bolestivě vlekl. Příliš pomalu. Příliš pomalu. Už po několika tuctech krocích jsem byl naprosto vyčerpaný. Ale musel jsem jít dál. Musel jsem. Byl za mnou a vítr roznášel jeho zlověstný smích, zvonící vítězstvím. Rozvzlykal jsem se nad tou marností a porážkou a padl jsem zase na kolena.

Vítr přinesl další zvuk, slabý a sladký jako pramínek chladné čisté vody ve vyprahlé pustině. Ženský hlas? V blouznění, vyčerpání a bolesti jsem slyšel, jak volá mé jméno. Naslouchal jsem, ani jsem nedýchal, soustředil jsem se jen na ten zvuk.

Ano! Ženský hlas. Kerriin hlas! A volal mne. Volal mé jméno.

Promnul jsem si zarudlé oči slepené prachem. Neviděl jsem nic než pustou, šedivou, bezútěšnou zem. Pokusil jsem se na ni zavolat, ale popel mi slepil hrdlo a nedokázal jsem ze sebe vypravit ani zachraptění.

„Tady jsem," *křičel jsem v duchu.* „Tady jsem, sheyala!" *Ale pouto mezi námi se neobnovilo.*

A můj sok byl už skoro nade mnou.

Hodil jsem hlavou dozadu a otevřel ústa, abych ho vyzval, abych na něj alespoň vykřikl. Nevyšel však žádný zvuk. Hrdlo mi naplnil popel, zadusil můj hlas a dusil mne tak, že jsem se nemohl ani nadechnout.

Probudil jsem se s vědomím, že Cullin je mrtev. Zaplavila mne vlna žalu a ztráty. Cullin a Kerri. Oba jsou pryč. Ta záležitost s Mendorem a Drakonem se jich netýkala, ale zemřeli kvůli tomu a já jsem zůstal naživu. Nějakým rozmarem či žertem bohů jsem zůstal naživu, vytažen z řeky pološíleným stařík em. Vskutku jsem si nepamatoval, že bych se z pařátů toho mrtvého stromu nějak osvobodil sám. Vypadalo dost neuvěřitelně, že by mne ten starý muž mohl vyprostit bez cizí pomoci. Ale kdybych se nenapíchl na ten ostrý pahýl, díky kterému mi zůstala hlava nad vodou, nepochybně bych se byl utopil. Možná, že byl starý blázen Jeriad silnější a čipernější než vypadal.

Byl jsem mu zavázán za svůj život. Ať už ho na břeh řeky přivedlo cokoliv, dlužil jsem mu poděkování a dlužil jsem mu svůj život.

A Drakonovi a Mendorovi jsem dlužil smrt – a to trojitou. Tento dluh bude splacen. A brzy.

Do polokruhové místnosti vstoupil starý Jeriad a v ruce nesl párek stažených králíků. „Ach, hleďme na nich," zvolal šťastně. „Hleďme na nich. Chlapče. Probudili se a tváře už jim zase zčervenaly. Už nejsou polomrtví a skoro utopení, jako když jsem jich vytáhl z řeky. Ten nápoj vždycky zabere. Vždycky. Mají hlad?"

„Jo, strašlivý hlad," připustil jsem.

Zachichotal se. „Mladý muž není nic jiného než chuť k jídlu na pochodu," řekl. „Pamatuji si to. Pamatuji si to dobře." Zatřásl králíky. „Tihle se budou hned péct. Tamhle máme čerstvou zeleninu a chléb. Akorát tak pro nich. Musejí zesílit. A uzdravit se. Počkají tady. Jídlo bude hned. Jen tady počkají." Zmizel za kůží, která tu sloužila místo dveří. Za chviličku byl zpátky i s hrnkem, který mi nesmlouvavě nutil. Když jsem ho s odporem odstrkoval, neboť jsem měl ještě v živé paměti tu příšernou pachuť poslední břečky, kterou mi dal, pobaveně se zachichotal. „To je jen voda, chlapče," řekl. „Jen sladká voda z mého vlastního pramene. Vypijou to. Oni to potřebujou. Vypijou to. Vypijou to."

Poděkoval jsem mu a hrnek jsem si vzal. Dřepl si vedle mne, jednou rukou se opřel o udusanou zem mezi nohama, aby udržel rovnováhu, a pozorně si mne prohlížel. „Ztratili někoho," řekl zničehonic. Přitiskl mi na prsa, těsně pod hrudní kost, zkroucený prst. „Je v nich temnota, chlapče. Temnota. Ta není jejich vlastní, nemůžou za to, ale je tam. Střetli se s nimi, že? S těmi černokněžníky?" potřásl hlavou. „Jsou krutí a zlí, takoví jsou, chlapče. Krutí a zlí." Přes tvář mu přelétl ztrápený výraz. „Oni teď vylézají. Pátrají všude po řece, proti proudu i po proudu a prohledávají i louky kolem. Hledají pečlivě. Oni starého blázna Jeriada nevidí, ale on vidí je. Právě odešli. Odešli nahoru proti proudu." Naklonil hlavu na stranu a upřel na mne pátravý pronikavý pohled. „Hledají snad jich, chlapče?"

„Řek' bych, že jo," odpověděl jsem. Popsal jsem mu Mendora a Drakona. Netrpělivě přikývl.

„Jo, jo chlapče," řekl. „Ti dva a ten jejich černokněžník. Krutí a zlí, takoví jsou. Tak ti po nich jdou, co?"

„Zabili muže, který mi byl jediným otcem, kterého jsem kdy znal," řekl jsem. „Mého přítele a muže z mého rodu. A zabili také mladou ženu, která mne požádala o pomoc."

„Podlí a zlí," zanaříkal. „Já je znám. Podlí jsou, všichni."

Pohlédl jsem na něj. Černé oči, prameny půlnoční černě mezi nažloutle prošedivělými vlasy. „Vždyť ty sám jsi Maedun," vyhrkl jsem v náhlém záblesku poznání.

Odmítavě mávnul rukou a důrazně zavrtěl hlavou. „Ne, ne," vychrlil. „Já nejsem nic. Jen starý blázen Jeriad. Kdysi jsem byl Maedun. Parchant – tak mi říkali. Nejsem z nich. Nemám z nich nic. Ne, ne." Černé oči se zaleskly. „Moje matka byla Celanka. Oni znají Celi, chlapče? Kdysi to byla Nemeara. Teď je to Celi. Znají Fairský ostrov?"

„Slyšel jsem o něm," řekl jsem chraptivě.

„Má matka měla magii," řekl důvěrně. „Celskou magii. Něco přešlo i na mne. Ale nestačí to. Ne, není jí dostatek. Kdybych tak dostal hodně celské magie, zahnal bych toho černokněžníka."

Vyjeveně jsem se na něj podíval a chlad mi sevřel útroby. Viděl jsem kolem očí hladkou kůži bez vrásek a stejně hladké čelo a vystouplé lícní kosti. Ostatně, vždyť to vůbec nemusí být starý muž. Ale bohové, přece mu určitě není dvacet sedm. Určitě není jen o tři roky starší než já.

Rukou si přihladil vlasy. Vycítil, co jsem odhalil, a potěšeně se zachichotal. „Magie," řekl mi. „To dělá magie, chlapče. Magie. On se mi ji pokusil vzít, ten černokněžník. On se pokusil, ale já jsem ho přelstil. Pálil mne, to dělal. I jich pálili. Říkají, že to mám v hlavě popletené, že jsem se z toho pomátl na rozumu. Ale já jsem naživu a ostatní jsou mrtví a on mne teď nemůže najít. Ne, on si myslí, že starý Jeriad je mrtvý." Zamrkal a vítězoslavně se zasmál. „My ho z toho omylu vyvádět nebudeme, že ne?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Ovšem, že ne," řekl jsem. „Vyprávěj mi o své matce, Jeriade."

„Byla Celanka," řekl a rozesmál se. „Také zemřela. Zemřela před patnácti lety. A tak jim unikla, to udělala." Najednou vyskočil. „Králíci už budou hotoví," poznamenal. „Mají hlad?" A odběhl.

Pokusil jsem se utřídit si zmatené myšlenky. Jeriad a princ? Bohové, na prince nevypadá ani trochu. A dvacet sedm? Nemůže být tak mladý. Určitě není Kerriiným ztraceným princátkem. Ale jeho matka byla Celanka a má magii. Ztratil jsem meč, ale vedl mne snad ještě? Vede mne k tomuhle zjevení? K Jeriadovi?

Ach, Kerri, pomyslel jsem si nešťastně. *Kerri, myslím, že jsem našel to tvé ztracené princátko, jenže on vypadá tak směšně. Moc se omlouvám,* sheyala. *Ale co s ním mám dělat? A co vůbec teď vlastně mám dělat?*

* * *

Přinesl mi do malé místnosti v mělkém košíku jídlo a k tomu džbán čerstvé vody. Jedl s dravým soustředěním divokého zvířete a nepřipustil žádné řeči. Nesoustředil jsem se o nic méně než on. To prosté jídlo bylo vynikající a já jsem byl dost hladový na to, abych to dokázal plně ocenit.

Když jsme se dostali zhruba do poloviny jídla, zaslechl jsem slabé, ale zřetelné cinknutí kovu o kámen a tiché odfrknutí koně. Ztuhl jsem. Jeriad se široce usmál na králičí kýtu a nezúčastněně pokračoval v jejím obírání. Jenom vykoukl zpod rozčepýřených vlasů, černé oči se zableskly a připomněly mi jestřába, který snaží očima proniknout skrz houští.

Opět jsem zaslechl cinknutí koňského kopyta o kámen. Zůstal jsem nehybně sedět, sotva jsem dýchal a čekal jsem, až se za kamennou zdí ozve výkřik radostného zjištění. Ale výkřik nepřicházel a Jeriadův úsměv se ještě rozšířil.

Za okamžik naklonil hlavu na stranu a pozorně naslouchal. „Jsou pryč," oznámil klidně. „Hledají jich ze všech sil, chlapče. Ale teď už jsou pryč."

„Proč se nepodívali dovnitř?" zeptal jsem se. Udivilo mne to a zmátlo, ale uklidnil jsem se. Pak jsem se zachvěl. „Používáš magii?"

„Magii?" Zařval smíchy. Byl očividně potěšen. I vousy se mu zvlnily nelíčeným veselím. „Ne, ne. To není žádná magie, chlapče. Ukážu jim zítra, jo, zítra. Zítra po poledni, jestli se budou cítit

lépe.“ Zabodl do mne ten vychytralý ostříží zrak. „A možná mi budou vyprávět, proč pochopové toho černokněžníka hledají mladého tyrského šlechtice, co říkají?“

„Povím ti to hned,“ řekl jsem. „Jmenuji se Kian dav Leydon ti’Cullin.“ Mé jméno na něho očividně neudělalo žádný dojem. Ani jsem to neočekával, ale hostiteli se sluší říci své jméno. „Ti dva muži venku jsou dva falšti šlechtici, moji nepřátelé. Ostatní jsou maedunští žoldáci. Jsou to muži generála Hakkara.“

Přikývl. „Ano, ten černokněžník. S tím už jsem měl co do činění. Strašný člověk. Srdce má černé jako své jméno. Pokusil se mi vzít mou magii.“ Svraštil čelo, a pak se mazaně usmál. „Ale neuspěl. Neuspěl. Starý Jeriad ho přelstil. Proč loví jich?“

A tak jsem mu vyprávěl celý ten příběh, včetně toho, jak mi Drakon s neskrývanou škodolibostí sdělil, že Cullin je mrtev a jak zemřela Kerri. Jeriad pozorně naslouchal, ani jednou mne nepřerušil, jen tu a tam přikývl. Celou dobu mi upíral do tváře pozorný, napjatý zrak. Když jsem skončil, zjistil jsem, že mám tak zaťaté pěsti, až mi nehty vyryly do dlaní krvavé půlměsíčky.

„Jsou to zlé časy,“ řekl a potřásl hlavou. „Jsou to těžké a hrozivé časy.“ Ukázal na jídlo v mém klíně. „Jedí, chlapče. To jídlo je dobré. Do posledního drobečku.“

Podíval jsem se na napůl snězené jídlo. Dočista mne přešla chuť. „Nějak mne přešel hlad,“ řekl jsem omluvně. „Je mi to líto. Je to dobré, ale…“

Posměšně si odfrkl. „A jak si myslejí, že se uzdraví, když nebudou jíst?“ zeptal se.

„Je mi to líto,“ opakoval jsem.

Vyskočil a popadl ten malý košík. „Budou tak laskaví a snědí to k snídani. Tak,“ řekl vesele. Položil mi ruku na čelo. „Teď budou spát,“ řekl tiše. „Spánek je také dobrý.“

Víčka jsem měl najednou tak těžká, že jsem je nemohl udržet otevřená. Proti své vůli jsem začal upadat do spánku. Odněkud z velké dálky ke mně ještě doléhal jeho hlas.

„I jiní jich hledají, chlapče. Nejen pochopové toho černokněžníka. Přijdou jich hledat i jiní.“

Druhý den odpoledne mi Jeriad vyměnil obvaz na rameni a prohlásil, že jsem natolik zdravý, abych mohl na chvíli vstát. Rána už se začínala zacelovat a zdálo se, že se docela dobře hojí. Neviděl jsem na ní žádné známky zánětu a kůže byla na dotek chladná a zdravá.

Když mi ošetřil rameno, přinesl mi šaty. Boty byly suché, ale ztvrdlé jako sušené jelení maso. Košile byla zmačkaná, ale čistá, a vespod měla utržený lem, který použil na obvaz mého ramene. Ještě stále se pyšnila záplavou krajek u krku a na zápěstí, ale krajky byly už dávno potrhané a roztřepené. Suknice a pléd byly v trochu lepším stavu. Vyspravil mi díry, jak nejlépe uměl, nitěmi, které vytáhl z lemu plédu. Pravidelný tartanový vzor získal těmito opravami trochu nesouměrnosti. Byl jsem však dalek toho, abych si na to stěžoval.

Rychle jsem se oblékl a snažil jsem se mu poděkovat, ale on se jen radostně pochichtával a nad mými vroucně vyjádřenými díky jen mávl rukou. Když jsem mu chtěl věnovat sponu na pléd, nejprve se podrážděně podíval na ni, a pak na mne.

„Na co by starému bláznu Jeriadovi bylo něco takového?“ zeptal se. „Nepotřebuju takové tretky.“ Pokynul mi. „Jdou sem. Jdou sem. Ukážu jim, proč ti proklatí jezdci starého blázna Jeriada nikdy nenajdou. Jdou sem.“

Odhrnul kůži na dveřích a vyšel ven. Podržel ji odhrnutou pro mne a opět mi pokynul. Prošel jsem za ním další polokruhovou místností. Tahle byla z poloviny plná jen tak volně naházených kamenů. Několik stop od otvoru vedlo podél mírného oblouku zdi točité kamenné schodiště. Stupně byly rozbité a rozpraskané. V polovině ohybu se pod schodištěm otvírala rozpukaná zarostlá klenba. Musel jsem se sklonit, abych mohl nahlédnout do otvoru.

Objevila se přírodní komnata, se zdmi z hrubých neopracovaných kamenů. Podlahu pokrýval písek bílý jako sníh. Slyšel jsem ozvěnu vody pomalu odkapávající kdesi daleko vzadu v jeskyni. Několik metrů od vchodu plápolal oheň a kouř se zvolna táhl dozadu do jeskyně. To vysvětlovalo část mého dotazu z minulé noci. Drakon a Mendorovi muži nemohli cítit oheň, protože kouř se dávno předtím rozptýlil vysoko ve vzduchu.

Bylo to velmi chytře provedeno, pokud si někdo nepřál být objeven.

Jeriad mne zatahal za paži a vybízel mne, abychom podzemní komnatu opustili. Vyběhl po schodech nahoru a nahoře se zastavil, aby na mne počkal. Opatrně jsem ho následoval. Nestál jsem na nohou ještě příliš jistě, mnohem méně, než bych si přál, a na rozbitých schodech jsem si musel dávat pozor.

Když jsem dorazil nahoru, s úžasem jsem se rozhlédl. Stál jsem u rozvalin zdí, které kdysi byly věží. Za mnou se do výše dvou vzrostlých mužů tyčil holý kámen, vysoký trojstěnný kamenný jehlan, vyrůstající přímo ze země jako rozbitý zub. Přímo přede mnou byla další sesutá hromada kamenů. Jeriad je přelezl a s širokým úsměvem na tváři mne vybízel, abych šel za ním.

Trochu méně hbitěji než on jsem vylezl na hromadu kamenů a shledal jsem, že stojím na troskách něčeho, co kdysi bývalo hlavní místností věže. Těžko se však nyní dalo rozeznat, jak vlastně vypadala. Až na jednu část zdi u schodů se celá věž sesula na jednu hromadu, pokrytou hustým porostem kapradí, mechu a divokých lesních květin. Když jsem se otočil, tak jsem vchod do podzemí neviděl, ačkoliv jsem věděl, kde je. Všechno, co bylo vidět, byla jen hromada kamenů. Hra světel a stínů ho dokonale skryla.

„Vidějí?“ smál se vítězoslavně Jeriad. „Vidějí? Starý blázen Jeriad je mnohem chytřejší, než si oni myslí.“

Rozesmál jsem se. „Není zase takový blázen,“ řekl jsem. Někde z dálky k nám doléhal zvuk vody, řítící se peřejemi mezi úzkými břehy. Na Sheně bylo jen jedno místo, o kterém jsem věděl, kde voda vřela, kypěla a vířila přes skalnaté peřeje a srázy – Pagliolova brána. Byl jsem zase zpátky v Isgardu. Řeka mne odnesla dobrých pět mil od maedunských hranic. Dobře mi posloužila.

Obrátil jsem se zpět k Jeriadovi. „Brzy budu muset odejít,“ oznámil jsem mu.

„Ještě ne,“ řekl a potřásl hlavou. „Ne, ještě ne. Nejprve se musejí pořádně uzdravit. Dva dny. Možná tři. Pak půjdou. Teď ještě ne.“

Přikývl jsem. „Ne, teď ještě ne,“ souhlasil jsem. „Ale brzy. Musím si rozmyslet, kam půjdu a co udělám.“

„Dva dny,“ řekl a pozvedl odpovídající počet prstů. „Tři.“ Zvedl se další prst. Pokrčil rameny. „Pak uvidějí. Teď musejí odpočívat a léčit se.“

Znovu jsem přikývl. „Teď budu odpočívat a léčit se. A děkuju.“ *Odpočívat a léčit se.* Přemýšlel jsem. Už jen ta malá vycházka na čerstvý vzduch mne unavila. Nechtěl jsem si to připustit, ale potřeboval jsem čas, abych zesílil, než se pustím za Mendorem a Drakonem. A než si rozmyslím, co udělám, jestli toto podivné ptačí stvoření je skutečně tím ztraceným Kerriiným princátkem. „Možná bys mi mohl vyprávět o své matce.“

Usmál se na mne. „Možná že bych mohl,“ souhlasil. „Teď jdou a odpočinou si.“

A jak to dořekl, zaplavila mne únava. Byl jsem unavenější, než jsem si myslel.

Šedivá obloha. Nánosy šedivého popele.

Otočil jsem hlavu a ochraptěle jsem vykřikl. „Ne! Ne, nemůžeš mne donutit, abych sem přicházel. Tvá magie mne tu neudrží.“ Napjal jsem veškeré úsilí a snažil jsem se vymanit z pasti, ve které jsem byl.

Pak jsem ji uviděl. Temnou mlhu na vzdáleném obzoru. Zachvátila mne úzkost. Přicházel a šířil před sebou temnotu jako mrak rozprostírá stín. Otočil jsem se, abych se dal na útěk, a uslyšel jsem jeho smích.

„Nemůžeš mi uniknout.“ Jeho hlas zaduněl všude kolem mne, jako když uhodí hrom. „Teď jsem silnější než ty.“

„Ne!“ vykřikl jsem a snažil jsem se probojovat hustými lepivými vrstvami popele. „Já jsem tě oslabil. Nemáš žádnou moc.“

Jeho smích se mi duněl hlavou. „Tak se zastav a postav se mi, Tyre. Zastav se a vyzkoušej moji moc.“

Nohy i ruce mi zdřevěněly. Ztěžkly a odmítaly mne poslouchat. Ohlédl jsem se přes rameno a srdce se mi sevřelo hrůzou. Temnota už zaplavila přes polovinu země za mnou. Potácel jsem se popelem. Natahovala po mně chapadla, snažila se zachytit moje nohy, které skřípaly a vrzaly jako loď, když narazí na útes.

„Jsi unavenější než já, Tyre,“ zaburácel jeho hlas. Uprostřed temnoty zářily černé planoucí oči. „Otoč se. Otoč se a pohlédni do tváře své smrti.“

Zvedl jsem obě ruce nad hlavu. „Ne!“ vykřikl jsem. „Ty mne nedostaneš. Nenechám tě…“

„Nemáš na vybranou…“

Chapadlo husté lepkavé mlhy se vysunulo a obtočilo se mi kolem krku. Vzplanul jsem bolestí a horečkou jako smolná pochodeň.

22

Těžce jsem oddechoval a házel jsem sebou ve spánku tak, až mne to samotného probudilo. Vedle lůžka klečel Jeriad a jeho ruka jemně spočívala na mém čele. Lapal jsem po dechu a třásl se hrůzou. Srdce mi bilo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Na čele mi vyrazil ledový pot a proudem mi stékal do očí, po tvářích a po hrdle. Kožešiny pode mnou byly nepříjemně kluzké a promáčené.

„To je ta temnota, kterou do nich vložili, chlapče," šeptal mi tiše Jeriad. „To je jen ta temnota. Teď už jsou v bezpečí. Jsou v bezpečí u starého Jeriada. Odpočinou si. Jen si teď odpočinou."

Padl jsem zpátky do propocených kožešin. Dýchal jsem už o trochu klidněji a srdce už nebušilo tak divoce. Jeriad odtáhl ruku z mého čela.

„To je ta temnota, která jich odnáší na ta ďáblova místa, když spějí," řekl tiše. „To ta temnota, chlapče. Já nejsem dost dobrý uzdravovatel, abych ji zahnal."

„Temnota?" opakoval jsem tupě. Vzpomněl jsem si, že se o ní zmínil už předtím, krátce poté, co jsem se poprvé probudil. Nebo to bylo až podruhé? Myšlení mne vyčerpávalo. Měl jsem pocit, jako bych měl hlavu prázdnou a vycpanou vlnou. Pak jsem si vzpomněl, jak jsem se snažil najít to tiché uzdravující místo uvnitř sebe a našel

jsem jen holou a pustou prázdnotu, jen černé bezedné hlubiny pekla. Bylo to snad to, co měl na mysli? „Jaká temnota?“

„Černokněžník,“ řekl. „Ten pekelný černokněžník. Oni ji tam dali, do nich, hluboko dovnitř, chlapče. Starý Jeriad na to nemá, aby ji z nich vyřízl. Je zapuštěná silněji, než aby nad ní jeho ubohá magie mohla zvítězit.“

„Dergus,“ zamumlal jsem. „Dergus ji tam dal. A já už nemám ani ten meč. Ten by mi teď pomohl.“ Kde jen můj meč teď mohl být? Měl ho snad generál? A Kerriin? Otřásl jsem se. Dvě celské Runové čepele v rukou muže, jako je generál. Je možné, že by si tu magii dokázal podřídit?

Jeriad chvíli štrachal někde za sebou, pak se otočil zpátky ke mně a podával mi kouřící hrnek. „Vypijou to, chlapče,“ řekl. Zazubil se. „Ne, to není ten strašný. Tento je sladký a hojivý. Uleví v bolesti.“ Vtiskl mi hrnek do rukou. „Pijou hned. Pomáhá to udržet temnotu v jejích mezích. Pijou, a já budu střežit jejich spánek.“

„Je tam venku?“ zeptal jsem se. „Ten černokněžník? Ten generál? Je teď tam venku?“

„Ne, chlapče. Ne. Ale sedí si uprostřed své temnoty jako pavouk ve své pavučině a čeká, až jich to vtáhne dovnitř. Jako pavouk. Pokaždé, když s ním bojujou, chlapče, tak jich to oslabí. Ale jeho to oslabí také. Také ho to oslabí. Prosej Dualitu, chlapče, aby jim dala sílu.“ Poplácal mne po rameni. „Budu na stráži. Nevezme jim jejich magii.“

„Já nemám magii,“ zamumlal jsem. „Žádnou magii.“

„Spějí, chlapče, spějí…“

„Proč to pro mne děláš, Jeriade?“ zeptal jsem se. Bojoval jsem, abych udržel oči otevřené. „Proč?“

Zachichotal se. „Jeden Tyr za mne kdysi bojoval,“ řekl. „Jeriad splácí svůj dluh a splácí ho rád.“

Po těle se mi pomalu rozlévala těžká malátnost. Jeriad v poslední chvíli zachytil hrnek, který mi vypadl z rukou. Bál jsem se znovu usnout. Můj nepřítel mne očekával, číhal na můj spánek a ten Strážce na kopci mi řekl, že když zemřu v krajině snů, zemřu i ve skutečném světě. Oči se mi klížily. Nedokázal jsem je udržet otevřené. Nevěděl jsem, jestli to bylo tím Jeriadovým lektvarem nebo tou temnotou, kterou jsem měl v sobě a která mne táhla zpět do krajiny snů. Ale opět jsem usnul.

Za tu noc mne můj nepřítel třikrát vtáhl do zničené pusté krajiny jeho snu. A třikrát mne Jeriadova sukovitá ruka na mém čele přivolala zpátky, třikrát jsem se probudil a unikl. Když mne potřetí vytáhl zpět z hrůzyplného šedivého místa a já jsem se potřetí vzbudil s vytřeštěnýma očima a stěží jsem lapal po dechu, bylo už ráno. Klečel u mého lůžka, vyčerpaný a šedivý jako jeho vlasy a vousy, hluboko zapadlé oči se mu leskly horečkou.

„Roste," zamumlal podrážděně. „Ta temnota v nich roste. Ten černý sice slábne, ale oni zrovínka tak. Brzy bude temnota příliš silná, příliš silná, než abych jich dokázal přivolat zpět."

Zachvátila mne horečka. Rty jsem měl suché a rozpukané a ruce se mi třásly tak, že jsem nemohl udržet ani hrnek vody, který mi dával. Přidržoval mi hrnek u úst, abych se mohl napít. Byl jsem mu vděčný. Když mi dal vypít další dávku svého příšerného lektvaru z kořene pámelníku, kůry vrby a oddenku puškvorce, stěží jsem tu chuť zaznamenal.

Upadl jsem do neklidného spánku. S příchodem úsvitu to vypadalo, že můj nepřítel ztratil moc vtahovat mne do své krajiny snů. Ale spánek mi rušily jiné útržky snů. Nesouvislé obrazy Kerriina meče, jasně zářícího, když v Honandunu bojovala po mém boku. Cullinova tvář prozářená radostí, když poprvé držel svou nejmladší dceru. Kerriiny vlasy, jak se stříbřitě třpytí ve svitu měsíce. Cullin, jak trpělivě učí nešikovného, sotva odrostlého chlapce zacházet s mečem. Rozesmátý Cullin, kterému slunce barví vlasy do barvy mědi. Sny o síních na Broche Rhuidh, ověšených tmavými jedlovými větvemi na znamení smutku.

Jednou jsem se vzbudil a uvědomil si, že se nade mnou sklání Jeriad a rukou mne víská ve vlasech. Chviličku jsem na něj tupě zíral, nevěděl jsem, kdo to je a proč tam klečí a ostřížím zrakem mi hledí do tváře. Rameno mi zachvátila palčivá bolest a cítil jsem odporně páchnoucí hnis v ráně. Hlava mi třeštila a všechno bylo rozmazané. Všechny svaly a všechny klouby hryzala strašlivá úporná bolest. Neměl jsem už žádnou sílu. Už jsem neměl žádné vnitřní útočiště, žádné bezpečné místo, žádný klidný střed. Utápěl jsem se v bolestech a v nejhlubší ryzí slabosti. Odvrátil jsem hlavu, abych unikl tomu divému ostřížímu zraku, který se na mne upíral.

V hrozivě jasném okamžiku prozření jsem si najednou uvědomil, že umírám, a přijal jsem toto poznání s úlevou. V pomyšlení na smrt nebyl žádný strach, jen příslib klidu a konce bolesti a utrpení.

„Nech mne v klidu zemřít," blábolil jsem. Jak jsem pohnul rty, popraskaly ještě víc a začaly krvácet.

„Ne, chlapče," řekl vroucně. Uchopil mou hlavu do dlaní a otočil ji tváří k sobě. „Ne. Oni se uzdravujou, chlapče. Uzdravujou, říkám jim. To je jen tím černým zaklínáním, že si myslejí, že je to jinak. Musejí bojovat. Musejí nad tou temnotou zvítězit."

Jeho hlas zněl dutě, jako by se odrážel od stěn. Byl daleko. Byl nekonečně vzdálen. Byl to jen šum, který neměl žádný význam. Podrážděně jsem zachrčel a netrpělivě jsem se pokusil od sebe Jeriada odstrčit.

Popadl mne za ramena a zatřásl se mnou tak tvrdě, že mi se před očima udělaly mžitky a vlasy mi sklouzly do obličeje. Oči mne pálily a trochu mne to probralo. Zíral jsem mu do tváře. Pod střapatou čupřinou šedivých vlasů se blýskaly divoké oči. Zuřivě na mne cenil zuby a vrčel.

„Přece mi tu nezemřou, klacek jeden tyrský," řval. „Tuhle noc zvládnou a tentokrát vyhrajou. Vyhrajou, Kiane dav Leydon ti'Cullin. Vyhrajou."

Zavřel jsem oči, dokud se místnost nepřestala točit a pak jsem se na něj znovu podíval.

„Vyhrajou," mumlal. „Jo, vyhrajou…"

Sen. Halucinace. Skutečnost. Šílenství. To všechno bylo jen šílenství. Zmítal jsem se ve vlnách moře šílenství. Všechno kolem mne i ve mně vřelo a vířilo. Nebyla žádná hranice mezi skutečností, snem a šílenstvím. Vlny mne vrhaly na zrádná úskalí, která mohla být skálou špičatou jako dýka nebo jen sněhovou závějí.

Jeriad mi sňal obvazy z ramene a já jsem v hrůze zíral na otevřenou zhnisanou ránu. V tu chvíli na okrajích zčernala a mou paží se začala šířit hniloba a rozklad, zachvátila hruď a zahryzla se mi do srdce. Vykřikl jsem a Jeriad se jen zachichotal.

Znovu a znovu dopadaly vrbové pruty na záda chlapce, který klečel před vrchním štolbou, zápěstí přivázaná ke kruhu na uvazování koní u stání. A znovu a znovu se vrchnímu štolbovi napínaly svaly pod kůží, lesklou potem. S každým úderem jen zasyčel: „Vzpurný. Umíněný. Tvrdohlavý…“

Chlapci zbělely klouby na zaťatých pěstích a svaly na čelisti mu naběhly, jak zatínal zuby, aby mu přes sevřené rty neunikl výkřik bolesti. Byl pevně rozhodnut neposkytnout vrchnímu štolbovi a mladému lordu, který dychtivě přihlížel, ani to sebemenší uspokojení z toho, že by ho slyšeli naříkat.

Generál klečel s rukama ponořenýma hluboko do útrob ležícího spoutaného muže, který se na zemi před ním svíjel ve smrtelných křečích. Kolem rukou se mu ovíjela hustá těžká černá mlha. Ten muž na zemi měl Cullinovu tvář.

* * *

Jeriad klečel vedle mne a přikládal mi na čelo mokrý chladný šátek. Sklonil se nade mnou a ke rtům mi přiložil hrnek s chladnou vodu, abych si alespoň po kapkách svlažil hrdlo. „Tyrové jsou zatvrzelí,“ šeptal. „Bojují…“

Kerri stála, pěsti pevně opřené v bok, bradu bojovně vysunutou, nos těsně u mé tváře. „Ty jsi ten nejzatvrzelejší mezek, který se kdy zvedl na dvě nohy, aby vypadal jako člověk,“ řvala.

Rozchechtal jsem se. „No tak ti teda díky, *sheyala*,“ řekl jsem.

Ležel jsem přivázaný, s roztaženýma rukama a nohama, nahý, ve špinavé rozbahněné ovčí ohradě, nade mnou stál Drakon a v rukou svíral špínou pokryté ulepené kleště. S ďábelským výrazem děsivého nadšení se nade mne sklonil.

Cullin dřepěl ve slámě pro koně a zubil se na mne. „Muži s rudými vlasy, jako máme my, bývají někdy dost zatvrzelí,“ říkal. „Děláme si, co chceme.“

Žena s vlasy jako sluneční a měsíční záře stála vedle poníka a čistila malého chlapce od prachu. „Musíš ho ovládnout svou vůlí, ty můj malý jezdče," říkala a oprašovala ho. „Když budeš pevně rozhodnutý, tak ho zvládneš."

Světlo pochodně, problikávající noční tmou, vrhalo hluboké mihotavé stíny na Jeriadovu tvář. Seděl vedle mne se zkříženýma nohama, pod naježeným šedivým obočím se blýskaly dvě jasné oči. Pomalu, ztěžka vstával. „Přivedu je, chlapče," říkal. „Uvidějí. Přivedu jim je."

„Nenechávej mne s ním samotného," prosil jsem.

„Na mne je to moc silné, chlapče," řekl. „Moje magie je příliš ubohá a nestačí na to." Odhrnul závěs na dveřích a vyklouzl ven. Zmizel a já jsem zůstal sám.

S každým namáhavým krokem se zvedala mračna popele, vnikala mi do nosu, ucpávala mi ústa, lepila se mi v hrdle. Nad hlavou mi visela těžká, nehybná, pochmurná obloha. V kalném světle nemělo nic svůj stín, ani já, ani zkroucené ohořelé stromy, které jsem tu a tam na své marné bezcílné pouti míjel.

Vyprahlou pustinou náhle jako úder hromu zahřměl jeho smích. Na ramena mi těžce dosedl olověný plášť beznaděje a zoufalství. Kolena se pode mnou podlamovala a pomalu jsem klesal do popele a žhavých škvarků. Pořád ještě jsem se snažil udržet na nohou a z posledních sil jsem se otočil. Stál daleko za mnou, na vrcholu malého pahorku, černý stín v temné mlze. Vysoko před sebou držel svůj, který pohlcoval i ty poslední zbytky kalného světla a šířil svou vlastní temnotu. Oči mu jasně planuly, jediné jiskřičky světla v temnotě kolem něj.

Zaplavila mne vlna slabosti. Zvedl jsem ruku, abych udržel rovnováhu, a pod prsty jsem ucítil strom. S překvapením jsem na něj pohlédl. Byl to jen slaboučký stromeček, nic víc než ohořelý kmínek, rozčísnutý na třísky až ke kořenům. Nebylo to nic, o co bych se mohl opřít. Ale ucítil jsem pod rukou něco pevného a tvrdého.

A potom, když jsem se otočil, abych se na svého soka podíval, někde hluboko ve mně se zažehla slabounká jiskřička vzteku. Její skrovné světélko blikalo křehce a mdle, téměř přehlušeno temnotou, ale žilo. Sevřel jsem ohořelý kmínek pevně v rukou a soustředil se.

Pro všechny bohy, ne. Nevzdám se tak lehce. Ani Myšák se nevzdal, a to měl snad ještě horší vyhlídky.

Zakroutil jsem tím křehkým kmínkem a trhl jsem. Byl rozštípnutý až ke kořenům a šel celkem snadno ven. Stoupl jsem si na něj a ulomil vršek i s větvemi. Zůstal mi rovný pahýl bez větví, dlouhý asi jako moje paže. Zkusil jsem, co vydrží. Ohořelé dřevo se mi drolilo v dlani, ale kmínek se nezlomil.

Můj sok se pomalu blížil. Kráčel naprosto samozřejmě, bez sebemenší opatrnosti, jako muž, který si ještě na chvíli odpírá to potěšení, na něž tak dlouho čekal. Usmíval se.

„Jak chatrná zbraň," řekl. Zamával mečem. „Opravdu si myslíš si, že taková haluz zastaví tohle?" Ze špičky meče krátce vyšlehl hluboký černý stín a ovinul se mu kolem ruky.

Ta jiskřička vzteku, co ve mně doutnala, nabyla na síle. V hluboké temnotě, kterou do mne Dergus vložil a která mne skrz naskrz prostupovala, vznikla maličká trhlinka, do níž pronikla špetka síly.

„Když už mám zemřít," řekl jsem tiše, „tak zemřu v boji. Nebudu pokorně klečet před tvým mečem."

Nebyl u mne ještě dost blízko, abych mohl skrz temnotu, která kolem něj vířila, jasně rozeznat jeho rysy. „Podívej se na své rameno," řekl s pohrdavým úsměvem.

Jen to dořekl, pocítil jsem bolest a ucítil jsem zápach hnisu a hniloby. Ta malá jiskřička zablikala a zachvěla se. Pevně jsem sevřel kmínek a soustředil se na ni. Krmil jsem ji tou bolestí, aby nezhasla.

Kmínek v mé ruce se najednou ohnul, zkroutil a začal se mi obtáčet kolem ruky. Svíral jsem hada, který se mi ovíjel kolem zápěstí. Prázdné studené žluté oči s úzkým černým pruhem, široká červená tlama s jedovými zuby. Na okamžik se mi žaludek sevřel strachem. Srdce se mi divoce rozbušilo. Prudce jsem zalapal po dechu a nakrmil tu jiskřičku i tímto strachem.

Rychle jsem sjel rukou po studených slizkých smyčkách zkroucených svalů a sevřel ho přesně pod plochou trojúhelníkovitou

hlavou. Z jehličkovitých jedových zubů ukapával jed. Držel jsem ho od sebe, aby mi nemohl ublížit, a upřel jsem oči zpět na svého soka.

„Copak ty mne nedokážeš porazit? Dokonce ani na místě, které sis sám stvořil a i když jsem ochromený a beze zbraně?“ zeptal jsem se klidně.

„Proti mně jsi bezmocný,“ vykřikl.

Pohlédl jsem na toho odporného slizkého hada, kterého jsem svíral a pak jsem pohlédl na zhnisanou ránu na rameni. „U všech bohů,“ zamumlal jsem. „Nenechám tě tak lehce vyhrát. Ve jménu Duality, nenechám.“ Malá jiskřička se změnila ve žhavý uhlík a pomalounku se rozhořívala. Had mi v ruce ztuhl a zmrtvěl, pomalu se narovnal a proměnil se zpátky v malý kmínek. Rána na rameni se napůl zacelila a vypadala stejně jako předtím v Jeriadově skrýši. A odněkud, snad přinesena vánkem, se dostavila nezřetelná, téměř nepostřehnutelná vůně něčeho zeleného, rostoucího, živého. Podíval jsem se zpět na svého soka, uviděl napjaté rysy v jeho tváři a rozesmál jsem se.

„Tyrové byli vždycky nepoddajní a vzdorovití,“ řekl jsem. „A já zrovna tak – jako jakýkoli jiný Tyr.“

V nezdařeném pokusu o úsměv vycenil zuby. „Pak zemřeš nezlomen,“ řekl. „Ale zemřeš.“

Jediným mrštným skokem překlenul vzdálenost mezi námi a divoce se před sebou rozmáchl mečem. Zatočil jsem kmínkem a zachytil jeho čepel těsně pod jílcem. Čepel sklouzla po dřevu a těsně minula mé prsty. Kolem se rozlétly zbytky ohořelé kůry.

Uvolnil meč a já jsem uskočil dozadu. Kmínek jsem držel vodorovně před sebou a sledoval jeho ruce. Podle nich bych mohl zjistit, co zamýšlí při dalším výpadu.

Rána vedená shora a namířená na mou hlavu mne málem zaskočila. Zvedl jsem kmínek našikmo a uskočil jsem. Čepel se do něho zasekla jen malý kousek od místa, kde jsem ho držel. Kus dřeva se odštípl a dopadl do popele. Znovu ke mně dolehl ten závan vůně. Slabounký, nepatrný závan vůně něčeho zeleného a rostoucího, něčeho živého uprostřed téhle pouště. Rychle jsem se rozhlédl kolem a několik kroků za sebou jsem uviděl malé travnaté místečko, ne větší, než byl otisk mé nohy.

Vzplanula ve mně naděje a žhavé uhlíky vzteku ve mně se rozhořely malými plamínky. Rychle jsem se sklonil, abych se vyhnul

další ráně a vyrazil jsem useknutým koncem kmínku přímo proti jeho kolenům.

Zapotácel se dozadu. Otočil jsem se a rozběhl se k tomu malému kousku trávy. V okamžiku, kdy jsem na něj došlápl, se zvětšil natolik, že jsem si na něj mohl oběma nohama stoupnout.

Skočil po mně se zdviženým mečem a touhle ranou mi roztrhl košili. Chladná ocel mi sjela po žebrech, na zemi se rozstříkla jasná krev a těch několik stébel trávy pod mýma nohama se zkroutilo, zkřehlo, zhnědlo, život z nich vyprchal a rozpadly se na popel. Měl jsem sílu sotva na to, abych kmínkem udeřil do jílce meče a odvrátil tak další úder. Stáli jsme hruď proti hrudi, odděleni jen slabým kmínkem a chladnou kovovou čepelí meče. Chviličku se jen vzpíral, a pak najednou prudce zatlačil a já jsem odletěl pryč. Špičkou meče zachytil kmínek a vyrval mi ho z rukou. Dopadl na zem a rozletěl se na tři kusy.

Jeho další úder by mne zabil. Popadl jsem ho za ruku, ve které držel meč, oběma rukama pevně sevřel jeho zápěstí a zaútočil mu na nohy. Zahákl jsem se nohama za jeho kotníky a visel jsem na něm, až jsme oba upadli. Rozmáchl jsem se loktem a zasáhl ho do čelisti.

Nejistě, udýchaně se zasmál. „Nemůžeš mi ho vzít," řekl. „Meč Černého Jezdce je zakalen krví." Vycenil na mne zuby. „A tento byl kalen celskou krví. Spálí každou ruku kromě mé."

Snažil jsem se dostat se od něj pryč. Rána na boku mi barvila košili a suknici nachem. Jakmile jsem vrávoravě ucouvl, zvedl se na kolena, a pak se postavil na nohy. Otočil jsem se a rozběhl se. Ještě jsem se zoufale rozhlížel po nějakém stromu, po čemkoli, co by se dalo použít jako zbraň. Za sebou jsem slyšel jeho smích, ale jeho kroky byly téměř tak pomalé a těžké jako ty mé.

A zároveň s tím, jak jsem utíkal, začala ve mně pohasínat i ta jiskřička naděje a vzteku a na její místo se drala zoufalá, beznadějná prázdnota. Na boty se mi lepil hustý popel. Ranou na boku unikal můj život do spečených uhlíků. S každým krokem, který jsem udělal, jsem věděl, že mne dohání. Černá chapadla temnoty, která šla s ním, se natahovala, aby se mi nenápadně ovinula kolem rukou a nohou a kolem krku a stáhla mne zpět.

Vzduch přede mnou se začal chvět. Na chviličku se nepatrně zatřpytil, jako když se zrníčka prachu zatřpytí na slunci a zaslechl

jsem nějaký hlas. Cullinův hlas, slabý a vzdálený, ale naprosto zřetelný, který někde nekonečně daleko říkal: „Dej mu ho. Rychle.“

A pak tam uprostřed třpytivého vzduchu stála Kerri a držela můj meč. „Nemohu jít dál,“ šeptala hlasem slabým a tichým jako nejjemnější zlaté vlákno. „Nesu ti tohle.“ Ukázala mi meč a zarazila ho do popela. Stál tam a chvěl se, třpytivý a lesklý. Ustoupila o krok dozadu, téměř průsvitná v tom kalném světle. Ale meč zůstal stát na místě, kde ho zabodla, pevně dál a zářil v moři popele. A zatímco se Kerri pomalu vytrácela a mizela, kolem špičky meče se šířila zeleň. Její kruh se zvětšoval a pomalu požíral bezbarvý popel.

Srdce mi v hrudi poskočilo. „Neodcházej, sheyala,*“ vykřikl jsem.*

„Neodcházej!“

„Nemohla jsem tě najít, dokud jsi neprolomil to zaklínadlo.“ Její hlas zněl jako nezřetelný šum nesený vánkem. „Ale nemohu zůstat…“

Ucítil jsem, jak mne ve vlasech vzadu na krku zašimrala špička čepele mého soka. Vyrazil jsem dopředu, ruce jsem natáhl co nejdál před sebe a snažil se dosáhnout na meč, zabodnutý uprostřed kruhu zeleně. Spečený popel mne vtahoval za nohy jako bahno. Upadl jsem, ale rukama jsem se dotýkal chladné svěží trávy. Zoufale jsem se kutálel, abych unikl černému meči. Zabodl se do popele přesně na místo, kde jsem měl těsně předtím bok.

Vyhrabal jsem na kolena a oběma rukama pevně sevřel jílec Runové čepele. Jakmile jsem ji pozvedl, začala se temnota ve mně se tříštit a v drobných útržcích odlétala pryč. Bylo to, jako by po bouři vyšlo slunce a jako by mi z nohou a rukou spadly těžké okovy. Meč byl v mých rukou lehký a živý a zněl mocí a silou. Na čepeli se třpytily a zářily runy a já jsem si najednou uvědomil, že se skládají do slov.

Pozvedni Sílu Celi.

V kalném světle pochmurné oblohy ta slova jasně vzplanula a já jsem vykřikl vítězstvím. Otočil jsem se čelem ke svému nepříteli. Rána na boku stále ještě krvácela, ale z meče mi do rukou a do celého těla proudila síla. Pozvedl jsem čepel, abych se utkal s černou, světlo pohlcující čepelí svého soka. Má čepel se rozzářila

oslnivým světlem, planoucím všemi barvami. Možná jsem byl ještě zeslábly, ale teď, když jsem držel meč, jsme si zase byli rovni.

Bojovali jsme spolu na tom malém kousku života v mrtvé krajině. Ani jeden nebyl schopen získat výraznou převahu nad tím druhým, ale tentokrát už jsem nezůstával jen v obraně jako při těch dvou předcházejících střetnutích.

Při každém nadechnutí mnou projela drásavá bolest a z řezné rány na boku, kam mne zasáhl mečem, se mi do hrudi šířil ledový chlad. Můj sok byl bledý a tvář se mu svraštila napětím. Dýchal stejně těžce jako já. Svíral meč v ochablých rukou, jako by byl z olova. Má čepel však nebyla o nic lehčí a mé ruce nebyly silnější.

Z posledních sil jsem se na něj vrhl. Špička meče se mu zaryla hluboko do svalu na pravé paži. Meč mu vypadl z ochablých prstů a po paži mu v silných provazcích stékala černočervená slizká hustá krev, která se mu v chuchvalcích srážela na zápěstí a na ruce. Meč mu vypadl z ruky, dopadl na zem a v okamžení zmizel, opět pohlcen svou vlastní temnotou.

Byl jsem na dně svých sil a nedokázal jsem pozvednout meč k poslednímu, smrtícímu úderu. Zněl svou vlastní, tichou hudbou ve své vlastní tónině, jejíž podstata spočívala kdesi hluboko v jemné, živoucí zeleni. Můj nepřítel zalapal po dechu a ustoupil k okraji udusané trávy.

„Až se příště setkáme, zemřeš," zafuněl. „Až se příště setkáme, budu silnější." Kolem něj prudce zavířila temnota a přijala ho. Rozplynul se v ní stejně jako jeho meč.

Klesl jsem na kolena a křečovitě jsem se opřel o meč. Když jsem našel sílu zvednout hlavu, viděl jsem před sebou mírný oblý kopec, na vrcholku korunovaný Tancem kamenů. Ve vstupu do podkovy vztyčených kamenů stál Strážce, ale nedíval se na mne.

Runy na čepeli přímo před mýma očima jasně vzplanuly. Pozvedni Sílu Celi. Schýlil jsem hlavu, opřel si ji o zápěstí, upnul jsem se na ten důvěrně známý kožený jílec a zavřel oči úlevou a vděčností. Šeptal jsem svou vděčnost a díky Dualitě, všem sedmi bohům a bohyním a také tomu Strážci na Kopci.

Když jsem oči zase otevřel, ležel jsem na zádech, jednou rukou jsem tiskl k hrudi jílec meče a prsty druhé ruky jsem přejížděl přes

hluboko vyryté runy na čepeli spočívající na mém břichu. Vzhlédl jsem a uviděl Kerri, klečící na tvrdé udusané podlaze. Tvář měla strhanou a ustaranou. Za ní postával Cullin. Nevypadal o nic klidněji. Usmál jsem se. „Peklo není tak špatné," zamumlal jsem a upadl zase do spánku.

23

Ležel jsem v polokruhové místnosti na lůžku z kapradí a kožešin a pozoroval jsem sluneční skvrny, jak se pomalu plíží po udusané podlaze. V paprscích slunce líně tančila zrnka prachu – zlaté jiskřičky světla v příšeří místnosti. Z úhlu, ve kterém ten úzký proužek světla dopadal skrz štěrbinu na zeď, jsem usoudil, že se blíží poledne. Klidně, uvolněně jsem ležel a odpočíval a soustředil se na to, abych se co nejrychleji uzdravil.

Vousy mi za těch – kolik vlastně? – dnů nemoci povyrostly a nepříjemně mne svědily. Nutně jsem potřeboval koupel, abych smyl ten páchnoucí pot horečky a strachu, ale taky to mohlo docela dobře počkat. Teď už nebylo kam spěchat.

Vzbudil jsem se už před nějakou chvílí. Zjistil jsem, že jsem v místnosti sám, ale slyšel jsem Jeriada, jak si za závěsem něco pobrukuje pod vousy. Pro tuto chvíli jsem byl docela i rád, že mohu být sám se sebou. Dotýkal jsem se úzkého hrbolku jizvy na žebrech a myslel na svůj sen. Tentokrát jsem svého soka nezabil, ale bojovali jsme nerozhodně a znovu jsem ho odrazil. Až se znovu setkáme – pokud se znovu setkáme – snad budu dost silný na to, abych ho porazil jednou provždy. Ve snu jsem znovu získal svůj meč a přečetl runy rozeseté po čepeli.

Pamatoval jsem si také, jak se mi zdálo o Cullinovi a o Kerri. Nevypadali jako stíny, naopak vypadali tak teple a živě, jako by byli skuteční. Jestli byli v té podivné zemi, kde stojí Tanec kamenů, budu se tam ochotně vracet, kolikrát jen budu schopen, abych s nimi mohl znovu promluvit. Možná trochu nepohodlné, prosím, ale co se pohodlí týče, měl jsem poslední dobou dost malé nároky.

Jeriad prošel závěsem dovnitř, pochichtával se a něco si pro sebe pobroukával. V sukovitých, zkroucených rukou nesl dřevěnou mísu. Do místnosti s ním vstoupila vůně srnčího a zeleniny. Můj žaludek se okamžitě probral, bouřlivě si postěžoval na tu bídu a hlučně se domáhal jídla. Posadil jsem se a Jeriad si dřepl k lůžku s úsměvem širokým jako lebka toho malého hlodavce, která se mu houpala na uchu.

Ukázal jsem na mísu. „To voní dočista jako jídlo," řekl jsem s úsměvem.

„Podívají se na nich," zasmál se radostně. „Jen se na nich teď podívají. Oči jasné a čisté a čiperní jsou jako veverka. Teď už se rychle uzdravějí. Já věděl, že to půjde. Já to věděl."

Vrazil mi mísu do rukou. Měl jsem pravdu. Dušené srnčí. Nějaký čas jsem strávil horlivým a svědomitým zaměstnáváním kostěné lžíce, kterou jsem přepravoval dušené srnčí z mísy do žádostivého žaludku. Bylo to nevýslovně dobré. Velké kusy masa, měkké a skvěle kořeněné, hustá vydatná omáčka. Jeriad seděl u mne, spokojený sám se sebou, a pozoroval mne jak jím. Neustále se usmíval a chlubil se jako malé dítě.

„Ta temnota je pryč, chlapče," říkal šťastně. Zabodl mi prst do hrudní kosti a zachichotal se. „Vidějí. Ta temnota jich opustila. Je pryč. Jsou zase svěží a čistí. Já věděl, že to zabere. Došel jsem jim pro ně, to jsem udělal. Našel jsem je a přivedl je a oni dorazili právě včas."

Zvedl jsem hlavu a podíval jsem se na něj, ale nepřestal jsem jíst.

„Ty jsi přivedl mé přátele do mého snu?" zeptal jsem se s pusou plnou srnčího.

„Došel jsem pro ně, to jo," řekl. Přikyvoval a smál se. „On není až takový blázen, starý Jeriad. Není až takový blázen."

„Ale jak…"

„Oni jich hledali," pokračoval a nevěnoval poslední otázce o nic větší pozornost než té předposlední.

„Našel jsem je a přivedl je sem kvůli nim." Maličko si v podřepu poskočil radostí. „Oni jim přinesli ten meč. Viděli ho chlapče? Oni jim přinesli ten velký meč." Ukázal přes rameno dozadu a znovu se zachichotal.

Letmo jsem se tam podíval a mísa srnčího mi málem vypadla z rukou. Na zdi za lůžkem na protější straně místnosti visel na silné dřevěné skobě, zatlučené do holých kamenů, ve své odřené kožené pochvě můj meč. *Byl* to můj meč. Zcela jistě to byl můj meč. Ten odřený, kůží potažený jílec nesl stopy mých rukou. Znal jsem ho stejně dobře jako Cullinovu tvář.

„Kdes ho vzal?" zeptal jsem se. Hlas mi skřípal a vrzal. V tu chvíli jsem už neměl na jídlo ani pomyšlení. „Jak se sem ten meč dostal?"

Jeriad se rozesmál. „Vždyť jsem jim to říkal, chlapče. Došel jsem jim pro ně a oni ten meč přinesli. Neříkal jsem jim to snad?"

Nějaká ruka odsunula závěs na dveřích. Objevil se Cullin, ustoupil stranou, pustil Kerri napřed a vstoupil do místnosti za ní. Stáli u dveří, bok po boku, důstojně a vážně, vypadali téměř slavnostně. Na hlavu jim šikmo dopadl úzký proužek světla a vlasy se jim rozhořely jako roztavené zlato a měď. Zůstal jsem jako opařený a všechno se se mnou zatočilo. Jeriad zachytil poloprázdnou mísu, která mi vypadla z ochablých prstů a já jsem tam prostě jen tak seděl a nekonečně dlouho zíral.

„Řekl mi, že jste mrtví," vypravil jsem ze sebe. „Drakon mi řekl, že jste oba mrtví."

Nikdo z nich nepromluvil, jen Kerri pomalu přešla přes místnost a poklekla u kraje postele. Vztáhla ruku, lehce se dotkla mé tváře a jemně přejela prsty dolů k bradě. Nevím, jestli se mne tak snažila přesvědčit, že je naživu nebo se chtěla ujistit, že jsem naživu já. Cullin šel pomalu za ní a se zkříženýma nohama usedl u mého ramene. Oči měl nezvykle jasné. Mne mé oči začaly podezřele pálit.

„I my jsme si mysleli, že jsi mrtvý," řekl tiše. „Ani jsme nemohli uvěřit svým očím a uším, když přišel Jeriad. Vyskočil z rákosí u řeky jako divý muž a trval na tom, že musíme jít s ním, protože nás potřebuješ." Podal mi ruku a já jsem ji s úlevou sevřel. Byla teplá, pevná a uklidňující. A byla příliš skutečná, než aby to byl jen další

sen. „Jenže když jsme dorazili sem, tak už to vypadalo, že umíráš. Myslel jsem si, že ani nedýcháš, až ti pak Kerri vložila do ruky meč. A i tak trvalo ještě půl dne, než ses začal trochu probírat k životu.“

Napadalo mne tisíce otázek, připlouvaly a odplouvaly, hrdlo jsem měl sevřené a nedokázal jsem ze sebe vymáčknout ani hlásku, abych se na cokoli zeptal. Všechno, co jsem dokázal, bylo dívat se s úžasem z jednoho na druhého. Stěží jsem se dokázal ubránit slzám. Otočil jsem se a uviděl Jeriada. Stále ještě dřepěl u mého lůžka, s dřevěnou mísou v rukou a v podřepu téměř tančil radostí.

„Děkuju,“ řekl jsem mu.

Všechno se na něm radostně zavlnilo – ústa, vlasy, vousy, i v koutcích očí naskočily veselé vrásky. „Zvítězili nad tou temnotou,“ zahlaholil. „Já jsem našel a přivedl jejich lidi, ale oni sami nad tou temnotou zvítězili, chlapče. Porazili toho černokněžníka.“ Najednou vyskočil na nohy a svraštil čelo. „Ale oni potřebují odpočinek, chlapče. Odpočinek.“

„Za chviličku,“ řekl jsem mu a otočil se zpátky ke Cullinovi a Kerri. „Ale jak jste mne našli?“

Cullin se rozesmál. „To je dlouhé povídání, *ti’rhonai*,“ řekl. „A ještě na to bude dost času, až si odpočineš.“

Seděli jsme společně s Cullinem a Kerri v té malé polokruhové místnosti podzemní komaty. Jeriad pobíhal kolem a všechny nás obskakoval a zahrnoval téměř nesnesitelnou péčí, dokud na něj nedopadla Cullinova obrovská ruka a nepřibila ho na nízké sedátko mezi námi.

„Poseď taky chvilku,“ řekl nesmlouvavě, „alespoň nebudu mít strach, že mi šlápneš do vína.“

Jeriad se uvelebil, tenkýma rukama si přitáhl kolena pod bradu a skrz čupřinu vlasů spadajících do čela upřel na Cullina jasné oči.

„Jak jste mne našli?“ zeptal jsem se. Podíval jsem se na Kerri. „Co se stalo, když jsem tě strčil zpátky do kočáru?“

Kerri už vypadala zase jako obvykle, na rozdíl od dnešního rána, kdy ji Jeriad vystrkoval z komnaty. Zabodla do mne svůj zrak. „Strčil zpátky do kočáru,“ opakovala. „Jen si ho poslechněte! Ty jsi mne vrazil zpátky, ty hlupáku. Než se mi podařilo přesvědčit

kočího, aby zastavil ty pitomé koně, tak jsem měla sto chutí tě zaškrtit, i kdybych se musela nejprve probít přes ty čtyři hrdlořezy, abych se k tobě dostala.“

Byl jsem už dost silný na to, abych jí ten pohled vrátil. „A co jsem měl asi tak dělat?“ zeptal jsem se. „Co bys tam asi tak v té úchvatné róbě dělala? Seřezala bys je svým rozkošným saténovým střevíčkem?“

„Bič, který měl kočí, byl dost dobrý k tomu, aby zastavil toho lumpa, který se pokusil vniknout za mnou do kočáru,“ řekla s neskrývaným zadostiučiněním. „Jedno oko jsem mu tím bičem vyšlehla úplně a druhým ještě dlouho dobře neuvidí, pokud vůbec někdy.“

Cullin pozvedl obě ruce dlaněmi k nám a zastavil mne právě když jsem se nadechoval k řízné odpovědi. „Dost,“ řekl klidně.

Tento tón jeho hlasu jsem už znal. Nepoužíval ho často a jen zřídkakdy ho musel použít více než jednou. I Kerri to pochopila. Sklouzla pohledem na něj a zdráhavě, ale beze slova ustoupila, jako když pohladíte kočku po hřbetě. „Jestli vy dva neskončíte s tou starou písničkou a nepřestanete si jít po krku, tak nám to vyprávění zabere většinu noci a Jeriad vás nejspíš bude bít kamenem po hlavě, aby měl trochu klidu a míru.“ Významně se odmlčel.

„Jestli ho ovšem nepředběhnu já, abyste věděli.“

Jeriad se zachichotal. „Vidějí?“ svěřil se mazaně Cullinovi. „Já to porád říkám, že už je jim líp.“

Cullin se podíval na mne, podíval se na Kerri a přikývl. „Dobrá,“ řekl. „A teď, jestli dokážete setrvat chvíli v klidu, budu pokračovat.“

„Prosím,“ řekl jsem.

„Když se Kerri vrátila do paláce, byl jsem zase zpátky uvnitř u Ephira,“ řekl Cullin. „Ten mazaný Tergal postavil do druhého patra jednoho muže, aby mne, až budu odcházet, prošpikoval šípem. Naštěstí Sion přesně s touto možností počítal. Chytil toho lučištníka pod krkem a ten chudinka ani na okamžik nezaváhal a hodil vinu na Tergala.

Vzali jsme ho k Ephirovi, a Ephir si Tergala předvolal. Když jsem ho obvinil, že nařídil tomu muži, aby mne zabil, Tergal se nepříčetně rozzuřil a snažil se tvrdit, že mi to patří za to, co jsem mu provedl s nosem.“

Pohlédl na mne a rozesmál se. „Ve skutečnosti se ovšem domnívám, že to byla tvoje pěst, na kterou tak tvrdě narazil, *ti'rhonai*."

„To může být docela dobře pravda," řekl jsem. „V té krčmě nebylo zrovna to, čemu se říká dobré osvětlení."

Dal se do smíchu. „Pokud tomu dobře rozumím, nepatří Tergal k Ephirovým nejoblíbenějším šlechticům, ale šlechtic to je a je to Ephirův nejmladší bratranec, takže se Ephir tak trochu potácel mezi příbuzenskými vztahy a možným spojenectvím s Tyrou."

„Rozhodl se pro spojenectví," pravila suše Kerri. „Někdy tou dobou jsem se přihnala do zasedací síně a žádala jsem, aby se s těmi čtyřmi hrdlořezy okamžitě něco udělalo."

Cullin se natáhl pro měch s vínem, který mu ležel u nohou. „Lady Kerridwen se dokáže docela působivě rozzuřit a přímo královsky řádit," řekl. „Během půl hodiny prohledávali Ephirovi strážci Honandun kousek po kousku a byli připraveni rozebrat město cihlu po cihle, kámen po kameni, jen aby tě našli." Dal si doušek vína a nabídl mi taky.

Zavrtěl jsem hlavou. Ještě jsem se necítil tak dobře, abych zkoušel, jestli to můj žaludek unese.

„Byl to Cullin, kdo si vzpomněl na meč," řekla Kerri. „Opustili jsme Siona, který nenápadně naznačoval Ephirovi, že Tergalova hlava nabodnutá na tyč je tou nejmenší odplatou za jeho podlý pokus zabít syna velectěného Lairda klanu Broche Rhuidh. Přísahám, že jsem viděla, jak se Tergalovi klepou kolena. Ephir však z toho moc šťastný nebyl."

„A pak jsme si dopřáli šílenou ďábelskou jízdu zpátky do hostince," řekl Cullin. „Měli jsme podezření, že to byli Mendor s Drakonem, kdo tě dostali. Tergal se zapřísahal, že v tom nejede a mně se zdálo, že mluví pravdu."

„S Drakonem a Mendorem jste se nemýlili," řekl jsem. „Vzali mne ke generálovi. A kromě toho si se mnou Drakon naplánoval svou soukromou zábavu." Křivě jsem se usmál na Kerri. „Na dalším předvečeru Beltane už bych byl k ničemu."

Můj pokus o žert vyšel naprázdno. Kerri pokrčila rameny a Cullin protáhl obličej děsem. „Připíšeme jim to k účtu," prohlásila Kerri.

Natáhl jsem se a dotkl se její ruky. „Tenhle boj je můj," řekl jsem jí. „Vůbec není nutné, abys nasazovala život a zanedbávala své pátrání po tom ztraceném princátku."

Vytrhla mi ruku a zabodla do mne svůj zrak. „Neříkej mi, co mám dělat," řekla chladně. „Ta zkušenost s Mendorem a Drakonem tě vůbec nepoučila. Máš v hlavě prázdno jako vždy." Odfrkla si. „Pokud tam nemáš piliny. Nebo slámu."

„Jestli jste vy dva skončili, tak bych možná mohl pokračovat," řekl Cullin. Chvíli vyčkával, ale ani Kerri ani já jsme pro tu chvíli už neměli co dodat. Cullin přikývl a pokračoval. „Šli jsme zpátky do hospody, abychom si vyzvedli naše meče a koně. Kerri se převlékla z plesové róby a já jsem si mezitím vzal svůj meč a došel i pro tvůj. Já s ním přirozeně nemohl dělat nic, jenže brzy jsme zjistili, že s ním nic nenadělá ani Kerri."

„Cullin se mi snažil pomoci a tvrdil, že prý s tebou spolupracoval lépe, když jsi mu nadával." Nasupeně se na mne podívala. „Ty mu neprokazuješ žádnou úctu, Kiane dav Leydon. Překvapuje mne, že po tom všem ti ten meč ještě neusekl ruku."

Rozesmál jsem se. „Když jsem vzýval jeho magii, neměl jsem na takové hlouposti ani pomyšlení," řekl jsem. „Pokud tomu ale dobře rozumím, tak se ti to nakonec povedlo."

Přikývla. „Musela jsem na něj přes svůj meč. Ale nakonec mi vyhověl a začal tě hledat. A vedl nás rovnou ven z města." Sklopila oči ke svým rukám v klíně. Všiml jsem si, že svírá pěsti, až jí zbělely klouby. „Potom, druhý den ráno," pokračovala tišším hlasem, „tvůj meč prostě zmlknul." Pohlédla na mne. „Předtím jsem tvoji přítomnost mohla skoro vycítit. Věřila jsem, že to dokážu i bez meče. Myslela jsem si, že je to tím poutem…"

„Já vím. Také jsem to cítil," řekl jsem.

„A pak to vypadalo, že to spojení zmizelo. Zaniklo." Podívala se na Cullina a vrátila se pohledem ke mně. „Usoudili jsme, že jsi mrtev," řekla. „Ani meč nám nemohl pomoci."

„Dergus a jeho zaklínadlo," řekl jsem. „Druhý den mi Dergus řekl, že jste oba mrtví, a já mu uvěřil, ale jen proto, že jsem už necítil spojení s mečem ani s Kerri. Nebyla to…" odmlčel jsem se a hledal ta správná slova… „zrovna jedna z mých nejlepších nocí." Nebylo to úplně přesně to, co jsem chtěl říci.

„To věřím," řekl Cullin vřele. „Následovali jsme meč, dokud nás vedl. A pak jsme hledali stopy sami. V této části pevniny se nestopuje zrovna nejlépe. Šli jsme hrozně pomalu." Podíval se na mne. Ústa se mu sevřela do úzké rovné čárky. „Ale byli jsme pevně rozhodnuti tě alespoň pomstít, *ti'rhonai*," řekl, „a já jsem přísahal, že tě doprovodím *domů*."

Podíval jsem se na Jeriada. Seděl tiše, jako dítě pohlcené vyprávěním barda. „Říkal jsi mi, že mne hledají," řekl jsem. Teprve teď jsem pochopil, co tím mínil. „Myslel jsem, že máš na mysli generála a Mendora s Drakonem."

Asi jsem ho urazil. „Říkal jsem jim, že je hledají i jiní," prohlásil rozhořčeně. „Nejen ten černokněžník a jeho muži. Jiní." Kývl na Kerri a na Cullina. „Jiní, chlapče. Jiní."

„A on nás našel," zasmál se Cullin. „Narazili jsme na dva nebo tři maedunské žoldáky…"

„Čtyři," přerušila ho Kerri. „Byli čtyři." Věnovala mi líbezný úsměv. „Každý dva."

Cullin se rozesmál. „Naštěstí nás to setkání zaskočilo méně než je."

„Jak to dopadlo?" zeptal jsem se.

Kerri se rozesmála tichým uspokojením. „Jejich těla vyplaví řeka na břeh asi tak někde u Trevellinu," řekla nedbale. „Anebo se možná ryby v Sheně dobře naobědvaly."

„A vzápětí na nás vyskočil z rákosí Jeriad," řekl Cullin. Rozesmál se na celé kolo. „Srdce se ve mně v tu chvíli málem zastavilo. Nebyli jsme schopní mu pořádně porozumět, co říká."

„Říkal jsem jim, že jich potřebujou, chlapče," pravil důstojně Jeriad. „Věděl jsem, že oba velké meče mají moc. Říkal jsem jim, že jich potřebujou."

„Slyšel jsem tvůj hlas," řekl jsem Cullinovi. „Ve snu. Slyšel jsem tvůj hlas, jak říká Kerri, aby mi něco dala. Ten meč?"

Přikývl. „Ani vypovědět se nedá, jak jsi nabral dech a ožil, když ti ho vložila do rukou." Pozvedl jedno obočí a zadíval se na mne. „Musel to být strašlivý sen."

„Byl." Vyprávěl jsem mu o šedivé pustině bez života a o mém nepříteli, kterému jsem se snažil uniknout.

Když jsem skončil, Kerri se otřásla. „Myslím, že jsem kousek viděla," zašeptala. „Když jsem ti vkládala do rukou meč. Všechno mrtvé, šedé a pochmurné, jako ztracené naděje."

„Jo," řekl jsem. „A jakmile jsi mi dala meč, začalo se to všechno měnit. To místo začalo najednou ožívat."

„Ten v tom snu, byl to generál, Kiane?" zeptal se Cullin. „Byl to generál, s kým jsi bojoval?"

Pokusil jsem se vybavit si tvář muže, kterého jsem viděl v Trevellinu a ve Frendoru. „Ne," řekl jsem pomalu. „Nebyl to generál. Myslím, že to byl někdo jiný, ale byl to také Maedun. Tak jako generál. Zdá se mi, jako bych ho odněkud dobře znal, ale teď, když bdím, tak si tu tvář nemohu vybavit." Podíval jsem se na Jeriada a vzpomněl si na něco jiného. Zhluboka jsem se nadechl. „Jeriade, prosím tě, mohl bys mi přinést můj meč? Vyndej ho z pochvy a podej mi ho. Chci se na něco podívat."

Kerri začala vstávat. „Podám ti ho," řekla.

Chytil jsem ji za ruku a maličko jsem zavrtěl hlavou. Zmateně zase usedla a dívala se, jak Jeriad lehce vyskočil a přecupital místnost k meči zavěšenému na zdi. Oběma rukama ho vytáhl z pochvy a přinesl mi ho. Nesl ho před sebou jako vlajkovou žerď.

„Co je na té čepeli, Jeriade?" zeptal jsem se tiše.

Svraštil čelo a sklonil se nad ní, aby lépe viděl. „Nějaké značky," zamumlal. Pak se široce usmál a jednou rukou jílec pustil, aby se mohl natáhnout a dotknout run. Meč byl však na něho příliš těžký a málem ho převážil. Cullin rychle vztáhl ruku a obratně zachytil meč za jílec, ještě než dopadl na podlahu. Jeriad se nahrbil a jedním prstem přejížděl po čepeli a hledal značky. Zachichotal se.

„To je celská Runová čepel," zvolal. „Oni nesou celskou Runovou čepel, chlapče, a oni jsou Tyr. To vypadá podivně."

Vzal jsem si od Cullina meč a prsty jsem obepjal prostou kůži na jílci. Otočil jsem se pohlédl přímo na Kerri. „Jeho matka byla Celanka, *sheyala*," řekl jsem. „On má nějakou magii a já věřím, že je mnohem mladší, než vypadá."

Kerri zbledla. Vlasy měla spletené do dlouhého copu, který ji spadal přes rameno dolů. Otočila se, až jí cop odletěl a upřela oči na Jeriada. „On?" zeptala se chabě.

„On vidí runy," řekl Cullin tiše. Podíval se na mne a nadzvedl obočí. „Jsi si jistý, *ti'rhonai*?"

„Ne,“ odvětil jsem. „Vůbec si nejsem jistý. Ale myslím si, že to možné je.“ Jeriad se nehybně krčil na podlaze vedle mne, rukou pomalu bubnoval po čepeli a jeho podivně mladistvá tvář byla najednou velmi vzdálená. „Jeriade?“

Vzhlédl.

„Jeriade, mohl bys nám vyprávět o své matce?“

Zmateně přeskakoval pohledem z Kerri na mne, oči se mu zúžily a nakonec zavrtěl hlavou. „Jí povím,“ řekl a ukázal bradou na Kerri. „Oni jsou Celanka, jí budu vyprávět. Jí.“

24

Cullin seděl na zkřížených nohou, lokty na kolenou, prsty se probíral ve vousech. Přes závěs na vchodu do místnosti jsme slyšeli tichý šum hlasů, doléhající od ohně v jeskyni, kde si spolu Kerri a Jeriad povídali. Jejich šeptáním občas zaznělo Jeriadovo radostné chichotání. Přál jsem si slyšet, o čem mluví.

Cullina chytly z dlouhého nehybného sezení křeče a protáhl se. „Jako kandidát na prince nevypadá zrovna slibně," řekl. Plně jsem s ním souhlasil.

„Jo," řekl jsem. „Skutečně to vypadá dost nepravděpodobně."

Zazubil se. „Dokonce ještě nepravděpodobněji než ty."

Zatvářil jsem se kysele. „Možná," souhlasil jsem zdráhavě. „Ale já nemohu za to, že jsem cítil, jak mne sem ten meč táhne." Letmo jsem pohlédl na závěs. „A on poznal, co je ten meč zač, *ti'vati*. To je víc, než jsem poznal já za všechny ty roky, co jsem ho nesl."

Zvedl meč a povytáhl ho z pochvy, aby prozkoumal čepel a pak ho převrátil, aby se podíval na druhou stranu. Nakonec potřásl hlavou. „Nevidím na té čepeli žádné runy, *ti'rhonai*," řekl. „A nikdy jsem žádné neviděl."

Zvedl jsem ruku a prsty jsem naznačil vyryté runy. „Tady," řekl jsem. „Znamená to *Pozvedni Sílu Celi*."

Jedno červenozlaté obočí se ironicky pozvedlo. „Celi, říkáš?“ pravil. „A ty, Tyr?“ Otočil meč. „A co tahle strana?“

Znovu jsem naznačil runy. „Tady,“ řekl jsem.

„A co říkají?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nevím,“ řekl jsem. „Na téhle straně je přečíst neumím.“

Podivně se na mne zahleděl. „A ty druhé už číst umíš.“

„Z toho snu.“

„To jsou zvláštní sny, které se ti zdají, *ti'rhonai*.“ Zasunul čepel zpátky do pochvy a opřel si ji o nohu, aby ji mohl zavěsit zpátky na dřevěnou skobu.

Než jsem mu stihl odpovědět, vrátili se Kerri a Jeriad zpátky do místnosti. Jeriad se na mne s ustaraným výrazem podíval, pak se otočil ke Kerri a znepokojeně ji pozoroval skrz čupřinu rozježených vlasů.

„Mohu jim to říci, Jeriade?“ zeptala se Kerri. Hlas měla mnohem něžnější, než jsem kdy u ní slyšel. „Dovolíš, abych pověděla Kianovi a Cullinovi, co jsi mi vyprávěl?“

„Udělá to z nás nepřátele, ze mne a z chlapce,“ zamumlal Jeriad.

„Ne,“ řekla. „Zachránil jsi mu život. Nebude tvým nepřítelem.“ Podívala se na mne. „Kiane?“

Když musím, jsem docela rychlý. Střetl jsem se s Jeriadovýma očima plnýma úzkosti. „Nic, co bys řekl, ze mne nemůže udělat tvého nepřítele,“ řekl jsem mu. „A i kdyby sis přál, abychom byli nepřáteli, nebyl bych tě mohl pokládat za nepřítele – po tom všem, co jsi pro mne udělal.“

„Říkají pravdu?“ zeptal se Jeriad.

„Říkám pravdu,“ opakoval jsem. „Přísahám při Dualitě a při všech sedmi bozích a bohyních.“

„Budou přísahat také na tento meč?“ Ukázal na meč visící za mnou na zdi.

„Přísahám i na tento meč,“ řekl jsem. „Co to je, co jsi nechtěl, aby nám Kerri sdělila?“

Jeriad sklopil oči a propletl si prsty. Krk bych za to dal, že se za něco styděl. „Ona to poví,“ zamumlal. „Kdyby mne potřebovali, budu venku. Potřebuju si nasbírat víc pámelníku.“ Rychle zmizel za závěsem.

Kerri si povzdechla a potřásla hlavou. „Ubohý nešťastný človíček," řekla tiše. „Tolik k tobě přilnul, Kiane. Asi jako k nějakému z těch nemocných a zraněných zvířat, o které se stará, jenže mnohem více."

„Povídal mi, že mu řeka často přináší dary," řekl jsem. Pak jsem se usmál. „Ale povídal taky, že mu řeka ještě nikdy nepřinesla nic takového jako mne."

„Co to je, co nám nechtěl říci?" zeptal se Cullin.

Kerri se sesunula na podlahu vedle něj a usedla na zkřížené nohy. Odevzdaně trhla jedním ramenem. „Nechce, abyste věděli, že je bratrem generála Hakkara," řekla tiše.

„Bratrem?" opakoval jsem tupě. „Zplozenci pekla. Bratrem?"

„Vlastně nevlastním bratrem." Unaveně si přejela rukama přes tváře a oči. „Měl jsi pravdu, Kiane," řekla. „Jeho matka byla Celanka, on má nějakou magii a tomu ubohému utrápenému muži je pouhých třicet let. Vypadá starší, než můj otec."

„Třicet let," opakoval jsem. „Pak to tedy není tvůj princ, že?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, není to ten princ. Vypadá to, že moje pátrání tak snadno neskončí."

„Říkala jsi, že je to generálův nevlastní bratr," řekl Cullin.

Přikývla. „Ano. Jeho matka se jmenovala Amalida. Byla zajata při nějakém nájezdu, odvedena do Saesnesu a prodána jednomu maedunskému pánu. Říká, že otci generála Hakkara. Jeriad ho také nazývá Hakkarem. Říká, že otec tradičně předává svou moc a jméno nejstaršímu synovi. Náš generál se tehdy jmenoval Horbad."

„To dítě, které Kian vynesl z Balkanovy pevnosti," řekl zamyšleně Cullin. Pohlédl na mne. „To se také jmenovalo Horbad."

Kerri opět přikývla. „Taková je tradice v maedunské rodině, která má nějakou magii," řekla. „Zřejmě znají nějaký způsob, jak si magii předávat a každé další pokolení je tak silnější, než předchozí. Část otcovy magie se udržuje poutem, které vytvoří se svým nejstarším synem. Jeriad neměl příliš jasno v tom, jak k tomu dochází, ale myslí si, že bez syna není otcova magie tak silná.

Není jich moc. Jeriad říká, že v celém Maedunu není těch rodin více než deset. A jeden takový nyní sedí na falinorském trůnu jako Lord Ochránce."

„A Jeriad?" zeptal jsem se. „Kde se tam vzal?"

„Hakkar starší si k sobě vzal Amalidu, aby mu zahřívala postel," řekla. „O rok později se narodil Jeriad. Zdědil nějakou její magii. Moc jí neměla, ale měla například Uzdravování. Něco z toho má Jeriad. Ale zdědil také nějakou magii po svém otci. Ty dvě byly naprosto neslučitelné. Říká, že když se jednou začaly obě dvě projevovat naráz, přivedlo ho to na pokraj šílenství."

„Co se stalo s jeho matkou?" zeptal jsem se. „Jeriad říkal, že zemřela na útěku před černokněžníkem."

Kerri se zachmuřila. „Tato část je dost hrůzná," řekla. „Jeriad říká, že generál stále hledal nějaký způsob, jak posílit svou magii. A pak asi před patnácti lety zřejmě na jeden způsob přišel. Ale ten způsob – ten způsob vyžadoval značné množství krve."

„Viděli jsme příklady tohoto způsobu," řekl Cullin pochmurně.

Otřásl jsem se. Vzpomněl jsem si na malou, černě potaženou komnatu, na krev, která se řinula z vykuchaného muže a na tmavou mlhu, jež se vinula generálovi kolem paží. A tohle chtěl udělat i s Kerri.

„Ano," řekla Kerri, „zřejmě to vyžadovalo hodně pokusů a cviku, než to ovládl dokonale. Prvních pár obětí, to byli jen pochybní pokoutní zaříkávači. Nic zvláštního, ale trochu moci měli. Pak se rozhodl, že zjistí, jestli by se mohl zmocnit celské magie a využít ji pro sebe. Když zkusil vzít magii Jeriadově matce, vrhla se z okna věže."

„Bohové," řekl zděšeně Cullin.

Kerri pobledla. Očividně jí nebylo dobře, ale pokračovala. „Když generál přišel o Amalidu, šel si pro Jeriada."

„Pro svého vlastního bratra?" zeptal se Cullin, upřímně vyděšen. Stěží se vzpamatovával z prvního otřesu. „Copak by se stal i vrahem svého vlastního bratra?"

„Jeriadova matka nebyla Maedunka," připomněla mu Kerri.

„Ano, ovšem," Cullin a potřásl hlavou. „Vlastně bastarda. Člověka, který neměl příbuzné. Nepatřil do rodu. V tomto smyslu byli Maeduni vždycky neuvěřitelně zabednění. Předpokládám, že si myslel, že mu Jeriad poskytne příjemnou zábavu."

„Vyprávěl, jak se mu podařilo uniknout?" zeptal jsem se. „Mně říkal jen to, že generála přelstil."

„Nebylo to zrovna jednoduché," řekla Kerri. „Říkal, že ho generál – on mu říká temný černokněžník – vzal do malé místnosti

a podřízl mu hrdlo.“ Musela několikrát polknout, než byla schopná pokračovat. „V té hrůze a zděšení v sobě Jeriad našel svoje Uzdravování právě včas, aby se sám zachránil. A říkal, že když se ty dvě magie setkaly, došlo ke strašlivému výbuchu. Když zase nabyl vědomí, utekl. Říkal mi, že pak si toho po dlouhou dobu moc nepamatuje, vlastně nic, ví jen, že když se mu vrátil rozum, byl tady a vypadal tak, jako vypadá teď.“

„Povídal mi, že ho magie spálila,“ řekl jsem.

„A nejen to,“ řekl Cullin něžně. „Ukradla mu jeho mládí.“

„Ale je naživu,“ řekl jsem. „Říká, že je za to vděčný. Vlastně vypadá docela vesele.“

„Generál si za ta léta očividně vypracoval mnohem dokonalejší postup,“ řekl Cullin. „Určitě už musel nalézt způsob, jak získat celskou magii.“ Obdařil Kerri zachmuřeným úsměvem. „A chce i tebe, lady. To nejsou příjemné vyhlídky.“

Kerri se otřásla a přikývla. „A já musím tobě a Kianovi poděkovat, že se mu to nepodařilo,“ řekla. „Jeriad říká, že Maeduni věří, že jsou předurčení tím mečem vládnout. A generál věří, že on je předurčen k tomu, aby prostřednictvím svého bratra vládl Maedunu.“

Cullin si zamyšleně bubnoval prsty na bradu. „Pamatujete na toho důstojníka, kterého jsme potkali a který nám tvrdil, že Hakkar chce dosadit na trůn svého bratra? Jak jen se ten bratr jmenoval?“

„Vanizen,“ řekl jsem roztržitě. Myslel jsem na něco jiného. „Generál nám řekl, že jsme ho posunuli zpět o polovinu života. Pamatuješ? Když jsme ho potkali na nádvoří Balkanovy pevnosti?“

Cullin pomalu přikývl. „To je pravda,“ řekl. „Možná, že jsme tak získali trochu času připravit se na nadcházející válku.“

Kerri divoce zaplály oči. „To ovšem znamená, že celé moje pátrání je mnohem naléhavější,“ řekla. „Celi musí být silná a jednotná, aby mohla nad Maeduny zvítězit.“

„Nemůžete použít svou magii?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Ty celské magii nerozumíš,“ řekla. „Ve skutečnosti vlastně tyaddské magii. Nelze ji použít jako zbraň. Je to jemná magie, Kiane. Jako Uzdravování. Nedovolí ti, abys ji použil k zabíjení.“

„Ani na obranu?“ zeptal jsem se.

Opět zavrtěla hlavou. „Ne. Nemyslíš si, že kdyby to šlo, použili bychom ji proti Saesnesanům?“

„No jo,“ řekl jsem. „Předpokládám, že byste to udělali.“

„Tak tedy musíme najít Kyffenova vnuka,“ řekla a lehce si poklepala pěstí na koleno. „Prostě musíme.“ Vzhlédla a do očí jí vstoupil zvláštní výraz. „Kiane, Jeriad mi říkal, že to ten muž v Tanci kamenů mu tu noc, kdy tě našel, řekl, aby šel dolů k řece. Říkal, že spal, a ten v Tanci mu řekl, aby se vzbudil a šel k řece, protože tam je pro něj úkol, který má vykonat.“

„Ten muž v Tanci?“ opakoval Cullin. „Kdo…?“

„Ten Strážce na Kopci,“ řekl jsem. Pomalu mi začínalo svítat. „Ten muž z mého snu. Kdo je to, *sheyala*?“

„Já nevím, Kiane. Opravdu. Ale říkám si, jestli to není Myrddin. Ten čaroděj, který pracoval s kovářem Wyfyddem.“

* * *

Stál jsem na zeleném sametu trávy. V pochvě na zádech jsem měl meč a v celém těle jsem cítil, jak se jemně chvěje a myslí mi znělo jeho tiché melodické bzučení. Přede mnou se zvedal ten důvěrně známý oblý kopec, korunovaný Tancem kamenů. Vlasy mi čechral mírný vánek a shazoval mi je do očí; zvedl jsem ruku, abych je odhodil zpět. Vzduch byl jemný, příjemně svěží a plný klidu a míru. Zvedl jsem oči a nahoře na kopci, uprostřed podkovy lesklých kamenů jsem uviděl Strážce.

Začal jsem stoupat na kopec a opět mne překvapilo, jak dlouho mi trvá, než se dostanu na vrchol. A stejně jako předtím jsem prvním prstencem vztyčených kamenů nemohl projít. Opět mne zadržela ta neviditelná stěna. Ustoupil jsem a trpělivě čekal, až mi Strážce na Kopci dá najevo, že ví, že tu jsem.

Pomalu přicházel. Pod stínem obočí mu oči měkce a jiskrně zářily. Zastavil se mezi dvěma vztyčenými kameny a usmál se.

„Ta rána tě bolí,“ řekl. Jeho hlas zněl tiše jako vánek.

„Hojí se,“ řekl jsem.

Natáhl se. Jeho ruka prošla neviditelnou stěnou tak snadno a lehce, jako by procházela pouhým vzduchem. Dotkl se mého ramene a veškerá bolest v tom okamžiku zmizela. Ani jsem se nemusel

podívat, abych věděl, že se zahojila. Nezůstalo nic než jizva, vpředu i vzadu. Opět se usmál a stáhl se zpět.

„Proč jsem tady?“ zeptal jsem se.

„Zavolal jsem tě,“ řekl. „Abych ti připoměl, že tvůj úkol ještě neskončil.“

„Neřekl jsi mi, co je to za úkol.“

„Ale ano, řekl.“

„Mám dát tento meč muži, který by se měl stát králem Celi,“ řekl jsem. „Je to ono?“

Usmál se. „Je.“

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se. „Jsi Myrddin?“

„Je to jedno z jmen, kterým mne nazývají,“ řekl. Širokým gestem ukázal na Tanec Kamenů. „Toto bylo vždy mé místo, ještě dříve, než jsem přišli ti, kdo mi dali jméno.“

„Můj nepřítel,“ řekl jsem. „Kdo je to?“

„Je nepřítelem všeho a všech,“ řekl. „Ještě se s ním setkáš.“

„A porazím ho?“

„Už jsem ti říkal, že nemohu číst budoucnost. Mohu jen vidět obrysy toho, co by se mohlo stát. Ty jsi svého nepřítele zranil. Získal jsi čas. Já nemohu říci, jestli je to dost času, aby bylo odvráceno to, co by mohlo nastat.“

„To není žádná odpověď, starče.“

„To je jediná odpověď, kterou ti mohu dát.“

„Mluvíš v hádankách,“ řekl jsem. Hruď se mi svírala zklamáním a křivdou. „Můžeš mi říci, jestli Kerri najde to svoje princátko?“

„Ano, myslím že ano,“ řekl. „Ale nemohu říci, jestli to princátko najde samo sebe.“ Pousmál se. „Teď už jdi, můj synu. Máš před sebou dlouhou cestu.“

„Kde leží toto místo?“ zeptal jsem se. „Je to ten Tanec kamenů, o kterém mluvila Kerri? Ten Tanec na Celi?“

„Toto místo je tam, kde je.“ Otočil se a šel zpátky do podkovy uprostřed Tance. Pak se zastavil a ohlédl se přes rameno na mne. „Nezapomeň to, co tě Mistr meče naučil. Budeš to potřebovat.“

„Počkej,“ zavolal jsem na něj. Zatlačil jsem na tu neviditelnou stěnu, ale nemohl jsem se přes ni dostat dál. „Musíš mi říci, co mám dělat.“

Ale neodpověděl. Nakonec jsem se tedy otočil a vydal se na dlouhou zpáteční cestu dolů na úpatí.

Když jsem vycházel z rozvalin věže, černá obloha na východě se teprve barvila prvními chabými náznaky úsvitu. Meč jsem nesl s sebou. Rameno jsem měl trochu ztuhlé, ale bolesti zmizely. Na sobě jsem měl jen suknici. Před rozbřeskem bylo chladno a tráva zvlhlá rosou mne studila do bosých nohou.

Našel jsem si rovné, otevřené místečko, vytáhl jsem meč z pochvy, sevřel prsty kolem koženého jílce a jemně jsem ho potěžkal. Padl mi do rukou jako starý přítel, jako by byl prodloužením mé paže, jako by byl se mnou srostlý. Pozvedl jsem ho do prvních paprsků úsvitu a pozoroval jsem runy, třpytící se a jiskřící v průzračném ranním světle.

„Kam?“ zeptal jsem se tiše.

Čepelí projelo jemné bubnování, šířilo se přes jílec do mé ruky a postupovalo paží nahoru až do hrudi. Všude kolem mne zněly sladké tóny. Jemně jako vemlouvavý milenec a zároveň neúprosně jako osud mne meč otočil tváří k východu, k rozjasňující se obloze.

Ať už hledal cokoli, leželo to v severovýchodní části pevniny.

„Výborně,“ řekl jsem. „Severovýchod to být měl. Ale teď se mnou zase tanči.“

Potom jsem začal, zpočátku pomalu, s nacvičenými pohyby a postoji, které mne naučil Mistr meče a které Cullin později upevnil a rozvinul. Procházel jsem všemi předepsanými sestavami, pohyboval jsem se pomalu jako laringrasský tanečník, který vždycky vypadá, jako by tančil pod vodou. Za tu dobu, co jsem byl nemocný, jsem v rameni a paži ztratil hodně síly. Ten večer předtím jsem byl uzdraven a s úlevou jsem v sobě znovu našel ten tichý, klidný střed, pocit tichého jemného víření sil, které mne spojovaly se zemí. Bylo to jako návrat domů po dlouhém, předlouhém odloučení.

Obloha se rozhořela úsvitem. Tančil jsem s mečem na vlhké trávě a postupně jsem kroky a pohyby zrychloval. Ale nějak jsem nemohl dosáhnout své obvyklé rychlosti. Od té doby, co mne v Honandunu chytili, jsem ztratil hodně ze své obratnosti. Ale určitě se mi vrátí. Cvičením a vytrvalostí se mi určitě vrátí. Až ji budu potřebovat, bude tam.

Když jsem nakonec uložil meč zase zpátky do pochvy, stékal mi pot po tváři a po prsou, po rukou a po břiše. Oddechoval jsem jako dýchavičná herka. Ale byl jsem šťastný a usmíval jsem se celou cestu zpět ke zříceninám věže. Ostře se ježila v záři slunce a její dlouhý stín se táhl přes trávu až k mým nohám. Díval jsem se na ni a najednou jsem se dal do smíchu čirou živočišnou radostí, prostě jenom proto, že jsem v tom letním ránu živ.

Z hlubokého stínu zříceniny věže se oddělil malý štíhlý stín. Přes hromady sesutých kamenů lehce skákal Jeriad a sám pro sebe si něco pobrukoval. Když mne uviděl s mečem, strnul. Od té doby, co nechal Kerri, aby mně a Cullinovi vyprávěla jeho příběh, se mi vyhýbal. Teď tam stál, napůl skryt ve stínu a připomínal mi vyděšené divoké zvíře, připravené k útěku.

„Jeriade?“

Lehce seskočil na zem k patě zřícené věže. „Vstali brzy,“ řekl.

„Šel jsem si zacvičit s mečem,“ řekl jsem. „Trochu jsem po té dlouhé nemoci zrezivěl.“

Široce se usmál a v tom úsměvu se objevily stopy bývalé živosti. „Oni jsou mladí,“ řekl. „Ty schopnosti se jim brzy vrátí.“

„Doufám že ano.“ Odmlčel jsem se a pak jsem řekl: „Jeriade, dnes odejdeme. Lady Kerridwen má naléhavý úkol a já s Cullinem jsme jí slíbili, že jí pomůžeme. Ty jsi nepřijal mou sponu na pléd jako pozornost za to, co jsi pro mne udělal. Ale můžeš snad přijmout ruku přítele, který ti ji podává upřímně a s vděčností.“

Podal jsem mu ruku.

Zíral chvíli na mou ruku, a pak se mi zadíval do očí. Pohled už měl zase jako ostříž, divoký a ostražitý. „Přítele?“ opakoval.

„Ano. Dobrého přítele, Jeriade.“

„To byli lidé mého bratra, kdo se jich pokusili zabít,“ řekl opatrně.

„Ano, to byli. Ale ty jsi to byl, kdo mi zachránil život. Já soudím lidi podle jejich vlastních činů a ne podle činů jejich příbuzných. Přítele?“

Šťastně se zachichotal, poskočil dopředu a oběma rukama sevřel mou dlaň. „Přítele,“ řekl. „Šťastnou cestu, příteli.“

Kerri ty havrany zahlédla jako první. Nebyla to ještě ani hodina, co jsme opustili zříceniny věže, když jsem si všiml, jak upřeně zírá dozadu nahoru a lhostejně jsem vzhlédl, zvědavý, jak vypadá to, co ji tak okouzlilo.

„Podívej se na ty ptáky," zamumlala. „Co tam dělají?"

Po obloze vzadu za námi líně kroužily stovky obrovských černých ptáků. Zachytil jsem Cullinův pohled. Měl vážný, zachmuřený výraz. Nebylo to poprvé, co jsme viděli havrany takhle kroužit. Mrchožrouti. Často se slétali na místa, kde bandité zmasakrovali obchodní výpravu nebo cestující. Tihle ptáci nespěchali. Ani se nervali o lepší místo. Tihle jenom s děsivě nekonečnou trpělivostí kroužili. A to nejspíš znamenalo, že tam bylo dost mrtvol, aby se dostalo na všechny.

„Musíme jet zpátky," řekl jsem. Okamžitě jsem si vzpomněl na Jeriada.

Cullin se podíval na mne, a pak na havrany. „Jo," souhlasil. „Řek' bych, že musíme."

Kerri na nás vyděšeně pohlédla. „Jet zpátky?" opakovala. „A proč?"

Ani jsem se neobtěžoval jí odpovědět. Obrátil jsem Rhuidha a patami ho pobídl do slabin. Prudkým cvalem vyrazil kupředu. Sklonil jsem se nízko nad jeho šíji a o chviličku později jsem uslyšel dusot dvojích kopyt, pádících za mnou.

Když jsme byli tak tři čtyři míle od údolí řeky, donesl k nám vánek vzdálený křik mužů a řinčení zbraní. Přes křik havranů jsme to neslyšeli dost zřetelně. Zpomalili jsme koně do obezřetné chůze.

„Tam ještě ne," řekl tiše Cullin.

Kerri na něj zmateně pohlédla. Najednou jí v očích zablesklo pochopení. „Bitva?" zeptala se. „Boj?"

„Jo," řekl Cullin. „A podle zvuků bych řekl, že je dost velký." Chvilku naslouchal, hlavu nakloněnou na stranu. „A lítý."

Kerri už málem pobídla ostruhami klisnu kupředu, ale Cullin se jen tak mimochodem vyklonil v sedle, zachytil její uzdu a v poslední chvíli ji zastavil.

„Ve jménu všech sedmi bohů a bohyň, kam jsi myslíš, že jedeš?" sykl.

„Musíme jim pomoci," řekla Kerri.

„Pomoci komu?“ zeptal jsem se. Zaznělo to možná trochu uštěpačněji, než jsem měl v úmyslu.

Překvapeně přeskakovala pohledem z Cullina na mne a zpátky. Na chviličku jí oči zaplály vztekem, až jsem si myslel, že nám znovu předvede, jak vypadá hromobití. Ale nakonec ustoupila a přikývla. „Jistě,“ řekla. „My vlastně ještě ani nevíme, kdo s kým bojuje.“

„Moudrý člověk se nevrhá po hlavě medvědovi do tlamy,“ souhlasil Cullin. Obdařil Kerri spikleneckým úsměvem. „Možná, že se tam Maeduni vyvražďují navzájem. V takovém případě bychom udělali nejlépe, kdybychom je při tom nerušili.“

Kerri mu oplatila úsměv. „Možná bychom je v tom mohli i povzbudit,“ řekla. „Já ti rozumím.“

Cullin na ni zářivě pohlédl jako pyšný otec, jehož potomek právě udělal něco obzvlášť moudrého. „Vidíš, *ti'rhonai*,“ řekl. „Říkal jsem ti, že je to vysoce inteligentní mladá žena.“

Kerri do mne zabodla svůj zrak a Cullin se rozesmál. „Půjdeme se podívat, co se děje,“ řekl. „Ale opatrně.“

Když jsme se přiblížili k okraji nízkého návrší, najednou se mi zježily všechny chlupy vzadu na krku. Dorazil ke mně ten příznačný pach magie, ale tady byl mdlý a téměř jakoby vyhaslý. Ať už byl na druhé straně návrší kdokoli, museli tam být i Maeduni a měli s sebou čaroděje.

Zanechali jsme koně v malé kotlince přivázané ke hlohu a vysokou hustou hnědou trávou jsme se plížili na hřeben návrší. Pod námi ležela mělká kotlina údolí. Napravo jsme mohli matně zahlédnout zákruty řeky, lemované sesutými břehy, zarostlými ostřicí. Za ní se mírně zvedala pláň hustě porostlá trávou a křovinami. Zřícená věž stála kus dál po naší levici, tmavá a osamělá se svými stíny. Po Jeriadovi nebylo ani stopy. Doufal jsem, že je bezpečně ukrytý v jeskyni pod věží.

Říkal jsem si, že má dost rozumu na to, aby se vyhnul jakémukoli boji, zejména pokud se ho účastnili Maeduni a jejich kouzelníci.

Údolí vřelo houfy mužů bojujících na život a na smrt. Vzduchem se neslo řinčení zbraní, narážejících na sebe. Účastnil jsem se už mnoha menších šarvátek s bandity. Když se v bitvě srazí skupiny mužů, nedá se zevnitř přesně říci, co se děje. Zjistil jsem

teď, že z pohledu zvenčí je to téměř stejně obtížné. Nějaký čas zabralo, než člověk rozlišil účastníky, ale nebylo pochyb, že ti tmavě odění byli Maeduni a bojovali pod Balkanovu zástavou.

Bylo jasné, že jsme dorazili právě včas, abychom viděli konec bitvy. Černě oděných maedunských těl, zadupaných do mokvavé mazlavé trávy, bylo mnohem víc než Isgardů.

Boj byl nejlítější asi uprostřed údolí. Rozeznal jsem tam na korouhvi Ephirův praporec, stále ještě vztyčený. Praporec nesl erb Ephirova nejstaršího syna Glavala. Samotný Glaval, pevně sevřený skupinou osobních strážců, bojoval s mužem, který vypadal jako Balkan. Na tu dálku se to dalo těžko poznat.

V podstatě už bylo po bitvě. Několik Maedunů zůstalo stát, zbylí byli zatlačeni dozadu k řece. Isgardi je pronásledovali se vzrůstající zuřivostí a nadšením z vítězství. Muži začali prchat z bitevního pole a odnášet raněné a umírající. Glavalův praporec se vytrvale prodíral kupředu.

Pak se Balkan nabodl na Glavalův meč a zmizel pod kopyty koní. S jeho smrtí Maeduni ztratili chuť bojovat dál a najednou se rychle rozprchli. Jak jsme mohli sledovat, chtěl Glaval ještě získané území řádně od Maednů vyčistit. Ti rychle nasedali a ve zmateném neuspořádaném ústupu štvali koně údolím na východ. Těch několik posledních opěšalých Maedunů, kteří koně teprve hledali, je o chviličku později následovalo.

A pak bylo najednou po všem a v údolí se rozhostilo děsivé ticho, přerušované jen krákáním havranů, snášejících se z oblohy.

„Velmi zajímavé," zamumlal Cullin. „Byla tam magie, *ti'rhonai*?"

Přikývl jsem. „Ano, byla," řekl jsem. „Ale teď jen slabá. Většina vyprchala."

Maedunští kouzelníci byli pověstní svou schopností obracet zbraně proti jejich držitelům. Nebylo tak zcela jasné, k čemu dole v údolí vlastně došlo. Ale bylo zřejmé, alespoň mně, že generál tam s maedunskými žoldáky nebyl. Ten jedinečný pach jeho osobní krvavé černé magie chyběl.

„Takže tu generál Hakkar nebyl," řekl Cullin.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Možná, že jsi ho skutečně posunul o kus života zpátky."

„Podívejte. Tamhle někdo přichází," hlesla Kerri a ukázala dolů z kopce.

Z hlavní skupiny Glavalových mužů se oddělila skupinka pěti šesti mužů na koních a vyrazila do kopce směrem k nám. Jak se k nám blížili, raději jsme vstali, abychom se s nimi střetli vestoje. Nechtěli jsme být přistiženi, jak se skrýváme v trávě, a mylně pokládáni za zvědy. Velitel, kapitán stráže, ostře přitáhl koni uzdu. Naše přítomnost ho očividně nepříjemně překvapila.

„Co tady děláte?" dotázal se ostře a rukou vyjel k jílci meče.

„Jen tak projíždíme kolem," odvětil Cullin. „Slyšeli jsme hluk boje a tak jsme se zastavili, abychom zjistili, o co jde."

„Podle oblečení jsi Tyr," řekl kapitán. „Co je Tyře do Isgardských záležitostí?"

„Ujišťuji tě, že vůbec nic, dokud nebude dosaženo dohody mezi Ephirem a Prvním lairdem Rady klanů Tyry," řekl Cullin s úsměvem.

„Snad bys to mohl vysvětlit mému pánu, lordu Glavalovi," řekl kapitán. Pohlédl na místo, kde jsme nechali koně. „Tamhleto, to jsou vaše koně?"

„Jo, to jsou," řekl Cullin. „Mysleli jsme si, že bude lepší nestrkat je prchajícím Maedunům pod nos."

Kapitán cosi zavrčel a ukázal dvěma mužům, aby přivedli naše koně. Bez odporu jsme nasedli a následovali kapitána dolů z kopce. Na kraji bitevního pole jsme sesedli a předali koně pěšímu vojákovi. Kapitán nás sice vedl obchvatem, stranou od toho nejhoršího masakru, ale i tak jsme kráčeli po zemi, nasáklé krví.

Kerri vedle mne unikl jakýsi zvuk, jako by ji někdo škrtil. Otočil jsem se a uviděl, na co se dívá. Voják, který měl na starosti pohřbívání, vytáhl z malé mohyly mrtvých další tělo a odhalil tak něco jako dokonalou noční můru. Kdysi to byl muž. A teď vypadal jen jako prázdná skořápka, jako slupka, jako to, co za sebou zanechá had, když svlékne kůži. Nehybná skořápka ve tvaru muže, bezkrevná a bílá jako sníh, kůže napjatá na kostech, suchá a silně zvrásněná jako starý papír. Na hrudi a na břiše byla propadlá, jako by pod ní nebylo nic, ani svaly. I paže a prsty vypadaly jen jako suché klacíky pod průsvitnou vyschlou šupinatou kůží. Z té slupky vyzařoval mdlý, slabý pach magie s příznačnou pachutí spáleniny.

Kerri chvíli zděšeně zírala na tu vysušenou mrtvolu, ústa stažená odporem, a pak se odvrátila. „Jako by byl dočista vycucaný," zamumlala. „To je strašné."

„Kouzelník," řekl lhostejně kapitán.

Ukázal na hromadu těl, které už voják odtahal. Většina mrtvol byla nedbale a spoře oděná a provrtaná kopími a píkami. Běžní pěšáci. „Přihoďte na ně ještě pár mužů a shoří sami," houkl kapitán na vojáka. „Měli s sebou čtyři. Jakmile byli mrtví, bylo vítězství naše."

„Kolik mužů zemřelo, než je dostali?" zeptal se Cullin.

Kapitán pokrčil rameny. „Byli to jen samí sedláci," řekl.

Kerri se opět otřásla. „Tolik krve, taková spousta krve."

Cullin se podíval dolů na vysušenou slupku, a pak se rozhlédl po porůznu rozházených mrtvolách. „Myslím, že při takové spoustě krve musela být jejich magie velmi silná."

Kerri zavrtěla hlavou. „Ne," řekla. „Maedunská magie se sice sytí krví, ale potřebuje k tomu také utrpení. Potřebuje smrt umučením. Toto…" ukázala kolem dokola, „toto je čistá smrt." Svraštila tvář. „Poměrně čistá, přirozeně."

Kapitán se na ni zamračeně podíval, pak pokrčil rameny a kývl na nás, abychom ho následovali. Vedl nás přes pole ke stanu, postavenému pro Glavala. Nad stanem se na žerdi třepetal jeho praporec. Vchod byl čelem k úbočí kopce, odvrácený od dějiště masakru. Vstoupili jsme v závěsu za kapitánem. Glaval vzhlédl.

„Lorde Glavale, tyhle jsem našel na kopci," hlásil kapitán. „Tvrdí, že nejsou žádní špehové, ale já jsem si myslel, že byste se jich možná chtěl zeptat sám."

Na rozdíl od svého otce byl Glaval vysoký a rozložitý, ale zdědil po něm prázdné šedé oči, které připomínaly stříbrné mince. Vlasy a vousy měl neurčitě hnědé a i na bitevním poli je měl nakadeřené a oblečen byl podle poslední módy. Chvíli si nás prohlížel, ale z jeho očí a obličeje jsme nemohli nic vyčíst. Nakonec si dovolil malý úsměv, spíš jen náznak úsměvu, který mu zahrál kolem rtů.

„Ach," řekl téměř mile. „To jsou ti, co přinesli mému otci ty zprávy. Předpokládám, že ty jsi Cullin dav Medroch."

„To jsem," řekl Cullin a blahosklonně sklonil hlavu na projev uznání.

„Můj otec byl trochu roztrpčen, když jste odmítli jeho laskavé pozvání a pohostinnost," řekl Glaval. „Pochopil jsem, že jste opustili město dost náhle."

Cullin se usmál. Stál uvolněně, ale byl ostražitý a pozorný. „Ano, to ano," připustil omluvně, „Ephirova nabídka byla velkorysá, ale já jsem měl naléhavou záležitost jinde a ta vyžadovala mou neodkladnou přítomnost. K mé nekonečné lítosti jsem musel odmítnout."

„Zmínil se, že by tu nabídku byl ochoten opakovat," řekl Glaval. „Nenabízí své pohostinství často." Pousmál se. „A není to muž, s kterým by bylo radno si zahrávat."

Jedno Cullinovo obočí se nepatrně nadzvedlo. „To ani se mnou, lorde," řekl. „A když už jsme u toho, tak ani s mým otcem."

„Ephir se domnívá, že bys mohl velmi kladně přispět k jednáním mezi ním a svým otcem," řekl Glaval.

Cullin se opět usmál. „O tom pochybuji. Můj otec mne často využívá, když potřebuje doručit či vyřídit nějaký vzkaz, ale obávám se, že má ve mne dost malou důvěru, co se týče mých schopností vyjednávat." Odmítavě mávnul rukou. „Víš, já nejsem zrovna diplomat."

„Právě naopak," řekl Glaval a oplatil Cullinovi úsměv. „Já jsem přesvědčen, že bys mohl být vynikajícím vyjednavačem."

„Nebo snad rukojmím, který by zajistil, že jednání budou probíhat v přátelském ovzduší vzájemné důvěry?" zeptal se Cullin. Zavrtěl hlavou. „Obávám se, že mi přikládáte v očích mého otce příliš velkou hodnotu. Jsem konec konců jen mladší syn a mám staršího bratra, který má tři syny."

„Příliš se podceňuješ," řekl Glaval. „Jakmile tady skončíme, vyrážím dál na panství bývalého lorda Balkana. Budu potěšen, když se ke mně připojíte." A v tu chvíli nepatrně pokynul levou rukou.

V okamžiku, kdy začal strážný za námi vytahovat meč, stál už Cullin ve střehu. Já jsem tasil svůj meč skoro stejně rychle. Glaval ustoupil dozadu a oči se mu na okamžik rozšířily překvapením, neboť špička Cullinova meče jemně spočinula v jamce na jeho hrdle. Otočil jsem se čelem ke strážnému za námi a špičku meče namířil na jeho břicho.

Zdvořile jsem se usmál. „Bylo by od tebe dost pošetilé, kdybys ten meč vytáhl teď," řekl jsem mu. „Mohlo by to být špatně pochopeno. A to bychom si teď nepřáli, že?"

Těžce polkl, zavrtěl hlavou a nejistě se podíval na Glavala.

Cullin se usmíval. Glaval poodstoupil od špičky meče a oči se mu zúžily. Cullin posunul meč tak, aby se mu plocha čepele vsunula do dlaně levé ruky. „Ty jsi obdivoval tu zručnost, lorde? Říká se, že tyrští zbrojíři kovají ty nejlepší čepele na pevnině."

„Vynikající, skutečně," řekl opatrně Glaval.

Cullin se široce usmál. „Jo, a tahle je jedna z nejlepších." Ani pohybem nenaznačil, že by ji snad chtěl vrátit do pochvy. „Můj otec má jednu, která je ještě mnohem lepší."

„Jak také přísluší mocnému muži."

„Naneštěstí, tak jako mnoho Tyrů, ji občas možná používá kapku unáhleně."

„Bylo by skvělé, kdyby on a můj otec došli k dohodě, podle které by ty skvostné meče mohly být použity proti Maedunům."

„To by bylo výborné," odsouhlasil mu Cullin důstojně.

„Až příště uvidíš svého otce, předej mu, prosím, mé nejupřímnější pozdravy," řekl Glaval.

„To zajisté udělám."

„Snad někdy využijete naší pohostinnosti," řekl úlisně Glaval.

„Snad," souhlasil Cullin. „A ty přirozeně vyřídíš Ephirovi naši omluvu."

„Přirozeně," odvětil Glaval. „Jsem hluboce zarmoucen nad tím, že má předchozí nabídka byla zřejmě nesprávně pochopena."

„Velmi zdvořilá nabídka," řekl Cullin. Pohlédl na mne. „Jsme připraveni vyrazit, *ti'rhonai*?"

„Myslím, že ano, *ti'vati*." Zasunul jsem svůj meč do pochvy.

Glaval nás doprovázel ven ze stanu. Vyšli jsme ven do prudké sluneční záře a Kerri mu věnovala jeden ze svých oslnivých úsměvů. „Rozhodně jsi úplně jiný než tvůj otec, lorde Glavale," řekla. „Asi se nemýlím, když se domnívám, že jsi po paní matce?" Zamávala řasami. „Musí to být mimořádně krásná žena."

Glaval na ni shlédl s neproniknutelným výrazem.

„A ty jsi žena velmi nevyzpytatelná a chytrá, lady Kerridwen," poznamenlal.

Kerri se rozesmála stříbrným zvonivým smíchem, hlavně kvůli přihlížejícím vojákům na stráži, a hravě ho popleskala po paži. „Lorde Glavale, jak krásnou poklonu jsi mi složil," uculila se. „Mé nejvřelejší díky."

Opustili jsme ho hned před stanem. Kerri se mýlila. Byl jednoznačně po svém otci.

Vyrazil jsem směrem k věži a Kerri s Cullinem mi kráčeli v patách. Kerri se ohlížela přes rameno, ale nikde nebylo ani známky po nějakém pronásledování. „Udělal sis tam velkého nepřítele, Culline," řekla.

„Jo, možná," odvětil Cullin. „Nevypadal příliš šťastně, když jsme odcházeli. Předpokládám, že nám brzy zkříží cestu."

Ohlédl jsem se. Glaval zmizel zpátky do svého stanu. Po obou stranách vchodu nehybně stáli strážní. Ani jeden z nich se na nás nedíval. „Tak se ptám, jestli to byl jeho vlastní nápad, nebo jestli dostal příkazy od Ephira?"

Cullinovi lehce zacukaly koutky úst. „Jestli to byly Ephirovy příkazy, tak to od Ephira asi pěkně schytá." Najednou se dal do smíchu. „A oba to schytají od mého otce, až mu to donesou Sionovi špehové. Ephir pak asi zjistí, jak obtížné je jednat s popuzeným Tyrem. Jak už jsem nepřímo sdělil Glavalovi, můj otec pohrůžky a vydírání špatně snáší."

Kerri se usmála. „Domníváte se, že jednání ustrnou na mrtvém bodě?"

Zazubil jsem se. „Samozřejmě. Ale pouze v tom případě, pokud můj děd bude v dobrém rozmaru, až ty novinky uslyší. Jestli bude jen maličko rozladěn, může se Ephir na svých severních hranicích brzy shledat s armádou rozzuřených Tyrů." Zahleděl jsem se na ni. „Co by dělal Kyffen, kdyby mu někdo takhle vyhrožoval?"

Kerri se rozesmála. „Máš na mysli předtím nebo potom, co by podpálil Ephirův palác?" Zamyšleně se odmlčela. „Nejlépe ve chvíli, kdy by byl Ephir uvnitř a bdělý." Pak zvážněla. „Měli bychom raději doufat, že ani Glaval, ani stráže netouží po falském nebo maedunském zlatě. Nespoléhala bych na to, že tento způsob pomsty nevyhledají."

„Ani já ne," řekl Cullin. „Měl by sis jít promluvit s Jeriadem, Kiane. Dojdu pro koně a hned jsme u tebe."

Dorazili jsme s Kerri k prvním kamenům zřícené věže. Po čtyřech jsem se vydrápal přes hromadu sesutých kamenů do trosek hlavní místnosti. Po Jeriadovi nebylo ani stopy. Volal jsem ho, ale z věže se neozývala žádná odpověď.

„Kiane?“

Otočil jsem se. Kerri tam stála, jednou rukou si zakrývala ústa a zírala na něco ve změti trávy a kapradí dole u paty věže. Její výraz mi řekl všechno. Zdráhavě, žaludek sevřený beznadějnou odevzdaností, jsem pomalu přelézal zase zpět přes ty kameny zarostlé bylím. Když jsem k ní došel, beze slova se obrátila a opřela se mi čelem o rameno. Bezděčně jsem ji objal a podíval se dolů.

Podle toho, jak tam ležel v trávě, ho dostali, když utíkal. Jediným máchnutím meče mu jezdec na koni prořízl hrdlo. Pravděpodobně zemřel ještě předtím, než dopadl na zem. Bylo těžké říci, jestli to byl maedunský meč nebo isgardská čepel.

„Zplozenci pekla,“ zamumlal jsem. Zavřel jsem oči, sklonil hlavu a zabořil jsem tvář do Kerriiných jemných vlasů.

„Kiane, on tam vypadá tak – tak divně,“ řekla. Hrdlo měla sevřené žalem. „Můžeme pro něj něco udělat?“

„Můžeme ho pohřbít. Tak, jako se sluší pohřbít přítele,“ řekl Cullin. Ani jsem ho neslyšel přicházet.

Kerri ode mne odstoupila. „Vystrojíme mu celský pohřeb,“ řekla soucitně. „Dnes v noci, hned jak vyjde měsíc. Tak, jako to děláme doma.“

Cullin se sklonil a zvedl zraněné tělo. Choval ho v náručí jako dítě.

„On by si to určitě přál,“ řekl. Otočil se a vyrazil přes hromadu sesutých kamenů do věže.

Šli jsme za ním. Opatrně Jeriada v hlavní místnosti položil a narovnal mu zkroucené údy. Kerri seběhla po skrytém schodišti a za chviličku se vrátila s jedním Jeriadovým kožešinovým hábitem. Jemně ho zakryla, a pak přelezla sesuté kameny a začala sbírat úponky břečťanu a polní kvítí. Když jich měla dostatek, usedla se zkříženýma nohama u paty věže a začala plést věnec na Jeriadův hrob.

Na sklonku dne se Glavalovy oddíly daly do pohybu. Své raněné si odváželi s sebou na velkých těžkých vozech. Své mrtvé tam zanechali naskládané do řady hrobů. S maedunskými mrtvými si hlavu nedělali, stejně jako s bývalým lordem Balkanem. Maedunské mrtvé jen tak naházeli do jámy a zasypali hlínou a Balkanovo tělo hodili k nim. Jeho hlavu nesl Glaval v koženém pytli s sebou, aby ji na znamení svého vítězství vyvěsil na tyči nad branou toho, co kdysi bývalo jeho panstvím, a odradil tak každého jiného významného isgardského pána, který by snad zamýšlel dát se do spolku s Maeduny. Mrtví byli spáleni a havrani odletěli jinam.

Hloubili jsme s Cullinem hrob pro Jeriada. Chvíli jsem odpočíval a pozoroval je, jak odcházejí. Poslední vůz se překodrcal přes hřeben kopce, poslední jezdec zmizel a najednou se nad údolím rozhostil klid a mír letního podvečera.

Zničeho nic mne něco napadlo. „Co myslíš, bojovali pod Balkanovou zástavou i Mendor s Drakonem?“

„Pochybuju,“ řekl Cullin a pochmurně kopal dál.

„To by bylo příliš velké štěstí,“ souhlasil jsem a vrátil se k lopatě.

Jakmile se nad obzorem ukázal měsíc, velký a žlutý jako dýně, pochovali jsme Jeriada do hrobu. Když jsme umístili nad jeho hrob poslední kámen, přinesla Kerri věnec z břečťanu a opatrně jej položila nahoru.

„Nechť tvoje duše jasně září a nechť tě brzy najde Dualita, Jeriade, synu Amalidy,“ řekla soucitně. „Tvé dny jsou sečteny a podtrženy. Nechť dojdeš klidu, příteli.“

26

Zaútočili na nás těsně před úsvitem, v tu hodinu, kdy je spánek nejhlubší a plamínek života jen tiše bliká. Přišli pěšky, tiše, aby nás nevarovali cinknutím okovaného kopyta o kámen, nebo zachřestěním udidla na uzdě. Neozval se žádný rušivý zvuk, který by nás k něčemu přiměl. V okamžiku, kdy mne Cullinův výkřik vyrval z náruče spánku, stáli už nad námi.

Okamžitě jsem se probral a s mečem v rukou jsem vyskočil na nohy. Cullin už stál, obklíčen půltuctem maedunských žoldáků a vražedně rychlá čepel se mu blýskala v rukou. Sotva jsem stačil zahlédnout záblesk pohybu na druhé straně ohniště – to Kerri vyrazila kupředu – a už se na mne tři vrhli. Slabá zář ohně dávala tušit zuřivé odhodlání v jejich obličejích. V pozadí se míhali Drakon s Mendorem, mezi nimi postával Dergus a křičeli příkazy na žoldáky. A v té chvíli, rozzuřen na nejvyšší míru, už jsem propadl jen meči, který jsem třímal v rukou.

Řinčení blýskavé oceli narážející na ocel mne beze zbytku pohltilo. Na rozdíl od boje v Honandunu, kde jsem se snažil protivníka jen odzbrojit, mne tady posedl chladný vztek zabíjení. Najednou ve mně vzplanula všechna ta zuřivost, nasbíraná za celou tu dobu, kdy jsem vášnivě toužil pomstít smrt Rossah, vybuchla a křičela po naplnění. Mé pohyby byly naprosto přesné a

samozřejmé, tak jak mne celá ta léta Cullin trpělivě učil. Čepel byla zbrocená krví stékající po hluboko vyrytých runách.

Ti tři maedunští žoldáci padli, ale já jsem to sotva zaznamenal. Měl jsem jen matné povědomí o Cullinovi, který se vysekal z chumlu útočníků a napadl Mendora, a o Kerri, která bez slitování srazila u rozvalin zřícené věže dva žoldáky. Otočil jsem se, abych se střetl s dalším nepřítelem, a shledal jsem, že stojím tváří v tvář samotnému Drakonovi. Vztekle na mne vycenil zuby a se zuřivým zavrčením vyrazil kupředu. Oběma rukama se rozmáchl mečem a pokusil se mi rozpárat břicho. Zvedl jsem čepel právě včas, abych odrazil jeho ránu a strhl jsem svou čepel tak, abych mu prořízl hrdlo. Uskočil před mým mečem a předstíral výpad směrem k mé hlavě, načež hbitě změnil směr a znovu bodl směrem k mému břichu. Při těch prudkých pohybech mu sklouzly vlasy dozadu a odhalily jeho znetvořené ucho a ošklivou svraštělou jizvu.

„Já jsem ti ublížil, že?“ popíchl jsem ho a udělal prudký výpad. Až jsem se rozesmál, jak uskočil. „Ta jizva s tebou půjde až do hrobu, Drakone. Bez ohledu na to, jestli budu živý nebo mrtvý, ty poneseš mou pečeť až do smrti.“

Zafuněl a zuřivě zaútočil. Obratně jsem se vyhnul a znovu jsem se rozesmál. Rozzuřil se ještě víc. Skočil po mně, chybil a ztratil rovnováhu.

„Kiane! Za tebou!“

Cullinův hlas přehlušil i řinčení zbraní. Vzduch se naplnil pachem magie a chlupy na pažích a na šíji se mi zježily jako srst na hřbetě vlka. Příliš pozdě. Otočil jsem se. V pozadí bitevní vřavy jsem uviděl Derga. Stál a soustředil svou magii. Upíral na mne svůj zrak a černé oči mu hořely nenávistí.

Cullin se odvrátil od Mendora a vrhl se ke mně. Ten kalný rudý blesk spalujícího ohně, který vyletěl z Dergovy ruky, byl určen mně. Jenže mezi nás skočil Cullin. Blesk mu vybuchl na zádech a já jsem jen zahlédl jeho oči, rozšířené děsem nad strašlivým náporem bolesti. Potácel se ke mně zkroucený bolestí a napůl zlomený. Mendor vyrazil kupředu a vrazil mu meč do břicha.

Když Mendor ustoupil a trhnutím uvolnil svůj meč, klesl Cullin na kolena, oběma rukama si sevřel břicho a pomalu se nakláněl dopředu. Klečel tam, ještě se na mne podíval, s podivně

nechápavým výrazem na tváři, jako by něčemu naslouchal. Pak zavřel oči a zhroutil se na bok.

„Neee!“ zařval jsem. „Ne!“ Ne tak brzy po tom, co jsem uvěřil v jeho smrt a pak zjistil, že je stále ještě naživu. Ne teď. Bohové, ne teď. A ne takto.

Srdce mi mohlo puknout žalem. Hrdlo jsem si rozedřel do krve, jak jsem ječel a řval. Otočil jsem se zády k Drakonovi. Levou rukou jsem horečnatě šátral po jílci dýky za pasem, v pravé jsem stále ještě třímal meč. Neměl jsem dost času zamířit, ale přesto jsem dýku vrhl. Letěla přímo a naprosto přesně. Čepel pronikla Dergovi hluboko do hrudi. Oběma rukama ji sevřel a svalil se na zem.

Kerri vyrazila varovný výkřik. Otočil jsem se zpátky čelem k Drakonovi a rozmáchl se Runovou čepelí právě v okamžiku, kdy se mi jeho meč zařízl hluboko do boku a zarazil se o žebra. Runová čepel zněla svým vlastním životem a svou vlastní silou, zajela Drakonovi ze strany do krku, sjela hluboko do těla a oddělila hlavu a rameno i s rukou od zbylého trupu. Obě dvě části dopadly na zem zároveň. Potácel jsem se sem a tam a v tu chvíli jsem zahlédl Kerri. Tvář měla zkřivenou vztekem a zármutkem. Vyhnula se Mendorovu útoku a zespoda nahoru mu vrazila čepel do břicha a hluboko do srdce.

Na nohou zůstalo už jen několik žoldáků. Teď, když byli Mendor, Drakon a Dergus mrtví, ztratili odvahu i chuť pokračovat v boji. V okamžení se rozprchli a vytratili se jako jarní sníh v sílících paprscích slunce.

Nemohl jsem už déle stát. Z rány na boku se mi valila krev, ale necítil jsem kupodivu žádnou bolest, jen mrazivou otupělost, která zachvátila celou levou stranu těla. Klesl jsem na kolena a stále ještě s mečem v rukou jsem se plazil k místu, kde v trávě ležel zhroucený Cullin. Opatrně jsem odložil meč na zem, a pak jsem vzal jemně Cullina do náručí, abych ho zvedl. Objal jsem ho kolem ramen, jeho hlava spočinula na mých prsou. Jakmile jsem se však začal soustředit, abych do něj vložil svou vůli a sílu, otevřel oči a podíval se na mne.

„Ne, chlapče,“ zašeptal. „Dostal jsem smrtelnou ránu. Šetři si svou sílu pro sebe…“

Položil jsem mu ruku na břicho a až jsem se zajíkl, když jsem ucítil tu prázdnou otupělost. Nebyl jsem schopen svou Uzdravující

silou to zranění vůbec najít. Zkoušel jsem to a cítil jsem jen, jak se mi Cullin vzdaluje.

Kerri dopadla na kolena vedle nás. Položila ruku Cullinovi na čelo. „Mám také nějaké Uzdravující schopnosti," řekla. „Culline, prosím, dovol nám, abychom to zkusili. Musíme to zkusit…"

„Ne," zašeptal Cullin tak slabě, že ho bylo stěží slyšet. „Nepomůže mi to." Zvedl pravou ruku a sevřel mi paži. „Jsem pomstěn, Kiane?"

„Jsi," vyhrkl jsem vášnivě.

„Dvakrát. Já jsem to naúčtoval Dergovi a Kerri vyřídila Mendora."

Tiše se zasmál a pak se rozkašlal. Z koutku úst mu vytékal pramínek krve a Kerri ji něžně otírala. „Nevím, jestli to tu záležitost s umíráním trochu zjednoduší nebo ne," řekl. „Doprovodíš mne pak *domů*, Kiane?"

„Ano," řekl jsem. „Ano, doprovodím, *ti'vati*…"

Usmál se. „Byl jsi mi dobrým synem," zašeptal. „Byl jsi mi takovým synem, jakého by si přál každý muž. Jsi pro mne synem stejně tak, jako jsou ty dívenky mé dcery, přestože nepocházíš z mého semene." Zatápal po váčku za pasem. „Ten pergamen…"

„Udělám to," řekl jsem.

„Na to, že je léto, je nezvykle chladno," poznamenal tiše. „Sotva tě vidím, Kiane. Je tu taková tma…" Zavřel oči a já jsem cítil, jak se jeho duše něžně loučí s tělem, konečně opouští bolest a dochází klidu a míru.

Položil jsem ho zpátky na trávu, sklonil se a přitiskl rty na jeho čelo. A to byla ta poslední věc, kterou jsem si pamatoval, než mne obklopila černá tma.

Všude kolem mne byla bolest, jediná hmatatelná věc v temnotě. Mučivé bolesti mi rvaly hrudník a nemohl jsem dýchat. Snažil jsem se dosáhnout na ten zdroj klidu a ticha, který ležel někde hluboko ve mně, ale to utrpení bylo příliš velké. Bolest mi rvala útroby a trhala mne na kusy, jako by to byly zuby stříbrného severského vlka. Zmítal jsem se v bolestech a nebyl jsem schopen to místo najít a uchopit.

V té chvějivé temnotě byla vedle mě Kerri. Skrz mlhu bolesti ke mně vzdáleně pronikal její hlas.

„Musíš mi pomoci, Kiane. Sama na to nestačím.“ Na rozpáleném čele a tvářích jsem cítil její chladné ruce. „Prosím, Kiane. Musíš mi pomoci…“

Postupně, za celou věčnost – za sto věčností – bolesti polevily. Dýchání stále bolelo, ale hrudník už mi nesvíraly ty strašlivé hryzavé bolesti. Kerri se ze tmy vytratila a zmizela.

Pak tam byl ten starý muž. Ne, nebyl starý. Vyhlížel mladě, ale vlasy a vousy mu prokvétaly stříbrem a stářím. Za ním se slabě, nejasně rýsovaly sloupy chrámu. Nebyly to sloupy chrámu. Skály. Oživlé kameny. V kruhu… Strážce na Kopci. Poznal jsem ho a zaplavilo mne zoufalství, když jsem si uvědomil, že se zde může objevit můj sok. Teď jsem nebyl ozbrojený a byl jsem zraněný a zesláblý. Nedokázal bych se ubránit nikomu. Ale můj nepřítel se neobjevil. Otočil jsem se, celý ztuhlý a rozbolavělý jako stařec, a zjistil jsem, proč.

Za mnou stál Cullin, na sobě suknici a plášť a v rukou třímal nahý meč. Kryl mi záda, stejně, jako jsem ho tolikrát kryl já. V úsměvu, který jsem si tak dobře pamatoval, se mu zableskly bílé zuby. Uvědomil jsem si, že se můj sok tentokrát neobjeví a všiml si, že mne Cullin pozoruje zarmoucenýma, zasmušilýma očima. Když jsem se natáhl, abych ho vzal za ruku, zavrtěl hlavou a rozplynul se ve tmě. „Ještě ne, Kiane.“ Jeho hlas přicházel ze strašlivé dálky a zněl tak slabě, že jsem ho stěží slyšel. „Ještě ne…“

Vzbudil jsem se na lůžku ve zříceninách věže. Vedle mne klečela Kerri a skláněla se nad mísou s vodou, ve které namáčela plátno. Vyždímala ho a přiložila mi ho na čelo. Bok jsem měl ztuhlý a bolavý a každé nadechnutí mne zabolelo, div jsem neomdlel. Pravou rukou jsem nahmatal silnou vrstvu obvazů. Kerri mi ruku jemně odtáhla a položila ji zpátky na lůžko.

„Lež klidně,“ řekla tiše. „Teď už se uzdravuješ. V jednu chvíli jsem měla strach, že ztratím i tebe.“

Pomaličku, kousek po kousku, se mi podařilo se posadit. Bokem mi projela bolest, jako by se do něj zabodl nůž. Kerri mi položila ruce na ramena a pokusila se mne přitlačit zpátky na lůžko.

„Kiane, ne," řekla znepokojeně. „Lehni si. Musíš odpočívat."

„Ne." Odstrčil jsem ji a s největším vypětím se postavil. Zkroutil jsem se bolestí a hlava se mi zatočila.

„Co to děláš?" vykřikla. „Vždyť jsi na smrt nemocný. Musíš odpočívat…"

„Já žiju," odsekl jsem a odstrčil jsem ji. „A dokud žiju, musím splnit svou povinnost, kterou vůči němu mám. Kde je?"

Ukázala ke dveřím. „Tam, venku."

Žaludek se mi sevřel obavami. „Ještě jsi ho nepohřbila, že ne?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Chtěla jsem počkat, až budeš mimo nebezpečí."

Úlevou jsem si oddechl. „Musím jít k němu," zašeptal jsem. Pokusil jsem se udělat krok. K mému zděšení se mi kolena podlomila a byl bych upadl, kdyby mne Kerri nezachytila. Objala mne kolem pasu a podepřela ramenem, abych se o ní mohl opřít.

„Kiane…"

„Prosím," řekl jsem důrazně, celou vahou své osobnosti. „Musím jít za ním."

Ta zoufalá naléhavost v mém hlase Kerri přesvědčila. Povzdechla si a mlčky se podvolila. „Výborně," pravila, převzala většinu mé váhy na svá ramena a táhla mne ke dveřím. „Už jsi mohl být mrtvý," utrousila. „Ta rána je jedna z nejhorších. A já nejsem v Uzdravování tak dobrá…"

Trval jsem na tom, že jsem v pořádku.

„Nepočká to, až se uzdravíš?" zeptala se. „Teď máš ještě takové bolesti…"

„Až to udělám, naspím se ještě dost a dost," prohlásil jsem. „Ale později už bych neměl dost sil. Musím to udělat teď. Dřív, než bude pozdě."

Cullin ležel pod širým nebem v rozvalinách horní místnosti, na plášti jednoho z mrtvých žoldáků. Kerri ho trochu ustrojila, zkřížila mu ruce na prsou a zakryla ho jeho plédem. Klesl jsem vedle něj na kolena a jemně jsem se dotkl jeho čela. Bylo studené a bílé jako mramor. Vzal jsem pléd, pečlivě ho složil a odložil stranou.

Viděl jsem ten obřad jen jednou, před lety. Cullin sám ho prováděl pro jednoho tyrského šlechtice, zabitého bandity. Nyní jsem ho musel vykonat já pro něj. „Doprovodíš mne pak *domů*," řekl, když jsem choval jeho hlavu v náručí, a já jsem mu to slíbil.

Každý tyrský šlechtic nosil výhradně pro tento účel čtverec pergamenu napuštěný olejem. Ten Cullinův byl pečlivě svinutý a svázaný třemi šňůrkami, dvěma stříbrnými a jednou černou. Vytáhl jsem ho z váčku, rozvinul ho a položil na složený pléd. Obě dýky s jílci vykládanými stříbrem a zlatem byly ještě zasunuty v pochvách za pasem. Jednu jsem vytáhl a položil ji vlevo na pergamen. Tu druhou jsem vytáhl a jílcem se dotkl nejdříve svého čela, a pak jeho.

Opatrně jsem uchopil jeho cop, přiložil dýku mezi svou ruku a jeho skráň a čistě jsem cop odřízl od hlavy. S největší pečlivostí jsem ho položil na horní okraj pergamenu a otočil se zpět, abych sňal náušnici. Položil jsem ji na spodní okraj. Na chviličku jsem sevřel ruce mezi koleny, aby se mi přestaly třást, a pak jsem jemně rozepjal košili a odkryl hruď. Dech mi vázl v krku. Snažil jsem se nedívat na tu strašlivou ránu na břiše.

Přede mnou teď bylo to nejtěžší. Neměl jsem na to žaludek. Ale slíbil jsem mu to a nebyl tu nikdo jiný, kdo by to mohl udělat.

„Doprovodím tě *domů*, *ti'vati*," zašeptal jsem. Pak jsem se zhluboka nadechl, přiložil hrot dýky pod hrudní kost a otevřel jsem hrudník. Kerri vydechla zděšením, ale nic neřekla a ani se mne nepokusila zadržet.

Žádná krev samozřejmě netekla, ale přesto se mi zvedal žaludek a musel jsem bojovat s nevolností, abych nezačal zvracet. Našel jsem srdce a odřízl ho od cév, které ho držely v hrudi.

Neovládl jsem se a roztřásl se, když jsem ho z hrudi vyndával a jemně pokládal doprostřed čtverce pergamenu. Ovinul jsem ho copem, smaragdovou náušnici položil nahoru, a pak jsem opatrně pergamen poskládal do balíčku a ovázal černou šňůrkou.

Přes slzy jsem neviděl a stěží jsem věděl, co dělám, když jsem pergamenový balíček zavinoval do pláště. Navrch jsem položil meč, dýku jsem otřel do své suknice a obě jsem zkřížil a položil na meč. Celý balík jsem mu přivázal k opasku, konce připevnil stříbrnými nitěmi, a pak jsem si sedl na paty. Pořád jsem se ještě třásl.

„Doprovázím tě *domů*, Culline dav Medroch dav Kian z klanu Broche Rhuidh," řekl jsem. Zřetelně jsem vyslovoval každé slovo.

„Při plnění této povinnosti jsem tvým synem i tvým věrným stoupencem. Bez úhony tě doprovodím *domů*." A pak jsem dlouho

jen seděl, než jsem byl schopen se otočit a podívat na Kerri, která stála za mnou. Nepohnula se.

„A teď můžeme tělo pohřbít," řekl jsem. „Zítra vyrazíme. Doprovodím ho *domů*."

„Možná, že ne zítra," řekla mírně. „Ale hned, jakmile budeš schopen cesty. Doprovodíme ho *domů* společně, Kiane."

* * *

Drakon byl mrtev. Zemřel mou vlastní rukou, stejně jako Dergus. Mendor byl mrtev, probodnut Kerriiným mečem. Cullin byl pomstěn. Ale to nestačilo. U všech sedmi bohů a bohyň, to nestačilo. Nic by nestačilo, protože ho nic nemohlo vrátit zpět. Můj neklidný spánek provázel téměř hmatatelný pocit žalu a nekonečné ztráty. Sužovaly mne sny, které jsem si nepamatoval. Házel jsem sebou na lůžku, třásl se zimnicí a sžíravé bolesti mi svíraly srdce.

A pak se najednou ve snu k mému zármutku připojil jiný. Slabými chvějícími se vlákny, které mne pojily s mečem – a s Kerri – přišlo vědomí hlubokého a nekonečného žalu.

Tu noc mezi námi tiše pulsovala potřeba útěchu dávat i brát. Otočil jsem se na lůžku a našel vedle sebe její útlé, hebké tělo, které mi poskytlo útěchu a porozumění. Jemná hedvábná kůže pod mýma rukama ožívala. Našel jsem ve tmě její ústa, byla sladká jako pramenitá voda a jemná jako okvětní plátek růže. Moje touha byla najednou tak naléhavá a ona mne přijala.

Pouto mezi námi nás sloučilo do jediné bytosti, do onoho úžasného my, které bylo něčím mnohem více, než jen prostý součet ona a já. Naplnila celý ten dutý, prázdný prostor ve mně a naplnila všechny mé představy. Po vláknech pouta mezi námi přeskakovaly jiskřičky vzrušení, ani bych nedokázal říci, kde já končím a ona začíná. Pomalu jsme procházeli celým obřadem spojení, až bylo všechno, co mělo být dáno a obdrženo, věnováno a přijato, a my jsme společně klesli do sladké náruče spánku.

Když jsem se ráno vzbudil, uviděl jsem Kerri svinutou na hromadě kožešin u zdi u dveří, zachumlanou v plášti, úplně oblečenou a tvrdě spící, a nebyl jsem si jist, jestli naše sblížení bylo skutečné, nebo jestli to byl jen sen.

27

O dva dny později, krátce po rozbřesku, jsme byli připraveni vyrazit na sever. Vak se srdcem jsem si přivázal za sedlo. Než jsem nasedl, chvíli jsem na něm spočinul rukou. Poprvé za těch osm let nejel Cullin vedle mne. Už nebyl se mnou, aby mi pomáhal a vedl mne. Od nynějška po celý zbytek života se budu muset spoléhat jen sám na sebe.

Kerriina klisna byla osedlaná a připravená vyrazit. Kerri klečela před těmi dvěma mohylami, s rukama na kolenou a hlavou sklopenou. Upletla z břečťanu věnec, ozdobila ho malým cůpkem z vlastních vlasů a položila ho Cullinovi na hrob. Ani se neobtěžovala mi to vysvětlit, ale chápal jsem to jako výraz úcty a jako poctu a byl jsem jí za to vděčný. Cullin její úctu zasluhoval a rozhodně za ni těžce zaplatil. Já už jsem Jeriadovi svou poslední poctu vzdal a naposledy jsem se s ním rozloučil. S Cullinem se naposledy rozloučím na Broche Rhuidh.

Nasedl jsem a uchopil otěže hřebce. Kerri vzhlédla, vstala a nasedla na klisnu. Pohlédla na vak se srdcem za mým sedlem, pak se podívala na mne, ale neřekla nic. V tichosti jsme vyjeli z údolí řeky.

Cesty střežily hlídky isgardských vojáků a vyslýchali všechny cestující, ať už jeli na východ do Maedunu, nebo na západ na

pobřeží. První den nás několikrát vojáci zastavili a podrobně vyslýchali. Vzhledem k tomu, že jsem byl na první pohled Tyr a že jsme jeli na sever, nezdržovali nás zase tak dlouho.

Viděli jsme neklamné známky země, která se připravuje na válku. Projížděli jsme mnoha malými vískami a všude jsme postrádali bojeschopné muže, zatímco opevněná panství byla napěchovaná vojáky, kteří pod hradbami rozbili stanové tábory. Všude nad zástavami místních pánů vlály Ephirovy praporce. Cizinci, kteří byli dříve vítanými návštěvníky hospůdek a krčem, se nyní setkávali s nepřátelstvím a podezíravostí.

„Jsou vyděšení," řekla tiše Kerri, když jsme opustili krčmu, kde jsme se zastavili na oběd.

„Jo, však taky mají důvod," odpověděl jsem. Vyrazili jsme dál na sever a meč na mých zádech se zase zachvěl. Znepokojoval mne už od rána. Chtěl jít na východ a ne na sever. Páteří mi procházely pocity podobné, jako kdyby mne bolel zub. Naklonil jsem se za sebe, položil ruku na vak se srdcem a meče jsem si nevšímal. Bolest ustoupila.

Po celý zbytek dne se meč trochu vzpouzel, ale dokázal jsem to přehlížet. Tma nás zastihla na úpatí hor, daleko od vesniček a měst. Našli jsme si chráněné místo u malé říčky a rozbili tábor na noc. Kerri se postarala o koně a já jsem připravil skrovnou večeři.

Díval jsem se, jak sedí u ohně a přemýšlel jsem, jestli jsem o ní minulou noc jen snil, nebo jestli se to skutečně stalo. Mluvili jsme jen málo, oba jsme byli ponořeni do vlastních myšlenek.

V noci mne vzbudil nápěv meče, který mi tiše zněl hlavou. Posadil jsem se a tápavě jsem hmatal kolem, až jsem našel pochvu a zvedl ji. I přes kožený kryt čepel jasně zářila.

„Koukám, že my dva si budeme muset něco mezi sebou vyřídit," řekl jsem mu výhrůžně. Kerri spala na druhé straně ohně, svinutá do klubíčka a zachumlaná do pláště. Opatrně jsem vstal, abych ji nevzbudil, vzal jsem meč a zašel hluboko do lesa.

Vytáhl jsem ho z pochvy a podržel ho zvednutý před sebou. Čepel planula, rozžhavená do běla a ten nápěv, který vydávala, když se rozechvěla, najednou zavřeštěl všude kolem mne, jako když se rašplí brousí kov, a bolestivě se mi zaryl do uší. Zaskřípal jsem zuby a zatřásl mečem.

„Tak poslouchej, ty mizerný kuse plechu," zavrčel jsem, „jestli nedokážeš porozumět povinnosti a úctě, přestože jasně vidíš, o co jde, tak mi k ničemu nejsi." Zabodl jsem ho do země a jeden po druhém jsem sundával prsty z jílce. Nechtěl mne pustit. Stáhl by mi kůži z rukou, jen abych jílec nepustil.

Prudce se rozkmital a začal výt a světlo, které vydával, přelétalo sem a tam po čepeli a měnilo se od zuřivé červené po rozžhavenou bílou. Ke všem čertům. Jediné, co mi ještě chybělo, byl meč, kterým cloumají záchvaty vzteku a zuřivosti, jakmile se nejedná podle něj. Stál jsem před ním, dokud se neustálil do měňavého oranžového třpytu.

„Mám povinnost, kterou musím splnit," řekl jsem chladně. „Jestli tomu nechceš rozumět, tak tady budeš takhle hloupě stát, až z toho dočista zrezivíš. Já se obejdu i bez tvojí magie, kamaráde. Ale rád bych věděl, co si ty počneš beze mne."

Meč se rozbouřil a rozhořel vzrušením, až mne jeho světlo bodalo do očí. Rozzuřen na nejvyšší míru, zaútočil svým nápěvem na mé uši. Pozoroval jsem ho se založenýma rukama a snažil se nemyslet na to, jak je to ve skutečnosti směšné. Nikdo se přece nemůže hádat s mečem.

„Zrezivíš," opakoval jsem. „A zrovna tady."

Nakonec přestal a ztišil se. Ze zvuků jemných tónů harfy a zvonů jsem vycítil, že se podvolil. Ještě jsem ho tam tak nechal chvíli stát, a pak jsem položil ruku na prostý, kůží potažený jílec.

„Nejdříve ho musím doprovodit *domů*," řekl jsem. „A jakmile ho doprovodím, zase půjdeme, kam nás povedeš."

Jílec se mi usadil v ruce, pohodlně a nenuceně, vklouzl mi do dlaně, jako by byl pro ni stvořen. Zasunul jsem ho do pochvy a vrátil se zpátky ke žhavým uhlíkům ohně.

Když jsem se zase pokoušel zachumlat do pláště, Kerri se najednou posadila. Rozcuchané vlasy jí padaly do obličeje. Zvedla ruku a odhrnula je dozadu. „Dobrý výkon," oznámila mi. Zdálo se mi, že se směje.

Podrážděně jsem se na ni zadíval. „Já *nenávidím* magii," řekl jsem horoucně a naprosto upřímně a položil jsem si meč na zem k hlavě. „Já ji opravdu a upřímně nenávidím."

Pozdě odpoledne příštího dne jsme v dálce zahlédli vysoké strmé vrcholky hor pokryté sněhem. V tichosti jsme jeli bok po boku po úzké cestě. Odpoledne bylo horko a ve vzduchu se vznášela oblaka prachu, ale když se slunce začalo sklánět za hory, ochlazovalo se. Byl to první skutečný letní den této roční doby. Už se pomalu blížil letní slunovrat. Nepříjemně mne překvapilo zjištění, že jsem naprosto ztratil přehled o čase. Předchozí roční doby jsem si vždycky uvědomil podle místa, kde jsme byli. Letní slunovrat nás obvykle zastihl, když jsme sestupovali z východních svahů Laringrasských hor.

Znovu na mne dopadla tíže žalu nad Cullinovu smrtí. Už se nikdy nebudou opakovat ty veselé večery u ohně s obchodníky, které jsme doprovázeli. Skončily i ty veselé šarvátky po krčmách. Už se nikdy nebudeme navzájem zkoušet, jak dobře kdo ovládá meč. To všechno s Cullinem odešlo. Navždy.

Kerri se otočila v sedle a podívala se na mne. V hlubokých očích se jí usídlil smutek. „Pořád musím myslet na to, že je pryč," řekla. V jejím hlase zaznělo něco jako překvapení a údiv. „Je to hloupé, ale pořád čekám, že ho každým okamžikem uvidím na cestě, jak jede zpátky k nám."

Bylo to tak blízké mým vlastním pocitům, až mne to nepříjemně překvapilo a v prvním rozrušení jsem zaváhal, jestli to pouto mezi námi nám náhodou neumožňuje sdílet myšlenky. Střetl jsem se s jejíma očima, a pak jsem se ohlédl zpět na hory. „Já vím," řekl jsem. „Jsem na tom stejně."

Přešli jsme to mlčením. Po chvíli jsem poznamenal: „Asi dvě noci předtím, než jsme opustili Jeriadovu věž, jsem měl velmi zvláštní sen."

Po dlouhou dobu nebylo slyšet nic než loudavé klapání koňských kopyt na udusané cestě.

„Sen?" pravila nakonec.

„Zdálo se mi o tobě, *sheyala*." Letmo jsem na ni pohlédl. Zdálo se, že je naprosto upoutána snahou vybrat z lesklé černé hřívy klisny jakési smítko. To živé zbarvení její tváře mohly způsobit sluneční paprsky, kterým byla vystavena celý den. Ale nemusely. Znovu jsme se odmlčeli.

Trvalo jí dlouho, než odpověděla. Hříva byla zřejmě hodně pocuchaná a zabralo to hodně času, než ji dala do pořádku. Konečně se na mne podívala. „Byl to příjemný sen?“

„To ano. Velmi příjemný.“

„Ano?“

Usmál jsem se. „Nečekám, že by se mi mohl znovu zdát.“

„Ty bys nechtěl?“

Rhuidh se vyplašil, protože mu přímo zpod kopyt vylétl bažant. Když se mi ho podařilo uklidnit, podíval jsem zase na Kerri. Už se vzpamatovala a nasadila svůj obvyklý chladný výraz.

„Víš, to není o tom, že bych snad nechtěl,“ řekl jsem. „Kdyby to bylo možné, neodmítl bych. Ale už dávno jsem si uvědomil, že to není nic, co by člověk mohl očekávat nebo vyžadovat jen proto, že mu to pro jednou přišlo do cesty. Sny už jsou takové.“

„Já vím.“ Pobídla patami klisnu a vyrazila tryskem dopředu. Zahnuly za zatáčku a já jsem je ztratil z dohledu.

Kdy jsem s Cullinovým hřebcem projel zatáčkou, jela už jen volným krokem a čekala na mne. Zabodla do mne svůj chladný zrak. „Chodíme kolem zatraceně horké kaše, Kiane dav Leydon,“ řekla vážně. „Dovol mi sdělit jen tolik, že tato záležitost je pro mne uzavřená. Nebyl to sen a já jen zřídka dělám stejnou chybu dvakrát.“ Odmlčela se a uspořádávala si myšlenky. „A ještě jednu věc. Přestaň mi říkat *sheyala*. Já nejsem žádný primitiv.“ Opět se odmlčela a pak si povzdechla. „Rozhodně o nic víc, než ty.“

Když jsme dorazili k horám, stočila se cesta na severozápad a vedla jižní částí Tyrských skal. Vysoko položené soutěsky byly stále ještě pod sněhem a obvykle se jimi dalo projet až tak čtrnáct dní po Letním slunovratu. Stezka, po které jsme jeli, ústila na cestu, která vedla z Honadunu na sever, táhla se širokým, nízko položeným údolím Lauchruchy a cestovalo se po ní lépe.

Ve dne teď bývalo až nepříjemné vedro. Ale cestou kolem Isgardských plání les houstl a skýtal příjemný stín a noci byly dosud chladné.

Projížděli jsme pod duby a javory, které vrhaly zlaté stříkance stínu. Tu a tam se mezi listnatými stromy jako tmavozelené skvrny objevovaly vysoké rovné borovice a jedle. Po pravé straně se z

jílovité půdy zvedal skalnatý výběžek, který odrážel sluneční žár dolů na stezku, a mlžný závoj kolem něj hrál všemi barvami duhy.

Právě když jsme dojeli k brodu, zkroutil se mi žaludek nevolností a chlupy na šíji a na pažích se mi zježily, až jsem se otřásl. Zaznamenal jsem ten dobře známý puch. Takové výpary mohl šířit jen temný generál. Přitáhl jsem Rhuidhovi uzdu, aby zastavil, a pozvedl jsem levou ruku, abych upozornil Kerri. Zastavila klisnu vedle Rhuidha a rychle se rozhlédla.

„Co je?“ zeptala se jen tak nahlas, aby to přehlušilo hluk vodopádu.

„Magie,“ řekl jsem. „Magie krve. A je někde hodně blízko.“

„Maeduni?“ Zvedla ruku, aby se ujistila, že má meč na zádech.

Přikývl jsem. „Jo, Maeduni. Myslím, že je to generál. Je to jeho pach.“

„Zplozenci pekla,“ zamumlala. „Pak je tedy někde před námi.“

„Jo, hned za ohybem řeky, na druhé straně toho útesu.“

Postavila se ve třmenech a rozhlédla se kolem. Napravo se do výše tří mužů zvedala skalní stěna. Nalevo se skalnatým korytem řítila zpěněná řeka. Koně by v těchto místech na druhou stranu nepřešli. I pro lidi by to bylo dost náročné a nebezpečné. Mohli jsme jít jen kupředu, nebo se vrátit stejnou cestou zpět.

„Vybral si své místo dobře,“ řekla Kerri hořce. „Kolik jich tam je?“

Potřásl jsem hlavou. „Těžko říct. Já jen cítím pach magie a poznávám odporný puch toho prokletého generála.“

Posadila se zpátky do sedla, ruce uvolněně zkřížila na hrušce a podívala se na mne. „Co teď?“

Zaváhal jsem. Nemohl jsem si pomoci, ale myslel jsem na to, že Cullin by si určitě teď věděl rady. Vždycky si věděl rady. Za ohybem řeky mohla být polovina maedunské armády anebo jen půl tuctu mužů. Takhle hluboko na území Isgardu byla pravděpodobnější ta druhá možnost. Každopádně měli proti nám přesilu, a to i kdybychom nebrali v úvahu přítomnost generála. Uvažoval jsem, nakolik jsme s Cullinem vlastně generála ve skutečnosti oslabili.

Podrbal jsem se na bradě. „Máme dvě možnosti,“ řekl jsem. „Můžeme se vrátit…“

„Nebo?“

Najednou jsem se rozchechtal. Najednou jsem věděl, co by Cullin udělal. „Nebo můžeme vyrazit plným tryskem do té zatáčky a doufat, že je zaskočíme polonahé a naprosto nepřipravené.“

Upřela na mne zrak. „Tak tohle je ten nejšílenější nápad, jaký jsem kdy slyšela,“ řekla. A pak se rozesmála. „Je to tak šílené, že to musí zabrat. Určitě nečekají, že uděláme něco tak ztřeštěného.“

Ukázal jsem na vodopád. „Předpokládají, že ten vodopád překryje jakýkoli hluk, který by mohli vyvolat, takže nás nic nemůže varovat,“ řekl jsem. „Můžeme uvažovat stejně. Můžeme předpokládat, že nás neuslyší, dokud nebudeme těsně u nich.“

Kerri sesedla, aby si zkontrolovala podpěnku. To byl dobrý nápad, takže jsem taky slezl z Rhuidha a udělal to samé. To poslední, co jsme potřebovali, byl uvolněný řemen, který by nás uprostřed houfu nepřátelských Maedunů shodil na zem.

Kerri se vyšvihla zpět do sedla a vytáhla meč. „Připraven?“ zeptala se.

„Okamžik.“ Sundal jsem Cullinovu hřebci ohlávku a nacpal ji do svého sedlového vaku. Poběží za námi. Potřeboval jsem obě ruce volné a Rhuidh neměl zapotřebí, aby ho jiný kůň nějak omezoval v pohybu. Dvakrát jsem se ujistil, že mám vak se srdcem pořádně připevněn za sedlem, a pak jsem nasedl. „Připraven,“ řekl jsem.

Koně opatrně vyrazili přes brod. Byl široký jen pět kroků a hluboký sotva po kolena, ale ležely tam oblé hladké kameny a neseděly moc pevně. Kerri se divoce zasmála, švihla mečem a pak ho pozdvihla. Vytáhl jsem svůj meč a pokynul jí.

Pobídl jsem Rhuidha patami do slabin a naklonil se dopředu přes sedlovou hrušku. Vyrazil kupředu, jako by se ani nemohl dočkat. Černá klisna, hbitá jako sokol, našlapovala jistě a pevně jako tanečník a projela ohybem o půl délky napřed. Kerri se sklonila nízko nad hřívu. Rhuidh pádil těsně za klisnou, s vlajícím ohonem a šíjí nataženou v trysku.

Útes zahýbal, ustupoval z cesty a napravo ho lemovaly stromy. Z jejich příkrovu se jako černý stín vyloupl maedunský voják na koni. Na cestu dorazil o několik drahocenných vteřin později, než aby mohl zastavit klisnu, ale dostatečně včas na to, abych na něj z pádícího Rhuidha dosáhl mečem. Vyděšený kůň, který ztratil

jezdce, se splašil a narazil do jiného koně, který svého jezdce shodil do prachu cesty.

Vpředu byl třetí Maedun, přespříliš spoléhající na to, že před sebou vidí ženu. Pobídl svého koně, aby vjel Kerri do cesty a v předčasném úsměvu vycenil zuby. Klisna lehce a obratně odskočila doprava, takže ji měl Maedun po levé ruce, na opačné straně, než kde měl meč. Kerri se vyklonila v sedle, přehodila jílec meče do druhé ruky a divokým obloukem odsekla. Čepel proťala Maedunovi hrdlo a napůl mu oddělila hlavu od těla.

Z lesíka vyrazil další jezdec s mečem a řítil se přímo na mne. Neměl jsem ani čas se pořádně rozmáchnout. Sklonil jsem meč a použil ho jako kopí. Špičkou zajel Maedunovi rovnou do břicha. Šel k zemi tak rychle, že jsem málem pustil meč a spadl z koně.

Trhnutím jsem meč uvolnil, jenže tím jsem ztratil rovnováhu úplně. Rhuidh však neudělal jediný chybný krok a tančil pode mnou tak, aby mne udržel na hřbetě. Vytáhl jsem se zpátky do sedla a Rhuidh běžel hladkým pevným krokem dál.

Projeli jsme touhle maedunskou pastí a pádili po volné cestě dál. Kerri se rychle ohlédla přes rameno. Kolem obličeje jí divoce vlály vlasy. Zvedla čtyři prsty. Přikývl jsem. Pronásledovali nás jen čtyři. Jenže mezi nimi byl i generál. Cítil jsem ten silný příznačný puch jeho magie, ze kterého se mi zvedal žaludek.

Sklonil jsem se níž a povzbudivě jsem zašeptal na Rhuidha. Zastříhal ušima a natáhl krk.

Pach magie náhle zesílil a zhoustl. Letmo jsem se ohlédl přes rameno dozadu a uviděl jsem generála, jak soustřeďuje svou magii. Žaludek se mi prudce sevřel nevolností. Napadlo mne, jestli budu i tentokrát dost rychlý a budu mít takové štěstí, abych ji zachytil svou čepelí a odrazil zpátky na něj.

Ale ta magie nebyla určena mně. Kalná rudá střela mi přeletěla nad hlavou. Možná, že generál neměl dost síly, aby ji použil proti člověku. Ale měl rozhodně dost síly na to, aby ji použil proti skále a zemi. Jen několik délek před Kerri se na cestě otevřela v zemi trhlina zvící šířky dvou až tří mužů.

Kerri neměla čas pořádně klisnu připravit. Viděl jsem ji, jak se naklání, až se dotýká koňské šíje. Viděl jsem, jak se klisně rozšířily nozdry, až bylo vidět červený vnitřek, sebrala všechnu sílu a napjala všechny svaly a s Kerri přilepenou na zádech se vrhla přes

tu prázdnotu. Na okamžik se kůň a jezdkyně vznášeli volně ve vzduchu, kůň půvabně vzepjatý a jezdkyně přitisknutá k napjaté šíji. Jedna přední noha, pak druhá dopadly na pevnou zem na druhé straně průrvy, za nimi lehce následovaly zadní nohy a Kerri byla v bezpečí na druhé straně.

Sklonil jsem se těsně nad Rhuidhovu šíji a povzbudivě na něj zašeptal. Nemohli jsme přeskočit tak snadno a lehce. Byl jsem o dobrých pět kamenů těžší než Kerri a Rhuidh nikdy neměl příliš v oblibě skákání přes cokoli, a už vůbec ne přes takovou propast, jaká se teď otvírala před námi. Ale ani on, ani já jsme neměli moc na vybranou. Kromě toho jsem pochyboval, že bych dokázal včas zastavit a zachránit nás tak od pádu do té pekelné propasti. Jak jsme se blížili, uviděl jsem tu děsivou hlubinu zející před námi, zoufale jsem se naklonil dopředu, přitiskl se do Rhuidhovy hřívy a velebil jsem jeho schopnosti, jeho sílu a jeho úchvatnou odvahu. Vzepjal se, až jsem ucítil, jak se mu napínají všechny svaly a vznesl se do vzduchu. Zavřel jsem oči hrůzou před tím, co bych mohl zahlédnout a zadržel jsem dech. A pak, protože jsem nedokázal setrvat v nevědomosti, jsem je zase otevřel. Bylo jasné, že to nedokážeme. Rhuidh prostě neměl sílu na to, aby překonal tak širokou propast.

Ten otřes, když jeho přední noha narazila na zem, mne málem vyhodil ze sedla. Hrabal kopyty na samém okraji propasti, až jeho zadní noha přistála půl kroku před předními. Zoufale sebou hodil dopředu, až se mu podařilo se zachytit a najít pevnou zem. Přeskočili jsme propast a byli v bezpečí. Za okamžik půvabně přistál i hřebec.

Kerri zastavila jen kousek dál na cestě a otočila klisnu, aby mne viděla. Tvář měla bledou a rysy napjaté. Úleva jí na okamžik setřela z tváře jakýkoli výraz a vzápětí se její tvář rozzářila širokým úsměvem.

Rhuidh se zastavil vedle klisny. Funěl a frkal, ale dmul se pýchou nad svým závratným výkonem. Sklouzl jsem na zem a uviděl generála. Seděl na koni na druhé straně propasti. „Příště, Tyre," zařval. „Příště tě dostanu."

Vytáhl jsem meč a pevně ho sevřel. „Anebo já dostanu tebe, generále," zavolal jsem zpátky.

Otočil koně a jel zpátky.

28

Konečně jsme dorazili na Clanhold. Na vrcholu strmého pahorku se jako jeden z rozeklaných skalních útesů vypínaly úctu nahánějící šedivé žulové hradby, obklopující vlastní panství. Zprávy o našem příjezdu nás předešly. Ve chvíli, kdy jsme vjížděli na nádvoří, už nás na širokých kamenných schodech vedoucích nahoru ke vchodu do velké síně očekávali – Cullinův bratr Rhodri se svou ženou Linnet a jejich třemi syny Brychanem, Landenem a Tavisem, kteří už vyrostli v muže; Gwynna, vzpřímená a štíhlá jako proutek, s Elinou, Wynnou a Mairou; laird klanu Medroch stál vzpřímeně jako meč a trochu stranou od ostatních. Nikdo se ani nepohnul, nikdo neřekl ani slovo. Někdo uchopil otěže mého koně, a já jsem sesedl a vzal do náručí vak se srdcem.

Na okamžik jsem se na začátku toho širokého schodiště zastavil. Moje oči se střetly s očima Gwynny. Pod maskou vyrovnanosti a klidu jsem viděl bolest a žal. Neměl jsem sílu podívat se na své sestry. Neuměly se ještě tak dobře ovládat, jako jejich matka. Elin, vyšší než její matka a půvabná jako vrbový proutek, chovala malého Keylana v bezpečí své náruče. Neměl ještě ponětí, co se vlastně stalo. Díval se na mne, smál se a natahoval ke mně ručičky. Elin ho něžně uklidňovala. Odvrátil jsem se a vystoupil po

schodech před Medrocha. Beze slova zvedl ruce a já jsem mu do nich vložil vak se srdcem.

„Medrochu dav Kian dav Angrus, doprovodil jsem tvého syna *domů*," řekl jsem mu a snažil se, aby se mi nechvěl hlas. „Doprovodil jsem *domů* na Clanhold toho, který mne přijal za syna, tak jak jsem mu přísahal, když mi zemřel v náručí. Přeji si, aby bylo řádně zaznamenáno, že jsem tento závazek splnil jako jeho věrný stoupenec, tak, jak mi kázala moje povinnost."

Medroch sklouzl pohledem na vak se srdcem a na kratičký zlomeček vteřiny, kratší než úder srdce, mu přes tvář přeběhl záchvěv utajované hluboké bolesti. Pak se podíval zpátky na mne. „Je to tak zaznamenáno," řekl. Jeho hlas jasně zazněl do hlubokého ticha. „Máš můj dík a mé uznaní za to, co jsi udělal." Odmlčel se. Když se opět rozhovořil, hlas se mu třásl. „Prokážeš mému synovi ještě další službu? Budeš u něj dnes v noci, v den jeho návratu *domů*, držet stráž? Nemohl jsi držet stráž u svého otce. Budeš u toho, který tě přijal za syna?"

Jen stěží se mi podařilo skrýt své překvapení. Právo a povinnost držet stráž příslušela nejbližším příbuzným – otci, bratru nebo vlastnímu synu. Nikoliv schovanci. Toto právo či výsada patřilo Medrochovi nebo Rhodrimu. To, že mi bylo nabídnuto, byla čest, kterou jsem neočekával. Poklekl jsem na jedno koleno na sešlapanou žulu.

„Rád přijmu tuto povinnost a tuto poctu," řekl jsem. Můj vlastní hlas mi zněl v uších drsně a chraptivě.

Rhodri postoupil kupředu a pozvedl ruce. Vložil jsem do nich své. Zvedl mne na nohy. „Vítej doma, Kiane dav Leydon ti'Cullin," řekl.

Na oplátku vložil své ruce do mých a já jsem se sklonil a dotkl se jich čelem. Pak jsem o krok ustoupil a přešel ke Gwynně. Podala mi ruku. Uchopil jsem ji a zvedl ji ke rtům. Třásla se.

„*Ti'vata*," řekl jsem a zase jsem se napřímil. „Je mi líto, že ti přináším tak špatné zprávy."

„Kiane, můj synu," řekla a usmála se. Stálo ji to hodně úsilí. „Jsem šťastná, že právě ty mu máš prokázat tuto službu." Podívala se na Kerri, stojící osamoceně pod schody. „Představíš nám tu, která tě doprovází?"

Kerri postoupila kupředu a já jsem ji představil svému dědovi. Medroch k ní natáhl ruce a usmál se.

„Jsi zde dvojnásob vítána, Kerridwen al Jorddyn," řekl tiše. „Jako přítelkyně mého syna a vnuka i jako příbuzná mého přítele Kyffena ze Skai." Přestavil ji Rhodrimu a Linnet a pak Gwynně.

Otočil jsem se k Elin a vzal si od ní svého syna. Podala mi ho, usmála se na Kerri, tiše ji pozdravila, a pak šla za Medrochem a ostatní rodinou zpátky do Velké síně. Keylan se ke mně s radostným smíchem přitulil a ovinul mi kolem krku své malé buclaté ručičky. Jemně jsem ho utišil a shrnul mu z čela několik kudrlinek. Vlasy měl zlaté s měděným leskem, oči zlatohnědé, jako moje. Viděl jsem, že Kerri si těch očí všimla a rychle sklouzla pohledem ze mne na Elin. Bylo jí patnáct a byla už stejně krásná, jako její matka. Měla Cullinovy zelené oči a po zádech jí spadaly vlny rudozlatých vlasů.

„Tvůj?" zeptala se Kerri tiše.

„Můj," ujistil jsem ji. „Elin je jeho teta. Moje sestra."

Kerri se natáhla a jemně přejela dítěti prstem po tváři. Keylan zvážněl a s důstojností nepříslušející jeho věku ji chvilku upřeně pozoroval, a pak otočil hlavu a položil si tvář na mé rameno.

„Nevěděla jsem, že ses oženil," řekla Kerri. „Ani že máš rodinu."

„Nennia zemřela při porodu," řekl jsem. „Žili jsme spolu jen krátce."

„Omlouvám se. Miloval jsi ji?"

„Ne," řekl jsem. Myslel jsem na tu křehkou a ostýchavou dívenku. Byla bázlivá a mírná jako mladá srnka a důvěřivá jako každé mládě, které ještě nikdy nebylo zraněno ani zrazeno. Vyvinul jsem mimořádné úsilí, abych se k ní choval co nejněžněji a ona mi mé něžnosti oplácela plachostí a bázlivostí. Toho dne, kdy jsme s Cullinem odjížděli za další obchodní výpravou, mi ostýchavě řekla, že si myslí, že asi čeká dítě. Zemřela dříve, než jsem se vrátil domů a Keylanovi už bylo skoro sedm týdnů. „Časem bych ji možná miloval," řekl jsem a položil ruku Keylanovi na hlavu. „Ale my jsme se setkali poprvé až v den sňatku. Měl jsem ji rád a věřím, že ona měla ráda mne."

„Nikdy ses o ní nezmínil. Ani o dítěti."

„No jo. Ani Cullin nijak moc nemluvil o Gwynně a svých dcerkách," řekl jsem. „Víš, to je soukromá věc. Zůstává v rodině."

„Tam," řekl Keylan pánovitě a ukázal na dveře. „Domů." A tak jsme se otočili a vešli do Velké síně.

Toho večera jsem si oblékl novou suknici a pléd, ten s úzkými zlatými proužky mladšího syna domu Lairda klanu. Služebnictvo mne v komnatě jen obletovalo, ale já jsem je vyhodil ven a zapletl si cop na levém spánku sám. S ohledem na Cullina jsem si do něj vpletl černý kožený řemínek. Právě jsem si ho spínal měděným kroužkem, který téměř splýval s barvou mých vlasů, když na dveře komnaty zaklepal Rhodri. I on byl oblečen v suknici a plédu, ale se zlatým proužkem nejstaršího syna. Ve světle pochodně se mu v uchu třpytila náušnice.

„Jsi připraven?" zeptal se.

Přikývl jsem.

Otevřel dveře a kývl na mne hlavou. Počkal, až vyjdu na chodbu. Prošli jsme dlážděnou chodbou na schody vedoucí dolů do Velké síně, kde čekali ostatní členové rodiny. Těsně předtím, než jsme začali sestupovat ze schodů, mi Rhodri položil ruku na rameno.

„Kiane," řekl tiše, „Chci, abys věděl, že si myslím, že rozhodnutí mého otce bylo moudré. Ty jsi ten pravý, kdo by měl držet stráž."

Nemohl jsem udělat nic jiného, než mu poděkovat.

Když jsme sestoupili ze schodů a vešli do Velké síně, byli tam už všichni. Medroch stál u krbu, vak se srdcem mu ležel u lokte na zdobeném vyřezávaném stole. Gwynna a její dcery a Linnet se svými třemi syny stály po jedné straně. Byla tam také Kerri, oblečená do jednoduchých a vkusných šatů, pléd měla na rameni sepnutý prostou stříbrnou sponou. Pohlédl jsem na Gwynnu. Tvář měla bílou a bez výrazu. Uvědomil jsem si, že to ona dala Kerri ty šaty, co měla na sobě. Bylo to zvláštní gesto. Ten tartan byl jenom pro členy rodiny a já jsem krátce zauvažoval, jestli snad Gwynna nečeká, že se Kerri stane členem rodiny jako případná snacha.

Medroch čekal, až k němu přistoupím. Pomalu a s nekonečnou starostlivostí se obrátil ke stolu, k vaku se srdcem. Rozepnul široký

kožený řemen, rozvázal ty dvě šňůrky, kterými byl svázán a vytáhl velký obouruční meč. S mečem, který mu spočíval na dlaních, se otočil tváří ke mně a natáhl ruce, abych si ho vzal.

„Toto je meč Cullina dav Medroch dav Kian," řekl tiše. „Držení této zbraně je nyní svěřeno tobě, Kiane dav Leydon. Nyní je tvůj, abys jím sloužil klanu Broche Rhuidh." Zvedl jsem ruce a Medroch mi na ně položil meč. Pomalu jsem přešel Velkou síň a zastavil jsem se před Gwynnou. Pozvedla ruce.

„Vkládám do tvých rukou držení tohoto meče a péči o něj do doby, než ho budu potřebovat. Pak přijdu a převezmu si ho," řekl jsem.

„Přijímám," odpověděla.

Vložil jsem meč do jejích rukou. Byl těžký, ale Gwynna nesla jeho tíhu se stejnou důstojností, jako nesla svůj žal.

Obrátil jsem se zase tváří k Medrochovi. Rozbalil pléd a vyňal pergamenový balíček. Díval jsem se, jak ho vkládá do zdobené mramorové skříňky. Skříňku uzavřel, zalil horkým voskem, pak sňal z prstu pečetní prsten, do horkého vosku vtiskl svou pečeť a o krok ustoupil.

„Doprovoď ho *domů*, Kiane," řekl. „A provázej ho bezpečně touto nocí."

V okamžiku, kdy jsem zvedl skříňku, začal někdo hrát. Velkou síní se nesl jemňounký šepot dud. Otočil jsem se a uviděl, že tím dudákem je Rhodri. Pomalu se otočil a vedl mne pryč z Velké síně. Tajemné zádumčivé kvílení dud přecházelo ve sladkou melodii a bolestně se neslo temnou nocí.

Každá fráze, kterou Rhodri hrál, měla svůj význam. Jako tkadlec vetkává vlákna do goblénu, aby utkal obraz, tak Rhodri splétal melodie, které vyprávěly těm, kdo věděli, jakým jazykem mluví hudba, příběh Cullinova života. V té hudbě byl Medroch i Rhodri samotný a můj otec Leydon, i Gwynna, Elin, Wynn a Maira. A byl jsem v ní také já. A shrnutím jeho života vznikla jedinečná melodie, melodie nádherná a mocná.

Přišli jsme k malému kruhu kamenů schoulených na úbočí hory. Kruh tvořilo sedm hladce otesaných kamenných sloupů, tyčících se do výše půldruhého muže. Uprostřed kruhu stál leštěný podstavec,

vysoký až po prsa, a na něm se tyčil sloup. Za ním ležely podzemní hrobky, ve kterých byly uloženy ve výklencích vytesaných ve skále generace členů klanu Broche Rhuidh.

Kvílení dud za mnou postupně utichalo, a když jsem pomalu vstoupil mezi dva stojící kameny a položil skříňku na podstavec, zaniklo docela. Ustoupil jsem, k podstavci přistoupil Rhodri a položil na skříňku ruku.

„Vítej na konci své cesty, Culline dav Medroch dav Kian," řekl mírně.

„Zanechávám tě zde s tvým *ti'rhonai*, který u tebe bude držet stráž a doprovodí tě bezpečně *domů*."

„Budu střežit jeho cestu," řekl jsem tiše.

Rhodri přikývl a rychle odkráčel zpět. Nedíval jsem se na něj. Poklekl jsem před podstavcem, pak jsem si sedl na paty, vytáhl svůj meč a položil si ho do klína. Obnažená čepel se ve světle hvězd jemně třpytila, na lesklém kovu zřetelně vystupovaly hluboce vyryté runy. Sáhl jsem po hlubokém prameni ticha uvnitř sebe, vyprázdnil svou mysl a oči jsem upřel na malou skříňku nad sebou.

Miloval jsem ho. Klečel jsem a nechal lásku, aby mne v nočním chladu zahalila jako hřejivý plášť.

Nevím, jak dlouho jsem tam klečel, oči upřené na leštěnou zdobenou mramorovou skříňku před sebou, a čekal, co se bude dít. Naplňovaly mne vzpomínky na Cullina. Opět jsem ho viděl tak, jako tu první noc u té zchátralé hospody na hranicích Falinoru. Vzduchem zvonil jeho smích. Viděl jsem jeho tvář, vířící nocí, osvětlenou stovkami táborových ohňů, na místech rozesetých po celé pevnině. Opět jsem ho viděl, jak mne učí zacházet s mečem a vyžaduje ode mne všechno, co jsem ze sebe mohl vydat a dostává to, protože nic horšího ode mne nečeká. Viděl jsem ho s Gwynnou a jeho dcerami, jak mu oči září pýchou a láskou a viděl jsem něhu v jeho tváři.

A viděl jsem ho zahaleného ve smutku, jak mi sděluje zprávu o narození mého syna a smrti mé mladé ženy, kterou jsem stěží znal.

Čas plynul. Mohla uplynout hodina nebo deset, nebo sto. Postupně jsem si uvědomoval prohlubující se noční ticho. Všechny smysly se mi najednou zbystřily a já jsem se narovnal. Pořád ještě jsem klečel, ale už jsem byl ve střehu. Ruka mi pomalu sklouzla na

čepel meče, vyryté runy vystoupily a jasně se rýsovaly pod bříšky mých prstů. Pak jsem pevně uchopil jílec.

Vzduch kolem podstavce se začal jemně chvět a kypět jako voda horkých minerálních pramenů a jiskřil tisíci světélky. Zavířil, jemně zasyčel a pak se najednou spojil a stál tam Cullin, celistvý a úplný, a nevypadal o nic starší než já. Jeho ruka spočívala na mramorové skříňce a jeho tvář zářila úsměvem. Shlížel na mne ze své výše a usmíval se, když viděl, jak na něho překvapeně zírám. Věděl jsem, že se dívám na jeho stín, ale vypadal tak skutečně, že bych snad mohl natáhnout ruku a dotknout se ho.

„Doprovodil jsi mne *domů*," řekl tiše. „Posloužil jsi mi dobře a já ti děkuji."

„Byla to moje povinnost," řekl jsem.

„Nic si navzájem nedlužíme, *ti'rhonai*," řekl. Podíval se za stojící kameny, kde byla tma, že by se dala krájet. Bylo na něm cosi podivného, co jsem nedokázal přesně určit, dokud jsem si neuvědomil, že nemá meč ani žádnou jinou zbraň. Pak jsem si vzpomněl, že jeho meč má nyní Gwynna. Tady ho nepotřeboval. Už ne. Podíval se zpátky na mne. „Ne, já už nepotřebuji žádný meč," řekl. „Ale ty ano. Tam venku jsou nepřátelé, kterým se ještě budeš muset postavit tváří v tvář."

„To jsi mne naučil dost dobře, *ti'vati*," odvětil jsem.

„Ano, a ty ses učil dobře."

Tma mezi dvěma kameny na západě se nepatrně změnila. Do kruhu vstoupil muž a Cullin se k němu s úsměvem otočil. Viděl jsem obraz toho muže viset ve Velké síni. Byl to můj jmenovec, můj praděd. Za ním kráčel další muž, a za ním žena. Byl to můj otec, Leydon dav Medroch a jeho matka, lady Brynda. Klečel jsem tam a zíral, jak jeden za druhým vystupují ze tmy, zástup mužů a žen se táhl generacemi do minulosti, a všichni přišli, aby ho doprovodili *domů*.

Promluvil Cullinův děd. Hlas měl jemný a třaslavý. „Je čas jít *domů*, Culline dav Medroch, můj milovaný vnuku."

Cullin pomalu odcházel, a pak se otočil ke mně. Pozvedl obě ruce. Podal jsem mu své. Pozvedl mne a políbil na obě tváře. „Setkáme se opět, až nastane čas," slíbil. „Tvůj syn tě doprovodí *domů*, tak jako jsi ty doprovodil mne."

Celá sešlost mužů a žen se před mýma očima zatetelila jako horký vzduch a jeden po druhém, tak jako přicházeli, se rozplývali. Poslední, kdo odcházel, byl Cullin. Už se neohlédl.

Neuvědomil jsem si, že jsem zapomněl dýchat, dokud jsem nepocítil bolest v hrudníku. Pomalu jsem klesl na kolena a zavřel oči, pak jsem se zase prudce trhnutím narovnal, když mne jemný závan vzduchu pohladil po tváři.

Přede mnou stála žena. Usmívala se. Měla překrásný úsměv. Vypadala skoro jako dívka. Měla stříbrem protkávané zlaté vlasy, vlnící se kolem oválné tváře. Oči zlatohnědé jako stinný potůček hleděly do mých a já jsem ji poznal.

„Matko?“ zeptal jsem se udiveně.

Sklonila se nade mnou a jemně mi prsty přejela po tváři a pak ustoupila zpět. Mlčky pozvedla obě ruce. Na chviličku jsem nevěděl, co chce. Ještě jednou se usmála a já jsem zvedl meč a podal jí ho. Podržela ho před sebou, uchopila čepel, a pak ji nechala špičkou dolů klesnout na zem. Jednou rukou spočinula na jílci a pohladila kulatou hlavici. Hlavice začala jemně žhnout slabým leskem a tma se rozzářila třpytivými paprsky, jako by se v kulaté kůží potažené hlavici skrýval broušený drahokam. Ustoupila dozadu od meče zabodnutého hrotem v zemi. Vzhlédla, jako když naslouchá hlasu, který jsem nemohl slyšet, a souhlasně přikývla.

Třpytící se světlo hlavice meče jí ozářilo tvář. Udělal jsem krok k ní, pak další. Ještě jednou se dotkla prsty mé tváře, lehce a jemně jako křídla nočního motýla. V očích jí zazářila láska a pýcha a mně se hrdlo sevřelo bolestí.

Natáhl jsem se, abych ji sevřel do náruče, ale v tom okamžiku se začala chvět jako obraz na vodě. Mé paže sevřely prázdný vzduch a najednou byla pryč.

Když se obloha za útesem zbarvila prvními náznaky úsvitu, vzhlédl jsem. Skříňka stála na podstavci, prasklá, roztříštěná na kusy. Až na slabý poprašek jemného šedivého popele byla prázdná.

29

Vzal jsem meč a vylezl po pěšince nahoru na vysoký skalní převis nad mořem. Na mysl se mi jako vlny příboje narážející na skálu draly vzpomínky. Nechával jsem je volně připlouvat a odplouvat a ani jsem se nepokoušel dát jim nějaký smysl. Na to bude dost času později.

Slunce stálo dosud nízko a jeho paprsky ještě nedosahovaly na mé malé skryté místečko. Posadil jsem se na jeden z kamenů pokrytých mechem a meč jsem postavil před sebe. Levou rukou jsem ho přidržoval a pravou jsem nechal spočívat na koleni. Pomalinku jsem ji pak položil na kožený lem hlavice. Cítil jsem, jak mne hřeje, jako by stále ještě uchovával teplo dotyku mé matky.

Dala mi dar, ale já jsem si nebyl jistý, jestli ho chci přijmout. S tímto darem přicházely i závazky, o které jsem nestál. Ale byl to jediný dar, který jsem kdy od své matky dostal. Jak bych ho jen mohl odmítnout?

Rychle, dříve než bych začal uvažovat o tom, co vlastně dělám, jsem vytáhl z boty malý černý nůž a rozřízl kožený lem na hlavici meče. Kůže se čistě odloupla a odpadla ve dvou kusech jako slupka.

Přes okraj skály, chránící mé místečko, dopadl první paprsek slunečního světla a dotkl se brouseného drahokamu, velkého jako čejčí vejce a průzračného jako klidná voda, a drahokam se jasně

rozzářil. Třpytivé paprsky slunce ho naplnily, přetekly ven a přelily se mi přes ruce jako rozpuštěný med. Hleděl jsem na drahokam, hleděl jsem do jeho nekonečných hlubin, do koule křišťálového světla a tančících stínů. Uprostřed zářil světelný bod, jasnější než třpyt barev, které vysílalo slunce a které drahokam rozséval kolem.

Na chviličku jsem musel před tou oslepující září zavřít oči a promnout si je. Když jsem se opět podíval, zářící bod světla tam stále ještě byl a hořel jako oheň v noci, který je vidět z dalekého horského úbočí. A pak jsem si uvědomil, že to je oheň – obrovský oheň, který plápolal mezi vzrostlými vysokými duby. Viděl jsem postavy mužů a žen, oblečené v prostých bílých tunikách, tančící kolem ohně a skákající přes plameny.

Oheň v noci o svátku Beltane. Té noci – té jediné noci – kdy se Dualita rozdělí a bohové a bohyně přicházejí na oslavu a spojují se jako muž a žena, aby zajistili plodnost polí a lesů, řek a moří. Té noci, kdy byla každá žena bohyní a každý muž bohem. Této noci mohla princezna nabídnout medovinu pastýři a služebná princi. Bohové a bohyně neznali rozdíly v postavení. Děti počaté v noci o svátku Beltane měly přízeň a požehnání Bohů. Předpokládalo se, že jejich otcem je bůh a bohyně je jejich matkou.

Muži a ženy rozjařeně tančili na melodie dud. Ženy nosily poháry zlaté medoviny a tančily tak opatrně, aby ji nerozlily. Protože tu ženu, která této noci nerozlila ani kapku, čekalo v nacházejícím roce štěstí a požehnání.

Postupně jsem si uvědomoval, že dva tanečníky vidím zřetelněji než ostatní. Jednoho muže a jednu ženu. Všichni ostatní se ztratili do pozadí a staly se z nich jen stíny u ohně.

Žena, vlastně téměř ještě dívka na prahu ženství. Stříbrem protkávané zlaté vlasy, třpytící se jako sluneční záře protkávaná měsíčními paprsky, jí spadaly dolů po zádech a vlnily se do rytmu tance. Nebyla vysoká a nebyla ani krásná, ale měla pružné půvabné pohyby a živé rysy a to ji činilo tak přitažlivou. Skrytý úsměv jí prozářil tvář a oči osvětlené Ohněm noci svátku Beltane.

I muž byl velmi mladý, nebylo mu více než osmnáct nebo devatenáct. Oči měl šedé jako kouř ohně. Pohyboval se s pružností a jistotou rozeného tanečníka či rozeného Mistra meče, pod hladkou kůží se mu rýsovaly tuhé svaly. Vlasy se mu ve světle ohně měděně třpytily zlatým leskem. Měl je stažené dozadu z čela a svázané

prostým koženým řemínkem. Na levé skráni měl zapletený cop, který přidal k vlasům staženým dozadu.

Tančili sice na opačných stranách ohně, ale po celou dobu se mezi davem tanečníků hledali. Muž se pohotově odvracel, kdykoli se objevila nějaká jiná žena a když hrozilo, že mu nabídne svůj pohár s medovinou, rychle unikal kolem ohně pryč.

Žena v jednom okamžiku své hledání přerušila a nabídla doušek medoviny muži, který se smíchem přijal a splatil jí očekávanou hubičkou. Žena se na něj usmála a s pohárem v obou rukou opatrně odtančila dál.

Uviděli se ve stejnou chvíli. Tvář muže, do té doby napjatá a vážná, se rozzářila úsměvem. Zavířil davem tanečníků k ní. Žena zůstala, kde byla. Tančila sama uprostřed kypícího davu a čekala na něj.

Dospěl k ní a na okamžik jen tančili tváří v tvář a hleděli si hluboko do očí. Nakonec žena pozvedla svůj pohár.

„Medovinu?“ zeptala se.

Usmál se a vzal si od ní pohár. „Tvůj dar mne velmi těší,“ řekl. Vyprázdnil pohár medoviny a prázdný ho odhodil do tmy, kam už nedopadalo světlo ohně a ani se nepodíval, kam dopadl. Žena mu beze slova podala ruce. Uchopil je a tiše pronesl pár slov.

„Jak mne nazýváš?“ zeptala se.

„Twyla,“ řekl s úsměvem. „V mé zemi znamená *twylitha* vánek, který přichází z hor v letním žáru. Chladný, čistý a osvěžující. Něco nádherného. Skoro jako zázrak.“

„V tom případě máš mé svolení, abys mne nazýval Twylou.“

Začali se spolu kolébat v rytmu dud a muž se sklonil a přiblížil své rty k jejímu uchu. „Ytwyddo – Twylo, má duše spočívá v tvých dlaních,“ zašeptal.

Na okamžik strnula, odtáhla se a pohlédla mu do tváře. Oči měla rozšířené a poplašené, ústa pootevřená. Pak se usmála a v jejích očích vyšlo slunce. „Leydone, tvá duše je bezpečně ukrytá v mých dlaních i v mém srdci,“ odvětila.

Rozesmál se čirou radostí a uchvátil ji do náruče. Se smíchem se k němu přivinula. Unášel ji davem tanečníků do jemné jarní trávy, která na ně čekala pod ochranou dubů.

Světlo v drahokamu se roztříštilo na tisíc úlomků a rozlétlo se jako kapky vody v peřejích. Odtáhl jsem se a překvapeně jsem zamrkal, když mne po Ohni svátku Beltane oslepilo sluneční světlo. Hlava mne bolela, jako by mi do ní pronikly úlomky drahokamu a zabodaly se do lebky jako střepiny skla. Seděl jsem tam ve slunečním žáru a třásl se a s pažemi ovinutými kolem těla jsem se snažil udržet si zbytky tepla. Meč stál přede mnou a drahokam na něm stále ještě jasně zářil.

„Už ne," zašeptal jsem, ale opět jsem se natáhl, sevřel drahokam mezi dlaně, sklonil jsem se k němu a opět nahlédl dovnitř.

Tentokrát tam byli čtyři. Leydon dav Medroch, Twyla al Kyffen, velmi mladý Cullin, který silně připomínal svého staršího bratra, a malý šesti nebo sedmiletý chlapec. Muži stáli zády k sobě, žena s chlapcem mezi nimi, slunce se začínalo naklánět k západu a v jeho paprscích se blýskaly meče mužů bojujících s bandity. Cullin klesl a meč mu vypadl z rukou. Chlapec se ho pokusil zvednout, ale meč byl na něj příliš těžký a on sám byl vzápětí sražen k zemi surovou ranou ze strany do hlavy. Twyla se sklonila přes chlapcovo tělo, uchopila meč, ležící na zemi a otočila se, aby se rozmáchla proti muži, který srazil chlapce.

Stranou boje seděl na koni muž, oděný celý v černém. Jen se usmál, když Leydon a Twyla zmizeli smeteni hordou banditů. Kývl na muže, stojícího vedle něj na zemi a sklonil se k němu, aby mu něco řekl.

„Ujisti se, že jsou všichni mrtví," řekl. „Především ten kluk. S tou ženou si tví muži mohou dělat, co chtějí, ale až skončí, musí být mrtvá. Rozumíš?"

„Jistě, generále," řekl ten druhý muž. „Nech to na mně."

Generál uznale přikývl, otočil koně a se spokojeným úsměvem odjel.

Seděl jsem tam, oběma rukama jsem svíral jílec meče, čelo přitisknuté na zápěstí. Padl na mne stín. Vzhlédl jsem. Zrak jsem měl zastřený závojem slz.

Nade mnou stál Medroch. Vypadal vážně a zasmušile. V tu chvíli jsem ho viděl očima malého dítěte, které má před sebou zbožňovaného a úctyhodného děda, vysokého, vzpřímeného a

mohutného. Z jeho vlasů a vousů vymizely šediny, a vrásky, hluboce vyryté kolem jeho očí, se vyhladily. Dlouho jsem na něho prostě jenom hleděl, až se pak zase stal tím dědem, kterého jsem tak dobře znal. Ametyst, který se mu houpal na uchu, jiskřil vedle stříbřité mědi jeho vousů fialovými jiskřičkami.

„Přišli pro něj," řekl nakonec.

„Ano, přišli."

„Stejně tak přišli pro tvého otce tu noc, kdy jsem u něj držel stráž já." Ruce u boku se mu sevřely v pěst a na chvíli odvrátil pohled. „Dva syny," řekl tiše. „Dva syny jsem ztratil." Jeho šedivé oči se obrátily zpátky na mne. „A ty jsi ztratil dva otce, chlapče."

„Kde je pohřbena má matka?" zeptal jsem se

„V hrobce. Cullin přinesl i ji, když doprovázel tvého otce *domů*."

„A pro ni také přišli?"

„Brynda u ní držela stráž," řekl. „Přišli pro ni."

Přikývl jsem.

„Není to jednoduchá věc," řekl. „Držet stráž."

„Není." Podíval jsem se na něj. „Ty jsi to věděl, že? Ty jsi věděl, kdo byla má matka." Prostý rozum dal, že to nevyhnutelně vědět musel.

Chvíli jsem si myslel, že mi snad vůbec neodpoví. Potom přikývl. „Ano," řekl. „Věděl jsem to. Kyffen byl můj přítel. Poslal jsem k němu Leydona jako vyslance, aby ho varoval před Teborovou věrolomností."

„Sionovi špehové?" zeptal jsem se.

„Jo. Je to dobrý chlap. Sion dav Turboch. To on navrhl poslat Leydona. Projevoval pro tuto práci neobyčejné vlohy. Říkal jsem Leydonovi, aby tu zprávu předal pokud možno anonymně." Pousmál se. „Ale už jsem mu neříkal, aby utekl s Kyffenovou dcerou. A stejně tak jsem mu neříkal, aby se s ní nejdříve tři roky toulal po pevnině, než ji přivede domů."

Zadíval jsem se na něj. Bezděky mi odpověděl na otázku, nad kterou jsem si lámal hlavu. Bylo to prosté vysvětlení toho, proč jsem byl o tři roky mladší, než si Kerri myslela, že má být ten hledaný princ. „Nic jsi mi neřekl. Nikdy jsi mi nic neřekl."

„Ne." Posadil se vedle mne na kámen, zády se opřel o skálu vyhřátou sluncem a zavřel oči.

„Věděl to Kyffen? Věděl, kam šla jeho dcera?“

Medroch zavrtěl hlavou. „Ne. Twyla nás zapřísahala, abychom to nikdy nikomu neřekli. Bála se o tebe.“

„Ale potom?“ zeptal jsem se. „Potom, co zemřela ona i můj otec. Ani potom jsi mu to neřekl.“

„Přísaha nikdy znamená nikdy, Kiane.“

„Jo. Připouštím, že ano.“

„Mysleli jsme si, že jsi také mrtvý. A když tě potom Cullin přivedl domů, neměl už jsem příležitost s Kyffenem promluvit. Ty jsi nesložil žádnou přísahu, jenže ty sis nic nepamatoval. Musel jsi odhalit pravdu sám a také mu ji musíš sám sdělit.“

Přikývl jsem. „Je to těžká věc,“ řekl jsem. „Zjistit pravdu.“

„Takové to s pravdou už někdy bývá, chlapče. Je to opravdu těžká věc.“ Zadíval se na mne. V koutcích úst mu zahrál náznak úsměvu. „Udělal bys dobře, kdybys sdělil té dívence, že její pátrání je u konce.“

Kysele jsem se na něj usmál. „Ani to nebude snadné.“

Udělal celkem výmluvný posunek a já jsem se neochotně postavil na nohy. Hlava mne bolela a cítil jsem se vyčerpaný a prázdný jako čistě vymytý džbán. Zvedl jsem meč a opatrně ho zasunul do pochvy, pak jsem se sklonil, abych zvedl zbytky kůže, která skrývala drahokam. Šel jsem na kraj útesu a hodil jsem je, co nejdále jsem mohl, dolů do moře. Ztratily se mi z očí, ještě než dopadly do vody.

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Když už to musí být, tak raději dříve než později.“

Medroch vstal a přišel za mnou na kraj útesu. Položil mi ruku na rameno. „Půjdu zpátky s tebou, chlapče,“ řekl. „Až se trochu najíš a odpočineš si, tak to té dívence řekneš.“

Když jsme s Medrochem procházeli otevřenými vraty, byla Kerri na nádvoří s Keylanem. Zastavil jsem se a díval se na ně. Můj udatný synek třímal cvičný dřevěný meč a usilovně napodoboval Kerriiny postoje. Předváděla mu náročnou sestavu kruhového máchnutí a odseku. Byly mu teprve tři, ale jeho statné tělíčko už naznačovalo příslib stejného mistrovství, jakého dosáhl jeho děd.

„Skvělý syn, Kiane," řekl tiše Medroch, který je také sledoval. „Můžeš být na toho chlapce pyšný."

„Jo," řekl jsem s úsměvem. „To taky jsem."

Medroch chvíli kriticky pozoroval Kerri. „Ta dívenka se pohybuje dobře," řekl. „V tom všem šatstvu, co má na sobě, to není zrovna jednoduché."

„Jen aby tě neslyšela. Stáhla by z tebe kůži a roztrhala by tě na cucky. Má jazyk jako břitvu, když chce." Kerri ukázala Keylanovi další pohyb, pak se sklonila a uchopila ho za paže, aby ho celým pohybem provedla. „Jdi napřed," řekl jsem Medrochovi. „Přijdu hned za tebou."

„Víš, neměl bys jí to říkat teď," řekl.

„Já vím. Jde o něco jiného."

Keylan mne uviděl a jeho tvářička se rozzářila úsměvem. „Koukej, *vati*," zvolal a zamával na mne dřevěným mečem. „Koukej. Koukej na můj meč." Rozběhl se přes nádvoří ke mně. Zastavil jsem se, abych ho chytil. Krátké opálené nožičky se jen jen zakmitaly a už se mi vrhl do náruče i s mečem. Chytil jsem ho a zvedl a když mi chtěl ještě v letu ukázat, jak se umí rozmáchnout mečem, zasáhl mne se strany do hlavy.

Kerri se otočila, rukama si uhladila sukni a zachytila můj pohled nad Keylanovou zářící hlavou. Krátce se zasmála, když jsem jemně odsunul dřevěnou čepel do bezpečné vzdálenosti od mého ucha. Dítě ještě chvíli žvatlalo o meči, a pak se mi netrpělivě vykroutilo a nechalo se postavit na zem.

„Ukaž *vati-mor*," řekl.

„Toto je opravdu skvělý meč," řekl jsem vážně. Dřepl jsem si před něj a prsty přejížděl po dřevěné čepeli. „A ty budeš opravdu skvělý bojovník, až vyrosteš. Teď utíkej a předveď se Medrochovi."

Kerri se ani nepohnula a počkala, až k ní přes nádvoří dojdu. „Vypadáš unaveně," řekla.

„Jo, byla to dlouhá noc. Potřebuji s tebou mluvit, *sheyala*."

„Hned teď? Nechceš si nejdříve odpočinout?"

„Tohle nepočká."

Vzal jsem ji za ruku a vedl ji ke kamenné lavici pod jabloní. Na větvích se hustě tísnily malé, tvrdé, zelené plody, skryté v listoví.

Kdesi vysoko ve větvích vyzpěvoval drozd svou vášnivou sladkou píseň o lásce.

Kerri si sedla na lavici a podívala se na mne. „Copak to je, o čem se mnou potřebuješ mluvit?“

Natáhl jsem se a utrhl z obtěžkané větve list. Světlá spodní strana listu byla na omak jemně plstnatá a hebká. „Až si odpočinu, budu muset na nějaký čas odejít,“ řekl jsem. „Chci, abys zůstala tady, dokud se nevrátím.“

Oči se jí zúžily. „Ty mi chceš…“ Vyskočila na nohy a zaťaté pěsti si opřela v bok. „Tak teď zase chvíli počkej ty, Kiane dav Leydon. Ty po mně chceš, abych tu zůstala, zatímco ty si odpelášíš někam pryč a ten meč si vezmeš sebou?“

„Jdu za generálem,“ řekl jsem.

Obrátila oči v sloup a sepjala ruce v úpěnlivé prosbě k bohům. „Tak on si jde za generálem,“ pravila neznámo vlastně komu. „Ať mne všech sedm bohů a bohyní ochraňuje před všemi těmi pitomými Tyry.“

Jeden prst se zvedl a zabodl se mi do prsou.

„Jestli sis jen na chvíli myslel, že si odejdeš na tak pochybnou výpravu, jako je tato, sám, a mne necháš tady, tak máš asi místo mozku slámu, přítelíčku.“

„Kerri…“

Pěsti se opět pevně zapřely v bok a čelist se bojovně vysunula.

„Neříkej mi Kerri, ty přerostlý hulváte,“ zařvala. „Ty prostě beze mne neodejdeš a dost.“

„*Sheyala*, může to být nebezpečné.“

„Nebezpečné?“ opakovala. Nevěřícně se rozesmála a opět obrátila oči v sloup. „Nebezpečné? A co tě pro všechno na světě přivedlo na myšlenku, že jít za generálem by mohlo být nebezpečné? Kiane dav Leydon ti’Cullin, jsi blb! Naprostý a úplný hlupák. Omezený a…“

„Zplozenci pekla,“ zamumlal jsem. Zatoužil jsem popadnout ji za ruce a zatřást s ní, až jí zuby zachřestí a oči půjdou křížem, a vtřást do ní trochu rozumu. Místo toho jsem si založil ruce v bok, naklonil se dopředu a přiblížil jsem svůj obličej těsně k jejímu. „Kerridwen al Jorddyn,“ zařval jsem, „Mohla bys aspoň jednou sklapnout a pro změnu poslouchat?“

Ustoupila o krok dozadu, strnulá rozhořčením a pobouřením. „Neodvažuj se na mne křičet," zaječela. „A co ten princ? Co Kyffenův vnuk?"

„Až se vrátím, budeš mít svého prince," sdělil jsem jí.

„A co když se necháš zabít?" vykřikla. „Co pak, ty primitivní troubo?"

„Pak ti Medroch ukáže…"

„Medroch? Medroch?" Zuřivě zamávala rukama. „Potřebuju, abyste mi to ukázali vy, ty a tvůj meč."

„Pche-e-e." Odvrátil jsem se. Měl jsem chuť ji uškrtit. No dobrá, tak ne, ne úplně. Možná jí nařezat. Svázat ji a předat do Gwynniny péče. V mé adoptivní matce by nepochybně nalezla mnohem důstojnějšího soupeře.

Kerri mne popadla za paži a otočila si mne tváří k sobě. „Řekni mi jeden jediný důvod, proč bych tu měla zůstat," křičela. „Jeden jediný dobrý důvod, proč bych neměla jít s tebou. A nevykládej mi, že proto, že je to nebezpečné. Říkám dobrý důvod, ne nějakou pitomou mužskou úvahu o bezpečí bezmocné ženy."

Tentokrát už jsem se neudržel, skočil jsem po ní a popadl ji za ramena. Skoro jsem ji nadzvedl ze země, jak jsem si ji chtěl přitáhnout blíž.

„Řeknu ti důvod," řval jsem. „Protože se moje duše zmítá v sevření tvých dlaní, Kerridwen al Jorddyn."

Bylo to až směšně kruté, ale okamžitě jí to zavřelo ústa. Nebylo to zrovna to, co jsem chtěl původně říci, ale už jsem to jednou řekl a nemohl jsem to odvolat. A kromě toho jsem si uvědomoval, že je to pravda. Kerri zamrkala a pak se jí oči rozšířily a vyjeveně na mne zírala. „Cože?"

Zhluboka jsem se nadechl. „Kerridwen al Jorddyn, má duše spočívá v tvých dlaních," řekl jsem jí, tentokrát mnohem tišeji a klidněji.

Zírala na mne. „To je směšné," řekla chabě.

„Je," souhlasil jsem. „Je to strašně směšné, ale je to pravda."

S úžasem jsem pozoroval, jak se začíná červenat. Od výstřihu jejích šatů nahoru po hrdle stoupalo lehké zrůžovění, až jí nakonec zrudly i tváře. Zamrkala a zhluboka se nadechla.

„Kiane dav Leydon ti'Cullin," řekla tiše, „tvá duše je bezpečně ukryta v mých dlaních i v mém srdci."

Stále ještě jsem jí pevně svíral ramena. Vypadalo to, že bude mít brzy pěknou sbírku deseti malých modřin. Pustil jsem jí ramena a místo toho jsem ji vzal kolem pasu, přitáhl ji k sobě a sklonil jsem se, abych ji políbil. Když jsem ji konečně pustil a ustoupil jsem, sotva jsme popadali dech.

„Teď si jdu odpočinout," řekl jsem. „Promluvíme si později." Vyrazil jsem k domu.

„Kiane?" zavolala. „Kiane, proč ten generál tak touží po tvé smrti? On ti přece nemůže vzít tvou magii, když tě jen tak zabije beze všeho toho děsivého obřadu."

Otočil jsem se. „Promluvíme si později," opakoval jsem.

„Dobře," souhlasila. „Později si zajisté popovídáme lépe."

Ještě to odpoledne jsme si ve Velké síni dali své slovo a byli jsme za přítomnosti Medrocha a celé rodiny řádně zasnoubeni. Oddáni jsme byli až později ve Skai, na příští Beltane, v době příhodné pro sňatek.

Druhý den ráno mne Kerri se zdrženlivou upejpavostí nevěsty na začátku schodů vedoucích z Velké síně na nádvoří políbila na rozloučenou, ale nakonec mne vlastně ani nepřekvapilo, když se o hodinu a půl za mnou vyřítila černá klisna a zařadila se po bok mému hřebci. Kerri mi věnovala sžíravý divoký a vyzývavý pohled, který mne odradil od jakýchkoli pokusů poslat ji zpět. Jen jsem se usmál a odevzdaně potřásl hlavou.

„A co tvůj princ?" zeptal jsem se.

Usmála se. „Ne každá *bheancoran* se vdává za svého prince," řekla.

„Tak tahle tedy ne," řekl jsem sebejistě.

30

Probudil jsem se, právě když nad útesem vycházel měsíc. Kerri spala. Obličej měla zabořený do mého ramene a její dech mne příjemně hřál na kůži. Opatrně a něžně, abych ji nevzbudil, jsem vyklouzl zpod pokrývek, vzal si leštěný stříbrný kotouč, který jsem používal jako zrcadlo a tiše jsem obešel malé ohniště na druhou stranu. Posadil jsem se na padlý kmen a hluboce se zamyslel.

Magie. Celská magie. Tyaddská magie. Jemná a mírumilovná magie. Jak ji vlastně člověk vyvolává? Maskovací zaklínadlo, které mi ukázala Kerri, dalo kameni podobu spící kočky a vypadalo dost jednoduše. Nesledoval jsem, jestli jí to stálo nějaké zvláštní úsilí. Teď jsme potřebovali jen nějaký jednoduchý převlek pro případ, že bychom vstoupili do Maedunu a našli generála. Maskovací zaklínadlo vypadalo jako přijatelná možnost.

Pevný klidný bod. Když jsem se zklidnil, opět jsem si začal uvědomovat proudy síly v zemi pode mnou a ve vzduchu kolem mne, táhnoucí se jako stříbrná vlákna řek v údolí, pozorovaných z vrcholků útesů. Natáhl jsem ruku a zjistil, že obtékají mé prsty stejně, jako kdybych je ponořil do proudící vody. Přitahoval jsem tu sílu k sobě, oblékal si ji a představoval jsem si v duchu sám sebe s vlasy černými jako noc a s očima jako pouhé dva stíny.

Necítil jsem nic. Na krku a na pažích se mi nezježil ani chloupek. Nedostavil se ani nejslabší záchvěv nevolnosti. Zvedl jsem leštěný kotouč a podíval se na sebe. Pořád jsem vypadal jako já. Nezabíralo to.

Jak těžké to může být? Jen mlhavě jsem si pamatoval na tu trochu magie, se kterou mne naučila zacházet má matka, když jsem byl malý. Pokud jsem si to pamatoval správně, tak jsem jednoduše uchopil tu sílu, která vířila kolem mne, a pak jsem ji prostě použil. Tím zaklínadlem mohla být prostá dětská říkanka. Proč to nezabíralo?

Ponořil jsem se zpátky do proudu síly a soustředil se. Když jsem zvedl zrcadlo, abych se podíval, nic se nezměnilo. Nebyla to maedunská tvář, na kterou jsem zíral. Byla to stále jen moje vlastní.

Zklamaně jsem vstal a chtěl jsem si jít zase lehnout…

…a zjistil jsem, že u hromady kapradí stojí Kerri s mečem v rukou a chystá se mi setnout hlavu.

Jen tak tak jsem stihl sklonit hlavu před nelítostným obloukem rány, plácnout sebou na zem a rychle se odvalit stranou. Vyskočil jsem na nohy, připraven kdykoli znovu uskočit. Otočila se a chystala se k další ráně.

„*Sheyala*," zařval jsem. „Nedělej to. To jsem já." Pustil jsem to vlákno síly, kterou jsem držel. Kerri se zapotácela úsilím zadržet meč uprostřed rozmachu. Ochable spustila ruce, ve kterých stále ještě třímala meč, a zděšeně na mne zírala.

„Kiane?"

Popošel jsem dopředu a opatrně jsem si od ní meč vzal. „Myslel jsem si, že to nezabralo," řekl jsem. „Promiň."

„Viděla jsem Maeduna," řekla rozpačitě. „Přísahám, že jsem viděla maedunského vojáka. To jsi byl ty?"

„Zkoušel jsem použít maskovací zaklínadlo," řekl jsem. „Myslel jsem, že to nezabralo. Díval jsem se do zrcadla, ale neviděl jsem žádnou změnu."

Strašlivě jsem ji vyděsil podruhé. Vzplanula jako smolná pochodeň. „Ty blbče," zařvala. „Copak nevíš vůbec nic? Jistěže jsi neviděl žádnou změnu. Byl jsi přece uvnitř toho pitomého zaklínadla. Co si myslíš…" najednou se zadrhla, pohlédla na můj meč, který ležel na zemi vedle lůžka, pak se podívala zpátky na

mne a oči se jí podezíravě zúžily. „Proč jsi zkoušel to maskovací zaklínadlo?“

„No protože jestli se máme potulovat po Maedunu a hledat generála,“ řekl jsem, „tak potřebujeme nějaký převlek.“

Vztyčila mi před nosem jeden prst a zahrozila mi. „Nezkoušej mne takhle nechávat stranou, ty tupoune,“ řekla výhrůžně. „Ty jsi použil magii? Ty?“

Povzdechl jsem si. „Jo,“ zamumlal jsem. „Já.“

„Celskou magii?“

„Dalo by se to tak říct.“

Na chvíli strnule stála a dusila se vzteky. Očekával jsem, že mé uši zasáhne další výbuch zuřivosti, asi tak, jako když člověk hodí do ohně pár hrstí kaštanů. Místo toho se však očividně snažila ovládnout. Upřely se na mne oči zúžené vzteky.

„Výborně ses obhájil, Kiane dav Leydon,“ řekla tiše. „A hbitě.“

„To jsem taky chtěl,“ souhlasil jsem.

Šel jsem k lůžku a posadil se. Na chvíli zaváhala, a pak usedla vedle mne. Chvilku to trvalo, ale nakonec jsem jí řekl všechno, co se stalo před čtrnácti dny, tu noc, kdy jsem držel stráž u Cullina, a co jsem viděl v druhý den ráno v křišťálu. Naslouchala mi a ani jednou se mne nepokusila přerušit. Neřekla nic, ani když jsem skončil. Chvíli tam jen tak seděla a dívala se do ohně. Nakonec beze slova vstala a odkráčela do stínu stromů.

Byla pryč dlouho. Když se konečně vrátila, seděl jsem na lůžku s horkým hrnkem čaje. Posadila se vedle mne, přitáhla si kolena k sobě a objala je pažemi.

„Do té doby jsi to nevěděl?“ zeptala se tiše.

„Ne,“

Podívala se na mne. „Pamatuješ si ji vůbec ještě?“

„Trochu. Každý den se mi vybavuje víc a víc. A on taky.“

„Proč jsi mi to předtím neřekl?“

„Chystal jsem se k tomu, *sheyala*. Ale tak nějak nebyla vhodná příležitost.“

„Měla bych ti dát pár za uši,“ řekla odevzdaně.

„To asi jo.“

Nečekaně se rozesmála. „Tak tahle *bheancoran* vypadá, že si nakonec přece jen svého prince vezme,“ řekla.

„Ne, *sheyala*,“ řekl jsem. „Nikoliv, pokud máš v úmyslu vzít si mne.“

Trhla sebou, jako bych ji nakopl. „Ty nepůjdeš na Celi?“ zeptala se ohromeně. „Ale…“

Potřásl jsem hlavou. „Já netvrdím, že nepůjdu na Celi,“ řekl jsem. „Já jen říkám, že nebudu princem.“

Prosmýkla se kolem mne a klekla si přede mne. „Ale ty jsi Kyffenův vnuk,“ řekla ztrápeně. „Ty *musíš* být jeho dědicem.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, já nemusím být jeho dědicem,“ řekl jsem. „Kerri, já nejsem vychován k tomu, abych byl princem. V době, kdy se princové učí umění vládnout, já jsem čistil stáje. Zatímco dědičný princ se učí diplomacii a náležitému chování, já jsem žil polodivoce mezi otroky. Já pro to nemám žádné předpoklady a nemám k tomu ani sklony ani chuť.“

„Ale…“

„*Sheyala*, Skai není moje země. Celi není moje země. To není můj domov. Tyra je mým domovem. Já se nepovažuji za Celana. Ani za Skaie. Já jsem Tyr. A vždycky budu Tyr. Ty nemůžeš mít Tyra za prince ze Skai. Nejde to.“

„Jenže ty jsi Celan,“ řekla. „Po své matce.“

„Ale já jsem nikdy Celi nepoznal, ani Skai.“ Na chviličku jsem se odvrátil. „Měl to být Cullin,“ řekl jsem. „Se vší tou svou zatracenou urozeností, která v něm byla hluboce zakořeněna, mnohem více, než kdyby se jí byl jen učil. On měl být princem. A ne já.“

„Ale já jsem tě viděla, jak jednáš, Kiane. I v tobě je urozenost.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, *sheyala*. Pokud jde o mne, patřilo to vždycky k nějakému výstupu. K roli, kterou jsem právě hrál. Jako kabát, který si obléknu, kdy se mi to hodí.“

„Ale…“

Natáhl jsem ruku a položil jí prst na ústa, abych ji umlčel. „Jestli se budu muset toho dědictví ujmout, ustanovím regenta,“ řekl jsem. „Myslím, že tolik udělat mohu. Je tu jiný dědic, vzpomeň si.“

Posadila se dozadu na paty a zamyšleně si hryzala rty. „Keylan,“ řekla nakonec.

„Keylan,“ souhlasil jsem. „A ten je dost mladý na to, aby byl patřičně vychován a vzdělán ve všem, co by měl znát.“ Vesele jsem se na ni usmál. „A proto jsem chtěl, abys zůstala na Clanholdu,

dokud nenajdu generála. I kdybych se nevrátil, měla bys to svoje princátko. Medroch by ti to řekl.“

Zírala na mne. „Ty hlupáku,“ řekla. „Myslíš si, že bych tě nechala jít někam samotného? Kiane dav Leydon, ty jsi naprosto zabedněný a jsi jen o málo bystřejší…“

Popadl jsem ji kolem krku a přitáhl si ji k sobě, abych ji políbil. Okamžitě ji to zastavilo. Byl to způsob, který jsem si hodlal zapamatoval i do budoucna.

Po chvíli se Kerri odtáhla a sladce se na mne usmála.

„Ať tě ani nenapadne, že by to nějak mohlo změnit mé názory,“ řekla mírumilovně. „Občas jsi pořád ještě dost natvrdlý a já pokládám za svou povinnost ti tuto skutečnost sdělit, kdykoliv to bude zapotřebí.“

Pohlédl jsem jí zpříma do očí. „To pouto,“ řekl jsem nakonec. „Umožňuje ti také číst mé myšlenky?“

„Muži jsou lehce čitelní,“ řekla. „A ty obzvlášť.“ Položila mi ruce kolem krku. „Kde jsme to skončili?“

O tři dny později jsme stáli vysoko na úbočí hor a dívali se na nedozírné Maedunské pláně. Hory pod námi končily tak náhle, jako by je Geriegovo kladivo roztříštilo do řady skalních převisů a zbytek se rozprskl do ploché roviny, jako když škvařící se slanina odkapává na chléb. Byl jsem v Maedunu zatím jen dvakrát a ani jedna cesta nebyla příjemná. Když přišlo na cizince, byli Maeduni podezřívaví a nepřátelští.

Kerri zvedla ruku, aby shrnula neposlušný pramínek vlasů dozadu. „Vypadá to tam ještě temněji,“ poznamenala tiše. „Jeriad mi říkal, že v celém Maedunu není více jak deset rodin, které mají čarodějnické schopnosti. Takže ne zase tak moc.“

„Víc než dost,“ řekl jsem, „pokud jsou všechny jako generál.“

Otřásla se. „Zajímalo by mne, jestli všichni vědí, jak si přivlastnit magii někoho jiného.“

„To si nemyslím,“ řekl jsem. „Nemyslím si, že by generál svěřil to tajemství někomu jinému. Chce všechnu moc a sílu pro sebe.“

„Musí být dočista šílený,“ řekla pomalu. „On mne děsí, Kiane. Děsí mne více, než cokoli jiného, s čím jsem se kdy ve svém životě setkala.“

Rhuidh mne šťouchl do zad. Natáhl jsem se za sebe, abych ho poškrábal na nose a vzápětí jsem zjistil, že nikde za mnou není. Stál vedle Kerriiny klisny a poklidně oškubával trávu kolem sebe. Další výrazné šťouchnutí mne posunulo o jeden dva kroky na jih. Položil jsem ruku nahoru na jílec meče.

„Copak teď chceš?“ zavrčel jsem popuzeně.

Kerri se na mne překvapeně podívala. „Cože?“

„Ale ne ty,“ řekl jsem. „Ten pitomý meč.“

„Ten meč?“

Vytáhl jsem meč a podržel ho před sebou. Kolem čepele se třpytila aura mihotavých barev a ve vzduchu kolem mne se vznášely křišťálově čisté tóny harfy a zvonků. Ty chvějivé tóny mi rychle pronikaly do rukou a proudily pažemi nahoru do hrudi. Meč mne pomalu a jemně otáčel.

Jihozápad. Táhl mne na jihozápad.

Podrážděně jsem si odfrkl a zkusil jsem se otočit zpátky na východ. Ale meč byl neúprosný. Chtěl jít na jihozápad.

„Do pekla s tebou,“ zasyčel jsem. „Ty ubohý neschopný bídný kuse plechu. Proč se nemůžeš pořádně rozhodnout?“

„Co to je?“ Kerri se okouzleně dívala na meč. „Co chce?“

„Teď chce jít na jihozápad,“ řekl jsem podrážděně. „Jen tak, pro nic za nic, si nás vyhnal na východ, a teď, když jdeme na východ, tak po nás ten ubohý nepodařený ubožák chce, abychom šli na jihozápad. Jihozápad!“

„Kiane…“

„Pche-e-e.“ Zarazil jsem ho zpátky do pochvy.

„Kiane, možná, že ten meč ví, kde je generál, lépe než my. Možná, že nám ukazuje, kde ho máme hledat.“

Nepřítomně jsem se na ni podíval.

„Předtím nás vedl na severovýchod,“ řekla. „Možná, že ví, že musíme nejdříve odstranit tu hrozbu, kterou generál představuje, a pak teprve můžeme jít domů.“

Chvíli jsem o tom uvažoval, a pak jsem přikývl. „Mohlo by to tak být,“ řekl jsem pomalu. Předtím byl generál na severovýchodě. Rozhodně se nám meč nesnažil sdělit, že se tím směrem nachází Kyffenův vnuk. Věděl přece kdo jsem, přestože jsem to nevěděl já.

„Generál ti řekl, že jste ho s Cullinem posunuli o půl života zpátky,“ řekla. „Možná, že ho máme posunout zpátky o celý život a

tím poskytnout Celi čas, aby se mohla připravit, vyřešit své vztahy se Saesnesem a získat dostatečnou sílu, aby odolala maedunskému nájezdu.“

Meč se opět začal vzpouzet, a to dostatečně tvrdě, aby mne popostrčil o několik kroků dopředu. Zase na jihozápad.

Natáhl jsem se a sevřel čepel. „Tak dost,“ zavrčel jsem. Pak jsem se otočil ke Kerri: „Tak tedy jedeme na jihozápad,“ usmál jsem se. „Nerad bych tě děsil nějakou další proměnou v maedunského vojáka.“

Zírala na mne. „Ty jsi předvedl opravdu strašlivého maedunského vojáka,“ řekla pohrdavě. „Jsi příliš nemotorný.“

Blaženě jsem se rozesmál. Dlouho a hlasitě jsme se hádali, než se mi ji podařilo přesvědčit, že by se musela převléknout za muže, aby byl ten převlek věrohodný. Ženy v Maedunu nikdy meče nenosí. Jakákoli žena, která je přistižena, že má mužskou zbraň, je okamžitě popravena. Maeduni si dávají na své ženy dobrý pozor, protože ženy jsou jim dobré jen na dvě věci – zahřívání postele a plození dětí. Uvedl jsem jí jako příklad, jak málo generála zasáhla smrt jeho ženy. A generál je ve své podstatě esencí maedunského vojáka. Kerri se mnou nakonec zdráhavě souhlasila. Byla to první hádka, kterou jsem s ní kdy vyhrál.

„A nejsem tak nemotorný, jako ty,“ řekl jsem mírně. „Jako muž chodíš hrozně směšně.“

„Já že chodím směšně?“ bránila se rozhořčeně.

„Jo. Chodíš směšně. Jestli se chceš převléci za muže a působit věrohodně, musíš chodit, jako bys mezi nohama nosila něco obzvlášť cenného.“ Otevřela ústa, aby pronesla nějakou vhodnou sžíravou poznámku, ale já jsem ji přerušil. „A jako věrohodný maedunský voják bys měla být omezená a domýšlivá.“ Obrátil jsem se, abych přivedl koně. „Meč nás vede na jihozápad. Půjdeme za ním?“

31

Sestoupili jsme na úpatí hor, a pak jsme vyrazili do zvlněných travnatých isgardských plání. Všude po cestách se rojily hlídky isgardských vojáků. Ty, co byly v blízkosti hranic s Maedunem, byly vůči cestujícím nepřátelské a silně podezíravé. Než jsme přišli na dokonalé přestrojení, ztratili jsme spoustu času jen tím, že nás vojáci neustále zastavovali a podrobně se vyptávali. Nakonec jsme cestovali jako poslové, s erbovními znaky samotného Ephira. Jednak nás to ochránilo před neustálými výslechy za každou zatáčkou a jednak nám to skýtalo nepopiratelné právo požadovat úctu a jakoukoli pomoc, která by naši cestu urychlila. Pod tlakem holé nezbytnosti jsem byl v umění nasadit a udržet si maskovací zaklínadlo za jeden či dva dny téměř tak dobrý jako Kerri.

Jeli jsme od rozbřesku do tmy, a pak jsme vyžadovali to nejlepší dosažitelné ubytování na noc. I koně dostávali mimořádnou péči. Potřebovali ji ještě více než Kerri a já.

Meč nás vedl na jihozápad přímou cestou, rovně jako letící šíp. Bzučel mi na zádech, chvěl se jako starostlivý ovčácký pes a hnal nás až do krajního vypětí našich koní. Z krajiny kolem nás se stala jen neurčitá rozmazaná šmouha mírně zvlněných travnatých plání.

Čím dále na jih jsme postupovali, tím naléhavěji nás meč vybízel ke spěchu. Dospěli jsme k Sheně a zabavili převozní

pramici i s převozníkem, abychom se dostali na druhou stranu. Jakmile jsme překročili řeku, zjistil jsem, že nás meč vede přímo do Frendoru, kde na strmém útesu nad městem stály ohořelé trosky Balkanovy tvrze.

V okamžiku, kdy jsme pozdě odpoledne v předvečer Lammasu dojeli k zamčené a střežené městské bráně, začal meč na mých zádech doslova tančit vzrušením a napětím. To trvalo, dokud jsme se nedostali do města, a jakmile jsme si pak našli bezpečné místo k přenocování, konečně se trochu uklidnil.

Stáli jsme v hospodě u úzkého okénka maličké ložnice a vyhlíželi ven na téměř opuštěné městské ulice. Jen tu a tam se na ulici objevila nějaká postava. Pokud to nebyli vojáci, plížili se lidé kradmo ze stínu do stínu a trávili na ulici co možná nejméně času, když už tam z nějakého důvodu vůbec museli vylézt.

„Co teď?“ zeptala se Kerri unaveně.

„Myslím, že nejdříve se pořádně vyspíme,“ řekl jsem. „Ten meč nás prostě nemůže takhle štvát. Jsem si celkem jist, že jsme tam, kde nás chtěl mít.“

Ustoupila od okna dostatečně daleko, aby ji nikdo z ulice nemohl vidět. „Generál je někde tam venku,“ řekla. „Mrazí mne, když na něj jen pomyslím.“

Smutně jsem se pousmál. „Šťastný to muž.“

Protáhl jsem se, abych ulevil zádům. „Zítra začínají slavnosti a v ulicích by měly být davy lidí. Dva cizinci pak nebudou tak nápadní. Můžeme nechat meč, aby nám ukázal, kde je generál, a prozkoumat celkovou situaci.“

„A určit další postup?“

„Řekl bych, že jeden z nás tří už je pevně odhodlán, nemyslíš?“

* * *

Oslavy začaly krátce po rozbřesku. Slunce bylo těsně nad obzorem a ulice už se plnily lidmi. Ženy, oblečené do splývavých zlatých, červených, oranžových a červenohnědých šatů, ve vlasech dožínkové věnce z obilí, květin, drobného ovoce a zeleniny, s

dlouhými pestrobarevnými stuhami, se proplétaly koly tance, chytaly muže a držely je v kole, dokud se nevyplatili.

Muži, často oblečení mnohem pestřeji než ženy, měli hole, ozdobené věnci a stuhami, které představovaly dožínkové srpy a kosy. Davem se potulovali harfeníci a dudáci, pouliční prodavači nabízeli cukrovinky, pivo, zapečené maso a ovoce. Všude skotačily rozesmáté a výskající děti. Většina z nich už měla ruce a tváře od sladkostí celé ulepené.

Po snídani jsme se s Kerri odvážili ven. Můj meč se dal považovat za hůl, kterou nosili muži. Kerri si rozpustila vlasy a ozdobila si je stužkami a věncem, takže zcela skryly slabý třpyt nad levým ramenem a vykukující jílec meče.

Nechávali jsme se sice unášet davem, ale stále jsme sledovali směr, kterým nás vedl meč. Nespěchali jsme. Byli bychom v tom davu nápadní jako vlci v ovčí ohradě. Ale zakrátko bylo jasné, že nás meč vede přímo do té části města, kde mají ti nejbohatší obchodníci domy, obklopené pečlivě udržovanými zahradami a obehnané zdmi. Náhle jsem s naprostou jistotou věděl, o který dům jde.

Z víru slavících se oddělil nějaký muž, chytil Kerri, přehodil jí svou hůl za záda a oběma rukama si ji přitáhl k sobě. „Vyplať se," zvolal a přitáhl hůl ještě pevněji. Překvapená Kerri se v prvním okamžiku začala bránit, ale pak se rozesmála, vzala mu hlavu do dlaní a dala mu výkupné. Nepochybně očekával více než jeden polibek, který dostal, ale pustil ji a odtančil pryč, aby si našel nějakou ochotnější oběť. O chvíli později jsme uvízli uprostřed vířícího kola mužů a žen, kteří nás nepropustili, dokud jsme se nevyplatili oba.

„Tady se ale slaví zatraceně nadšeně, že?" řekla udýchaná Kerri, když se nám konečně podařilo uniknout.

Nad vraty domu, který jsme hledali, už jméno obchodníka Grandala nebylo. Stejně jako ostatní domy v této ulici stál i tento uprostřed rozlehlé zahrady. Z přední strany byl pečlivě udržovaný živý plot a vysázené keře a záhony květin. Za domem byly záhony se zeleninou. V zadní části domu se nacházela kuchyň, prádelna a prostory pro služebnictvo, za kuchyní byla ještě pekárna. Přední část obývala rodina.

V této čtvrti byl dav řidší a lidé byli oblečení honosněji. Přecházeli jsme od skupiny ke skupině a stále se drželi na dohled od domu. Brána byla zavřená a zamčená, ale nebyla střežená. Uvnitř se nic nehýbalo. Až na hustý sloup dýmu, vycházející z kuchyňského komína, vypadal dům naprosto opuštěně.

Krátce před polednem vyšli z domu dva sloužící, oblečení na slavnost. Dav je vtáhl a oni v okamžení zmizeli.

Kerri vířila mezi skupinami tanečníků a za výkupné sbírala útržky klepů. Když se přiblížilo poledne, vrátila se zpátky ke mně s plnou náručí masových paštiček, ovoce, cukrovinek a s láhví vína. Uklidili jsme se s tím do stínu živého plotu a pustili se do jídla. Dům toho obchodníka byl naproti přes ulici o dva domy níž. Měli jsme dobrý výhled na bránu a nad zdí jsme mohli sledovat horní patra.

„Ten obchodník je pryč," řekla Kerri. „Těžko tu bude někdo čekat, aby mi s radostí sdělil, že si při neshodách mezi Ephirem a Balkanem zvolil špatnou stranu. Jeho hlava prý nějaký čas zdobila sloup u jižní městské brány."

„Pak to tedy nebyl oblíbený muž," řekl jsem a natáhl se pro další kousek paštičky. Byla naplněná kousky masa a zeleniny a jemně kořeněná, a to všechno se utápělo v husté omáčce. Nepochybně to bylo daleko chutnější, než co bychom našli v části města, kde jsme byli ubytováni.

„To rozhodně nebyl," souhlasila Kerri. „Slyšela jsem, že se pletl do všeho, co se týkalo jakési magie při obětování dětí. V každém případě ho tu nikdo nepostrádá."

„Kdo tam teď žije?"

Usmála se a olízla si prsty. „Říká se, že bratranec toho obchodníka. Jeden muž se svým synem a dva sloužící."

„Žádné stráže?"

Kerri zavrtěla hlavou. „Vypadá to, že ani nový majitel není dvakrát oblíbený," řekla. Zvedla hrušku a otřela si ji do rukávu. „Slyšela jsem, že je ze stejného těsta jako jeho bratranec, který tak špatně skončil. Koluje spousta historek o tom, jaké hrůzy se v tomto domě děly. Zoufalé skučení a výkřiky v noci a podobné věci."

Podíval jsem se na dům. „To vypadá na generála," řekl jsem. „Ale nějak nemohu uvěřit tomu, že dům není střežen."

„Generál má psa," řekla a posmutněla. „Ta žena, která mi to vyprávěla, říkala, že ten pes k smrti vyděsil její děti. Jsou hrůzou bez sebe a nechtějí se k tomu domu ani přiblížit."

„Psa? My bychom snad měli být schopni poradit si s nějakým psem."

Otevřela láhev a usrkla si. „Na to víno bych měla sehnat nějaké poháry nebo hrnky," řekla. „Chceš jít dovnitř, nebo se ho pokusíš vylákat ven?"

„Myslím, že bych měl jít dovnitř," řekl jsem. Nespustil jsem z domu oči. Natáhl jsem se pro láhev a podíval se na ní, protože ji nepustila.

„Co myslíš tím, že bys měl jít dovnitř?" zeptala se. Už zase měla v očích ten svůj výraz. „Dovnitř jdeme *my*. Anebo nikdo."

Na hádku nebyl ani čas ani vhodné místo. „Tak tedy my jdeme dovnitř," řekl jsem.

Usmála se a podala mi láhev. „Podívej se na vrata toho sousedního domu," řekla. „Podél celé zdi mezi domy jsou ovocné stromy a v tom domě bránu nezamkli, když odcházeli. Jak je to vlastně dlouho, co jsi naposledy spadl z jabloně?"

„To už je let," řekl jsem. Vypadalo to, že stromy jsou dost blízko u zdi. Některé větve přesahovaly do generálova dvora, ale byly příliš slabé. Obával jsem se, že by mne neunesly. Ale možná by se mi podařilo přeskočit ze stromu na zeď, aniž bych se přitom zabil. Jak už budu jednou na zdi, už je to jenom skok ze tří metrů dolů na zem na druhou stranu. Ten už nebyl nijak zvlášť obtížný. Mělo to tu výhodu, že bychom se dostali do zahrady za domem a tím by se snížila pravděpodobnost, že nás generál uvidí.

Trochu obtížnější asi bude dostat se zpátky, ale pak už se nebudeme muset skrývat. Mohlo by se nám podařit vyjít hlavní branou.

„Až se setmí?" zeptala se Kerri.

Přikývl jsem. „Při západu slunce zažehnou na náměstí slavnostní hranice a většinu lidí tma zažene domů nebo k ohňům."

Pozorovala generálův dům a třela si paže. „Přála bych si, abychom měli nějakou jinou možnost," řekla tiše. „Nelíbí se mi to." Utrápeně se na mne podívala. „On ví, kdo jsi, že?"

„Velel těm banditům, kteří mi zabili rodiče," řekl jsem. „Ví. Ale myslím si, že ještě nezjistil, že to vím já."

Pomalu se začalo smrákat a přicházel večer. Obloha na západě se rozhořela tyrkysovými barvami a vybledla. Nadešel soumrak a na hlavním náměstí se rozhořel oheň. Lidé se po jednom, po dvou či po malých skupinkách stahovali k ohni a dav začal pomalu řídnout. Přinášeli s sebou první plody žní jako obětní dary. Zanedlouho byla ulice honosných domů pustá a prázdná. K ohni nešlo jen těch pár lidí, kterým nebylo dobře nebo už sotva stáli na nohou. Všichni ostatní, od těch nejmenších až po starce, už byli u slavnostního ohně.

Kerri vyklouzla z těch pestrobarevných šatů a z vlasů si sundala dožínkový věnec. Já jsem zatím osvobodil svůj meč od všech ozdob a vrátil ho zase do popruhů na zádech. Drželi jsme se pokud možno ve stínu a opatrně jsme vyrazili k domu, který sousedil s generálovým. Kerri měla pravdu. Brána nebyla zamčená.

Vylézt na strom u zdi bylo celkem jednoduché. Skok na zeď nebyl ani tak dlouhý, jak jsem si myslel. Rychle jsem sklouzl přes okraj, na chviličku se pověsil za ruce a vzápětí už jsem dopadl do trávy na druhé straně. Kerri přistála s temným žuchnutím vedle mne.

„V pořádku?“ zašeptal jsem.

„Jo.“

Přikrčili jsme se u zdi a pozorovali dům, jestli se někde něco nepohne. Najednou mne zarazil ten zlověstný pach magie krve. Bylo to někde blízko a nebyl to generál. Byla to nějaká jiná magie. Smrdutá a hrůzná. A nebyl to pach magie lidské.

Uslyšeli jsme zuřivé hrabání a škrábání nějakých drápů na trávě a ze stínů se vynořil pes velikosti polovzrostlého poníka. Černější než stíny. Černější než sama noc. V temné hlavě svítily vzteklé rudé oči. V mordě mu zeleně fosforeskovaly vražedné tesáky, dlouhé a ostré jako nože. Řítil se na nás tiše jako vržené kopí, aniž vydal hlásku a jeho tichá cílevědomá touha zabíjet nahánělа hrůzu.

Než jsem se mohl pohnout, než jsem vůbec stihl něco říci, abych varoval Kerri, pes skočil. Kerri vycítila pohyb a instinktivně zvedla levou ruku, aby si chránila hrdlo. Ty děsivé tesáky jí sevřely paži. Žena i pes se svalili dozadu ke kamenné zdi. Čelisti roztrhly Kerri

rukáv, prošly kůží a rvaly svaly na paži. Pes s ní třásl jako teriér, který chytil krysu, stále naprosto, hrozivě, nepřirozeně tichý.

V prvním okamžiku jsem se strnul hrůzou, přikrčil jsem se do trávy a ochromeně třeštil oči, neschopen pohybu. Pak jsem sevřel v pěsti dýku, aniž bych si vůbec uvědomil, že jsem ji vytáhl. Vrhl jsem se na tu stvůru a jednou rukou jsem jí sevřel krk. Znovu a znovu jsem mu zabodával čepel dýky do slabin, až jsem ztratil přehled, kolikrát jsem vlastně bodnul. Po ruce a paži se mi řinula smrdutá krev. Krev horká jako roztavené olovo.

Kerri se namáhavě plazila pryč a psa, který ji visel na rozervané ruce jako kleště, vlekla za sebou. Pustil ji a vrhl se na moji nohu. Oči se mu leskly zuřivostí a z mordy mu odkapávala krvavá pěna.

Odkulil jsem se stranou a namáhavě se snažil vyhrabat na nohy, až mi slzy tekly úsilím. Pes se otočil zpátky a zaútočil na Kerriino odkryté hrdlo. Čelisti ji minuly jen o vlásek. S hrozivým vrčením a smrtícím záměrem se dral kupředu.

Málem jsem se pozvracel z toho hnilobného puchu, který stoupal z mých zkrvavených rukou. Žaludek se mi obracel. Vytáhl jsem meč, zoufale se rozmáchl nad jeho hlavou a snažil jsem se nezvracet. Ta rána musela být přesná a dokonale načasovaná. Kdybych se v odhadu zmýlil byť jenom o chloupek, mohl bych zabít i Kerri.

V okamžiku, kdy jsem se rozmáchl, čepel jasně vzplanula a vzápětí zajela čistým řezem do husté srsti za ušima. Zaznělo to, jako když se zatne sekyra do kmene. Úder byl tak silný, že hlava odletěla do tmy a s mokrým plesknutím zasáhla zeď za Kerri. Tělo se zhroutilo na hromadu, nohy sebou ještě divoce škubaly. Pak zasyčelo, zaprskalo a začalo se z něj kouřit jako z prasete na rožni.

Odtáhl jsem Kerri od škvířící se mršiny. Sotva jsem lapal po dechu a zalykal se slzami. Schoulila se do klubíčka, roztrhanou paži svírala v náručí a ze rtů jí tekla krev, jak si je hryzala, aby nekřičela bolestí.

„Dej mi tu ruku.“ Můj šepot zazněl v tom tichu tak hlasitě, jako bych vykřikl.

Nepřítomně se na mne podívala, v obličeji byla bílá jako křída a oči měla rozšířené zděšením a hrůzou. Třásla se jako žena umírající zimou a ponížením. Natáhl jsem se a uchopil tu ruku. Ochable zasténala a schoulila se kolem ní ještě těsněji.

„Prosím, má lásko," řekl jsem něžně. „Musím to vidět."

Napětí povolilo. Ještě se strašně třásla, ale natáhla ruku. Podíval jsem se na svaly rozervané na cáry, pod kterými byla vidět bílá kost a žaludek se mi sevřel nevolností. Položil jsem ruce na cáry kůže a svalů a zavřel jsem oči.

Teď už jsem ji znal. Opatrně, s úzkostlivou pečlivostí, jsem skládal dohromady cáry tkáně a vracel je na místo. Trvalo to dlouho. Zranění bylo tak rozsáhlé, až jsem měl strach, že se mi to nepodaří. Postupně však svaly srostly a pak se potáhly kůží. A potom, ještě než jsem ji pustil, jsem sestoupil dál, hluboko do podstaty její bytosti, a utišil ten úzkostný třes. Díval jsem se na ni, jak se jí ulevilo, když ji opustily nejdříve bolesti a potom ta hrůza. Nakonec jsem natáhl ruku a jemně jí prsty přejížděl přes rozkousané rty a sledoval jsem, jak se i toto zranění zaceluje a mizí.

„Co to bylo?" zeptala se Kerri. Pořád ještě byla bledá a třásla se, ale už to nebyl ten křečovitý třes šíleného děsu. „Co to u všech sedmi bohů a bohyň jenom bylo?"

Podíval jsem se za ni. Pes byl pryč. Na místě, kde ležel, zůstala rozkládající se rosolovitá hmota, která místy ještě vřela a zároveň z ní vycházel puch jako z márnice. Otřásl jsem se a vrátil se pohledem ke Kerri.

„Nějaké dílo magie, které vytvořil generál pro uvítání hostů," řekl jsem. Strašlivě mne bolela hlava a sotva jsem se držel se na nohou. „Jsi v pořádku?"

„Cítím se tak trochu, jako kdybych měla každým okamžikem začít křičet," řekla. Lapala po dechu a hlas se jí lehce třásl. „Ale jo. Jsem v pořádku. Zato ty vypadáš strašně."

Pokusil jsem se usmát. „Díky, drahá," řekl jsem. „To je poklona, která vždycky potěší. Myslím, že je načase vyrazit do chrabrého útoku na dům."

Postavila se na nohy. Držela se na nich trochu jistěji než já, ale ne o moc. „Doufejme, že tam nejsou další uvítací výbory jako byl ten prokletý pes," zamumlala. „Takový stačí jeden na celý život."

32

Od rohu domu, kde jsme se krčili u omítnuté dřevěné zdi, jsme v oknech jednoho z předních pokojů viděli světlo, které dopadalo na záhony květin směrem k ulici. Rychle jsme obešli dům, ale v ostatních oknech byla tma.

„Kuchyňským vchodem?“ zeptal jsem se tiše.

Kerri přikývla. „Jo.“

Sloužící zanechali dveře odemčené. Opatrně jsem zvedl petlici a trošku je pootevřel. Uvnitř bylo ticho a tma. Proklouzl jsem dveřmi dovnitř a kývl na Kerri, aby šla za mnou. Chvíli jsme počkali, aby si naše oči přivykly na tu černočernou tmu v místnosti. Ten příznačný puch generálovy magie krve byl sice slabý, ale neklamný.

Po jedné či dvou minutách se z přítmí začaly vynořovat nezřetelné tvary – hranaté kuchyňské stoly, nízké lavice, kredence. Opatrně jsem obešel kuchyňský stůl plný hrnců a pánví a snažil jsem se před sebou nahmatat dveře vedoucí dál do nitra domu. Našel jsem je jen díky tomu, že byly z tmavého dřeva a na nabílené zdi slabě vystupovaly jejich obrysy.

Někdo věnoval úzkostlivou pozornost závěsům, na kterých se dveře otáčely, a pečlivě je namazal. Otevíraly se naprosto hladce a

nehlučně. Vykročil jsem do síně a zarazil se tak prudce, až mi Kerri šlápla na paty.

V síni, asi tři metry od kuchyně, se zády k nám rýsovala jakási obrovitá nahrbená lidská postava. Její znetvořená hlava se téměř otírala o vysoký strop a ramena se dotýkala zdí po obou stranách síně. Šupinatá zelenkavá kůže vyzařovala stejnou sinalou záři jako houby v hustém vlhkém pralese. I takhle shrbená byla ta zrůda dvakrát vyšší než já a třikrát tak širší. Z konců obrovitých prstů visely srpovitě zahnuté drápy, delší než moje dlaň i s prsty.

Zatlačil jsem Kerri zpátky do kuchyně, opatrně zavřel dveře, a pak jsem se opřel o zeď a dlouze vydechl. Promluvili jsme oba zároveň.

„Matko stvořitelko," vydechla v posvátné bázni.

„Zplozenec pekla," zavrčel jsem.

„Není divu, že nepotřebuje žádné stráže," řekla. „Jak se přes to můžeme dostat?" Než jsem ji mohl zastavit, otevřela s prásknutím dveře a zvědavě vystrčila hlavu a civěla na tu stvůru.

Srdce se mi zastavilo v hrudi zděšením. Strhl jsem ji zpátky a dveře jsem zase zavřel. „U všech sedmi bohů a bohyň, to tak toužíš po smrti, ženská?" vyjel jsem na ni.

„Vůbec se nehýbá," řekla zamyšleně.

„Taky je mu v té síni zatraceně těsno," řekl jsem suše. „Nemusí se moc hýbat. Jedno máchnutí těmi drápy připraví z nás obou slušně zpracovanou hromádku masa, jen ho dát dusit."

„Ale nepohnul se, ani když jsme do té síně vstoupili. Musel nás slyšet otvírat dveře. Necítíš nic?"

Něco jí vrtalo hlavou, ale nevěděl jsem přesně, na co naráží. „Jen generála," řekl jsem. „Tady to není nijak zvlášť výrazné. Ale zřejmě netráví moc času po kuchyních."

„Ale toho psa jsi cítil." Skousla rty. Hleděla do prázdna, oči zúžené soustředěním, čelo svraštěné.

Čekal jsem.

„Ten pes," pokračovala. „Ten byl skutečný. On prostě použil skutečného psa a zpracoval ho pro svoji potřebu. Co tak mohl použít, aby stvořil tu záležitost v síni."

„Člověka?"

„Možná," řekla nejistě. „Přetvořený člověk?" Opět otevřela dveře a vstoupila do síně. V duchu jsem zařval vzteky, kvapně

vytasil meč a vrhl se za ní. Zatracená, potřeštěná, tvrdohlavá ženská! Ještě nás oba dva zabije.

Když jsem k ní doběhl, stála přesně na dosah těch obrovitých rukou a hrozivých drápů. V duchu jsem ji stále proklínal. Sevřel jsem meč pevně v obou rukou a překvapeně se zarazil. Ta stvůra se stále ještě nehýbala.

„Podívej se na svůj meč," zašeptala.

Podíval jsem se. Zdálo se mi, že vypadá normálně.

„Podívej se pořádně," řekla. „Nezáří. Když jsi s ním šel proti tomu psovi, zářil."

Měla pravdu. Meč nezářil. Byla to jen skvěle naleštěná kovová čepel, spočívající v mých rukou v klidném očekávání.

„Je to jen přízrak," řekla. Než jsem ji stihl zastavit, vykročila kupředu a položila té stvůře ruku na záda. Ruka prošla jednoduše skrz. Otočila se zpátky ke mně a v bledém světle zazářily její zuby, jak se usmála. „Je to jenom přízrak," opakovala pevně. „Není to skutečné."

Sklonil jsem meč a zkusil položit ruku na zelenou šupinatou kůži. Prošla skrz a ucítil jsem jen lehké zamrazení. Otřásl jsem se. Bohové, já opravdu *nenávidím* magii.

„Tak tedy pojďme navštívit generála," řekla. Vytasila meč a bez váhání vykročila skrz ten přízrak člověka v síni.

Bez dalšího nepříjemného překvapení jsme tiše prošli chodbou vedoucí do části obývané rodinou. Puch generálovy magie byl už v té dlouhé chodbě dost silný na to, aby se mi zježily všechny chlupy na šíji. V polovině síně byly pootevřené dveře, kterými padalo na tlusté koberce trochu světla. Ale až na slabé nepravidelné klapání, které se z té místnosti ozývalo, byl celý dům naprosto tichý. Zdi byly více než dostatečně silné na to, aby pohltily vzdálené zvuky hudby a smíchu, které by mohly přicházet zvenčí, z oslav Lammasu.

S tasenými meči jsme se s Kerri plížili síní a tlustý koberec tlumil naše kroky. Přede dveřmi jsme se zastavili. Ten klepavý zvuk byl nyní hlasitější. Něco mi připomínal, ale nemohl jsem si vzpomenout co.

Opřel jsem se o zeď vedle dveří a pozorně naslouchal. Kerri byla stále ještě bledá, podél paže jí visely cáry rozervaného a zakrváceného rukávu. Nepředstavoval jsem si, že vypadám o moc lépe. Ten střet se psem a potom s tou stvůrou za kuchyní mnou otřásl a uzdravování Kerri mi sebralo mnohem více síly, než jsem očekával.

Nakonec jsem se na ni podíval a nadzvedl jedno obočí. Přikývla. Natáhl jsem se a zatlačil jsem do dveří, až se otevřely. Byla to poměrně malá místnost. Vnitřek osvětlovaly jen tři svíčky – jedna z nich stála u prázdného krbu, kde seděl malý Horbad a hrál si s kůstkami – to bylo to klapání, které jsem slyšel. Byl naprosto zabrán do své hry a nevěnoval mi žádnou pozornost. Druhé dvě svíčky byly ve svícnech za křeslem na zdi u okna. V křesle seděl generál, napůl natočený ke dveřím, tvář měl skrytou ve stínu, nohy pohodlně položené na nízké podnožce. Na klíně držel další dítě, které spalo, zabalené v jemné modré pokrývce. Zpod deky vykukovala malá bosá nožka.

„Pojď dál, Kiane," řekl generál tiše. Ani nevstal. „Už na tebe čekám. Á, máme tady i lady Kerridwen. Vítej, lady. Jste tu dříve, než jsem čekal."

Když jsem vstoupil do místnosti, meč v mých rukou se mírně rozzářil. Kerri se za mnou rychle prosmýkla stranou ke zdi a kryla mne zleva.

„Věděl jsi, že za tebou dříve či později přijdu, generále," řekl jsem. „Máme spolu nějaké dlouho nevyřízené účty, které bychom neměli dále odkládat."

Otočil se v křesle a ze stínu se vynořila jeho tvář. Dítě na jeho klíně spalo nerušeně dál. „Mohlo by tě zajímat, že ti muži, kteří tě prodali Mendorovu vrchnímu štolbovi, za to zakrátko poté zemřeli."

„Za neuposlechnutí tvých rozkazů," řekl jsem.

„Přesně tak. Ano. Ale teď už tě zase mám a Kyffenův rod tady skončí."

„Příliš si věříš, generále Hakkare."

„Myslíš?"

Usmál jsem se. „Nemám v úmyslu nechat se zabít bez boje. Můžeš shledat, že jsem silnější než ty."

„Nemůžeš mne porazit," řekl. „Moje magie je teď silnější."

„Moje taky.“

Usmál se a já jsem se proti své vůli zachvěl. Vzduch mezi námi se plnil pachem jeho magie, plnil se viditelnými vlnami toho hnusu. „Nemůžeš mne porazit,“ opakoval. Temná mlha mezi námi se zachvěla a zavlnila. Usmál se a pomalu se obrátil zpátky k pokrývce, která zakrývala tvář dítěte na jeho klíně. „Podívej se sem.“

Místnost náhle potemněla. Srdce se mi v hrudi rozbušilo a dech mi uvázl v krku, jako bych dostal smrtelnou ránu do břicha.

V jeho náručí spal Keylan.

V místnosti pro mne najednou nebylo dost vzduchu, abych se mohl nadechnout. Začal jsem se dusit, jako by mne něco škrtilo. Vrávoravě jsem postoupil o jeden dva kroky dopředu. Můj syn se nehýbal. Spočíval generálovi v náručí, oči měl zavřené, sevřenou pěstičkou si podpíral hlavu.

„Jak jsi mého syna dostal?“ zasyknul jsem chraptivě. *Dobyli snad maedunští vojáci Broche Rhuidh?* Otřásl jsem se při představě Cullinových dcer a Gwynny, ležících ve vlastní krvi. Medrochovi lidé by zemřeli do posledního, jen aby ochránili jakékoli dítě na Clanholdu, a Keylan byl pro Medrocha ten nejdůležitější vnuk.

„Poslal jsem pro něho pár mužů,“ sdělil mi generál, očividně spokojený sám se sebou. „Hrál si v sadu. Tak ho prostě sebrali a přinesli mi ho.“

„A ostatní z mé rodiny?“

Generál se rozesmál. „Ostatní z tvé rodiny jsou v pořádku,“ řekl. „Mí lidé nechtěli vyvolávat nějaké mrzutosti a nechtěli se nijak zdržovat. Já jsem chtěl jen tebe a toho chlapce.“ Tvrdě mu zabodl prst do tváře. Na světlé kůži se objevila červená skvrnka, ale Keylan se nepohnul.

V místnosti se ochladilo. I mně bylo zima. Žaludek se mi chvěl strachy a nedokázal jsem to ovládnout. V krku a ústech mi vyschlo jako na poušti, zatímco jílec meče, který jsem svíral v rukou, byl kluzký potem.

„Vrátil jsi mi mého syna,“ pokračoval generál. „Mám tedy já vrátit tvého syna tobě?“

Mlčky jsem vyčkával.

„Přirozeně poté, co si vezmu jeho magii.“

Cítil jsem, že jestli budu takhle svírat jílec meče ještě chvíli, tak ho nejspíš zkroutím.

„Nemá žádnou magii," řekl jsem chraptivě.

„Ale ty ano."

„Ano."

„Vyměníš svou magii za jeho život?"

Chvění v mém žaludku přešlo do děsivého třesu. „Ano," řekl jsem. S bolestí jsem se nadechl. „Dej to dítě té ženě a nech je nejdřív odejít."

Překvapeně vzhlédl. „Proč bych měl nechat tu ženu odejít? I ona má magii, kterou potřebuju."

„Jednou už jsi mi dal její život výměnou za svého syna," řekl jsem. „Dej jí život mého syna výměnou za můj."

Malý Horbad vyskočil na nohy, kůstky odhodil na podlahu a rozběhl se ke svému otci. Majetnicky položil ruku Keylanovi na hlavu. Prsty mu pevně zajely do měděně zlatých kudrlin.

„Ten je můj," vykřikl. „Slíbil's mi ho."

„Budou další, Horbade," řekl konejšivě generál. Chlapec se zamračeně vrátil ke krbu a hrál si dál.

Generál se postavil na nohy. „Polož svůj meč na podlahu," řekl mi. Pomalu jsem se sklonil a položil meč na koberec. Narovnal jsem se a o krok ustoupil.

Generál se obrátil ke Kerri. „Lady, když budete tak laskavá," řekl.

Kerri pohlédla na mne. Přikývl jsem. Postoupila dopředu, vzala si od generála Keylana, přivinula ho k sobě a přitiskla mu tvář na čelo. „Je tak studený," zašeptala.

Generál ustoupil zpět a natáhl se za křeslo. Když se opět narovnal, třímal v rukou meč, meč černější než sama noc.

„Vezmi Keylana domů, *sheyala*," řekl jsem tiše.

„Na to je už pozdě, Tyre," řekl generál. „Tvůj syn už svou magii mému synovi odevzdal." Špičkou meče odhrnul pokrývku, která halila Keylana.

Kerri zachroptěla hrůzou a děsem a klesla na kolena. Keylan měl košilku vpředu celou zakrvácenou, potrhanou a přilepenou k otevřené ráně na bříšku.

Tupě jsem zíral, neschopen pohybu. Stál jsem jako solný sloup a všechno, co jsem viděl, bylo rozpárané útlé tělíčko mého syna.

Dech mi uvázl v krku, srdce se mi sevřelo a každý jeho úder se mi zařezával do hrudi jako nůž.

Pomalu jsem se otočil čelem ke generálovi. V ústech jsem cítil pachuť krve z rozhryzaných rtů. Uvědomoval jsem si v těle každou šlachu, každý sval. Byl jsem soustředěný, chladný a ve střehu.

„Ty kryso," řekl jsem tiše. „Ty čubčí bastarde…" Vrhl jsem se dopředu, skočil po meči, překulil jsem se zase na nohy a chladnokrevně se přikrčil do střehu.

V dlaních jsem zřetelně cítil každý záhyb kůže na jílci meče. Meč se v mých rukou rozhořel a rozžhavil se do běla a místnost se naplnila pronikavými ječivými tóny, které rozehrál.

„Zabiju tě, generále," řekl jsem tiše. „Zabiju tě a pak si tě najdu i v pekle a zničím i tvou duši."

V okamžiku, kdy jsem vyrazil, puch magie v místnosti zesílil a vzduch v místnosti natolik zhoustl, že se nedalo dýchat. Z jeho ruky vyletěla koule kalného rudého světla. Nemířil na mne, ale na Kerri, která stále ještě držela v náručí nehybné schoulené tělo mého syna. Vzduch kolem ní zajiskřil, jak se pokusila odrazit jeho magii svou vlastní. Ohnivá koule se o ni rozstříkla, kolem ní se rozprskl tekutý oheň a Kerri na okamžik zmizela v plamenech. Plameny zasyčely, zaprskaly a zmizely. Síla magie odhodila Kerri až ke zdi. Zády narazila na zeď, ale Keylanovo tělíčko stále pevně svírala v náručí. Udeřila hlavou o zeď, klesla k zemi a zůstala nehybně ležet. Vlákno, které nás poutalo k sobě, se zachvělo.

„Odpusť, *sheyala*," zamumlal jsem. „Toto je teď mnohem důležitější, než to, co je mezi námi."

Před generálem vyskočila žhavá plamenná stěna a generál mi zmizel z očí. Instinktivně jsem ucukl a pak jsem se bez rozmyslu vrhl rovnou do plamenů s jediným cílem – zabít generála. Jakmile jsem se ohně dotkl, plameny se zachvěly a zmizely.

Klam. Bylo to jen jedno z dalších generálových mámení.

Zvedl svůj meč, aby se se mnou utkal a uskočil dozadu za těžké křeslo. Nemohl jsem na něj dosáhnout. A v místnosti nebylo dost místa pro pohyb. Mezi námi bylo příliš mnoho překážek.

V místnosti se objevil další obrovitý šupinatý přízrak. Vztyčil se nad Kerri a natahoval k ní srpovité drápy. Neotočil jsem se. Nespustil jsem generála z očí.

„Další přízrak?“ zeptal jsem se. „Určitě umíš i lepší, než je tenhle. Kde máš svou skutečnou magii?“

Kopl mi podnožku rovnou pod nohy. Lehce jsem ji přeskočil, ale díky křeslu, které stálo mezi námi, jsem se k němu nemohl dostat blíž.

„To jsme tě s Cullinem tak těžce zranili?“ zeptal jsem se. „Nic už ti nezbylo, generále Hakkare. Už jsi jen prázdná skořápka. Už nejsi nic, než svoje vlastní představa.“

„Mám ještě dost magie, Tyre,“ zasyčel generál.

Vzduch mezi námi zhoustl smrdutou černou mlhou. Plazivými úponky se mi ovíjela kolem hrdla, dusila mne a rdousila. Mrazivá jako ztracené naděje zapouštěla kořínky v mé duši, vysávala mou sílu a vůli, vysávala ze mne všechnu mou odvahu a podstatu mého bytí. Vysávala mízu a nahrazovala ji mrazivou prázdnotou. Kašlal jsem, dusil se a zalykal jsem se vším tím hnusem a vzadu na patře jsem cítil pachuť smrti. Výhonky mlhy se ovinuly kolem mého srdce a sevřely ho tak těsně, že každý jeho úder byl vyčerpávající smrtelnou křečí.

Generál se rozesmál. „Zvládne ta tvoje magie tohle?“

Celská magie. Tyaddská magie. Jemná mírumilovná magie. Nebylo možno ji použít jako zbraň. Ale mohl jsem ji použít jinak. Z posledních sil jsem se vypjal a uchopil jedno z těch vláken síly, vlnících se v zemi pod mýma nohama. Temnota magie krve, kterou jsem měl v sobě, se roztrhla a roztříštila, když se srazila s čistou magií vody a vzduchu. Splétal jsem vlákna celské magie jako pavouk pavučinu, pak jsem svinul smyčku a hodil ji. Stáhla se kolem generála. Prudce jsem za ni škubl.

33

Stáli jsme tváří v tvář na úpatí kopce korunovaného Tancem *kamenů. Obloha se slabounce rozžíhala, úsvit ještě nepřišel, ale tma už byla na ústupu. Na vrcholku kopce se tyčily kameny a jejich obrysy se temně rýsovaly proti obloze. Z trávy pod mýma nohama stoupala svěží vůně a vznášela se kolem mne jako jemný obláček. Nebylo to sice moje místo, ale nebylo to ani místo nepřátelské. Generál stál čelem ke mně a tentokrát měl tvář mého soka, který mne na tomto místě už tolikrát vyzval na souboj.*

„Tak a teď uvidíme, generále," řekl jsem. „Moje magie zde sice nepůsobí, ale nebude tu působit ani tvoje."

„Tvůj syn je mrtev," řekl. „Tvoje žena je mrtvá. Co ti ještě zbylo?"

„To potěšení, že tě zabiju, generále."

Ostražitě jsme kroužili kolem sebe. Bedlivě jsem ho sledoval a soustředil se hlavně na některé podrobnosti jeho postoje a držení těla. Lehce se pohyboval na špičkách nohou a meč třímal v obou rukou. Černé oči se mu zúžily na malé štěrbiny, sledoval mne stejně pozorně, jako já jeho. S mečem uměl zacházet stejně dobře jako já, ne-li lépe. Žádný z nás však nebyl na vrcholu svých sil, on byl zesláblý úsilím vzpamatovat se z té hrůzy, která ho posedla, když byl

odtržen od své magie, já úsilím uzdravit Kerri. Kdo z nás byl teď silnější?

„Připouštím, že je zde taková malá možnost, že bys mne mohl zabít," řekl a ve strašlivém úšklebku odhalil zuby. „Ale Kyffenův rod vymřel. Ty už s tou celskou holkou syny nezplodíš, ani kdybys toto setkání přežil."

„Budu s ní mít ještě spoustu synů." Rychle jsem ukročil doprava a číhal jsem, kdy se odkryje. Postoupil na druhou stranu a lehce ohledával mečem prostor před sebou.

„Je mrtvá."

„Na to bych nesázel, generále." Postoupil jsem doleva a zkusmo udělal rychlý výpad na jeho nohy, abych zjistil, jak mi meč sedí v ruce a abych prověřil jeho pozornost. Pohotově se kryl a naše čepele se srazily v rychlém, lehkém odseku.

Povolil svůj meč a ustoupil dozadu. „A ty zemřeš tady a Maedun nebude mít dalšího nepřítele," řekl.

„Maedun bude mít nepřítele," řekl jsem. Konečně jsem pochopil význam toho, co jsem viděl u něj v komnatě. „Můj syn není mrtvý."

„Sám jsi viděl, že má břicho rozpárané jako vykuchaná ryba. Je mrtvý."

Zasmál jsem se mu do tváře. „Je to jen další z tvých chatrných klamů," řekl jsem. „To snad nemyslíš vážně, generále. Viděl jsem, jak se mu dělá ta podlitina. Na mrtvém těle se podlitina neudělá. Nezabil jsi ho."

„Ale zabiju," řekl. „Však Horbad ještě jeho magii získá. Až dorazí můj čaroděj…"

Kroužili jsme a kroužili, a oba jsme čekali, až se ten druhý odkryje. Kratičce se zableskl můj meč, prošel přes jeho kryt a zajel mu do svalu na paži, až se vyřinula černočervená krev. Od jeho meče se rozletěla temnota, jak uskočil a uhnul před dalším výpadem.

Opsal mečem široký oblouk, vedený směrem k mé hlavě a vrhl se na mne. Odrazil jsem ho a ťal mu po břichu. Obratně ránu vykryl a uskočil z dosahu.

„Můj syn," zalapal po dechu. „Horbad tvého syna zabije. Ten den přijde, Tyre…"

Pružně jsem několikrát ohnul zápěstí. Meč se nechal lehce ovládat, cítil jsem, že je dychtivý jako uvázaný lovecký pes. „Můj syn povede svůj vlastní boj," řekl jsem.

„Horbad ponese mé jméno a mou moc a sílu," zasyčel vztekle. „K mé síle přidá svou vlastní. Tvůj syn se mu nemůže rovnat."

„Ten kluk možná získá tvé jméno," odsekl jsem. „Ale nezíská tvou moc ani sílu. Nebudeš mu ji moci předat, když zemřeš tady."

Z předstíraného pohybu doprava vyrazil rovnou na mne a sekl zleva. Sjel jsem mečem dolů, se zvonivým třesknutím jsem ho odrazil a vzápětí jsem úder stočil a vedl ránu směrem k jeho břichu. Uskočil dozadu a zvedl čepel, aby mou ránu vykryl.

„Hodlám se na tebe dívat, jak tady umíráš," řekl jsem. Rychle jsem se od něj odpoutal a uskočil dozadu.

Znovu jsme kroužili kolem sebe. Udělal výpad a já jsem vyrazil také, abych ho odrazil. Pohybovali jsme se sem a tam po udusané trávě a oba jsme napjatě a usilovně číhali na příhodný okamžik, kdy budeme moci tomu druhému rozpárat břicho. Nevnímali jsme nic kromě meče toho druhého. Tvář měl bílou jako křída, sípal a tekl po něm pot. Mně samotnému bylo chladno, jak mne při každém pohybu ovanul vzduch a vysoušel mi pot na čele a na tvářích.

Zavířit a vyrazit a rozmáchnout se. Přesné nacvičené kroky na rovné trávě. Rameno mi zachvátila bolestivá křeč, po paži mi stékala jasná krev. Ruka se mi roztřásla chladem, vycházejícím z černé čepele.

Kroužili jsme a kroužili. Jeden druhého ostražitě pozoroval. Oči měl černé jako noc, černé jako propasti pekelné. Když jsem se nakláněl doprava, topas v mém uchu se mi jemně otíral o tvář. Čepel jeho meče odsávala světlo a rozlévala temnotu a chlad. Třpytivé světélkování mojí čepele jiskřilo svou vlastní barevnou aurou.

Sevřel jsem pevněji v rukou prostý, kůží potažený jílec. „Tanči se mnou," zašeptal jsem meči, jako bychom byli milenci. „Tanči pro mne. Teď!" Vyrazil jsem do útoku. Meč v mých rukou zazněl krutě a nelítostně a tajemně se rozzářil.

Světlo a stín, den a noc. Můj a jeho meč. Mihotavé záblesky světla. Byl jsem zcela pohlcen spletitostmi tance. Řinčení a nárazy ocele na ocel. Oheň a žár z mého meče, temnota a chlad smrti z jeho.

A tak jsem se svou čepelí tančil. Ztraceni ve složitosti pohybů, v přesných rituálech tance. Tam a zpět pod zářící oblohou. Útok a kryt. Seknutí a odveta. Bodnutí a odsek. Svištící čepele se jen míhaly, ta moje zpívala, ta jeho kvílela a vyla.

A tak jsme tančili s generálem. V očích mu hnízdila smrt. V mém srdci sídlila touha zabít. Tam a zpět, útok a obrana. Svaly se vzpouzely a bránily každému dalšímu pohybu, neúprosně přicházela únava, meč mi těžkl v rukou. Generálova tvář byla stažená napětím.

Uviděl jsem nekryté místo, na které jsem tak zoufale čekal. Malé zaváhání při krytu, odchylka od správného postoje. Vyrazil jsem kupředu, celé tělo se zoufale napjalo s jediným cílem. Rozmáchl jsem se mečem do krátkého kruhového seku. Planoucí čepel prolétla jeho krytem a zajela mu do břicha. Černý meč odletěl do tmy za kruh zdupané trávy. Klesl na kolena a oči se mu rozšířily zděšením a překvapením.

„Můj syn – zabije – tvého syna," zachrčel a upadl na bok. Skelné prázdné oči hleděly někam skrz mne, kamsi za mne, do věčnosti.

Opřel jsem se o meč, zůstal jsem stát a prudce oddechoval. Po tvářích mi stékaly pramínky potu, pálil mne v očích, košili bych mohl ždímat, i pásek od kalhot byl mokrý. Zvedl jsem ruku, která byla jako z olova, a utřel si pot z očí.

V trávě leželo zhroucené generálovo tělo. Stoupala z něj černá mlha a pomalu se rozplývala v čistém vzduchu. Tělo pomalu uvadalo a scvrkávalo se, až z něj nezbylo nic, než jen prázdná slupka, tak lehoučká, že ji mohl lehký vánek rozvát.

Za kruhem se něco pohnulo. Pomalu jsem se narovnal, abych se střetl se svým sokem, který stál těsně za okrajem kruhu, skrytý ve stínu a kolem něj vířila jeho vlastní temnota. Byl mladší než generál a neměl tak ostře řezané rysy. Tmavá aura moci, která ho obklopovala, byla mnohem tenčí a řidší

„Ten je můj," zachraptěl tiše do mlhy, která ho obklopovala. Ukázal na černý meč, ležící v trávě, na délku paže vzdálený od generálových sevřených prstů.

Stále ještě jsem sotva popadal dech. Zvedl jsem svůj meč a postavil se mezi něj a ten černý meč.

„Tak si sem pro něj pojď. Ale počítej s tím, že budeš muset jít přese mne." Ustoupil jsem, aby mohl vstoupit za mnou do kruhu.

Postoupil dopředu k udupané trávě. Mlha kolem jeho hlavy se rozevřela a odhalila důvěrné známé a přesto cizí rysy. Podíval se na černý meč a pak se pohledem vrátil ke mně.

„Ty se ho nemůžeš dotknout," řekl. „Pamatuješ, jak se rozpálil, když ses ho pokusil vzít mému otci?"

„Já o něj nestojím," řekl jsem.

„Nemáš tedy nic proti tomu, abych si ho vzal já?"

Široce jsem se na něho usmál. „Pojď sem a zkus to."

Ukázal mi prázdné ruce. „Nemám žádnou zbraň."

„Ale já ano."

Spíše jsem vycítil než uviděl, jak se napjal, aby se vrhl po meči. Zvedl jsem svůj meč a jasně zářící čepelí jsem udeřil do obsidiánového meče. Oslňující výbuch mne téměř oslepil a ohlušil. Černý meč se pod mou čepelí roztříštil. Rukama mi do hrudi proběhl ochromující náraz a vyrazil mi dech.

Můj sok zavyl vztekem a namáhavě se plazil pryč od tmavých úlomků meče na trávě. Do dlaně se mu zarazila dlouhá střepina. Odvalil se zpátky na okraj kruhu a vyhrabal se na nohy. Zraněnou ruku si tiskl k hrudi.

„Ten byl můj," křičel. „Byl můj."

Sklonil jsem meč a třel si paže, abych se zbavil palčivého pocitu. Můj meč stále ještě zněl jasnou, vysokou, čistou melodií vítězství. Už mi nezbýval dech na to, abych mu odpověděl. Stál jsem tam, plnými doušky jsem nabíral vzduch do plic a jen se na něj díval.

Kolem něj zase vířila černá mlha. Zdálo se mi, že je teď ještě řidší. Hleděl na mne černýma očima plnýma zášti.

„Pro tentokrát jsi zvítězil," vydechl.

„Získal jsem čas," řekl jsem.

Posměšně se mi uklonil. „Tak ho dobře využij," řekl. „Měl's mne zabít, dokud jsi mohl." Vyšel z kruhu a rozplynul se v kotoučích mlhy.

Když jsem zase nabyl vědomí, stál jsem v oné místnosti v domě obchodníka Grandala a lapal jsem po dechu. U nohou mi na koberci ležela generálovo tělo v kaluži černé krve. Prsty se jako pařáty stále ještě natahovaly po jílci meče, který tam už nebyl.

Sklonil jsem svůj meč a vyčerpaně klesl na kolena. Malý Horbad vstal od krbu, pomalu přešel ke mně a postavil se přede mne. Kolem jeho hlavy se vznášela těžká tmavá aura jako známka skryté moci a síly. Stál přede mnou, třásl se a k hrudi si tiskl zraněnou ruku.

„Můj otec je mrtev," vykřikl na mne. Měl pronikavý, řezavý hlas. „Ty jsi mi zabil otce."

Hleděl jsem na něj. Až vyroste, bude z něj úhlavní nepřítel mého syna. Teď to bylo ještě dítě. Pětiletý chlapec. Cítil jsem, jak se mi meč škube v rukou, ale nemohl jsem se donutit k tomu, abych ho zvedl a sundal tu dětskou hlavičku z útlého krčku. Keylan se bude muset naučit, jak se s ním vypořádat, protože já toho nebudu schopen.

Hleděl jsem do té malé nedospělé maedunské tvářičky. Zachvěla se, zvlnila a pomalu se proměnila, až na povrch vystoupila jiná tvář. Dospělá. Tvář, kterou bude mít, až vyroste. Rozesmál se, když uviděl, že jsem ho poznal.

„Zabil jsi mého otce," řekl. „Ale nezabil jsi mne." Otočil se, klopýtavě přeběhl koberec a vyběhl ven do chodby.

S těžkým srdcem jsem se plazil po koberci ke Kerri. Ležela zhroucená u zdi, Keylana svírala v náručí. Vyčerpaně pozvedla hlavu a podívala se na mne.

„Zmizeli jste," zašeptala. „Ty i generál. Co se stalo?"

„Šli jsme někam jinam," řekl jsem. „Už je to v pořádku, *sheyala*." Keylan se v její náruči líně protáhl. Po jeho zraněních nebylo ani stopy. „Jste v pořádku?"

Přikývla. „Ty jsi použil magii?"

Přikývl jsem. „Použil jsem magii meče."

Hleděla na mne s úsměvem a pak potřásla hlavou. „Ty jsi použil svou vlastní magii," řekla. „Ten meč se chová podle tebe." Keylan se zase pohnul a Kerri ho konejšivě pohladila po hlavě. Natáhl se, ovinul jí ruce kolem krku a zabořil si tvářičku pod její rameno.

„Je v pořádku?"

„Myslím, že ano," řekla. „Muselo to být nějaké dočasné zaklínadlo. V okamžiku, kdy jste s generálem zmizeli, zaklínadlo se zlomilo."

Sevřel jsem je oba do náruče a tvář jsem si zabořil Kerri do vlasů. „Je čas jít domů," řekl jsem.

Epilog

Dun Eidon, dědičné sídlo prince ze Skai, byl zasazen jako bílý kamenný šperk hluboko v mořském zálivu Ceg u ústí Eidony a chráněn vysokými žulovými hradbami s cimbuřím. V pozadí se vysoko vypínaly hory a od listnatých, teď v zimě holých stromů se třpytivě odráželo jeho půvabné sloupoví a vysoké věže. Pod hradbami ležela malá vesnička, dosud schoulená v závějích sněhu. Odpolední slunce jí pozlatilo doškové střechy. Na počátku cesty k západní bráně paláce vystupoval z průzračných modrých vln Cegu kamenný vlnolam. Na konci mola kotvily mezi shlukem malých rybářských člunů dvě lodě s vysokými stěžni, jako dvě labutě mezi hejnem kachen.

Z úbočí hor vypínajících se nad palácem poklidně shlížela na vesničku a přístav svatyně Duality, obklopená dvanácti duby, obrostlými úponky břečťanu. Za svatyní stál malý kamenný kruh, Tanec sedmi menhirů, třikrát vyšších než dospělý muž, které představovaly sedm bohů a bohyní.

Na prostranství pod palácem, mezi vesničkou a přístavní hrází, se muži a chlapci učili zacházet s meči, kopími a luky. Přestože byla pozdní zima a mrazivý den, byli někteří do pasu nazí a tekl po nich pot. Nehybným vzduchem se jasně nesly hlasy Mistrů. Mezi zhruba tuctem malých chlapců, s kterými pracoval Mistr meče,

zářily rudozlaté Keylanovy vlasy, vlasy prince ze Skai, jasně viditelné mezi ostatními tmavě plavými nebo černými hlavičkami. Na svých pět let byl princ velký a statný a i jeho držení těla, pružné pohyby a umění vládnout mečem by se daly přičítat spíše starším a zkušenějším chlapcům. Na okraji udusaného sněhu, kterým bylo vymezeno cvičiště, stáli dva muži a pozorovali výuku.

Rudý Kian ze Skai, otec a regent mladého prince, jehož rusé vlasy v odpoledním slunci jasně zářily, vyšší a rozložitější než muž, který stál vedle něj, Jorddyn ap Tiernyn, velitel mužstva a Kianův tchán.

Jorddyn zamyšleně pozoroval mladého prince a kriticky hodnotil jeho schopnosti. „Brzy už přijde den, kdy bude stejně zdatný jako ty," řekl s úsměvem a dál sledoval chlapce, kterého přijal za svého vnuka.

„Stejně zdatný, jako byl můj strýc Cullin," odvětil Kian.

Od paláce se řítil kůň s jezdcem v takovém chvatu, jako by jim zledovatělý povrch cesty ani nestál za pozornost. Kian se zakabonil nad tou neopatrností a strnul, když jezdec zarazil koně teprve metr od nich. Jediným obratným hladkým pohybem sklouzl ze sedla a dopadl na jedno koleno do sněhu.

„Lorde regente," řekl udýchaně, „jsem vyslán, abych ti oznámil, že lady Kerridwen byla uložena do lůžka k předčasnému porodu a potřebuje tě."

Kian zbledl a pohlédl na palác za sebou. „Do Imbolce chybí ještě čtrnáct dnů," řekl. „Je to příliš brzy…"

Jorddyn položil Kianovi ruku na rameno. „Jdi k ní," řekl. „Bude v pořádku, ale bude lépe, když teď půjdeš za ní."

„Už jsem při předčasném porodu ztratil jednu ženu…"

Jorddyn se usmál. „Není nic neobvyklého, že první porod přijde o čtrnáct dní dříve," řekl konejšivě. „Kerri sama přišla na svět ještě dříve, a jak ona, tak její matka to zvládly skvěle. Jdi už. Vezmu Keylana a přijdeme hned za tebou."

Kian se otočil, rozběhl se ke koním a vyšvihl se do sedla svého hřebce. Patami ho pobídl do slabin. Kůň tryskem vyrazil a jezdec se sklonil nízko nad jeho hřívu.

Předpokoj komnat, které obýval regent se svou ženou, byl přeplněn lidmi. Ženy cílevědomě pobíhaly sem a tam, na tvářích výraz spěchu a napětí. Kian se prodral tlačenicí ke dveřím,

vedoucím do jejich komnat a vešel do ložnice. Porodní bába mu vyšla vstříc.

„Lady Kerridwen se daří dobře," vyhrkla ve spěchu, ani nečekala, až se jí zeptá. „A ty máš dva krásné syny." Kian jí přes rameno pohlédl na postel, kde spočívala Kerridwen. Měla zavřené oči a v koutcích úst se jí vlnil maličký úsměv. Její ruce klidně spočívaly na prázdném břiše. Kian se vrátil pohledem k porodní bábě.

„Dva syny?" zeptal se. Oči se mu rozšířily překvapením.

„Dva?"

Porodní bába se rozesmála. „Dvojčata, lorde regente. Oba jsou silní a zdraví. Překrásné děti."

Ale Kian ji neposlouchal. Rozběhl se k posteli, padl na kolena, uchopil Kerriinu ruku a přitiskl na ni své rty. Otevřela oči a usmála se na něj. Nebylo jim zapotřebí slov.

Porodní bába položila děti na postel Kerri do náruče a Kian na ně v tichosti hleděl, naplněn posvátnou úctou. Konečně promluvil.

„Oni nemají žádné vlasy," řekl.

Kerri na něho vytřeštila oči, a pak se rozesmála a odevzdaně zavrtěla hlavou nad tou pošetilostí.

„Ovšemže mají," řekla tiše. Pohladila nejdříve jednu malou hlavičku a pak druhou.

„Jen jsou tak jemné, že je těžko můžeš vidět, to je všechno. Za čtrnáct dní, možná za měsíc, zhoustnou."

Kian pochybovačně vzhlédl, ale přikývl.

„Jak jim budeme říkat?" zeptal se.

„Myslím, že ten starší by se mohl jmenovat Tiernyn, po mém dědovi," řekla.

„A tomu mladšímu bych ráda říkala Donaugh."

Usmál se.

„To je dobré jméno," řekl. „Obě ta jména jsou dobrá."

* * *

Kian stál nad kolébkou, ve které spali jeho novorození synové. Nad hřebeny hor vykukoval mezi mraky stříbrný srpek měsíce.

Kian držel v obou rukou meč, jednou rukou svíral jílec, dlaň druhé ruky položil na čepel.

Královtvůrce, to bylo jeho jméno. Nosil ho po jedenáct let, osm let nevěděl o jeho účelu zhola nic a po zbytek času čekal, až mu meč odhalí svého pravého majitele.

Meč zářil jemným, měkkým třpytem a naplnil místnost tichou melodií zvonků a harfy. Kian pomalu poklekl na kolena a podržel čepel nad drobným spícím tělíčkem prvního dítěte, pak nad druhým. Když ho držel nad Tiernynem, tím starším, záře se rozjasnila a melodie přešla do radostného tónu.

Zvedl se a přešel s mečem k oknu. Pomalu procházel runy na jedné straně čepele. Pozvedni Sílu Celi. Po dlouhou dobu se díval na ta slova, a pak čepel obrátil. Runy vyryté do čepele na druhé straně se v její záři, podpořené paprsky měsíce, prudce rozhořely. Jedním prstem zamyšleně putoval po runách, kterým až doposud nebyl schopen porozumět.

A nyní mne odlož.

Ann Marston

Meč krále

/Kingmaker's sword/

překlad © 2001 M. Polová
ilustrace na obálce © 2001 Z. Boušková
odpovědná redakce R. Pilch
české vydání © 2001 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Wales
jako svou 29. Publikaci

ISBN 80-86390-18-7